

(Amazon'da 2011 Yılı'nın En İyi Kitabı)
(29 Dile Çevrildi)

"İnsanın içini ürperten psikolojik gerilim."

Publishers Weekly

ELIZABETH HAYNES

Duzenleme
Ny.ozlem

Lancaster Ceza Mahkemesi

BRIGHTMAN davası

11 Mayıs 2005 Çarşamba

SAYIN YARGIÇ NOLAN'ın başkanlığında

Sabah Oturumu

- MACLEAN Adınız soyadınız lütfen?
- BRIGHTMAN Lee Anthony Brightman.
- MACLEAN Teşekkürler. Bay Brightman, Bayan Bailey'le ilişkiniz olduğu doğru mu?
- BRIGHTMAN Evet.
- MACLEAN Ne zamandır birlikteydiniz?
- BRIGHTMAN 2003'te tanıştık; kasım sonu gibi. Geçen yıl haziran ortasına kadar görüşmeye devam ettik.
- MACLEAN Peki nasıl tanıştınız?
- BRIGHTMAN İşim gereği bir operasyon yürütüyordum, o sırada tesadüfen tanıştık.
- MACLEAN Ve ilişkiniz başladı, öyle mi?
- BRIGHTMAN Evet.
- MACLEAN Haziranda sona erdiğini söylediniz. Ortak bir karar mıydı?

- BRIGHTMAN Bir süredir ters giden şeyler vardı. Catherine ondan uzakta çalışarak geçirdiğim zamanı kıskanıyordu. Biriyle ilişkim olduğundan emindi.
- MACLEAN Var mıydı peki?
- BRIGHTMAN Hayır. İşim gereği her seferinde günlerce evden uzaktayım ve nerede olduğumu, ne zaman döneceğimi kimseye, kız arkadaşıma bile söylemem mümkün değil.
- MACLEAN Bayan Bailey’le ayrı kaldığınız süreler tartışmanıza mı neden oluyordu?
- BRIGHTMAN Evet. Başka kadınlardan mesaj gelmiş mi diye cep telefonumu kontrol ediyordu. Nerede olduğumu, kiminle görüştüğümü bilmek istiyordu. Görevden döndüğümde tek istediğim işi unutup biraz olsun rahatlamaktı. Buna hiç fırsatımın olmadığını düşünmeye başlamıştım.
- MACLEAN Bu yüzden de ilişkinizi bitirdiniz, öyle mi?
- BRIGHTMAN Hayır. Ara sıra tartışıyorduk ama ona âşıktım. Ruhsal sorunları olduğunu biliyordum. Bana sataştığında kendi kendime, onun hatası değil, diyordum.
- MACLEAN “Ruhsal sorunlar” derken neyi kastediyorsunuz?
- BRIGHTMAN Şey, bana geçmişte kaygı bozukluğu yaşadığını söyledi. Onunla zaman geçirdikçe, bu sorun giderek daha belirgin hale geldi.

- Arkadaşlarıyla içmeye giderdi ya da evde içerdi. Ben eve dönünce tartışma başlatıp üzerime saldırırdı.
- MACLEAN Ruhsal sorunlarına dair size birkaç şey daha sormak istiyorum. İlişkiniz süresince Bayan Bailey'nin bunalım geçirip kendine zarar verdiğine şahit oldunuz mu?
- BRIGHTMAN Hayır. Arkadaşları geçmişte kendini bıçakla yaraladığını söylemişlerdi.
- LEWIS İtiraz ediyorum Sayın Yargıç. Tanığa Bayan Bailey'nin arkadaşlarının fikirleri sorulmadı.
- YARGIÇ NOLAN Bay Brightman, lütfen sadece size sorulan sorulara cevap verin. Teşekkürler.
- MACLEAN Bay Brightman, Bayan Bailey'nin size saldırdığından bahsettiniz. "Saldırmak"la neyi kastettiğinizi açıklayabilir misiniz?
- BRIGHTMAN Bağırır, beni iter, vurup tekmelerdi. Bu tür şeyler...
- MACLEAN Size şiddet uyguluyordu demek?
- BRIGHTMAN Evet. Evet, uyguluyordu.
- MACLEAN Bu kaç kez oldu?
- BRIGHTMAN Bilmiyorum. Sayısını tutmadım.
- MACLEAN Peki, size saldırdığı durumlarda genellikle ne yapardınız?
- BRIGHTMAN Uzaklaştım. İsteyken bu tür şeylerle yeterince uğraşıyorum zaten; eve döndüğümde sorun çıksın istemiyorum.

MACLEAN Peki siz ona hiç şiddet uyguladınız mı?

BRIGHTMAN Sadece o son olayda. Beni eve kilitleyip anahtarı bir yere saklamıştı. Üzerime saldırdı. O sırada çok zor bir göreve hazırlanıyordum ve içimde bir şeylerin koptuğunu hissettim. Ona vurarak karşılık verdim. İlk kez bir kadına vuruyordum.

MACLEAN Son olay... bu söylediğiniz tam olarak ne zamandı?

BRIGHTMAN Haziran ayıydı. 13 Haziran sanırım.

MACLEAN Bize o günü anlatır mısınız?

BRIGHTMAN Önceki gece Catherine'in evinde kaldım. O hafta sonu görevli olduğum için Catherine uyanmadan çıkıp işe gittim. Akşam döndüğümde evdeydi ve içiyordu. Günü başka bir kadınla geçirdiğimi söyleyip beni suçladı... bunu defalarca tekrarladı. Bir süre dayandım, ama birkaç saat böyle devam edince sabrım taştı. Dışarı çıkmak istedim ama ön kapıyı iki yerden kilitlemişti. Çılgılık atıp bana küfrediyor, yüzümü tırmalıyordu. Onu kendimden uzaklaştırmak için geriye doğru biraz ittim. Sonra yine üzerime atladı ve ona vurdum.

MACLEAN Ona nasıl vurdunuz Bay Brightman? Yumruk mu, yoksa tokat mı attınız?

BRIGHTMAN Yumruk attım.

MACLEAN Anlıyorum. Sonra ne oldu?

BRIGHTMAN Durmadı; avazı çıktığı kadar bağırp tekrar saldırdı. Ben de bir daha vurdum. Bu muhtemelen daha sert bir darbeydi. Sırtüstü yere düşünce yanına gidip iyi mi diye bakmak, ayağa kalkmasına yardım etmek istedim. Sanırım yanlışlıkla eline bastım. Bir çığlık koparıp bana bağırdı ve bir şey fırlattı. Ön kapının anahtarını.

MACLEAN Sonra ne yaptınız?

BRIGHTMAN Anahtarı alıp ön kapıyı açtım ve evden ayrıldım.

MACLEAN Bu saat kaçta oldu?

BRIGHTMAN Yediyi çeyrek geçiyordu; o civarda olmalı.

MACLEAN Yanından ayrıldığınızda ne durumdaydı?

BRIGHTMAN Bağırp çığlık atmaya devam ediyordu.

MACLEAN Yaralı mıydı, kanaması var mıydı?

BRIGHTMAN Bir yeri kanıyordu sanırım.

MACLEAN Daha detaylı anlatır mısınız Bay Brightman?

BRIGHTMAN Yüzünde biraz kan vardı. Neresinin kanadığını bilmiyorum. Ama çok fazla değildi.

MACLEAN Peki siz yaralandınız mı?

BRIGHTMAN Sadece birkaç çizik.

MACLEAN O anda tıbbi müdahale gerekebileceğini düşündünüz mü?

BRIGHTMAN Hayır.

MACLEAN Bariz bir kanaması olmasına ve acı içinde haykırmasına rağmen, öyle mi?

BRIGHTMAN Hatırladığım kadarıyla haykırmıyordu. Ben evden ayrılırken bana bağırp küfrediyordu. Tıbbi müdahale gerekseydi, eminim benim yardımım olmadan tek başına da becerirdi.

MACLEAN Anlıyorum. Peki, saat yediyi çeyrek geçe evden ayrıldıktan sonra Bayan Bailey'i tekrar gördünüz mü?

BRIGHTMAN Hayır. Bir daha hiç görmedim.

MACLEAN Telefonda görüştünüz mü?

BRIGHTMAN Hayır.

MACLEAN Bay Brightman, bir sonraki soruma cevap vermeden iyice düşünmenizi istiyorum. O gün yaşananlarla ilgili olarak şu an neler hissediyorsunuz?

BRIGHTMAN Tüm bu olanlardan dolayı büyük bir pişmanlık duyuyorum. Catherine'i seviyordum. Ona evlenme teklif etmişim. Rahatsızlığının bu kadar ciddi olduğunu bilmiyordum. Tanrım, keşke aynı şekilde karşılık vermeseydim, keşke onu yatıştırmak için biraz daha uğraşsaydım.

MACLEAN Teşekkürler. Başka sorum yok Sayın Yargıç.

-ÇAPRAZ SORU-

LEWIS Bay Brightman, Bayan Bailey'yle olan durumunuzu ciddi bir ilişki olarak nitelendirir misiniz?

BRIGHTMAN Sanırım öyleydi, evet.

LEWIS İşverenlerinizi, ilişkilerinizin ayrıntıları da dahil olmak üzere, özel durumunuzdaki değişiklikler konusunda bilgilendirmenin sözleşmenin hüküm ve şartları arasında yer aldığını biliyor musunuz?

BRIGHTMAN Evet.

LEWIS Yine de Bayan Bailey'yle ilişkiniz konusunda kimseye bilgi vermemeyi tercih ettiniz, öyle mi?

BRIGHTMAN Catherine benimle evlenmeyi kabul edince söylemeyi planlıyordum. Güvenlik incelemesi eylül sonunda bitiyordu; her şekilde o zaman bahsedecektim.

LEWIS Şimdi dikkatinizi başka bir şeye çekmek istiyorum. Polis memuru William Lay'ın ifadesi olan WL/1, mahkemeye delil olarak sunulan belgelerden sayfa 14'te yer alıyor. Memur Lay sizi 15 Haziran 2004'te evinizde tutuklamış. İfadesinde, size Bayan Bailey'yi sorduğunda ilk sözlerinizin aynen şöyle olduğunu belirtiyor: "Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum." Doğru mu?

BRIGHTMAN Tam olarak ne söylediğimi hatırlamıyorum.

LEWIS Bu sonradan âşık olduğunuzu, evlenmeyi planladığınızı söylediğiniz kadın. Doğru mu?

BRIGHTMAN Memur Lay ve Memur Newman sabah altıda kapıma dayandılar. Son üç gece mesaideydim

ve henüz yatağa girmiştim. Kafam allak bulaktı.

LEWIS

Aynı gün Lancaster Polis Merkezi'nde sorguya çekilirken, yine ifadenizden alıntı yapıyorum, "Araştırdığım biriydi, hepsi bu. Yanından ayrılırken iyi durumdaydı. Ruhsal sorunları vardı, akli dengesi bozuktu." Bu sözleri söylediniz mi?

BRIGHTMAN

(duyulmuyor)

YARGIÇ NOLAN

Bay Brightman, yüksek sesle konuşur musunuz lütfen?

BRIGHTMAN

Evet.

LEWIS

Bayan Bailey'yle ilgili bir soruşturma mı yürütüyordunuz?

BRIGHTMAN

Hayır.

LEWIS

Başka sorum yok.

YARGIÇ NOLAN

Teşekkürler. Bu durumda, bayanlar baylar, öğle yemeği için ara veriyoruz.

Düzenleme

Ny.ozlem

21 Haziran 2001 Perşembe

Gelecek günler düşünöldüğünde, yılın en uzun günü diğerleri kadar güzeldi.

Naomi Bennett bir hendeğin dibinde gözleri açık öylece yatarken, yirmi dört yıldır damarlarında dolaşan kan bedeninden fışkırıp altındaki çakıltaşlarını boyuyordu.

Bilinci gidip gelirken tüm bu yaşananlardaki ironiyi düşünüyordu: Uzun süre hayatta kalıp özgürlüğün bir adım ötede olduğunu düşünürken, şimdi onu gerçekten seven ve iyi davranan tek erkeğin ellerinde can vermek anlaşılır gibi değildi. Genç adam yukarıda hendeğin kenarında dikiliyordu; yemyeşil yaprakların arasından süzülen güneş bedeninde oynasırken, yüzü gölgede kalmış, saçları bir ışık çemberine dönüşmüştü. Bekliyordu.

Ciğerlerine dolan kan yüzünden öksürdü ve ağzından fışkıran kıpkırmızı baloncuklar çenesinde köpükler oluşturdu.

Adam elinde kürekle kıpırdamadan durmuş, kanın akıp gidişini izliyor; muhteşem rengiyle erimiş bir mücevhere benzediğini, ölüm anında bile bugüne dek gördüğü en güzel kadın olduğunu düşünüp şaşkınlık geçiriyordu.

Kanın akışı yavaşlayıp incecik bir çizgiye dönüşünce, başını çevirip sanayi bölgesinin arka tarafıyla tarım arazisinin başladığı bölüm arasındaki sahipsiz, terk edilmiş topraklara göz attı. Buraya kimse, köpek gezdiren bakıcılar bile gelmezdi; zemin yıllardır biriken atıklar yüzünden bozuk ve engebeli bir

hal almış, kabloların sarıldığı boş bobinlerin arasında yabani otlar bitmiş, paslanmış yağ varillerindense kahverengi bir sıvı sızıyordu. Arazinin kenarında, uzun bir hat boyunca sıralanan ıhlamur ağaçlarının aşağısında iki metrelik bir hendek kazılmış, yağmur yağınca kirli suyu toplayıp ilerideki nehre akıtıyordu.

Birkaç dakika geçti.

Genç kadın ölmüştü.

Rüzgârın hızı artınca, adam başını kaldırıp sık yaprakların arasından gökyüzünde birbirini kovalayan bulutlara baktı.

Hendeğe girdi ve eğimli bozuk zeminde küreğe tutunarak ilerleyip aşağıya indi, sonra hiç tereddüt etmeden kızın kafasına indirdiği kürek ilk darbede geri sıçradı, akabinde hafif bir çatırtıyla kırılan kemikten geçip etine saplandı. Tekrar tekrar vururken gücü tükenip nefes nefese kalan adam kadının yüzünü harabeye çevirmiş, dişlerini kırmış, sonunda et ve kemikten oluşan dehşet verici bir karışım ortaya çıkarmıştı.

Sonrasında artık onun Naomi'si değildi.

Tekrar bıçağı kullanarak sırayla parmaklarını ve avuç içlerini doğradı, geride kimliğini teşhis etmeye yarayacak hiçbir şey kalmadı.

Son olarak da kanlı küreğin yardımıyla hendekte toplanmış çakıl, kum ve çöplerle cesedin üzerini örttü. İyi bir iş çıkaramamıştı. Her yer kan içindeydi.

Ne var ki işini bitirdiğinde –boğazını doğradıktan sonra, kadının şaşkın şaşkın adını söylediği andan itibaren döktüğü gözyaşlarını silerken– kararan gökyüzünden yağmurun ilk damlaları düşmeye başladı.

Erin yaklaşık bir dakikadır kapıda dikiliyordu.

Karanlık cama yansıyan görüntüsüne baktım. Ekrandaki hesap çizelgesini incelemeyi sürdürürken, bir yandan da düşünüyordum: Nasıl olur ki? Sabah evden çıkarken hava karanlıktı, şimdi yine kararmış.

“Cathy?”

Başımı çevirip, “Kusura bakma,” dedim, “aklım başka yerdeydi. Ne dedin?”

Bir eli kalçasında kapıya yaslandı; uzun, kızıl kahve saçlarını topuz yapmıştı. “İşin bitiyor mu dedim.”

“Pek sayılmaz. Neden?”

“Unutma, bu gece Emily’nin veda partisi var. Geliyor-sun, değil mi?”

Tekrar ekrana döndüm. “Doğrusunu istersen, bilmiyorum... şunu bitirmem lazım. Sen git, bekleme. Daha sonra gelmeye çalışırım.”

“Tamam,” dedi sonunda. Ayaklarını yere vurarak dans eder gibi yaptı, ama o yumuşak topuklarla fazla ses çıkaramadı.

Bu gece olmaz, dedim içimden. Özellikle de bu gece. Pek tanımadığım birinin ayrılışını kutlamak için gece dışarı çıkmak bir yana, o lanet Noel partisine gitmeyi kabul etmem bile büyük bir başarı. Ağustostan beri bu parti için plan yapıyorlar; bence kasım sonu Noel’i dışarıda kutlamak için fazla erken, ama hepsi bu tarihte karar kılmış. O günden başlayıp Noel’e kadar eğleniyorlar. Erken ya da geç, her şekilde

gitmem gerekiyordu, yoksa hakkımda “takım ruhu” yok diye dedikodu çıkardı ve Tanrı biliyor ya, bu işe ihtiyacım vardı.

Ofiste kimse kalmayınca hemen ekrandaki sayfadan çıkıp bilgisayarını kapattım.

31 Ekim 2003 Cuma

Cadılar Bayramı’nın kutlandığı cuma gecesi, şehirdeki barlar tıka basa doluydu. Cheshire Arms’ta şarapla votka içmiş ve nasıl olduysa Claire, Louise ve Sylvia’yı kaybetmiş, Kelly adında yeni bir arkadaş edinmiştim. Kelly benimle aynı okulda okumuştum; gerçi onu hatırlayamadım, ama bu ikimizin de umurunda değildi. O süpürgesi olmayan bir cadı kılığında, çizgili tayt giymiş ve siyah naylon peruk takmıştı; bense üzerime tam oturan kırmızı saten bir elbise ve ipek kumaştan yapılmış elbiseden daha pahalıya mal olan kıpkırmızı ayakkabılarımla şeytan kızdım. Daha şimdiden birkaç kez taciz edilmiştim.

Saat bire geldiğinde insanların çoğu otobüse yetişmeye çalışıyor, taksi kuyruğuna giriyor ya da şehir merkezinden gecenin dondurucu soğuğuna çıkıyordu. Kelly ile River Bar’a doğru yürüdük, çünkü muhtemelen bizi içeri alacak tek yer orasıydı.

“O elbiseyle çok kişiyi cezp edeceksin,” derken Kelly’nin dişleri takırdıyordu.

“Umarım öyle olur, bana pahalıya mal oldu.”

“İçeride adam gibi birileri var mıdır sence?” Kuyrukta bekleyen pejmürde haldeki insanlara umutla baktı.

“Emin değilim. İyi de sen erkeklerden soğuduğunu sy-
lemedin mi?”

“Ben ilişkilere veda ettiğimi söyledim. Bu seksten soğu-
duğum anlamına gelmiyor.”

İnsanın içine işleyen bir soğuk vardı ve yağmur çiselemeye
başlamıştı. Gecenin kokularını taşıyıp getiren rüzgâr bedenimi
kırbaç gibi dövüyor, eteğimi havalandırıyordu. Ceketime sıkı
sıkı sarınıp kollarımı kavuşturdum.

VIP girişine doğru ilerlerken bunun iyi bir fikir olup olma-
dığını düşünüyordum; bu gecelik bu kadar yeter deyip eve
dönsem daha iyi olmaz mıydı? O sırada Kelly’nin çoktan içe-
riye alındığını fark edip peşinden gitmeye hazırlandım ve bir-
den fümeye takım elbiseli biri önümü kesti.

Başımı kaldırıncaya inanılmaz mavi gözler ve kısa kesilmiş
sarı saçlarla karşılaştım. Asla dalaşmak istemeyeceğiniz biri.

“Dur bakalım.” Kapıdaki görevli diğer ikisi kadar kalıplı
değildi, ama yine de benden uzundu. Dudakları çekici bir gü-
lümsemeyle kıvrılmıştı.

“Merhaba,” dedim. “Arkadaşımla içeri girmeme izin var mı?”

Bir an durdu ve hiç yakışık almayan bir şekilde gözünü
bana dikti. Sonunda, “Evet,” dedi. “Tabii. Sadece...”

Devam etmesini bekledim. “Sadece ne?”

Öteki görevlilerin durduğu yere göz attı; adamlar içeri girmek
için tüm yolları deneyen birkaç kıızı tavlamaaya çalışıyorlardı.

“Sadece bir an ne kadar şanslı olduğuma inanamadım,
hepsi bu.”

Küstahlığı beni güldürdü. “Demek kötü bir gece geçirdin.”

“Kırmızı elbise takıntımı var da,” dedi.

“Bunun sana yakışacağını sanmıyorum.”

Gülüp kadife ipi yana çekerek beni içeri aldı. Ceketimi vestiyere bırakırken beni izlediğini hissediyordum; tesadüfen dönüp kapıya baktığımda yine onu gördüm, öylece durmuş beni seyrediyordu. Gülümseyip bara çıkan merdivenlere yöneldim.

Bedenim uyuşana kadar içtiğimi, yeni arkadaşımın etrafa gülücükler yağdırıp kıkırdadığımızı, kırmızı elbisemle dans ederken sonunda birinin dikkatini çektiğimi, en çok da kuytu bir köşede birinin beni duvara dayayıp becerdiğini hatırlıyorum; o gecedен aklımda kalanlar sadece bunlar.

1 Kasım 2007 Perşembe

Bu sabah evden çıkmam fazla uzun sürdü. Gerçi kombinin etkisini göstermesi bana bir asır gibi geliyor, ama bu kez sebep soğuk değildi. Karanlık da. Her sabah beş olmadan kalkıyorum; eylülден beri o saatlerde hava karanlık oluyor.

Sorunum yataktan kalkmak değil, evden dışarı çıkmak. Duş alıp giyindikten ve bir şeyler atıştırdıktan sonra, işe gitmeden dairenin güvenliğini kontrol etmeye başlarım. Bu, akşamki işlemlerin tersi gibi, ama daha kötüsü, çünkü zamana karşı yarıştığımın farkındayım. İstesem tüm geceyi böyle geçirebilirim, fakat işe gitmek zorunda olduğumu bildiğim için sabah bu işlemleri defalarca tekrarlamaktan başka çarem yok. Her gün, balkona açılan salonla yemek odasının perdelerini milimi milimine doğru noktaya kadar açık bırakmam lazım,

yoksa bir daha içeri giremem. Kapıların her birinde on altı camlı bölme var; perdelerin açık olması lazım, böylece bina-
nın arkasındaki yoldan daireye baktığımda her kapının ancak
sekiz bölmesini görebiliyorum. Eğer ötekilerde yemek oda-
sını görebileceğim minik bir aralık dahi kalmış ya da perde-
ler düz durmuyorsa, geri dönüp baştan başlamam gerekiyor.

Bu konuda oldukça iyiyim, pek hata yapmıyorum, ama
yine de çok zamanımı alıyor. İşimi eksiksiz yaptığım sürece,
kendimi arka taraftaki yolda savrukluğuma lanet okuyup sa-
ati kontrol ederken bulma ihtimalim de azalıyor.

En vahimi de kapı. Kilburn'deki o daracık bodrum ka-
tında hiç değilse ön kapı sadece bana aitti. Burada dairenin
kapısını altı ya da on iki kez kontrol edip sonra ortak kulla-
nılan ön kapıyı da yokluyorum.

Kilburn'deki dairemin ön kapısı vardı, ama arkada hiç-
bir şey yoktu; ne pencere ne de arka kapı. Mağarada yaşı-
yor gibiydim. Kaçış yolum olmadığından, orada kendimi asla
tam olarak güvende hissetmedim. Burada şartlar çok daha
iyi: Evimde küçük bir balkona açılan camlı kapılar var. Tam
altında da ortak kullanılan sundurmanın çatısı, ama burayı
benden başka kullanan var mı bilmiyorum. Çift kanatlı ka-
pılardan çıkıp sundurmanın damına atlıyor, oradan da bah-
çeye inebiliyorum. Ve bahçe kapısından arkadaki geçide çı-
kıyorum. Bunu yapmam en fazla otuz saniye sürüyor.

Bazen geri dönüp dairenin kapısını tekrar kontrol etmem
gerekiyor. Apartman sakinlerinden biri ön kapının sürgüsünü
açık bıraktıysa, evin kapısını tekrar yoklamam. Biri içeri gir-
miş olabilir diye.

Mesela bu sabah en kötülerinden biriydi.

Ön kapı içerden sürgülenmemiş, üstelik hafif aralık kalmıştı. Kapatmak için elimi uzattığımda, takım elbiseli bir adamın kapıyı içerden itmesiyle yerimde sıçradım. Peşinden kot pantolon ve kapüşonlu bir üst giymiş daha genç, uzun boylu bir adam daha çıktı. Siyah saçları kısacık kesilmişti ve tıraşsızdı. Yeşil gözleri yorgun bakıyordu. Bana gülümsedi ve dudakları sessiz bir “pardon”la aralandı.

Takım elbiseler beni hâlâ korkutuyor. Üzerindekilere bakmamaya çalıştım, ama merdivenlerden çıkarken “... bu daire yeni boşaldı, eğer istiyorsan hızlı davranman gerekecek,” dediğini duydum.

Demek emlakçıydı.

Çatı katındaki Çinli öğrenciler sonunda taşınmaya karar vermiş olmalıydı. Artık öğrenci değillerdi, bu yaz mezun olmuşlardı; partileri tüm gece devam ederken, alt katta yatağımı uzanıp merdivenlerde koşturarak inip çıkan ayak seslerini dinledim. Ön kapı sabaha kadar açık kalmıştı. Ben de yemek masasını dairenin kapısına dayayıp kendime barikat yapmıştım, ama sesler yüzünden gözüme uyku girmemiş, endişe içinde bekleyip durmuştum.

Takım elbiselinin peşinden yukarı çıkan ikinci adama baktım.

Yarı yolda beni dehşete düşüren bir şey yaptı, dönüp bana yine bu kez acıklı bir ifadeyle gülümsedi; emlakçının sesinden bıkkınlık geldi der gibi. Yüzümün cayır cayır yandığını hissettim. Bir yabancıyla göz teması kurmayalı uzun zaman olmuştu.

Üst kata çıkan ayak sesleri kapımın önünden geçtiklerini gösteriyordu. Saati kontrol ettim; sekiz çeyrek olmuştu bile! Öylece uzaklaşıp onları binanın içinde bırakamazdım.

Ön kapıyı sıkıca kapatıp sürgüledim, sonra da kapıyı birkaç kez sallayıp tıkırdatarak kilidin yuvasına girip girmediğini kontrol ettim. Parmakuçlarımı kapının çerçevesinde gezdirdim ve kasayla sıfırlandığını hissettim. Tam kapandığından emin olmak için kilidi altı kez çevirdim. Bir, iki, üç, dört, beş, altı. Sonra yine çerçevesi. Ardından kapı kolu, altı kez. Bir, iki, üç, dört, beş, altı. Sonra sürgü. Bir daha, bir kez daha. Sonra çerçeve. Son olarak kol, altı kez. Bunu layıkıyla yapmayı başardığımda gelen rahatlığı yine içimde hissettim.

Sonra hızla yukarı çıkıp eve girerken, o iki sersem yüzünden gecikeceğim için burnumdan soluyordum.

Bir süre yatağın ucuna ilişip alçı ve kirişlerin arasından onları görebilirmişim gibi gözlerimi tavana diktim. O sırada pencerenin kilitlerini tekrar kontrol etmemek için kendimi zor tutuyordum.

Deli gibi çarpan kalbimi yatıştırmak için gözlerimi kapatıp nefesime yoğunlaştım. Kendi kendime, uzun sürmeyecek dedim. Sadece bakıyor. Çıkmaları uzun sürmez. Her şey yolunda. Daire güvenli. Ben de güvendedim. Hiçbir şeyi atlamadım. Ön kapı kapalı. Bir sorun yok.

Arada bir tıkırtılar geliyordu; gerçi uzaktan geliyor gibiydi, ama elimde olmadan sıçırıyordum. Dolabın kapısı mı çarptı? Olabilir. Ya camlardan birini açtılsa? Hafif bir mırıltı duydum, ama ses çok uzaktan geldiği için ne dediklerini anlayamadım. Daire için ne istiyorlardı acaba –fiyatı yükseltseler iyi

olurdu. Ama o zaman balkonu kullanamazdım. Ulaşılmaz olmak harika bir şey, ama kaçış yolumun olması da bir o kadar önemli.

Saate göz attım; dokuza çeyrek vardı. Orada ne halt ediyorlardı? Yatak odamın penceresine bakmak büyük bir hataydı ve tabii onu da kontrol etmek zorunda kaldım. Bu beni harekete geçirdi ve tekrar kapıdan başlamam şart oldu. Klozet kapağının üstüne çıkıp parmak uçlarımı hiç açılmayan buzlu camın kenarlarında gezdirerek ikinci turu yaparken, birden yukarıda kapının kapandığını ve dışarıdaki merdivenlerden gelen ayak seslerini duydum.

“... en azından güzel, emniyetli bir yer. Arabanı dışarıda bıraktığın için korkmana gerek kalmaz.”

“Evet de büyük ihtimalle otobüse binerim. Ya da bisikletimi kullanırım.”

“Galiba bahçede ortak kullanılan bir sundurma var; ofise dönünce onu da kontrol edeyim.”

“Harika. Bisikleti girişe bırakırım ben de.”

Girişe bırakmak mı? Yüzsüze bak. Orası yeterince dağınıktı, ama o zaman benim dışımda biri ön kapıyı kilitlemeyi akıl ederdi belki.

Her şeyi kontrol ettikten sonra daire kapısını da yokladım. O kadar da kötü değildi. Panikler miyim, dönüp yeniden başlama gereği duyar mıyım diye bekledim, ama sorun yoktu. İşimi doğru yapmış ve iki kez tekrarlamıştım. Evin sessiz olması durumu kolaylaştırıyordu. En güzeli de bu kez ön kapı yerine oturmuştu, demek ki kot pantolonlu adam çıkarken

düzgün bir şekilde kapatmıştı. Belki hiç de kötü bir kiracı olmayacaktı.

Nihayet metroya bindiğimde saat dokuz buçuğa yaklaşıyordu.

11 Kasım 2003 Salı

Onu ikinci görüşümde hafızamdan tamamen silinmişti ve birkaç dakikam ona bakmakla geçti. Çekici görüntüsü, şehvetli dudaklarıyla bana çok tanıdık geldi; barda öpüştüğüm biri miydi acaba?

“Hatırlamadın galiba.” Sesindeki hayal kırıklığı fark edilmeyecek gibi değildi. “Kırmızı bir elbise giymiştin. Ben de River’ın kapısında görevliydim.”

“Ah, tabii! Özür dilerim,” derken sözlerime anlam katacakmış gibi başımı sallıyordum. “Ben sadece... takım elbise olmayınca tanıyamadım.” Bu sayede onu baştan aşağı süzmek için bir gerekçem oldu. Şort, spor ayakkabı ve siyah bir atlet –spor için biçilmiş kaftan, ama onu son gördüğüm günkü halinden çok farklı– giymişti.

“Eh, onlar koşu bandına pek uygun değil tabii.”

“Bence de.”

Birden kalçalarından gözümü alamadığımı fark ettim ve spor salonundaki bir saatlik seanstan sonra berbat görüldüğümü anladım; atkuyruğumdan fırlayan teller kızaran yanaklarıma yapışmış, atletim de terden sıırılsıklamdı. Ne hoş.

“Seni tekrar görmek güzel,” dedi ve aynı anda bakışları göğsümden ayaklarıma inip anında geri döndü.

Yüzsüz mü yoksa biraz arıza bir tip mi anlayamadım. Ağzını çarpıtarak sırtışında en ufak bir bayağılık yoktu, sadece müthiş seksi görünüyordu.

“Evet, seni de. Ben... duş almaya gidiyorum.”

“Tabii. Yakında görüşürüz.” Bu sözlerden sonra dönüp merdivenleri ikişer ikişer çıkarak spor salonuna gitti.

Duşta birden kendimi “keşke onunla tam salondan çıkarırken değil de oraya giderken karşılaşıyaydım” diye düşünürken buldum. O zaman doğru dürüst sohbet edebilirdik ve beni böyle berbat bir halde görmezdi. Bir ara kafede oyalanıp antrenmanını bitirmesini beklesem mi, dedim... basit mi kaçırdı acaba, aşırı rahat mı görünürdüm? Gözü dönmüş?

Ne diyebilirim ki? Uzun zaman olmuştu. Hoşlandığım son birkaç erkek, tek gecelik tiplerdi; bazen ayrıntıları hatırlamayacak kadar kafayı buluyordum. Bunda bir sorun yoktu elbette, fırsat bulmuşken eğleniyordum işte. Şimdiyse ilişkiye doymuş, bekârlığın tadını çıkarıyordum ve tüm bu saçmalıklardan usanmıştım. Belki de biraz durulmaya başlamanın zamanı gelmişti. Geleceği düşünmeye başlamanın.

Soyunma odasında tek başıma kurulanırken aniden aklıma bir şey geldi: O kadar da kötü görünmüş olamam, yoksa beni tanıyamazdı. Beni son gördüğünde üzerimde kıpkırmızı saten bir elbise vardı, açık bıraktığım saçlarım omuzlarımdan aşağı dökülüyordu. Bugün spor giysilerim, makyajsız suratım ve atkuyruğumla çok farklıydım. Yine de yüzüne baktığım anda beni tanımıştı; gözlerinden okunuyordu.

“Tekrar merhaba,” demişti.

Her hafta birkaç kez dışarı çıkmama rağmen, o günden sonra River’a bir daha gitmedim. Geçen hafta sonu İskoçya’daki arkadaşlarıma yaptığım ziyaret az uykuyla ve çok yorucu geçmesine rağmen, işten sonra içmeye gitmemi engellemedi. Cuma gününü Market Square’de yeni açılan bir barda, Roadhouse’da noktaladık. Açılış dolayısıyla dağıtılan bedava içkiler sayesinde bar tıka basa doluydu ve Sam’le Claire ilk yarım saat içinde gözlerine kestirdikleri adamlarla işi pişirmişlerdi. Bir süre kendi kendime mutlu mesut dans edip kafayı buldum; tanıdıklarla çene çalarken gürültüden sesimi duyurabilmek için kulaklarının dibinde bağırıp duruyordum. Barda beni çeken birkaç erkek vardı ama çoğu tek gelmemişti. Gelenler de ya daha önce çıktığım ya da arkadaşlarımdan biriyle çıktığı için tanıdığım adamlardı.

Şimdi de bir sonraki hafta sonunu iple çekmeye başlamıştım. Cuma gecesi Claire, Louise ve kardeşi Emma’yla dışarı çıkmayı planlıyordum, sonrasında tüm hafta sonu bana aitti. Ağzım kulaklarımda aylak aylak dolaşıp arabaya dönerken, bu kafayla River’ın yolunu bulabilirsek iyidir, diyordum içimden.

5 Kasım 2007 Pazartesi

İşten geç çıkarak metronun en kalabalık anlarını atlatmış oluyorum. Buraya ilk taşındığımda, paydos saatinde itiş kış ilerleyenlerin arasına karışmakla hata ettim ve gün geçtikçe paniğim de arttı. Bir sürü insanın yüzünü incelemek, her

yandan sıkıştırılan bir sürü bedenle mücadele etmek zorundaydım. Saklanmak için çok fazla yer vardı ve bana koşup kaçacak alan kalmıyordu. Bu yüzden işten geç çıkarak gecikmeyi telafi edebiliyorum. Hiç durmadan merdivenleri çıkıp iniyor, peron boyunca koşuyor ve son anda kapılar kapanmak üzereyken trene atlıyorum. Bu şekilde kimlerle yolculuk ettiğimden emin oluyorum.

Bu gece eve hangi yoldan gideceğime karar vermek için bir süre oyalandım. Her gün metroda farklı bir güzergâh kullanılıyor, bir durak sonra veya bir durak önce inip yaklaşık iki kilometre yürüyorum. Sonra da ya otobüse ya da tekrar metroya biniyorum.

Genellikle son kilometreyi farklı yollar kullanarak yayan gidiyorum. Lancaster'den buraya taşınmamın üzerinden iki yıl geçti ve şimdiden Londra'nın ulaşım sistemini buranın yerlileri kadar öğrendim. Bitmek bilmeyen yol yüzünden bitkin düşünüyorum, ama koşturarak eve gitmeye benzemiyor. Hem daha güvenli.

Steward Gardens'ta otobüsten inip eve doğru ilerlerken ikide bir havai fişekler patlıyordu; soğuk, nemli havaya yayılan keskin kokuları burnuma kadar geldi. High Street'te karşıya geçip parkın kenarından yürüdüm ve dönüp Lorimar Road'dan aşağıya doğru ilerledim. Sonra o daracık yola girdim –bu geçitten nefret ediyorum, ama en azından ışıklandırması iyi– ve garajların arkasına dolandım. Duvarın üstünden evi kontrol ettim; yemek odamın ışığı açıktı ve perdeler yarıya kadar çekilmişti. Her kapıda sekizer tane olan, dikdörtgen şeklinde düzgün kenarlı on altı camlı bölmeyi tek tek saydım; perdeler iki yanda dümdüz duruyor, aralarından başkaca

bir ışık gelmiyordu. Ben evde yokken kimse perdeler dokunmamıştı. Yürümeye devam ederken bunu içimden defalarca tekrarladım. Daire güvenli, içeri kimse girmemiş.

Geçidin bitiminde tam sol yapıp Talbot Street'e saptığımda eve çok yaklaşmıştım. Yolun sonuna kadar, en azından bir kez, yürüyüp geri dönmek istiyordum, ama kendimi tuttum ve bu gece ilk denemede içeri girmeyi başardım. Otobüsten indiğimden beri elimde hazır duran anahtarı kilitte döndürürken arkama baktım. İçeri girince kapı arkamdan kapandı. Kenarlarını yokladım ve tam kapanmadığını gösteren bir çıkıntıyı atlamamaya dikkat ederek çerçeveye sıfırlanmış mı diye kontrol ettim. Her seferinde sayarak altı kez tekrarladım: bir, iki, üç, dört, beş, altı. Tokmağı altı kez çevirdim.

Tam o sırada Bayan Mackenzie alt kattaki dairenin –Daire 1- kapısını açtı.

“Cathy, tatlım! Nasılsın?”

Ona en şirin halimle gülümsedim. “İyiyim, teşekkürler.”

Her zamanki gibi durup başını yana eğerek beni süzdü ve sonra dönüp içeri girdi. Ve yine her zamanki gibi televizyonun sesi sonuna kadar açılmıştı. Akşam haberleri. Bunu her akşam yapar. Bir kez olsun bana ne yaptığımı sormamıştır.

Kontrollere kaldığım yerden devam ederken, en baştan başlamak zorunda kalacağımı bilerek kasten mi araya giriyor acaba, dedim içimden. Devam edebildiğim sürece sorun yok. Bazen de saplanıp kalıyorum. O yüzden -çerçeve, kapı tokmağı – doğru dürüst yap, Cathy. İş berbat etme, yoksa geceyi burada geçirirsin.

Nihayet ön kapının kontrolünü bitirdim. Sonra da merdivenlere yöneldim. Çıkarken yukarıyı gözden geçirdim. Bina tam bir sessizlik içindeydi; o sırada birkaç sokak öteden bir siren sesi, alt kattaki daireden de televizyonun sesi geldi. Uzaklarda havai fişekler patlamaya devam ediyordu. Sokakta biri çığlık atınca nefesimi tuttum, ama sonra bir erkek sesi geldi ve hemen ardından kadının biri sitemli bir kahkaha attı.

Anahtarımınla kapımı açtım ve dönüp merdivenlere baktıktan sonra içeri bir adım atıp kapıyı kapattım ve kilitledim. Altan sürgü, ortadan zincir, üstten de çevirmeli kilit. Kapıda durup dinledim. Dışardan hiç ses gelmiyordu. Delikten baktım. Kimse yoktu; sadece merdivenler, sahanlık ve tepedeki lamba. Parmaklarımı kapının kasasında gezdirdim ve kolu altı kez bir yöne, altı kez de diğer yöne çevirdim. Bir, iki, üç, dört, beş, altı. Sürgüler kapının açılmasını engelliyordu. Kilidi altı kez çevirdim. Her sürgüyü altı defa çekip iterken, her seferinde aynısını kapı koluna da uyguladım. Tüm bunları yaptıktan sonra, artık dairenin geri kalanını kontrole başlayabilirdim.

İlk yaptığım şey tüm pencereleri kontrol edip perdeleri kapatmak oldu ve aynı sırayı takip ederek daireyi baştan aşağı dolaştım. Önce ön tarafta sokağa bakan pencere. Tüm kilitler sağlamdı. Parmaklarımı çerçevede gezdirdim. Sonra da perdeleri dışarıdaki karanlığa karşı sımsıkı kapatmayı başardım. Cama çok yaklaşmadığım sürece, sokaktan geçen biri beni göremezdi. Pencere görünüyor mu diye perdelelerin birleştiği yeri kontrol ettim. Sonra balkona geçip çift kanatlı kapıları yokladım. Yazın buradan bahçe duvarını kontrol ederim, ama bu mevsimde karanlık dışında bir şey görünmüyordu. Balkon kapılarındaki kilitleri kontrol ettim ve kolu altı

kez çevirdim. Kilit sağlamdı, kapının kolu gevşeyip tıkırdadı. Sonra o uğursuz karanlıktan kendimi korumak için kalın çizgili perdeleri kapattım.

Mutfak -buranın pencereleri açılmıyordu, ama yine de hepsini kontrol ettim ve storları indirdim. Çekmecenin önünde birkaç dakika oyalanıp, içindekilerin nasıl göründüğünü hayal ettim. Sonra da açıp içindeki tepsiye baktım –çatallar solda, bıçaklar ortada, kaşıklar da sağdaydı. Çekmeceyi kapatıp emin olmak için tekrar açtım. Evet, kesinlikle bıçaklar ortada, çatallar solda, kaşıklar sağda duruyordu. Nerden biliyorsun, dedim içimden. Belki de bir şeyi yanlış yaptın. Tekrar çekmeceyi açıp baktım. Bu kez tamamdı.

Ve banyo –yüksek pencere buzlu camla kaplıydı. Mutfaktaki gibi bu da açılmıyordu, ama her şeye rağmen klozet kapağının üstüne çıktım ve sımsıkı kapandığından emin olmak için kenarlarını yokladım, sonra da jaluziyi indirdim. Ardından yatak odasına geçtim. Buranın arka bahçeye bakan kocaman pencereleri vardı, ama perdeleri bu sabah işe gitmeden çekmişim. Oda zifiri karanlıktı. Cesaretimi toplayıp perdeleri açtım ve geniş kanatlı pencereleri kontrol ettim. Eve taşınınca bunlara ilave kilit takmışım; her birini gözden geçirip, sağlamlığından emin olmak için anahtarları tekrar tekrar altı kez çevirdim. Ardından perdeleri çekip, kapkara camın bir noktası bile görünmeyecek şekilde ortada birleştirdim. Sonra da yatağın başucundaki lambayı yaktım. Yatağın kenarına iliştim ve derin derin nefes alıp içimde yükselen paniği yatıştırmaya çalıştım. Akşam yedi buçukta izlemek istediğim bir program vardı ve başucumdaki saat 19:27'yi gösteriyordu. Gidip televizyon seyretmek istiyordum, ama kendi kendimi ikna edip

“gereken her şeyi yaptım, her yeri kontrol ettim, daire de ben de güvendeyiz, bugün de evime sağ salim vardım” desem de paniğim yok olmamıştı.

Kalbim hâlâ deli gibi çarpıyordu.

İç geçirerek yataktan kalktım, ön kapıya gidip en baştan başladım.

Bu böyle devam edemez. Üç yıldan fazla oldu. Artık durmalı, durmak zorunda.

Bu kez kapının her yerini tam yirmi kez kontrol edip ön cephedeki pencereyle devam ettim.

16 Kasım 2003 Pazar

Sonunda River Bar’da değil, yine spor salonunda karşılaştık.

Cuma gecesi cidden acınacak haldeydim. Toparlanmaya zaman bulamadan arka arkaya birkaç geceyi dışarda geçirmiştim. Bu da bana olumsuz şekilde geri döndü; kendimi yorgun, inanılmaz bedbaht hissediyordum ve seksi korumaları ağıma düşürmek için içimde en ufak bir istek yoktu. Pitcher & Piano’da üç kadeh içtik, Queen’s Head’de iki tek daha attıktan sonra benim devam edecek halim kalmadı. Eve gideceğimi söylediğimde Sam bana, şaka yapıyorsun, der gibi baktı. Cumartesi gününü kendime gelmeye çalışıp kanepede film seyrederek geçirdim.

Pazar sabahı uyandığımda saat ondu ve haftalardır ilk kez kendimi yenilenmiş hissediyordum. Dışarıda güneş pırıl pırıldı,

hava kuru ve soğuktu ve de yaprak kımıldamıyordu. Koşmak için harika bir gün. Evet, bunu yapacaktım, sonra da gidip kendime sağlıklı gıdalar alacak ve akşam erken yatacaktım.

Buz tutmuş kaldırımda attığım birkaç adım planlarımı altüst etti. Onun yerine çantama temiz birkaç kıyafet tıkıp arabayla sekiz kilometre uzaklıktaki spor salonuna gittim.

Bu kez beni görmeden önce onu tanıdım. Havuzun kenarında yüzücü gözlüklerini ayarlıyordu. Camın arkasından büyük bir hevesle onu süzdüğümü görecekti diye endişelenmeyi bırakıp suya girmesini ve duvardan hız alarak sakın sakın kulaç atmasını izledim. Kayarcasına ilerlerken su neredeyse hiç kıpırdamıyordu. Havuzda bir tur gidip gelişini izledim ve ritmik hareketlerinden adeta büyüledim. Sonunda birisi spor çantama takılıp düşecek gibi oldu ve büyü bozuldu.

Soyunma odasında çantamı dolaplardan birine koydum ve MP3'ümü çıkarıp koluma bağladım. Spor salonuna giderken bir an aynada kendimi gördüm. Al al olmuş yanaklarım ve gözlerimdeki ifade beni durdurdu. Tanrım, dedim içimden aptal aptal sırtımayı sürdürerek, adam cidden çok seksi.

12 Kasım 2007 Pazartesi

Bu akşam işten sonra sıradışı bir şey oldu.

Sıradışı şeyler bana hiç iyi gelmez. Bazen, şayet günüm iyi geçiyorsa, geçmişe dönüp olanları düşünerek gülümseyebiliyorum, ama o anı yaşarken çok kötü oluyor. Borular patlayıp

da tesisatçının daireme girmek zorunda kaldığı gün, öncekilerden çok daha şiddetli bir panik atak yaşadım.

O krizden nasıl sağ çıktığımı hâlâ anlamış değilim.

Bu akşamı çok merak ediyorum, çünkü şu an iyiyim. Sonradan, en hazırlıksız olduğum anda bir atak gelebilir, ama şimdi her şey yolunda ve kendimi iyi hissediyorum.

Kapı vurulduğunda yemeğimi henüz bitirmiştım.

Birden donup kaldım, bedenim kaskatı kesildi. Hatta nefes bile almıyordum diyebilirim. Zil çalmamıştı, o halde gelen ya binada oturan biriydi ya da kapı yine tam kapanmamıştı. Her ne ise – hayatım buna bağlı olsa bile, bedenim bir santim dahi kıpırdamama izin vermiyordu. Yanaklarımdan süzülen yaşları hissediyordum.

İkincide ses biraz yükseldi. Daha önce kimse kapımı böyle çalmamıştı.

Kanepede oturduğum yerden kapıyı çok net görüyordum. Gözümü kapı deliğine diktim. Koridordan normalde fener gibi parlayarak gelen ışık, dışarıda duran kişi tarafından engellenmişti ve tek görebildiğim yusuvarlak kara bir noktaydı. Baktığım yere o kadar yoğunlaşmışım ki sanki masif ahşabın arkasından hantal gövdesini seçebiliyordum. Nefesimi tutmuş öylece beklerken sonunda başım zonklamaya, parmaklarım karıncalanmaya başladı.

Sonra ayak seslerini duydum; geri çekilip merdivenlerden inmek yerine yukarı çıktı ve üst kattaki dairenin kapısı açılıp kapandı.

Oydu demek. Yukarıya taşınan adam.

Salon camından onu binaya girip çıkarken görmüştüm. Bir keresinde işe gitmek için hazırlanırken o da içeri giriyordu. Ön kapının sımsıkı kapalı olduğunu görünce bir parça rahatladım, ama yine de kontrol etmek zorundaydım. Bisikleti hâlâ ortada yoktu, onu bahçede de görmemiştım, o halde muhtemelen dışarıda arabasını park ediyordu.

Geliş gidiş saatleri düzensiz gibiydi. Bayan Mackenzie hiç dışarı çıkmadığı için –en azından benim dikkatimi çekmemişti– onun ne yaptığını kestirmek beni rahatlatıyordu. Çoğu akşam eve geldiğimde kapısını aralar, bir merhaba der ve tekrar içeri girerdi. Televizyonun sesi yerdeki döşemelerden geçip kulağıma kadar geliyordu. Bu durum başkaları için eziyetli olabilir, ama benim için değildi. Hoşuma gidiyordu.

Şimdi de yukarıdaki, Bay Sağı-solu-belli-olmayan.

Tanrı aşkına, derdi neydi bu adamın? Saat dokuza yaklaşıyordu; komşu ziyareti için pek de iyi bir zaman değildi. Belki de yardıma ihtiyacı vardı.

Bir süre sonra nefesim yavaşlayıp normale döndü ve içimden, acaba ben de yukarı çıkıp *onun* kapısını çalsam mı, dedim. Ve birden söyleyeceklerimi içimden tekrarladığımı fark ettim:

Ah,selam. Kapımı çalan sen miydin? Duştaydım da...

Hayır, böyle olmaz –o olduğunu nasıl anlamış olabilirim ki?

Sık sık tekrarladığım sözler yine kendiliğinden zihnimde belirdi. *Bu normal değil. Normal insanlar böyle düşünmez.*

Canı cehenneme... hem normal de neymiş?

Onu görmeden bile nerede olacağını biliyordum.

Kafede oturmuş, elindeki *Times*'ın sayfalarını çevirirken, yakası açık beyaz gömleği ve yeni duş almış haliyle çok hoş görünüyordu

Bir an tereddüt ettim. Yanına gidip selam vermem doğru olur muydu acaba? Tam o anda gazetesinden başını kaldırıp baktı. Önce gülümsemeyip gözünü bana dikti. Bu bakışın arkasında gizlenen şey ne olabilirdi? Bir başlangıç yapıyor gibiydim; o an dönüm noktasıydı sanki. Yürüyüp gitmek için fırsatım olmuştu ve ben direnmişim.

Gülümseyince, kendimi spor salonunun girişinden oturduğu yere doğru ilerlerken buldum. “Merhaba,” derken sesimin çok yavan çıktığını düşünüyordum. “Seni havuzda gördüm.”

“Biliyorum,” dedi, “ben de seni gördüm.” Gazeteyi katlayıp yavaşça masaya, kahve fincanının yanına bıraktı. “Ne içersin?”

Artık yürüyüp gitmek gibi bir seçeneğim kalmamıştı. “Çay lütfen.”

Karşısındaki koltuğa yerleşirken, o da ayağa kalktı; kalbim yerinden fırlayacaktı sanki. Duştan sonra soyunma odasında hazırlanırken uzun süre oyalanmış, o arada gider diye düşünmüştüm, ama yeterince beklememişim.

Birkaç dakika sonra elinde bir tepsiyle geri döndü; içinde bir demlik, fincan ve sütlük. “Benim adım Lee,” dedi elini uzatarak.

Başımı kaldırıncı bir çift masmavi gözle karşılaştım. “Catherine,” dedim. Elimi sımsıkı kavrayan eli sıcacıktı ve saatler sonra yatakta yatarken, avucuma sinen kokusunu hâlâ alabiliyordum.

Ne söyleyeceğime karar verememek beni şaşırttı ve kahkaha atmama ramak kaldı –normalde kolay kolay susmazdım. Yüzmekten keyif alıp almadığını sormak istedim, ama bu manasız bir soru gibi geldi; bekâr olup olmadığını sormak istedim, ama bu da konuya doğrudan girmek demektir. Beni bekleyip beklemediğini öğrenmek istedim. Ve anladım ki tüm bu soruların cevaplarını çoktan biliyordum. Evet, evet ve evet.

“Adının ne olduğunu merak ediyordum,” dedi sonunda. “Tahmin yürütmeye çalıştım, ama yaklaştım denemez.”

“Eh madem Catherine gibi durmuyorum, neye benziyorum peki?”

Bir an bile gözlerini benden ayırmamıştı. “Şu an hatırlayamadım. Artık Catherine olduğunu bildiğime göre, daha güzel bir isim düşünemiyorum.”

Bakışları adeta rahatsız ediciydi; yüzümün kızardığını hissedince tüm dikkatimi çayıma verdim. Fincanımı doldurup acele etmeden karıştırdım, biraz süt ekledim, sonra biraz daha, doğru renk tonunu bulana dek böyle devam ettim.

Derin bir nefes alıp, “Söylesene,” dedi, “seni son görüşümünden bu yana River’a hiç gelmedin mi ya da acaba ben mi şanssızdım ki seni kaçırdım?”

“Hayır, o günden sonra gelmedim. Başka işlerim vardı.”

“Anlıyorum. Ailevi durumlar mı?”

Dolaylı sorularla bekâr olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. “Arkadaş durumları. Benim ailem yok. Annemle babamı üniversitede okurken kaybettim, kardeşim de yok.”

Başını salladı. “Çok yazık. Benimkiler Cornwall’da yaşıyor.”

“Doğduğun yer mi?”

“Evet, Penzance yakınlarında bir köy. Olabildiğince çabuk kaçtım. Köyler kimi zaman çok acımasızdır; herkes senin ne yaptığını bilir.”

Kısa bir süre ikimiz de konuşmadık, sonunda sessizliği bozan ben oldum. “Şimdi River’da çalışıyorsun, değil mi?”

Sırıtip kahvesinin kalanını bir dikişte bitirdi. “Evet, River’da, haftada üç gece. Aslında bir arkadaş’a yardım ediyorum. Daha sonra yemeğe çıkar mıyız?”

Bu soru çok ani gelmişti; bakışlarında sesinin ele vermediği bir gerginlik okunuyordu.

Gülümseyip çayımı yudumladım.

“Evet, iyi olur.”

Telefonunu yazdığı kartı ceketimin cebine koyup gitmek üzere ayağa kalktım ve kapıya gidene kadar gözlerini üzerimde hissettim. El sallamak için arkamı döndüğümde hâlâ beni izliyordu. Ama en azından gülümsemeyi becerdi.

17 Kasım 2007 Cumartesi

Hafta sonları benim için rahatlama ve stresin tuhaf bir karışımıdır. Bazıları iyi geçer; diğerleriyse pek öyle değil. Belli

tarihler iyidir. Çift sayılı günlerde sadece yiyecek alışverişi yapabilirim. Ayın 13'ü hafta sonuna denk geliyorsa, hiçbir şey yapamam. Tek sayılı günlerde, o da hava bulutlu ya da yağmurluysa spora gidebilirim; güneşli havalarda onu da yapamam. Tek sayılı günlerde yemek pişirmek yasak, sadece soğuk şeyler yiyebilir ya da evdekileri ısıtırım.

Tüm bunların amacı zihnimi yatıştırmak. Her an, gündüz ve gece, beynim yaşadıklarımla ya da başıma gelebilecek şeylerle ilgili görüntüler üretiyor. Bir korku filmini tekrar tekrar izleyip yine de korkuya bağıklık kazanamamak gibi bir şey bu. Her şeyi eksiksiz ve doğru sırada yapabilirsem, her yeri adamakıllı kontrol edip doğru ritme uymayı başarabilirsem; o zaman görüntüler bir süre kayboluyor. Kapıdan dışarı çıkmayı ve dairedaki her şeyi sağlama aldığımdan kesin emin olmayı başarabilirsem, hissettiğim en kötü şey birkaç saat süren belli belirsiz bir sıkıntı oluyor, sanki bir şeyler eksik ama ne olduğunu hatırlayamıyorum. Yine de çoğu zaman kontrol sırasında elimden geleni yapar ve evden çıkmayı başardığımı varsayarım, sonra da günün geri kalanı işimi doğru yaptım mı diye kendimi yiyip bitirmekle geçer. O zaman da eve dönünce beni nelerin bekliyor olabileceğini gösteren bu hayaller tüm günümü doldurur. Her gece eve gitmek için farklı bir güzergâh seçmezsem, birinin beni takip edeceğini düşünürüm. Sanırım anladınız. Durum hiç de hoş değil.

Bu şey her neyse, bana sinsice yaklaştı ve kalıcı hale geldi. Bazen kendimi yeni bir kural koyarken yakalıyorum. Geçen hafta yine basamakları saydığımı fark ettim; bunu yıllardır yapmamıştım. Onları saymadan da idare edebilirim aslında.

Ama görünen o ki artık kendimi kontrol edemiyorum. Durumum iyiye değil, kötüye gidiyor.

İşte yine cumartesi ve tek sayılı günlerden biriydi; evde ekmek ve poşet çay kalmamıştı. Poşet çay büyük bir sorundu, çünkü önemli kurallardan biri de çaydır, bilhassa hafta sonları. Sabah saat sekizde, onda, sonra da dörtte ve akşam sekizde çay içmezsem, hem işimi layıkıyla yapamadığım hem de muhtemelen kafeinsiz kaldığım için huzursuzluğum giderek artar. Bunu bildiğimden çöp kutusuna baktım ve son poşet olduğunu fark etmeden attığım sabah sekiz çayımın, patates kabukları ve gecedен kalma makarna sosunun arasında durduğunu gördüm. Ama bu da işe yaramayacaktı.

Poşet çayları bitirecek kadar aptal olmam, bu salt gerçek daha şiddetli bir kriz için yeter de artar; kendimi suçlama konusunda çok iyiyimdir. Yenilerini almak için dışarı çıkarsam evi doğru dürüst kontrol edemeyecektim, çünkü bugün çift sayılı günlerden değildi. Gidip marketten almam mümkündü, ama o sırada biri eve girmiş ve dönmemi bekliyor olabilirdi.

Bir saat boyunca, bu iki seçenekten hangisinin daha kötü olduğunu düşünüp durdum; acaba hangi kural daha önemliydi? Görüntüleri zihnimden kovmak için daireyi birkaç kez kontrol ettim ve her seferinde ufak tefek hatalar yaptım. Tekrarladıkça daha çok yoruluyordum. Bazen işte böyle çıkmaza giriyorum. En sonunda bedenim iflas ediyor ve artık devam edemeyecek hale geliyorum.

Ve kafamın içinden, gerilerden gelen minik bir ses, mantığın sesi, vicdanın o kulak tırmalayıcı gürültüsünü bastırıp sesini duyurmaya çalışıyor ve *bu normal değil* diye bağıırıyordu.

Ona eyrek kala bir köşeye çömelmiş, intiharın eşiğinde kördüğüm olmuş bir haldeydim ki o sesi –n kapının düzgün kapandığını ve merdivenden çıkan ayak seslerini– duydum.

Düşünmeye fırsat bulamadan, gözümün önünde bir kaçış yolu belirdi. Eğer poşet çay almaya ıkamazsam, birkaç tane ödünç alabilirdim...

Ayak sesleri kapımın önünden geçti ve devam edip merdivenlerden üst kata ıktı. Bir süre bekledim; o arada yanaklarımı ovuşturarak gözyaşlarından kurtulmaya çalışıyor, saçlarımı ekiştiriyordum. Daireyi kontrol edecek zaman yoktu. Ön kapı sürgülenmemişti; kapattığını duymuştum, kesinlikle kapatmıştı. Hemen *gitmek* zorundaydım.

Anahtarımı aldım, kapıyı sadece bir kez kilitleyip bir kere de kontrol ettim, sonra merdivenlerden üst kata çıkıp onun kapısına gelince durdum. Buraya daha önce hiç ıkmamıştım. Sahanlıkta tek bir pencere vardı ve yalnızca oradan ışık geliyordu. Merdivenin başında durup aşağıya baktım. Kendi kapımı zar zor görebiliyordum. Hafifçe tıklattım, önce bir sessizlik, ardından ayak sesleri geldi.

Kapıyı açınca olduğum yerde sıçradım. ıkan her ses kulajımda patlıyordu sanki.

Tatlı tatlı gülümseyerek, “Selam,” dedi. “İyi misin?”

“Evet. Poşet ayın var mı diye soracaktım. Ödünç almak için. Yani içmek için. Benimkiler bitti de.”

Bana meraklı bir bakış fırlattı. Doğal görünmek için kendimi zorluyordum ama belli ki çaresizlik bedenimdeki her gözenekten fişkırıyordu.

“Elbette,” dedi. “İçeri gelsene.”

Kapıyı açık bırakıp uzaklaştı, ben de eşikte öylece diki-
lerek arkasından bakakaldım. Normal şartlarda bir yabancı-
nın peşinden kapalı bir alana girmektense ölmeyi tercih eder-
dim, ama bunlar normal şartlar değildi ve saat on olmadan
bir kutu çay almam gerekiyorsa, bunu yapmak zorundaydım.

Mutfak uzun bir koridorun sonundaydı ve hesabıma göre
tam yatak odamın üstüne denk geliyordu. İçimden, boşuna
değil, o Çinli öğrenciler bütün gece coşup beni uyutmamış-
lardı, dedim. O sırada komşum masanın üstünde duran üç
alışveriş poşetinin altını üstüne getirmekle meşguldü.

“Demin aldım bunları... benimkiler de dün bitmişti. Bu
arada adım Stuart. Stuart Richardson. Buraya yeni taşındım.”

Uzattığı elini sıkarken, olabildiğince neşeli görünmeye ça-
lışarak ona baktım. “Memnun oldum. Ben de Cathy Bailey.
Alt katta oturuyorum.”

“Merhaba Cathy,” dedi. “Emlâkçının bana evi gezdirdiği
gün gördüm seni.”

“Evet.” Poşetleri ver. *Lütfen o lanet çay poşetlerini ver.*
Bana öyle bakmayı da bırak.

“Baksana,” dedi bir anlık tereddütten sonra, “Demleme
çay beni idare eder. Şunları kaldırırken sen de suyu ısıtır mı-
sın? Bir sakıncası yok, değil mi? Yoksa meşgul müydün?”

Böyle sıkboğaz edilince, bir sonraki poşet çayımı nerden
bulacağım diye endişelensem de bunu itiraf etmem pek ko-
lay değildi; ayrıca saat ona üç vardı, yani hemen yapmaz-
sam çayımı zamanında içmiş olmayacaktım.

Bu yüzden istediğini yaptım. Evyenin yanındaki tezgâhta
birbiriyle uyumsuz fincanlar buldum, iki tane seçip musluğun

altında çalkaladım. Süt buzdolabındaydı. Isıtıcıya içme suyu koyup kaynattım ve çayı yaptım, sonra da tam rengini bulana kadar azar azar süt ekleyip karıştırdım. Bu arada Stuart marketten aldıklarını yerleştiriyor, bir yandan da havayla ilgili bir şeyler söylüyordu. Northern Line'a sadece üç sokak uzakta böyle muhteşem bir daire bulmak harika bir şeymiş, falan filan...

Kaynar çaydan ilk yudumu almıştım ki saat on ikiyi vurdu. Ani bir rahatlama ile gevşediğimi hissettim; gerçi bir yabancı'nın evinde, yeni tanıştığım bir adamla çay içiyordum, üstelik kendi dairemi sağlama almadan çıkıp gelmişim.

Masada bir bardak altlığı vardı, onun fincanını oraya koyup kulbunu mutfak masasının kenarına tam doksan derece açı yapacak şekilde çevirdim; masanın yuvarlak olması işimi zorlaştırıyordu. Ancak birkaç denemeden sonra doğru yerde durduğuna kanaat getirdim. Stuart bana baktığında tek kaşı havaya kalkmıştı; bu kez gülümsemeyi becerdim.

“Özür dilerim. Ben biraz... şey. Bilemiyorum. Sanırım güzel bir fincan çaya ihtiyacım vardı.”

Omuz silkip gülümsedi. “Dert etme. Bir başkasına yaptırmak benim için bir zevk.”

Masanın başına geçip bir süre sessizlik içinde, ama samimi bir havada çayımızı yudumladık. Sonra devam etti. “Geçen akşam kapını çaldım. Dışarıdaydın herhalde.”

“Öyle mi?” dedim. “Hangi akşam?”

Düşündü. “Pazardı sanırım. Yedi buçuk, sekiz civarı olmalı.”

Daha çok dokuz, dedim içimden. Dalgın görünmeye çalışıyordum. “Duymadım. Belki duşta falandım. Acil değildi umarım.”

“Pek değil... sadece bir merhaba deyip kendimi tanıtmam gerektiğini düşündüm. Gece vakti binaya girerken seni rahatsız ediyorsam özür dilemek istedim. Bazen geç saatlere kadar çalışıyorum, ne zaman döneceğim de hiç belli değil.”

“Zor olmalı,” dedim.

Başını salladı. “Bir süre sonra alışıyorsun. Ama çok ses çıkardığını düşünüyorum hep, şu merdivenlerin.”

“Hayır,” diye yalan söyledim, “uykuya bir daldım mı hiçbir şey duymam.”

Bir an, tümüyle yalan olduğunu pekâlâ biliyorum, der gibi yüzüme baktı, ama yine de kabullendi. “Bundan sonra seni rahatsız edersem, şimdiden özür dilerim.”

Tam ağzımı açacakken durdum.

“Devam et,” dedi.

“Kapı.”

“Kapı mı?”

“Ön kapı. Sürgülenmeden kalır diye endişeleniyorum. Bazen insanlar girip çıkıyor ve kapıyı açık bırakıyorlar.”

“Endişelenme,” dedi. “Ben hep kontrol ediyorum.”

“Bilhassa geceleri,” dedim sözcüklerin üstüne basarak.

“Evet, bilhassa geceleri. Sana söz veriyorum, her gece kilitlendiğinden emin olmadan yukarı çıkmayacağım.” Ağzından kutsal bir yemin gibi çıkmıştı ve söylerken gayet ciddiye.

O an adeta nefes almaya başladığımı hissettim. “Teşekkürler. Çayımı bitirip ayağa kalktım. Yine çevremdeki her şeyin farkındaydım ve eve dönmeye can atıyordum.

“İşte,” dedi Stuart. Çekmeceyi açıp küçük yiyecek torbalarından bir tane çekti ve eldiven gibi kullanarak kutudan bir avuç poşet çay çıkardı. Sonra da eline geçirdiği torbayı ters yüz edip tepesinden bükte.

Tekrar teşekkür edip torbayı aldım. “Yarın birkaç tane getiririm.” Bir an durakladım, ardından söylediklerime kendim de şaşırdım. “Senin de bir ihtiyacın olursa... evinde biten bir şeyler işte. Kapımı tıklatman yeterli.”

Sırıttı. “Tamam, gelirim.”

Kapıya doğru ilerlerken, beni birkaç adım arkadan takip ediyordu. Sonunda kendimi dışarı attım. Merdivenden inerken arkamdan seslendi. “Yakında görüşürüz.”

İçimde minik bir ses, *umarım*, dedi.

Ve son derece tuhaf bir şey oldu. Daireme döndüm, televizyonun önüne oturdum ve tam bir buçuk saat film seyrettim. Bunları evi kontrol etmeden yaptığımı çok sonra fark ettim.

Bu küçük dikkatsizlik bana pahalıya patladı; akşamüstü ve devamındaki birkaç saati telafi etmekle geçirdim.

16 Kasım 2003 Pazar

Saat on bir buçuk itibariyle aşkın pençesine düştüm. Şey, belki de ihtirasın. Ya da o absürd derecede pahalı kırmızı

şarapla bir bardak kanyak yüzünden hafif bir algılama sorunu yaşıyordum.

Sekizde Lee beni şehir merkezinde karşılamıştı; geldiğinde kapı görevlisine benzer bir hali yoktu, ama yine takım elbise giymişti. Bunun kesimini çok beğendim; pazılarını ortaya çıkaran ceket ve altında koyu renkli bir gömlek. Kısa sarı saçları hâlâ biraz nemliydi. Yanağıma bir öpücük kondurup kolunu uzattı.

Yemeğimizin gelmesini beklerken kaderden söz etti. Sıkıca tuttuğu elimin üzerinde parmağını gezdirirken, az kalsın hiç karşılaşmayacağımızı; Cadılar Bayramı'ndan önceki hafta sonu River'daki son günleri olması gerekirken, sırf yakın arkadaşları olan bar sahibine yardım etmek için fazla mesai yapmayı kabul ettiğini anlattı.

“Seninle hiç karşılaşmayabilirdik,” dedi.

“Eh, karşılaştık işte,” dedim, “ve buradayız.” Şarap kadehimi ona doğru kaldırıp geleceğe, orada bizi bekleyen şeye içtim.

Çok daha sonra, restorandan çıkıp dondurucu havada yürümeye başladık. Penny Street'te taksi kuyruğuna girdiğimizde sert bir rüzgâr esiyordu. Lee ceketini çıkarıp yavaşça omuzlarıma koydu. Üzerine kokusu sinmişti; sürdüğü parfümün içime bir sıcaklık yayan kokusu. Kollarımı geçirip giyerken çıplak tenime değen ipek astarı ve onun sıcaklığını hissettim. İçinde küçücük kaldığımı ve güvende olduğumu da. Buna rağmen dişlerim takırdıyordu.

“Gel buraya, titriyorsun,” dedi ve beni kendine doğru çekip nazik hareketlerle sırtımla kollarımı ovuşturdu. Şaraptan ve kaç gecedir geç yatmaktan ağırlaşan başım omzuna gömüldü. Böyle, ona yaslanmış halde, sonsuza dek kalabilirdim.

“Bana iyi geliyorsun.”

“Ne güzel,” dedi ve bir an durduktan sonra devam etti. “Bu minnacık siyah elbiseyle ve benim ceketimle çok seksi görüldüğünü söylemem lazım.”

Başımı kaldırdım. Öpüşü de diğer her şeyi gibi zarif ve incelikliydi; dudaklarını dudaklarıma hafifçe değdirdi. Bir eliyle yanağımı kavrayıp öylece tutarken, parmakları saçlarımin arasında geziniyordu. Bakışlarından ne düşündüğünü anlamaya çalıştım, ama gözlerindeki ışık sönmüş, yüzü gölgelenmişti.

Tam o anda önümüzde bir taksi durdu ve Lee binmem için kapıyı açtı.

“Queen’s Road lütfen,” dedim.

Arkamdan kapıyı kapatınca hemen camı indirdim. “Sen gelmiyor musun?”

Gülümseyerek başını salladı. “Biraz uyuman lazım; yarın iş var. En kısa zamanda görüşürüz.”

Cevap vermeye fırsat bulamadan taksi hareket etti ve hızla uzaklaştık.

Ona tam anlamıyla âşık mıydım, yoksa birazcık hayal kırıklığına mı uğramıştım, bilemiyorum. Eve vardığımda birden ceketinin hâlâ üzerimde olduğunu fark ettim.

21 Kasım 2007 Çarşamba

Cumartesiden sonra, Stuart’ı sürekli görüyormuşum gibi geliyordu. Pazartesi sabahı işe gitmek için binadan çıkarken o

da kapıdaydı. Tıraş olmak ve birkaç saat daha uyumak için kıvranır gibi bir hali vardı.

Beni görünce, “Günaydın Cathy,” dedi.

“Merhaba. İşe mi gidiyorsun?”

“Evet,” dedi. “Eve daha yeni girmiş gibiyim, ama anlaşılan o zamandan beri hep uyumuşum.”

Bana gönülsüzce el sallamasını, sonra arkamdan kapıyı çekerek kapatmasını ve bir kez sarsıp tıkırdatmak suretiyle kontrol etmesini izledim. Durdum ve köşeyi dönüp sokağın sonunda gözden kaybolmasını bekledim, sonra kapıyı bir kez de ben yokladım. Kapalıydı. Kesinlikle kapalıydı. Tekrar kontrol ettim.

Salı günü, saat on biri henüz geçmişti ki merdivenlerden çıktığını duydum. Bitkin olduğu ayak seslerinden bile anlaşılıyordu. Onu bu derece zorlayan işin ne olduğunu merak ettim.

Bu sabah tam ben kapımı kontrol ederken binanın kapısı açıldı. Arkamdan onun merdivenlerden çıktığını duydum, ama son ana kadar işime devam ettim; haliyle geç kaldım.

“Günaydın,” dedi canlı bir sesle, “bugün nasılsın?”

Çok daha iyi görünüyordu.

“İyiyim. Ya sen? Yanlış yöne gitmiyor musun?”

Güldü. “Ben mi? Hayır. Bugün izin günüm. Az önce gidip şarküteriden biraz kruvasan aldım.” Nerde olduğuma dair kanıt istiyorsan, der gibi elindeki poşeti havaya kaldırdı. “Tembellik yapıp tika basa yemeyi planlıyorum. Bir tane istemez misin?”

O an yüzüne dehşetle bakmış olmalıyım, çünkü gülümseyerek devam etti, “Gerçi işe gidiyorsun galiba, ama...”

“Evet,” derken sanırım sesim fazla hevesli çıkmıştı. “Bir başka zaman... belki.”

Tekrar gülümsedi ve yılışık bir tavırla göz kırptı. “Sözünü tutman için bir şeyler yapabilirim.” Arkamda bir yerlere baktı. “Kapıda bir sorun yok, değil mi?”

“Kapım mı?”

“Tam kapanmıyor mu?”

Elim hâlâ kapının tokmağındaydı. “Ah... evet. Şey... arada bir tutukluk yapıyor, o kadar.” Tokmağı çekiştirdim.

Bana bak, gider misin? Lütfen. İçimden konuşuyordum, ama imalı bakışlarımdan da anlamıyordu. Sonunda hoşça kal deyip kapıyı kontrol etmeden çıkmak zorunda kaldım.

Küçük bir taviz vermiş olsam da Stuart buraya taşındığından beri bir kez olsun sürgüyü açık bulmamıştım.

17 Kasım 2003 Pazartesi

Ertesi günün tamamını heyecan içinde, önceki gecenin en güzel anlarını tekrar yaşayarak, beni arama ihtimalini düşünüp acı çekerek geçirdim; arar mıydı acaba? Eğer ararsa ona ne diyecektim?

Nihayet akşamüstü tam işten çıkmak üzereyken telefonum çaldı; arayan oydu.

“Selam, benim. Günün iyi geçti mi?”

“İşte, bildiğin gibi... çalışıp durdum. Ceketin hâlâ bende.”

Güldü. “Evet. Hiç kafanı yorma. Beni gördüğünde verirsin.”

“Peki bu ne zaman olabilir acaba?”

“En kısa zamanda,” derken sesi aniden ciddileşti. “Gün boyunca koşturmaktan seni düşünmeye fırsat bulamadım.”

Bir an düşünüp, “Hafta sonu?” dedim.

Hattın diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu. “Hafta sonu olmaz. Çalışıyorum. Ayrıca da o kadar bekleyemem. Bu geceye ne dersin?”

24 Kasım 2007 Cumartesi

Dün gece Noel partisi vardı.

Sanki hayatımda bir şeyler değişmiş gibi. Kötüye doğru tabii... tam da burada kendimi daha güvende hissetmeye başlarken. Bu sabah ayakta sallanıyorum, ama bunun dün gece içtiklerimle bir ilgisi yok. Doğruyu söylemek gerekirse, bir yıldan uzun süredir alkol almadım... bugünlerde içkiyle başa çıkabileceğimi sanmıyorum.

Hayır, bu sabah bastığım yer çok farklı geliyor, her an çökecekmiş gibi. Dörtte kalktım ve o zamandan beri hemen hemen hiç durmadan evi kontrol ediyorum. Rutin işlemleri yaparak ilerlerken her seferinde duvarlara tutunmak zorunda kaldım. Hâlâ tatmin olmuş değilim. Sanırım birazdan gidip tekrar kontrol etmem gerekecek.

Dün gece tüm cesaretimi toplayıp dışarı çıktım. Bunun için çok önceden hazırlanmaya başladım. Eskiden geceye hazırlanmanın anlamı şuydu: Önce bir duş, en az yarım saat

süren elbise ve ayakkabı seçimi, makyajımı ve saçımı yaparken bir iki kadeh soğuk beyaz şarap içip arkadaşlarımdan gelen mesajları okuyup yanıtlamak. *Bu gece ne giyiyorsun? Mauiyi giyme. Görüşürüz.*

Şimdiyse dışarı çıkmaya hazırlanmak her şeyi kontrol etmek anlamına geliyor. Bir daha. Ve bir kez daha, çünkü saatini bir dakika geçirdim. Sonra yine, çünkü bu sefer de olması gerekenden iki dakika kısa sürdü. Dün gece işten döndüğüm andan itibaren gitme vakti gelene kadar evi aralıksız kontrol ettim.

Sekize on kala ön kapıdan çıkmayı başardığımda nasıl rahatladığımı anlatamam.

Bar muhabbetini çoktan kaçırmıştım, ama onlara yetişebilirdim; belki de şu an restorana doğru yürüyorlardı. Geç kaldığım için sıralayacağım mazeretleri içimden tekrarlayarak hızla High Street'e doğru ilerlerken, uzaktan Stuart'ın geldiğini gördüm. Hava karanlıktı ve uzun siyah kabanıma sarınmış, boynuma da bir atkı dolamıştım, ama o da beni gördü.

"Merhaba, Cathy. Bu gece dışarıda takılıyorsun ha?" Koyu kahve bir ceket giymiş, boynuna üstünde üniversite amblemi olan bir kaşkol dolamıştı. Soğuktan nefesi dumanlar halinde çıkıyordu.

Onunla konuşmak istemiyordum. Başımı sallayıp hafif bir tebessümle geçiştirmeye niyetlendim, ama kaldırımında durmuş, yoluma devam etmemi engelliyordu. "Evet," dedim. "İşteki-lerle Noel partisi veriyoruz."

“Ya,” dedi başını sallayarak. “Gelecek hafta bizde de parti var. Daha sonra sana eşlik edebilirim; şimdi arkadaşlarla buluşacağım.”

“İyi olur.” Sanki bir tür otomatik pilot devreye girmiş, benim yerime konuşuyordu.

İçten bir gülümsemeyle, “O halde sonra görüşürüz,” dedi ve geçmeme izin verdi.

Yürüyüp uzaklaşırken beni izlediği hissine kapıldım; bu iyi bir şey miydi, bilemiyorum. Daha önce bu şekilde izlenmek kötü bir şeydi. Son birkaç yıldır her an izleniyormuşum gibi geliyordu ve bu duygudan bir türlü kurtulamıyordum. Ama bu kez farklıydı. Kendimi güvende hissettiriyordu.

Sandığım kadar gecikmemiştim, çünkü ofistekiler hâlâ Dixey’s adlı bir barda içmekle meşguldü. Erken bir saat olmasına rağmen içerisi hareketliydi ve bizim kızlar şimdiden kafayı bulmuş, heyecanla bağırışıp duruyorlardı. İçlerini gösteren bir karış elbiseler giymişlerdi; bense en şık siyah pantolonum ve gri ipek bluzumla yanlarında dadıları ya da kız kurusu teyzeleri gibi durduğumdan emindim. Kıyafetim çok biçimliydi, ama vücut hatlarımı ortaya çıkarmıyordu. Hatta biraz da kasvetliydi diyebilirim.

Finans müdürü Caroline, gecenin büyük bir bölümünde bana eşlik etmek ister gibiydi. Belki de kendini biraz dışlanmış hissediyordu. İçlerinde evli olan bir tek oydu; benden birkaç yaş büyük ve üç çocuklu. Benim gibi onun da saçları kırışmaya başlamıştı, ama kendine yakışanı yapıp içinde kızılımsı ışıltılar olan o çikolata-kahve saç boyalarından sürmüştü. Bense

ancak kısa kestirmeye razı olabildim; o da ayda bir gittiğim ve işini yaparken bana laf atmayan tek kuaförü bulduktan sonra.

En azından Caroline fazla soru sormuyordu. Bana yarısını anlamadığım bir şeyler anlatırken halinden memnundu. Oysa Caroline o kadar da basit biri değildi. Boş muhabbetlere girecek biri olduğuna inanmıyordum. Bence bu ortamda zorlandığımı biliyordu ve nasıl olduğumu ya da iyi olup olmadığını sorarsa, bir anda dağılabilirdim.

Thai Palace'a geldiğimizde uzun masanın ucuna geçip oturdum, Caroline de tam karşıma yerleşti. Muhtemelen gürültüden uzak olmak istediğimi sanıyordu, ama gerçekte dolu bir restoranda uzun bir masanın ortasında sıkışıp kalmak ürkütücüydü. Sonunda, bir gözüm arkadaki yangın çıkışı işaretinde, kapıya en yakın olan yerimden onlar beni görmeden içeri giren herkesi görebiliyordum. Böylece gizlenmem de mümkündü.

Bu arada kızların sesi bence gereğinden fazla yükselmiş, kesinlikle komik olmayan ve daha önce hiç gülmedikleri şeylere gülüyorlardı. İnce uzun kolları, kocaman küpeleri, jilet gibi dümdüz ve pırıl pırıl saçlarıyla bir örnek duruyorlardı. Bense hiç öyle olmamıştım... değil mi?

Robin'in keyfine diyecek yoktu; göğüs dekoltesiyle çok etkileyici görünen Alison'un tam karşısında, Lucy ve Diane'in arasına sıkışmıştı. Sinirime dokunan o kahkahalardan birini atıyor, bu gece sesi her zamankinden daha yüksek çıkıyordu. Parıldayan yüzü, jöleli saçları, terli elleri ve kırmızı, dolgun dudaklarıyla iğrenç bir adamdı. Ancak kendine saygısı olmayanlarda görülen kibirli bir havası vardı. Her şeye rağmen etrafa

para saçmaktan korkmuyor, özen gösterdiği de oluyordu. Kızların hepsi ona âşıktı.

Ben işte daha yeniyken, hünelerlerini bir kez de benim üzerinde denemeye kalkmıştı. Fotokopi odasında beni bir köşeye sıkıştırıp, iş çıkışında buluşup bir şeyler içer miyiz, diye sordu. Paniğe kapılsam da gülümsemeyi başardım ve “Hayır, teşekkürler,” dedim. Fazla soğuk görünmek istemiyordum, ama belli ki öyle bir görüntü vermişim, çünkü hemen akabinde çıkan dedikodu kulağıma kadar geldi; eşcinsel olduğum konuşuluyordu. Komiğıme gitti tabii. Tahminimce kısa saçım ve makyajsız yüzüm bu fikri desteklemişti. Eh, işime gelmedi değil, en azından o hödük satış temsilcilerinin bir kısmını başımdan savabilirdim.

Ana yemekten önce, ama bir tur daha içildikten sonra, Noel Baba’nın heybesi gizlendiği yerden çıktı; Robin’in Noel Baba kılığında ilgi odağı haline gelmekten fazlasıyla memnun olduğunu söylememe gerek yok tabii.

Bir zamanlar spor yaptığı izlenimi veren bir vücudu vardı, ama şimdi egzersizlerini sınırlandırmaya karar vermiş, haftada bir iki kez golf sahasında gezinmekle yetiniyordu. Bence sesini ve kahkahalarını duymazdan gelmeyi başarabilerseniz, Robin’i yakışıklı bulmanız pekâlâ mümkün. Caroline onun satış temsilcilerinden Amanda’yla görüşüğünü ve evliliğinin kötü gittiğini kulağıma fısıldamıştı. Bu benim için sürpriz olmadı.

Dikkat ettim de Amanda’yla görüşmek başkalarıyla flört etmesini engellemiyor gibiydi. Her iki yanındaki kızla işi iletmişti ki biri de kızı olacak yaşıydı. Robin’e ürkek gözlerle

baktığını görünce, ilerleyen saatlerde kendini bir otel odasında bulur mu acaba, dedim içimden.

Noel hediyem amerikan servisin üstünde açılmayı bekliyordu. Güzel paketlenmiş olması iyiye işaretti. Birden meraklandım; acaba biri bana müstehcen bir şey mi almıştı? Eğer öyleyse çok gülerdim, ama bu paketten anlaşılmıyordu. Açmak zorundaydım.

Masanın etrafında sevinç çığlıkları, bağırtilar ve kahkahalar, yırtılan kâğıt sesine karışuyordu. Birisi Caroline'e bir şişe kırmızı şarap vermişti; pek orijinal bir şey değildi, ama onu yeterince mutlu etmişe benziyordu.

Pakedin kâğıdı yana kaydığı anda, tüm kalbimle hiç açmamış olmayı diledim.

İçi pembe tüylü bir malzemeyle kaplanmış bir çift eldiven ve kırmızı saten bir kaşkorse.

Kalbim deli gibi çarpıyordu, ama yanlış nedenlerden. Masanın çevresine göz atınca, en uçta oturan Erin'in arkaya dönmüş, endişeyle bana baktığını gördüm; o olmalıydı. Elimden geldiğince gülümsemeye çalıştım, dudaklarımı oynatarak teşekkür ettim, sonra çıkardıklarımı katlayıp paket kâğıdına sardım ve sandalyemin altına soktum.

O iki şeyden hangisinin beni tetiklediğini bilmiyorum. Kırmızı saten üst güzeldi, kaliteliydi ve bana tam uyacağını biliyordum. Belki de bu değildi... belki de diğerleriydi.

"İyi misin?" Caroline'in yüzü pembeleşmiş, sözcükleri ağzında yuvarlıyordu. "Yüzün kâğıt gibi olmuş."

Konuşacak durumda olmadığımından başımı salladım.

Saniyeler sonra, hediye paketini gönülsüzce çantama tıktım ve dikkat çekmeden çıkıp kadınlar tuvaletine gittim. Çift kanatlı kapıyı iterek açarken elimin titrediğini fark ettim. Neyse ki içerde kimse yoktu. Önce kabine girdim ve ellerimi kapıya hafifçe yaslayıp nefes almaya, sakinleşmeye çalıştım. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki sanki her şey bu gümbürtüden ibaretti.

Paketi çıkardım. Hediye kâğıda sarılı olduğu için en azından dokunmak zorunda kalmadım; içindekiler çantanın iç tarafına değmemişti. Titremem devam ederken çöp kutusunun kapağını kaldırdım. Aniden burnuma dolan kötü kokuyla yüzümü buruşturup hemen paketi içine tıktım.

O an hissettiğim şey küçük ama ani bir rahatlamaıydı. El çantamı bıraktığım yerden alıp tam sifonu çekiyordum ki kapı açıldı ve üç genç kız gülüşerek içeri girdi. Bağıra bağıra Graham diye birinden ve onun ne boktan bir adam olduğundan bahsediyorlardı. Onlar kabinlerde birbirlerine laf atıp gülmekle meşgulken ellerimi yıkadım. Tekrar yıkadım. Sonra bir daha. Üç tuvalette de aynı anda sifonlar çekilip kapılar kilitlenince, ellerimi kâğıt havluya kurulayıp çıktım.

Yemeğin geri kalanı sorunsuz geçti. Siparişim gelip yapacak bir şeyim olunca, sanırım biraz sakinleştim. Herkes mutlu mesut sohbet etmekle meşguldü, bu da diğer müşterileri izleyip camdan dışarı bakabilirim anlamına geliyordu.

High Street hareketliydi; gruplar halinde camın önünden geçen insanlar ki çoğu mutlu, gülen suratlar, bar ya da restorana gidiyorlardı. Bir süre sonra, yüzleri tarayıp Stuart'ı bulmaya çalıştığımı fark ettim. Boşuna çabalıyordum. Masaya dönüp sohbele dahil olmak için kendimi zorladım.

Yemek bitince sessiz sedasız kaçıp bir an önce eve dönmeye niyetleniyordum, ama bu tam olarak gerçekleşmedi.

“Bizimle içmeye gelsene.” Konuşan Catherine’di. “Hadi ama... bir kadehçik. Lloyd George’a gidiyoruz. Bu tıfılların arasında beni tek başıma bırakma.” Koluma girmiş, beni Talbot Street’ten ve evimden uzaklaştırıyordu. Buna neden izin verdiğimi bilmiyorum. Bir yanım, bu gece kendini tut, diyordu. Özgürlük hissinin nasıl bir şey olduğunu hatırlamak istiyordum.

Lloyd George’da samimi bir ortam vardı ve diğer barların aksine daha tenhaydı. Eskiden burası sinema salonuydu; yüksek tavanları ve tepede çepeçevre uzanan balkonlu mekâna aydınlık, ferah bir hava vermişti. Kendime bir portakal suyu aldım ve barın yanında durup, kulağımın dibinde cır cır öten Caroline’dan Florida gezisini ve benzinin ne kadar ucuz olduğunu dinledim. Stuart’ı gördüğümde henüz orada olduğumu fark etmemişti, ama bu uzun sürmedi; beni kendisine bakarken yakaladı ve ben daha başımı çeviremeden gülümsedi, birlikte geldiği adama bir şeyler deyip yanıma geldi.

“Merhaba Cathy.” İçerideki uğultu yüzünden sesini duyurabilmek için bağırıyordu, “Gecen iyi geçiyor mu?”

“Evet,” dedim. “Senin?”

Yüzünü buruşturdu. “Sen burdasın ya, şimdi daha iyiyim. Ralphie’yle konuşurken sıkıntıdan patlıyordum. Elindeki bira şişesini benden önce kendisine eşlik eden adama doğru uzattı. Bilgisayar manyağı asosyal tipleri andıran adam gözlüklüydü ve tonu anlaşılamayan kahverengi bir atkı takmıştı. Şimdi de sağındaki söhbete katılmış gibi yapıyordu.

“İşyerinden biri mi?” diye sordum.

Güldü. “Minik kardeşim.” Şişeden bir fırt çekti. “Parti nasıl gidiyor?”

“Fena değil. Yemeğe çıkmalı çok oldu.” Aptal, dedim içimden, bu söylenecek şey mi? Asıl sorun, korkuya kapılmış bu kişi ben değildim. İnsanlarla sohbet etmeye alıştım. Hayat dolu, cana yakın, konuşkan bir tiptim. Çenemi kapalı tutmakta hep zorlanırdım. Buna da alışır mıydım acaba?

Robin’in çınlayan kahkahası, kalabalığın gürültüsünü bastırıyordu. Stuart ona şöyle bir baktı ve “Birlikte misiniz?” diye sordu.

Şaşkın bir ifadeyle başımı salladım. “Salağın tekidir.”

Bir an ikimiz de nasıl devam edeceğimizi düşündük.

Sonunda başını Talbot Street’e doğru eğip, “Buraya yerleşeli çok oldu mu?” diye sordu.

“Bir yıl kadar.”

Başını salladı. “O evi seviyorum. Şimdiden kendi evim gibi benimsedim.”

Birden gülümsediğimi fark ettim.

Bana dikkatle bakan o yeşil gözlerde çocuksu bir ışıltı vardı; uzun zamandır böylesine coşkulu biriyle karşılaşmamıştım. “Ne güzel.”

Bardaki curcunanın arasından birinin “Stu!” diye bağırdığını duydum. İkimiz de dönünce kapıda durmuş, ona gelmesini işaret eden Ralphie’yi gördük. O da el sallayarak karşılık verdi.

“Gitsem iyi olur.”

“Tamam,” dedim.

“Sonra görüşebilir miyiz?”

Birkaç yıl önce bu sorunun cevabı kendiliğinden gelen bir evet olurdu. Geceyi dışarıda geçirir, içmek için bir delikten diğerine girer, arkadaşlarla buluşur, bazılarını bir yerde bırakıp çıkar, bir başkasında onlarla tekrar buluşur, dünyaya metelik vermeden o bar senin bu kulüp benim gezip dururdum. Birini daha sonra görmek tam da bu anlama gelirdi ya da bir geçitte biriyle öpüşmek, yalpalayarak eve gitmek ve onunla sabaha kadar sevişmek, ertesi gün de korkunç bir baş ağrısı ve acilen kusma ihtiyacıyla uyanmak demektir.

“Bilmiyorum,” dedim. “Muhtemelen birazdan çıkıp eve gideceğim.”

“Beklememi ister misin? Sana eve kadar eşlik ederim.”

Gözlerinden, kastettiği şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştım; bana eve kadar eşlik edip sağ salım ön kapıya getirip bırakmak mı, yoksa benimle gelip ne olduğunu görmek mi istiyordu?

“Teşekkürler,” dedim, “ama ben idare ederim. Ev fazla uzak değil. Sen gidip eğlenmene bak. Yakında görüşürüz.”

Bir anlık tereddüitten sonra gülümsedi, üzerimden bara eğilip boş şişesini bıraktı ve Ralph’in peşinden çıkıp gecenin karanlığına karıştı.

“Erkek arkadaşın mı?” Caroline bara sırtını dönmüş, yüzüme bakıyordu.

Başımı hayır anlamında salladım.

“Yazık, hoş adammış. Seni baştan çıkarmaya çalıştığı çok belli.”

“Hadi ya?” derken bunun iyi bir şey olup olmadığını merak ediyordum.

Hararetle başını salladı. “Bu tür şeyleri hemen anlarım. Seni bakışlarıyla soyuyordu resmen. Kimmiş peki?”

“Üst kattaki dairede oturuyor. Adı Stuart.”

“Eh, yerinde olsam oraya dalardım. Bir başkası girmeden.”

Diğerleri gecenin geri kalanında ne yapacaklarını tartışırken durup onları izledim. Ya taksiye binip doğrudan West End’e gidecekler ya da Red Lion’da bir içki daha içeceklerdi, çünkü Erin’in oradaki barmenlerden birine kafayı taktığı belliydi. Her şekilde onlarla gitmeyecektim. Ve Red Lion’un yakınından bile geçmeyecektim. Oranın kapısında görevliler vardı.

Hep birlikte yine yola döküldük ve kalabalığın arasında zorlukla ilerleyerek Red Lion’a ve tabii Talbot Street’e doğru yürümeye başladık ki burada yön değiştirip eve kaçmayı planlıyordum. Arkada kalıp sıvışırken fark edilmemek için kasıtlı olarak yavaşlamıştım.

Arkamda birinin bağırdığını duydum.

Robin, Lloyd George’dan çıkarken pantolonunun düğmelerini iliklemeye çalışıyordu. Belli ki Diane ve Lucy’yle işini yarıda bırakmıştı, çünkü bir nedenden dolayı benimle devam etmek ister gibi bir hali vardı. “Cat-iiie,” diye seslenirken nefesi buram buram bira, viski ve tavuk baharatı kokuyordu. “Sana bu gece ne kadar çekici görüldüğünü söyledim mi?”

Kolunu omzuma attı. Dibime kadar sokulduğu için bedeninin sıcaklığını hissediyordum. Kolunun altından çıkıp diğerlerine yetişmek için adımlarımı hızlandırdım; ağızmdan çıkacak sözlerle güvenmediğim için ona cevap vermek istemiyordum.

“Ne oldu güzelim? Bu gece bana pas vermiyorsun? ”

“Sarhoşsun,” dedim usulca. O sırada, arkasını dönsün ve gelip beni kurtarsın diye gözümü Caroline’in sırtına dikmişim.

“Aşkım,” dedi üstüne basa basa, “elbette sarhoşum, hem şu lanet Noel partisindeyiz, öyle değil mi? İşin özü bu.”

Yürürken birden durdum ve dönüp yüzüne baktım. İçimde bir yerlerde korku yerini öfkeye bırakmıştı. “Sen git sataşacak başka birini bul, Robin.”

O da durdu; çekici yüzüne alaycı bir ifade yerleşmişti. “Soğuk karı,” dedi bağırarak. “Bahse girerim, sen ancak kız arkadaşınlayken tahrik oluyorsundur.”

Bu sözler, neden bilmem, ama beni güldürdü.

Her neyse, ona böyle bir karşılık vermekle yanlış yaptığım belliydi. Daha ne olduğunu anlamadan, beni itince geriye doğru sendeledim ve arkamdaki tuğla duvara çarptım. Ciğerlerimdeki hava bir kerede boşaldı, ama tüm ağırlığıyla üzerime çullanınca tekrar nefes alamadım. Sonra yüzünü yüzüme yaklaştırdı, dudakları benimkilere yapıştı ve dilini ağzımın içinde hissettim.

17 Kasım 2003 Pazartesi

Lee nihayet teşrif ettiğinde saat neredeyse gece yarısını gösteriyordu.

Sekiz civarı bende olacağını söylemiş, sonra da gece yarısına kadar ne bir telefon ne de mesaj gelmişti. Saat on biri

gösterdiğinde, sinirden kudurup dışarı çıkmak üzereyken birden vazgeçip yatmaya karar verdim. Gece boyunca onu arayıp “Nerdesin?” dememek için kendimi zor tuttum, onun yerine ortalığı topladım, banyoyu temizledim, birkaç arkadaşına mesaj attım ve her geçen saniye daha da öfkelenip çılgına döndüm.

Ta ki kapı vurulana kadar.

Yatağa uzanmış tavanı seyrediyordum. İlkinde doğru duyduğumdan emin olamadım. Ama sonra biraz daha kuvvetli ikinci bir tıkırtı geldi. O an duymazdan gelmeyi düşündüm; beni böyle ayağa fırlattığı için iyi bir cezayı hak ediyordu. Ayrıca üzerimde pijamalarım vardı.

Biraz bekledim ve sesler kesildi, ama orada öylece yatamazdım artık. Öfke, midemin üstünde duran ağır bir kütle gibi sıkıntı veriyordu. İç çekip yataktan kalktım ve ses çıkarmadan aşağıya inip holün ışığını yaktım. Kapıyı açarken içimden “ağzının payını vermelisin” diye tekrarlayıp duruyordum.

Yüzünde kan vardı.

“Aman Tanrım! Of ya, ne oldu?” Çıplak ayakla eşikten atladım ve yanağına, yüzüne dokununca irkildiğini hissettim.

“İçeri girebilir miyim?” dedi yılışık yılışık sırtarak.

İlk düşündüğüm şey, kesinlikle sarhoş olmadığıydı. Onu ilk gördüğüm günden çok farklı giyinmişti: Kirli gibi duran bir kot, bir zamanlar muhtemelen soluk mavi olan, ama şimdi kan ve yağ lekeleriyle dolu bir gömlek, kahverengi eski püskü bir ceket, çok eski olduğunu tahmin ettiğim spor ayakkabılar. Fakat alkol kokusu alamadım; sadece ter, kir ve dışarıdaki dondurucu havanın üzerine sinen kokusu.

Aklıma gelen ikinci şeyi sesli söyledim. “Ne oldu sana böyle?”

Cevap gelmedi, ama ben de konuşmasına pek fırsat vermeden onu içeri sürükleyip kanepeye oturttum; o arada evin içinde koşturup yara spreyi, pamuk, sıcak su ve havlu getirdim. Yarı karanlıkta, holden vuran ışığın altında gözünün etrafındaki kanları hafif dokunuşlarla temizlerken, derinin altında beliren şişliğe dokundum. Kaşındaki kesikten kan sızıyordu.

“Anlatacak mısın?” dedim yavaşça.

Yüzüme uzun uzun bakıp yanağımı okşadı. “Harika görünüyorsun,” dedi. “Bu kadar geciktiğim için özür dilerim.”

“Lee, lütfen. Neler oldu?”

Başını iki yana salladı.

“Anlatamam. Sadece sekizde gelemediğim için üzgün olduğumu söyleyebilirim. Bir telefon bulup aramak için elimden geleni yaptım, ama olmadı.”

Yüzüyle uğraşmayı bırakıp ona baktım. En azından bu konuda doğru söylüyordu.

“Tamam,” dedim. “Şimdi burdasın ya.” Bir parça pamuğu kaşına koyup bekledim. “Gerçi yemek işi yattı, ama olsun.”

Güldü, sonra acıyla irkildi.

“Gömleğini yukarı kaldır,” dedim emreder bir tonda. Dediğimi yapmakta nazlanınca düğmelerini çözüp gömleğin önünü açtım. Göğsünün yan tarafı kıpkırmızıydı ve çizilmişti, çürüklerin oluşmasına daha zaman vardı. “Tanrım,” dedim, “senin acilde olman gerekiyordu, benim odamda değil.”

Elleri arkama dolandı ve beni aşağıya, kendine doğru çekti. “Hiçbir yere gitmiyorum.”

Beni öpmeye minik dokunuşlarla başladı, ama sadece bir an. Devamında ateşli ve sert darbeler geldi; ben de aynı şekilde karşılık veriyordum. Elleri saçlarımın arasında gezinirken, yüzümü yüzüne bastırdı. Hemen ardından ona karşı koymaya çalıştım, ancak o zaman tişörtümü başımdan çekip çıkarabildim.

İlk sefer için fazla özel değildi. Lee motor yağı kokuyordu ve ağzında sabahtan kalma kahve tadı vardı; uzayan sakalları canımı acıtıp, ağırlığı altında ezilsem de onu deli gibi istiyordum. Korunmanın akıllıca olduğunu unutmuş gibi görünse de onu durdurmaya niyetim yoktu; kollarla bacaklar birbirine dolanmış, giysiler araya girmiş bir halde, her şey bir anda olup bitti. Nefesi sıklaşmış, boğazıma üflerken sinir bozucu bir ses çıkarıyordu ve dakikalar sonra içimden çıkıp karnımın üzerine boşaldı.

Yarı karanlıkta gözlerinin yaşla dolduğunu gördüm ve nefesi düzene girip hıçkırdığını duyunca, yavaşça başını tutup tekrar kendime doğru çektim; o an göğsüme ılık bir şeylerin damladığını hissettim, ama kan mı gözyaşı mı, emin olamadım. “Özür dilerim,” dedi. “Tüm bunlar çok saçma. Böyle olmasını istemedim. Sorunsuz gitsin istedim. Bunu hep yapıyorum, sonunda her şeyi mahvediyorum.”

“Lee,” dedim, “sorun yok. Gerçekten.”

Yeniden sakinleşince onu kanepede yalnız bıraktım ve gidip bir fincan çayla tost hazırladım. Haftalardır ağzına bir şey koymamış gibi büyük bir iştahla yiyordu; karşısına oturup onu

izlerken başından neler geçtiğini ve onu konuşturmak için ne yapabileceğimi düşündüm. Yemek faslı bitince, gidip duşu açtım ve onunla birlikte altına girip bu kez her yerini adama-kıllı temizledim. Süngerle boynu ve sırtındaki kirleri çıkarırken gözleri kapalı, duvara yarı dayanmış bir halde öylece duruyordu. Sağ omzunda kocaman bir sıyrık vardı; arabadan fırlayıp asfalta çakılmış gibi. Sağ eli şişmiş, parmaklarının oynak yerlerindeki deriler soyulmuştu; karıştığı kavganın tek tarafı olduğu çok açıktı. Sol kolunun altındaki koyu kırmızı izler aşağıya doğru devam edip beline doğru yok oluyordu. Birkaç kaburgası kırılmış olabilirdi. Uzanıp saçlarını yıkadım ve duşla su püskürterek gözüne düşen perçemleri geriye attım. Sağ kulağının üzerindeki saçlar kana bulanmış ve keçeleşip topak topak olmuştu, ama görünürde bir yara yoktu. Her ne idiyse... tümüyle suya karışarak yerdeki delikten akıp gitti.

24 Kasım 2007 Cumartesi

Tüm gücümle çılgılık atmaya çalıştım ama yapamadım. Dehşet içinde dizimi havaya dikip kasığına saplamaya çalışırken kalbim deli gibi çarpıyordu; sonra bir homurtu duydum ve aynı anda biri onu hızla üzerimden çekti.

Bir an tek görebildiğim, Robin'i ensesinden kavrayıp sürükleyen, sonra da itip yere yuvarlayan bir adamdı. "Defol," dedi bir ses. "Hadi, suratına yumruğu yemeden yok ol."

“Tamam dostum, tamam, sakin ol. Sorun yok.” Robin hemen dikilip pantolonundaki tozları silkeledi ve diğerlerinin peşinden koşarak uzaklaştı; kimse olanların farkına varmamıştı. Stuart.

Olduğum yerde çakılıp kalmıştım; sırtım yazılarla dolu pis duvara dayalı kesik kesik nefes alırken, yumruk yaptığım ellerim kasılmış, parmaklarım şimdiden karıncalanmaya başlamıştı. Hemen ardından tüm gücümle paniğe karşı koymaya çalıştım. Gecenin on birinde, High Street’in ortasında bir atak yaşamaya ne gerek var, dedim içimden.

Geri dönüp yanıma geldi, ama fazla yaklaşmadı. Yan durunca, emlakçının camından vuran ışık sayesinde o olduğunu anladım. “İyi misin? Yok, bu soru saçma oldu. Pekâlâ. Derin derin nefes al... hadi, benimle birlikte al, ver.”

Bir eliyle kolumu üstten kavradı ve ürküp geri çekilmeme aldırmadan beni gözlerine bakmaya zorladı. “Derin bir nefes al ve tut. Haydi. Nefes al... ve tut.” Yatıştırıcı, huzur veren bir ses tonu vardı, ama işe yaramıyordu.

“Eve gitmem lazım. Ben...”

“Bir saniye bekle. Şimdi tekrar normal nefes al.”

“Ben...”

“Buradayım. Tamam, geçti. O geri zekâlı bir daha gelmeyecek. Şimdi yavaş yavaş nefes al, hadi, birlikte yapalım. Bana bak. İşte böyle.”

Kıpırdamadan durup nefesime yoğunlaştım. Her şeye rağmen, korku ve onun verdiği şoka rağmen, nabzımın yavaşladığını hissettim. Fakat titremem durmuyordu.

Gözünü ayırmadan bana bakması, bu sürekli göz teması sinir bozucuydu, aynı zamanda güven veriyordu.

Birkaç dakika sonra, “Tamam, bu çok daha iyi,” dedi. “Yürüyebilecek misin?”

Kendimde konuşacak gücü bulamadığım için başımı sallayıp yola koyuldum. Bacaklarım titriyor, sendeleyip duruyordum.

“Gel,” dedi ve kolunu bana uzattı.

Yeni bir korku dalgasının yaklaştığını hissedince bir an durdum. Koşmak, arkama bakmadan deli gibi koşmak istiyordum. Ama sonra koluna girdim ve Talbot Street’e, oradan da eve doğru yürümeye başladık.

Aniden yanımızda bir polis arabası durdu ve içinden uzun boylu, zayıf bir polis memuru indi. “Bir saniye durur musunuz lütfen?”

O an daha şiddetli bir titreme geldi.

“Tamam,” dedi Stuart.

“Güvenlik kamerasında görüntüleriniz vardı.” Polis memuru bana bakarken, koruyucu yeleğine tutturulmuş durmadan bipleyen telsizinden sesler geliyordu. “Biri canınızı sıkmış anlaşılır. Her şey yolunda mı?”

Hararetle başımı salladım.

Kuşkulu gözlerle beni süzerek, “Biraz titriyorsunuz gibi geldi bana,” dedi. “Çok mu içtiniz?”

Başımı iki yana salladım. “Sadece... üşüdüm,” derken dişlerim takırdıyordu.

“Bu beyefendiyi tanıyor musunuz?”

Başımınla onayladım.

“Onu evine götürüyorum,” dedi Stuart. “Çok yakın, hemen köşeyi dönünce.”

Memur başını sallarken ikimizi de tepeden tırnağa inceliyordu. Arkadaşı arabadan seslendi. “Rob... şimdi çağrı geldi, acil durum.”

“Madem iyisiniz,” dediğinde arabaya binmişti bile. Bir anda polis sireni çalmaya başlayınca dehşetle yerimde sıçradım.

Yürümeye devam ettik. Meyve suyundan daha sert bir şey içmemiştim, ama attığım her adımda yer sallanıyormuş gibi geliyordu.

“Polislerden hoşlanmıyorsun,” dedi Stuart. Bu bir soru değildi.

Cevap vermedim. Yaşlar birbiri ardına yanağımdan aşağı süzülüyordu. Adamı, koruyucu yeleşine takılı kelepçeleri görür görmez paniği hissetmiş ve siren sesiyle birlikte kendimi kaybetmenin eşiğinden dönmüştüm.

Ön kapıya geldiğimizde tam düşecekken beni yakaladı. Can simidine tutunur gibi koluna yapışmış, bırakacak diye korkuyordum. “Yukarı gel de sana çay yapayım,” dedi.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz kolunu bıraktım. Orada durmasına rağmen, kapıyı bir kez yokladım. Sürgüyü açıp kapattım, kapıyı çektim, tekrar çektim, gelen tıkırtıdan yerine oturduğunu anladım ve kasayla buluştuğu yerde parmaklarımı gezdirerek aralık kalıp kalmadığını kontrol ettim. Bir tur daha yapmak istiyordum, ama Stuart’ın beni izlediğini fark edince vazgeçip cansız da olsa gülümsemeyi başardım.

“Teşekkürler. Şimdi daha iyiyim.”

Kapıyı tekrar kontrol edebilmek için merdivenlerden çıkmasını bekledim, ama yerinden kıpırdamadı.

“Lütfen. Gelip bir fincan çay iç. Kapıyı açık bırakınız, böylece istediğin zaman gidebilirsin. Tamam mı?”

Yüzüne dik dik baktım. “Birazdan düzelirim. Teşekkürler.”
Hâlâ kıpırdamıyordu.

“Lütfen Stuart, geri dönüp arkadaşlarını bulabilirsin. Şu an iyiyim, yemin ederim.”

“Gel de bir fincan çay iç. Hem kapı kilitli, sen kapatırken gördüm. Artık güvendesin.” Elini uzatmış, tutmamı bekliyordu.

Tutmadım, ama kontrollerden vazgeçmeyi de başardım.
“Peki. Teşekkürler.”

Güvendesin? Kendi kendime, ne garip bir laf, diyerek peşinden yukarı çıktım. Birlikte kapının önünden geçerken o tarafa bakmaya cesaret edemedim, çünkü dayanamayıp hemen kontrole başlayabilirdim. Haliyle bu gece gözüme uyku girmeyecekti.

İçeri girince evin tüm ışıklarını yaktı ve mutfığa gidip su ısıtıcısını çalıştırdı. Sol tarafta mutfakla birleşen geniş bir salon vardı. Pencereilerin önüne yeşil yapraklı bitkiler konmuştu. Cama yaklaşıp dışarıya baktım. Karanlık olmasına rağmen High Street’te hoş bir manzara vardı, insanlar hiçbir şeyi umursamadan yürümeye devam ediyordu. Buradan caddenin karşısındaki evlerin çatılarını, aşağıda nehre doğru uzanan Londra sokaklarındaki lambaların titrek ışıklarını, uzakta gökdelenlerin tepesinde yanıp sönen ışıkları ve daha ötede yere inmiş bir uzay gemisine benzeyen Dome’u görmek mümkündü.

Stuart ayımı sehpayaya bırakıp koltuklardan birine oturdu. “Nasıl hissediyorsun?”

“İyiyim,” diye yalan söylerken dişlerim takırdıyordu. Oturduğum kanepede alçak, geniş ve şaşırtıcı derecede rahattı; içine gömölüp dizlerimi yukarı çektim ve birden kendimi çok yorğun hissettim.

“Daha sonra da iyi olacak mısın?” diye sordu.

“Tabii ki.”

Bir an durup ayından bir fırt aldı. “Atak geldiğini hissedersen beni arar mısın? Gelip kapımı çalarsın, değil mi?”

Cevap vermeden önce biraz düşündüm. Çok isterim. Söylemek istediğim şey buydu, çünkü haklı olduğunu pekâlâ biliyordum; ilerde bir panik atağın geleceğı kesindi ve bu olduğunda hiçbir kuvvet beni evden ıkaramazdı.

Ellerim titrese de fincanı tutamayacak kadar kötü değildir herhalde, dedim ve her şeyi göze alıp çayımdan bir yudum aldım. Sıcaktı; tuhaf olan, komşum iyi bir iş çıkarmıştı. Sütü biraz az olsa da içilecek kadar iyiydi.

“Özür dilerim.”

“Özür dilemen gerekmez. Üzölme. Senin hatan değildi.”

Bu sözler yeniden gözyaşlarımı tetikledi ve fincanı sehpayaya bırakıp iki elimle yüzümü kapattım. Gelip bana sarılmaya çalışmasını beklerken, kendimi bunun şokuna hazırladım, ama yerinden kıpırdamadı. Hemen ardından gözlerimi açınca önümdeki sehpa da duran kâğıt mendil kutusunu fark ettim. Kıkırdayarak içinden bir mendil çekip yüzümü kuruladım.

“Senin durumuna obsesif-kompulsif bozukluk diyoruz.”

Birden sesime kavuştum. “Evet, hatırlattığın için sağ ol.”

“Yardım alıyor musun?”

Başımla hayır işareti yaptım. “Ne anlamı var?” Gözücuyla ona bakınca, ifadesiz bir suratla beni izlediğini gördüm.

Omuz silkti. “Belki daha fazla boş zamanın olur.”

“Daha fazla boş zamana ihtiyacım yok. Ajandam, senin deyiminle ağzına kadar dolu.”

Sesimin biraz saldırgan çıkmaya başladığını fark edince, çayımdan bir yudum daha alıp sakinleşmeye çalıştım. “Özür dilerim. Seni terslemek gibi bir niyetim yoktu.”

“Boş ver,” dedi. “Haklısın, kesinlikle beni ilgilendirmez. Bunu dile getirmem de büyük bir kabalıktı.”

Hafifçe tebessüm ettim. “Nesin sen, deli doktoru falan mı?”

Güldü. “Bir çeşit. Maudsley’de doktorum.”

“Ne doktoru?”

“Klinik psikolog. Gözlem ve teşhis ünitesinde çalışıyorum, aynı zamanda birkaç poliklinikte görevliyim. Uzmanlık alanım depresyon tedavisi, ama geçmişte bir sürü OKB hastasına baktım.”

Lanet olsun, dedim içimden. İşte bu. Keçileri kaçırdığımı bilen biri daha vardı. Buradan hemen taşınmam gerekiyordu.

Stuart çayını bitirdi ve kalkıp fincanı mutfığa götürdü. Geri döndüğünde, elinde küçük bir kâğıt parçası vardı. Yaklaşıp önümdeki sehpaye bıraktı.

“Bu da ne?” dedim; içime kurt düşmüştü.

“Bir daha bu konuyu açmayacağım, söz veriyorum. Burada bir meslektaşımın adı yazılı. Birkaç tavsiye, biraz yardım

alma konusunda fikrini değiştirirsen, Toplum Ruh Sağlığı Merkezi'ndeki ekipten sevk alıp gidebilirsin. Bu konuda bir numaradır. OKB onun uzmanlık alanına giriyor.”

Kâğıdı aldım. Muntazam bir elyazısıyla “Alistair Hodge.” Altında “Stuart” ve bir cep numarası.

“Bu benim numaram,” dedi. “İlerde atak yaşarsan beni arayabilirsin. Aşağıya inip yanında otururum.”

Evet, dedim içimden, dediği şey olacaktı gibi.

“Kimseye muayene olmaya gidemem. Gerçekten yapamam. İşim n'olucak? Kaçığın teki olduğumu anlarsa, bir daha asla terfi edemem.”

Güldü. “Kesinlikle ‘kaçığın teki’ değilsin. Patronunun öğrenmesi gerekmez ki. Doktora görünmek istemesen de kendi çabanla yapabileceğin bir sürü şey var. Sana birkaç kitap tavsiye edebilirim. Gevşeme terapisi gibi bir şeyler deneyebilirsin. Hiçbiri siciline geçmez.”

Kâğıdı parmaklarımin arasında evirip çeviriyordum. “Bunu düşüneceğim.”

Dışarıda çalan polis sireninin sesi, duvarlardan sızıp en üst kata ulaştı. “Benim eve gitmem lazım.”

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Hâlâ açık olması koridora ulaşmamı kolaylaştırıyordu. Dönüp teşekkür ettim. Bir an içimden ona sarılmak geldi; kollarını bedenime sarmasının nasıl bir şey olduğunu, kendimi güvende hissedip hissetmeyeceğimi anlamak istiyordum. Fakat Robin'in üzerime abanan gövdesinin etkisinden bir türlü kurtulamıyordum. Beni durduran da bu oldu.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” dedim.

“Elbette.”

“Peki sen yapamaz mısın? Beni tedavi edemez misin?”

Yüzüme gülümseyerek baktı. Ben dairenin dışındaydım, o ise içerde durup aramızdaki mesafeyi koruyordu. “Çıkar çatışması,” dedi.

Kafam karışmış gibi bakıyor olmalıydım.

“Eğer arkadaş olacaksak,” dedi, “Ben olayların fazlasıyla içindeyim. Bu profesyonelliğe sığmaz.”

Sözlerine tepki göstermeye fırsat bulamadan, gülümseyip iyi geceler diledi ve kapıyı kapattı. Hemen aşağıya inip binanın kapısında kontrollerime başladım.

17 Kasım 2003 Pazartesi

Sabahın erken saatlerinde, gün ağarmadan hemen önce, tam uykuya dalmak üzereydim ki Lee acıyla dişlerini gıcırdatıp bana yaklaştı.

Kulağımın dibinde, “Catherine,” diye fısıldadığını duydum.

“Mıım?”

Ses gelmedi. Gözlerimi açınca bana iyice sokulduğunu fark ettim. “Sana yalan söyledim,” dedi.

Doğrulup oturmaya çalıştım ama engel oldu. “Bir dinle. Sana işim hakkında yalan söyledim. River’daki görevim dışında başka şeyler de yapıyorum.”

“Ne tür şeyler?”

“Söyleyemem, şimdilik. Beni affet. Söz veriyorum, bir daha sana hiçbir konuda yalan söylemeyeceğim.”

“Niye anlatamıyorsun?”

“Birçok sebepten.”

“Daha sonra anlatabilir misin peki?”

“Olabilir. Sadece şu an için mümkün değil.”

“Kötü bir şey mi?”

“Bazı zamanlar.”

Durdu. Saçlarımı okşayan elinin sıcaklığını hissettim, son derece nazik hareketlerle yüzüme düşen perçemleri geriye attı.

“Başka konuda sorun olursa cevaplarım.”

“Evli misin?” dedim.

“Hayır.”

“Birlikte olduğun biri?”

“Yok.”

Bir an düşünüp, “Sana gönlümü kaptırdığım için pişman olur muyum peki?”

Kıkırdayıp yanağıma bir öpücük kondurdu. “Muhtemelen. Başka?”

“İyi bir adam mısın, yoksa kötü biri misin?”

“Bu senin iyi bir kadın olup olmadığına göre değişir.”

Cevabını kafamda tarttım ve zekice olduğuna karar verdim.

“Düzenli olarak yara bere içinde kapıma dayanacak mısın?”

“Umarım öyle olmaz.”

“Öteki adama ne oldu?” dedim.

“Hangi adam?”

“Kavga ettiğin.”

Durdu.

“Hastanede.”

“Ya.”

“Ama iyileşecek.”

“Seni arkadaşlarımla tanıştıracılabilecek miyim?”

“Henüz değil. Yakında diyebilirim. İstersen tanışınız.”

Eli yumuşak dokunuşlarla yanağımdan boynuma inip çıplak tenimde dolaştı. “Başka soru?”

“Benimle tekrar sevişmeyi düşünüyor musun?”

Dudaklarını benimkilere bastırırken cevap verdi. “Bir deneyelim bakalım.”

24 Kasım 2007 Cumartesi

Bu sabah, saat dörtten hemen önce gelen panik atakla sarsıldım. Uyumaya çalışıyordum, ama ne mümkün; yatağa uzanmış, olanları düşünürken aynı zamanda düşünmemeye çalışıyordum. Dışarı çıkmakla kendimi tehlikeye atmıştım. Her şey evin dışında, sokakta yaşanmış olsa da kendim gibi, evim de kirlenmişti sanki. Her yerde onu görür gibiydim. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak tek bir şey vardı; hemen yataktan fırlayıp kontrollere başladım.

İlk turda panik duygusu azalmadı ve birden beni kirlettiği duygusundan hâlâ kurtulamadığımı fark ettim. Hemen üzerimdekileri çıkarıp siyah çöp torbalarından birine soktum. El

çantamın içindekileri tezgâhın üstüne boşaltıp çantayı da torbaya tıktım. Ve çöp torbasını dışarıya çıkarıp merdiven sahanlığına bıraktım.

Sonra duşa girdim ve vücudumu tepeden tırnağa ovalayarak Robin'in etkisinden kurtulmaya çalıştım. İşim bittiğinde cildim kıpkırmızı olmuştu. Dişetlerim kanayana kadar dişlerimi fırçaladım, gargara yaptım ve temiz bir eşofman giydim.

Sonrasında daireyi yeniden kontrol ettim. Olmadı. Yarım saat sonra klozetin üstünde durmuş, hiçbir şekilde açılmayan o aptal banyo penceresini yoklarken, hâlâ kirli hissettiğimi fark ettim. Alev alev yanan tenimi kirleten şey, yanaklarımdan süzülen yaşlardı.

Tekrar soyundum. Dolaptan aldığım temiz giysiler de çöp kovasını boyladı.

Duşa geri dönüp tam yarım saat altında durdum. Su bedenimden akıp giderken, az önceki ovalanma yüzünden tenimi acıttığının farkındaydım ve bunun temizlendiğim anlamına geldiğine kendimi inandırmaya çalıştım.

Hiçbir şey kalmadı, dedim içimden. Gitti, ondan geriye tek bir iz kalmadı. *Burada değil.*

Hâlâ temiz olmadığım düşüncesiyle tırnak fırçamı ve antibakteriyel sabunumu alıp yeniden başladım. Bu kez işim bittiğinde, giderden akan suyun rengi pembeye dönmüştü. Birden anılarım canlandı; bana eski bir yara gibi acı veren, belirsiz bir şeylerin anısı.

Temiz havlulardan bir diğerine sarınıp küvetin kenarına oturdum; yeniden başlayamayacak kadar bitkindim, ama buna mecbur olduğumu biliyordum.

Sonunda üzerimde havluyla tüm kontrolleri bir daha tamamlayıp dolaptan temiz bir üst ve bir çift tozluk alıp giyindim. Yine olmamıştı. Saplanıp kalmıştım. Yeniden başlamak, bir kez daha hakkını vererek yapmak, dairenin emniyetli olduğundan tamamen emin olmak için dayanılmaz bir istek duyuyordum.

Her yerim buz kesmiş bir halde tir tir titrerken, giysilerim tenimi kaşındırıyor, beni yatıştıracağı yerde rahatsız ediyordu.

O an elimden gelen tek şeyi yaptım: Daire kapısına geri dönüp yeniden başladım.

Saat yedi buçuk olduğunda, o kadar yorgundum ki parmağımı kıpırdatacak halim kalmamıştı. Kendime sıcak bir içecek hazırlayıp paniği bir süreliğine geciktirdim. Titreyerek kanepeye otururken fincanı elimden düşürmemeye dikkat ediyor, yaklaşmakta olan şeyi bilsem de uzakta tutmaya çalışıyordum. Gecenin bu saatinde televizyonda adam gibi şey yoktu, ama kendimi bir bilgi yarışmasının tekrarını izlerken buldum; gözlerim kupkuru, cildim gerilmiş, tüm bedenim acı içindeydi. Oradaki insanların sesi beni tuhaf bir şekilde rahatlattı. Belki de ihtiyacım olan şey buydu.

Titremem azalınca, üzerime bir yorgunluk çöktü ve oracıkta içim geçti. Gerisini hatırlamıyorum. Aniden siren sesleriyle sıçrayarak uyandım.

Yarışma bitmiş, onun yerine gerçek hikâyelerle dolu o bitmek bilmeyen polisli dizilerden biri başlamıştı. Her yerden siren sesleri geliyordu. Kendi kendime, televizyon işte, başka bir şey değil dedim, ama artık çok geçti. Bir şekilde kumandayı bulmayı başardım ve düğmeye basıp kapattım.

Korku içinde kanepenin köşesine kıvrıldım ve nefes alırken fazla ses çıkarmamaya çalışarak dışarıya kulak verdim. O sırada daha beter bir titreme gelmiş, kafa derimden ayak parmaklarıma kadar her yerim ürpermeye başlamıştı.

Rüyama mı girmişti, yoksa gerçekten burada mıydı? Gözümün önünden gitmiyordu: Olanca ağırlığıyla üzerime abanan gövdesi. Ve o kelepçeler; bileklerimin üstündeki deriyi parçalayıp etime saplanmıştı. Kokusu; açık duran ağzıma üflediği ağır bir alkol kokusu.

Gerçek değil. O herif de gerçek değil ...

Gözlerimi açınca Robin'in yüzünü görür gibi oldum; burada bir yerde saklanıyordu. Tekrar uykuya dalmamı bekliyordu.

Nihayet titremem ve gözyaşlarım azalmaya başladığında hava aydınlanmıştı. Kendimi darmadağın ve tükenmiş hissediyor, tekrar uyuyamayacak kadar korkuyordum. Zorla ayağa kalkıp gerindim. Gidip kontrollere başlama isteğiyle yanıp tutuşuyordum, ama çok yorgun ve aşırı gergindim. Kıpırdayacak güç bulamıyordum.

Yalpalayarak mutfağa giderken panik atağın etkilerinden ziyade, şimdi de soğuktan titriyordum. Kombiyi çalıştırıp biraz su ısıttım.

Mutfak penceresinin altında bahçe çorak ve kasvetli görünüyordu; bu tabloyu renklendiren sadece çimenlerdi. Ağaçlar tümüyle çıplak kalmış, çürüyen yapraklar sağa sola dağılıp bahçe duvarının dibinde yığınlar oluşturmuştu. Rüzgâr en üstteki dalları havalandırıyordu; seslerini buradan duyabilseydim, hırıltılı bir inlemeye benzetirdim herhalde. Mutfağın dinginliğinde ısıtıcıdan fokurtular gelirken, gözlerimdeki kuruluk

ve batma hissi geri döndü; sanki bir daha hiç gözyaşı dökemeyecekler gibi. Dışarısı soğuk olmalıydı. Gerinerek esnedim.

Çayımı alıp yatak odasına geçtim ve yattığım yerden ağaçların tepesindeki hareketi görebilmek için perdeleri sonuna kadar açtım.

Rüzgârda nazlı nazlı sallanan, dans eden dalları, arkalarında sürüklenen gri bulutları seyrettim. Tepedeki dallar bana el sallarken, kuştüyü yorganın üstünde, bedenim ovalanmaktan mahvolmuş, perişan bir halde öylece yatıyordum.

Tek yapmam gereken hayatta kalmaktı.

18 Kasım 2003 Salı

Ertesi sabah çalar saat tam yedide beni uyandırdı. Lee çoktan giyinip gitmişti.

Genelde beni gerçekten uyandıran tek şey duştu. Ciddi şekilde ilgi görmenin hazzıyla mutluluğun doruğunda gezinirken, birden içimi bir huzursuzluk kapladı; sanki alkolün ölçüsünü kaçırmış ve bir terbiyesizlik yapmışım gibi. Dün gece tabii ki hiçbir şey; evet, hiçbir şey içmemiştim. Gecenin büyük bir bölümünü kaplayan sevişmelerin o tadına doyamadığım detaylarını tek tek hatırlıyordum. Düşün altında gelen arınma duygusuna, beni normal yaşantıma geri döndüren şampuanımla sabunumun tanıdık kokusuna rağmen, gecenin ilk bölümü peşimi bırakmıyordu. *Ne bu ya?* dedim sızlanarak.

Çıkıp ofise gittim ve bir süredir başıma dert olan işlerle cembelleşip az uyku ve bol seksin verdiği yorgunluğu kafamdan

atmaya çalıştım. Tam onu unutmayı başarmışken, masamda duran telefonuma bir mesaj geldi.

Dün gece için özür dilerim. İyi bir izlenim bırakmadım. Beni affedebilecek misin?

Bir süre telefonu elime almadan ne cevap vereceğimi düşündüm. Bir saniyeliğine gözümü kapatırsam, yanımdaki yastıkta onun yüzünü, başucundaki lambanın ışığında parılayan sarı saçlarını, çözemediğim bir ifadeyle beni süzen o mavi gözleri görebilirdim. Gözünün çevresinde morarmaya başlamış çürükleri, kaşının altındaki şişliği, derideki kesikleri de. Ve her şeye rağmen gülümsediğini.

Sorun yok.

Dakikalarca cevabıma bakarak düşündüm: Başka ne söylemek istiyordum? ‘Sorun yok, dert etme, canın ne zaman isterse gelebilirsin,’ mi? ‘Sorun yok, geldiğin için teşekkürler,’ mi? ‘Sorun yok, en azından seks bölümünde, geri kalanından emin değilim,’ mi deseydim?

Sonunda geri tuşuna basıp yazdıklarımı sildim ve mesajını cevapsız bıraktım. İngilizce öğretmenimin bana hep dediği gibi, doğru sözleri bulamıyorsan hiçbir şey söyleme.

26 Kasım 2007 Pazartesi

Pazartesi her zamanki gibi işbaşı yaptım; ayaklarımı sürüyerek yola çıktığımda öyle bitkindim ki geçen hafta hangi güzergâhı kullandığımı zar zor hatırladım. Gitmek istediğim otobüs durağı bir kilometre ötedeydi ve şimdiden gecikmiştim. Hızlı

yürümeye çalıştım, ama ayaklarımda derman yoktu. Stuart cumartesi gecesinden sonra kayıplara karışmış, telefon da etmemişti. Ara sıra yukardan sesler geliyordu; yere hafifçe basan bir ayak, çarpan bir dolap kapağı, banyo giderinden akan suyun sesi. Ama çoğu zaman evde çıt çıkmıyordu.

Saat on birde Caroline karşıma dikildi.

“Kahve içmeye geliyor musun?” dedi neşe içinde.

Hafta sonu o ne kadar uyumuştı acaba? “Belki daha sonra, şunu bitirmek istiyorum.”

“Tanrım, berbat görünüyorsun. O kadar çok içtiğini düşünmemiştim.”

Elimde olmadan güldüm. “Sağ ol be.”

“İyi misin Cathy? Cumartesi bir göründün bir kayboldun. Robin bir şeyler dedi, erken yatmak mı istemişsin ne?”

“Evet... sadece kendimi... yani şey ... bilmiyorum. Gezip tozan tiplerden değilim, gerçekten.”

Gülümsedi. “Biraz gürültücüler, değil mi? Kızlar yani. Yine de geçerli bir mazeretin yok. Benden küçüksün. Sahi kaç yaşındasın? Otuz beş? Bunu bahane edemezsin.”

Yirmi sekiz, demek istedim, ama lanet olsun, kaç yaşında olduğumun bir önemi yoktu. Altmış olsam ne yazardı!

“Peki, sonra aşağıya gelip beni bul, tamam mı? Üst kattaki o seksi adam hakkında bir şeyler daha duymak istiyorum.” Ve göz kırpıp gitti.

Robin’le karşılaşmaktan korkuyordum. Neyse ki çoğu zaman başka bir ofisteydi. Şansım yaver giderse birkaç ay daha karşıma çıkmazdı.

Camdan dışarı bakarken üst kattaki adamı düşündüm.

Paradise Cafe'ye girdiğimde Sylvia çoktan gelmiş, köşedeki masada beni bekliyordu. Önündeki sehpa da bir demlik dolusu çay ve iki espresso duruyordu. Oturduğu yerin yanındaki cam buğulanmış, içerisi sağanak yağmurun henüz dindiği bir pazar sabahı gibi ılık, rutubetli ve hoş kokularla doluydu.

“Geciktim mi?”

Büyük bir coşkuyla yanaklarımdan öpüp, “Sana kek söylemedim,” dedi. “Kendin seçmek istersin diye düşündüm. Elmalı tarçınılılardan var.”

“O zaman ikimize de birer tane alayım, olur mu?”

Paradise eski bir dost gibiydi. Yıllar önce Sylvia, ben ve üniversitede aynı evi paylaştığımız üç kız ayda bir burada buluşup çene çalar, tüm bir öğleden sonrayı kahve ve yemekle geçirirdik. Karen ve Lesley artık burada yaşamıyordu; Karen Kanada’da Toronto Üniversitesi’nin St. George kampüsünde öğretim görevlisi olarak çalışmaya başlamış, Lesley de Dublin’de yaşayan ailesinin yanına gitmişti. Geçen yıl Sylvia, Sasha’yla büyük bir kavgaya tutuşup gırtlak gırtlığa geldi ve bir daha da ortaya çıkmadı. Arada bir bana mesaj gönderiyordu, ama kendine yeni bir sevgili bulmuş, sonra da nişanlanıp nişanlısıyla birlikte yeni bir eve taşınmışlardı. Sasha bizden tamamen kopmuş ve hayatı giderek yön değiştirmişti.

Şimdi sadece ben ve Sylvia kalmıştık. O Lancaster’in yerel gazetesinde muhabir olarak çalışıyordu, ama akli fikri taşranın sıkıcı hayatından kaçıp Londra’ya taşınmaktı. Hep onun Londra’ya yakışacağını düşünürdüm. Zaten Lancaster

için fazla cesur ve hayat dolu bir tipti; sarı saçları ve mücevher gibi ışıldayan kıyafetleri, buradaki kireç ve beton yığınıyla büyük bir tezat oluşturunuyordu.

“Haline bakılırsa bana verecek haberlerin var,” dedim. Sylvia yerinde duramıyordu; normalde kafeye ilk gelen o olmazdı.

“Henüz değil,” dedi hain bir ifadeyle. “Öncelikle duyduklarım doğru mu? Hayatında yeni biri varmış. Kargalar takım elbiseli bir adamla yemeğe çıktığını söyledi.”

O karga, mezun olduğumuz sırada Sylvia’nın ev arkadaşı olan Maggie’ydi. Sırf siyah giydiği –kırk yılda bir araya beyaz karıştırırdı– ve parlak, gösterişli şeylere düşkün olduğu için ona bu ismi takmıştık.

Ciddi durmaya çalışırken kendimi tutamayıp gülümsediğimi fark ettim.

“Ee?”

“Of be Sylvia, senden de bir şey saklanmıyor, değil mi?”

Sylvia zevkten dört köşe olmuş bir halde ciyakladı. “Biliyordum! Adı ne, nerde tanıştınız, yatakta nasıl?”

“Tanrım, çok rezilsin.”

“Hadi ama, anlatmak istediğinden eminim.”

Çayımı yudumlarken Sylvia iki ayağının üstünde sekiyordu.

“Adı Lee, River’da tanıştık ve seni alakadar etmez.”

“Çok mu çekici ha?”

Çantamdan cep telefonumu çıkardım ve menüler arasında gezinip sonunda bendeki tek resmini, telefonla çektiğim fotoğrafını buldum. Duştan yeni çıkmış, saçları nemli, üzerinde beyaz bir havludan başka bir şey yoktu; yüzünde

ve kolunun altındaki morluklar azalmaya başlamıştı. Yüzünde çapkın bir ifade vardı.

“Ah Tanrım. Catherine. Hiç fena değil ha? Niye bu adamı ilk ben görmedim?”

Ukalalığımı esirgemeyerek, o zaman her şey daha farklı olurdu, dedim içimden.

Sylvia'nın biçimli kaşları birden çatıldı. “Bu çürükler de neyin nesi? Adam şu kafese kapatılan dövüşçülerden mi? Yoksa dublör mü?”

“Ne demezsin. Tam anlamıyla sır küpü.”

Bu sözlerle Sylvia iyice meraklandı. “Ciddi misin? Nasıl yani?”

“Ne iş yaptığını bilmiyorum. Bir gece kapımı çaldı; kavgaya karışmış ve eve dönerken arabadan fırlayıp yola çakılmış gibi görünüyordu. Neler olduğunu anlatmak istemedi.”

“Sarhoş muydu?”

“Hayır.”

“Tanrım, bu adam azılı bir haydut.”

Güldüm. “Sanmıyorum.”

“Uyuşturucu satıcısı?”

Başımı iki yana salladım.

“O halde ne iş çevirdiğini niye anlatmıyor sana?”

“Hiçbir fikrim yok. Ama ona güveniyorum.”

“Kavgalara karışan, sonra da olanları anlatmayı reddeden birine mi güveniyorsun?”

“Bunun dışında her konuda dürüst davrandı.”

“Öyle mi? Nerden biliyorsun?”

Sylvia tamamen haklıydı. Bir işi olsaydı anlardım; geliş gidiş saatleri düzensizdi ve her seferinde günlerce yok oluyordu. Arkadaşlarıyla da, ailesiyle de tanışmamıştım, en azından hepsinin Cornwall’da olması işine geliyordu. Evine de gitmemiştim.

“Tanışsaydın anlardın. Her şeyi gözleriyle anlatıyor.”

Bir kahkaha patlatıp masanın altından beni tekmeledi. “Yavaş, kendine gel!” Fincanında kalan kahveyi çalkaladı ve gözlerini devirerek bana baktı. “Tanışmamızın zamanı geldi demek. Niye onu veda partime getirmiyorsun?”

“Veda partisi mi? O da ne?”

Vereceği haberi geciktirmekten içini heyecan basmıştı ve sonunda gözleri keyifle ışıldadı.

“*Daily Mail*’de iş buldum. Ocakta başlıyorum.”

“Kes zırvalamayı! Olmaz!”

“Olur. Bu şehirden defolup gidiyorum. Nihayet.”

Ona sarıldığımda heyecandan kalbim duracaktı. Sylvia ciyak ciyak bağırıp zıplarken, Paradise’ın diğer müşterileri, yaşlı bir çift ve birkaç öğrenci ürkek gözlerle bizi seyrediyor, Irene de tezgâhın arkasından halimize bakıp hoşgörüyle gülümsüyordu.

Demek buydu, dedim içimden. Uzun bir geçmişi paylaştığım arkadaşlarım, hayallerinin peşine düşüp dünyanın dört bir yanına dağılırken, ben burada Lancaster’da tek başıma kalacaktım. Lee olmasaydı, şu an ben de kaçmanın yollarını arıyor olurdum.

“Şu parti nasıl bir şey, anlat bakalım.”

Eve vardığımda, binanın girişindeki masanın üstünde postacının benim için bıraktığı zarfları gördüm. Her zamanki faturalara ilaveten, üzerinde siyah keçeli kalemle “Cathy” yazan büyük sarı bir zarf vardı.

“Hu-hu, Cathy! İyi misin?”

“Evet Bayan Mackenzie, teşekkürler. Siz nasılsınız?”

“İyiyim canım.” Ben masada duran büyük zarfı elime almadan bakarken, yine o sert bakışlarından birini fırlattı, sonra da içeri girip kapıyı kapattı.

Zarfı olduğu yerde bıraktım ve ön kapıyı iki kez baştan sona kontrol ettim. Tek seferle yetinebilirdim, ama ancak ikinciden sonra diğerleriyle birlikte o zarfı da alıp yukarı çıkmayı başardım.

Kontrollerimi yaparken onu sehpaye bırakmıştım, ama içinde ne olduğunu öğrenmek için ilk iki turu alelacele bitirdiğimi fark edince üçüncüde yavaşlamak için kendimi zorladım; dikkatimi toplayıp her yeri adamakıllı kontrol ettim. İşim bittiğinde durup düşündüm. Bu kadarı yeterli miydi? Emin olmak için bir kez daha mı yapsaydım acaba? Belki de bir şeyleri atlamıştım.

Yeniden başladım.

Kanepeye oturup zarfı açtığımda saat dokuzaya yaklaşıyordu. İçinden bir yığın kâğıt çıktı; bir kısmı ataçla tutturulmuş, en üstte de elle yazılmış bir not.

Cathy,

Bunların işe yarayacağını düşündüm. Bir ihtiyacın olursa ya da bir şeyler sormak istersen beni ara.

Stuart

Uzun bir süre gözümü ayırmadan nota bakıp adımı nasıl yazdığını, imzasını nasıl attığını inceledim. Ne yazacağını düşünmek zorunda kalmış mıydı acaba? Son derece umursamaz bir tavırla hiç zorlanmadan yazmışa benziyordu; sanki bir yerlerden öylesine topladığı kâğıtlara düşünmeden iki satır çiziktirmişti.

Kâğıt yığınıni karıştırırken hiç de öyle olmadığını fark etmem uzun sürmedi. Önce Denmark Hill'deki Maudsley Hastanesi'nin Panik Bozukluk ve Travma Merkezi ve OKB hastalarının ayakta tedavi edildiği özel klinikle ilgili bilgilere rastladım. Devamında web sitelerinden çıktı alıp bazı satırların altını çizdiği makaleler vardı. Sonra da klinik psikolog Dr. Alistair Hodge tarafından yazılmış, OKB ve ciddi semptomlar gösteren hastaların tedavi seçenekleri hakkında bir çalışma. Yine bir yerde bastırttığı, terapist seçeneklerini gösteren bir sayfalık liste; altına elyazısıyla iki isim daha eklenmiş. Çarşamba akşamları o bölgedeki ilkokulda toplanan yoga grubu, bir de Merkez Odaklı Gevşeme Terapisti -o da neyse- ve telefon numarası. Altındaki sayfada OKB destek gruplarının listesi; biri fosforlu kalemle işaretlenmiş ve sayfanın kenarında elyazısıyla "her ayın üçüncü salısı Camden'de toplanıyorlar, ayrıntılar için Ellen'i ara" ve bir cep numarası. Onun da altında Özgürlük: Sizi OKB'den Kurtaracak Teknikler adlı bir

kitaptan üç bölüm, bazı yerlerin altı çizilmiş. Ve üç farklı anket; gerçekten OKB hastası olup olmadığınız bu anketlerin sonucunda kesinleşiyordu herhalde.

Son olarak hiç beklemediğim bir şeyle karşılaştım; son sayfada elle yazılmış bir başka not.

Cathy,

Hepsine baktığın için teşekkürler. Böylece bir başlangıç yapmış oldun.

Beni ara, tamam mı?

Stuart

Sonra yine, geçen sefer verdiğini kaybetme ihtimalime karşı ancak tabii ki benim kaybetmemiş olduğum, kendi telefon numarası. O kâğıt parçasını bir gün lazım olur diye atmamıştım, ama ihtiyacım olmayacaktı çünkü numarayı çoktan ezberlemiştim.

Tabii bu kullanmayacağım anlamına gelmiyordu.

28 Kasım 2003 Cuma

Lee, River'da çalışıyordu.

O kırmızı saten elbiseyi giyip onu görmeye gittim. Beni görünce yüzünün ne hale geldiğini anlatamam. Yanından gülmseyerek geçip içeri girerken dönüp göz kırptım. Gece boyunca tanıdık birileriyle dans ettim, aylardır görmediğim birkaç

kişiyle barda sohbet ettim. Claire'le Louise geldikten sonra, kalabalığın arasından ne zaman baksam, Lee'nin yüzünü görüyordum; dans pistinin kenarında durmuş, beni izliyordu.

Gece yarısı olduğunda, birkaç kadeh yuvarlamış, kendimi daha rahat hissetmeye başlamıştım. Tek başıma dans ederken onu yine girişte gördüm; güya içerideki kalabalığı izliyor, ama gerçekte beni seyrediyordu. Pistten geçip yanına giderken gözlerini benden hiç ayırmadı. Birden elimi tuttu ve beni ana salondan ön taraftaki bara geçişi sağlayan koridora doğru sürükledi. Hızlı adımlarına ayak uyduramayıp tökezlerken, bir yanda da "Lee! Lee? Sen ne?" diye bağırp duruyordum.

Üzerinde "Personel Haricinde Girmek Yasak" yazan kapıyı itip beni içeri aldı. Yangın çıkışının kapısı arkamızdan çarparak kapanınca müziğin sesi aniden kesildi. Topuklarım koridorun taş zemininde tıkırdayarak ilerlerken, yan tarafta bir başka kapının önünde durduk. Burası güvenlik kameralarının bulunduğu bir ofisti; içerideki tek ışık dans pistini, kapıyı, merdivenleri ve tuvaletlerin dışındaki alanı gösteren monitörlerden geliyordu. Lee masadaki evrakları hızla yana itince kâğıtlar dört bir yana saçıldı. Sonra beni hafif bir şeyi kaldırır gibi iki eliyle kucaklayıp masaya yasladı ve büyük bir iştahla dudaklarıma saldırdı. Ben de eteğimi yukarı çekip aramızdaki engeli kaldırdım. Tek eliyle iç çamaşıırıma asılıp parçaladı ve bir kenara fırlattı. Ardından sert darbelerle kendimden geçtim.

Birkaç dakika sonra tek kelime etmeden üstünü başını düzeltti ve kapıyı açıp çıkarken bir kez olsun dönüp bana bakmadı. Masada bacaklarım iki yana açılmış halde titreyerek otururken, bir yandan da monitörlerdeki görüntüleri izledim.

Bir süre sonra kulübün ana kapısında belirdi; halinden, az önce dans pistinin asayişini kontrol edip dönmüş sanırdınız.

Başını kaldırıp kameraya baktı ve gözünü bana dikip bir süre öylece kaldı.

Yere saçılmış kâğıtlara, parçalanıp bir köşeye fırlatılmış iç çamaşırlarıma bakarken zihnime üşüşen sorularla kendime geldim: Çılgınlık bu... ne halt ediyorum ben? Burada ne işim var?

3 Aralık 2007 Pazartesi

Bir haftadır işimi ağırdan alıyorum ve isteksizliğim günden güne artıyor. Kötü anılar kontrollerin de kötü gittiği anlamına geliyor. Şüphesiz bunun nedeni Robin'le yaşadıklarım. O anları beynimden söküp atmam biraz zaman alacak, sonra belli bir noktada durulmaya başlayınca ancak o zaman normal ritmime dönüp üç saat yerine, yarım saatlik bir gecikmeyle kontrolleri tamamlayabilirim.

Doğruyu söylemek gerekirse, eve gelip OKB hakkında yazılanları okumam gerçekten işe yarayacak mı, emin değilim. Tıbbi terimleri görünce aklıma hastane geliyor ve olanları düşünmemeye çalışıyorum. Fazla bir şey hatırlamıyorum zaten. Tüm bunları bir başkası yaşamış gibi geliyor. Sanki olanlarla başa çıkamayınca uykuya dalmışım, sonra da on sekiz ay kadar geriye gidip gözlerimi açtığımda hâlâ hayatta olduğumu, tek yapmam gerekenin devam etmek, geriye değil, ileriye doğru adım adım ilerlemek olduğunu fark etmişim gibi.

Artık o kahrolası okuma işini bırakıp daha yapıcı bir şeylerle uğraşmaya başlasam iyi olur.

Stuart'ın gece geç saatte eve geldiğini duydum. Bazen yatağımda uzanmış, merdivenlerde ayak seslerini duymayı bekliyorum. Yukarı çıkarken gürültü yapmamaya çalışıyor, ama ne yaparsa yapsın duymamı engellemiyor. Kapımın önünden geçerken kendimi daha güvende hissediyorum, çünkü eminim ki aşağıda kapı kilitli. Ayak sesleri uzaklaşınca uykuya dalmam kolaylaşıyor. Ama bazen bir de bakıyorum gece yarısı olmuş. İçimden, berbat halde olmalı, diyorum.

Bugün eve dönerken kütüphanenin önünden geçtiğimi fark ettim. Işıkları yanıyordu ve tam önünden geçerken kapılar kendi kendine, beni içeri davet eder gibi kayarak açılıverdi. Bu tür halka açık yerlerden uzak durmaya çalışıyorum, ama bu kez bir şey beni dürttü ve içeri girdim. Pek kimse yoktu; masalarda birkaç öğrenci, internete bağlanmış bir iki kişi ve kitapları etiketlerken bir yandan da fısıldaşarak sohbet eden iki görevli.

Rafların arasında dolaşıp sonunda psikoloji bölümüne geldim. Takıntı ve dürtülerle bağlantılı bir şey bulabilir miyim diye tek tek başlıklara baktım. Stuart'ın tavsiye ettiği bir kitabın adını görür görmez tanıdım ve parmağımı harflerin üzerinde gezdirdim.

Burası sakindi. Anksiyete konulu bir kitabı aradan çektim ve bölüm başlıklarına göz gezdirdim. Pek sevimli gelmedi. Arkamda bir ses duyunca başımı çevirip baktım, ama durduğum yerden kimseyi göremedim.

Kitabı yerine koyup koridorun başına kadar yürüdüm. Uzun masalarda iki kişi kitapları, fosforlu kalemleri ve bloklarıyla çalışmaya devam ediyordu. Girişteki bankoda şimdi tek bir görevli vardı; kısa saçlı, inanılmaz uzun küpeler takmış bir kadın. Birinin bankonun üzerinden uzattığı kitapları alıyordu.

Saçlarda sarı bir pırıltı, iriyarı bir beden, koyu mavi eşofman üstü, kendinden emin, kararlı adımlar. Oydu.

Birden başımın döndüğünü hissettim ve rafların arkasında bir köşeye sinip yüreğim ağzımda beklemeye başladım. Baş dönmesi geçmedi, sonra gözlerim karardı ve salon etrafımda dönmeye başladı. Bastığım yeri bile hissetmiyordum.

Kendime geldiğimde sadece bir iki dakika geçmiş olmalıydı. Kütüphane görevlisi ve birkaç kişi daha başımda durmuş bana bakıyorlardı. Hızla doğrulup ayağa kalkmaya çalışırken, başım fırl fırl dönmeye başladı.

“Hareket etmeyin lütfen. Bir şeyiniz yok. Sadece biraz bekleyin.” Konuşan öğrencilerden biriydi; o boyutta bir sakalı olamayacak kadar genç görünen, kumral saçlı bir erkek.

Kütüphane görevlisi, “Size bir ambulans çağırmamı ister misiniz?” dedi. “Maalesef bu saatte ilk yardım ekipleri görevde değil, o yüzden...”

“Ben iyiyim, gerçekten. Kusura bakmayın. Birden fenalaştım.” Tekrar ayağa kalkmaya çalıştım. Bu kez delikanlı bana yardım etti. Arkama bir sandalye koymuşlardı; teşekkür ederek oturdum.

“Başınızı öne eğin, hepsi bu kadar.”

Genç öğrenci elini enseme koyup başımı aşağıya doğru bastırmadan önce, sarışın adamı görebilmek için etrafa baktım. Görebildiğim kadarıyla orada değildi.

Delikanlı, “Bir şeyler yemiş miydiniz?” dedi.

“Siz doktor musunuz?” Görevli kadın ona bakıyordu.

“Cankurtaranım, ilkyardım eğitimi de aldım. Bayıldı sadece. İzin verirsiniz biraz böyle dursun, hiçbir şeyi kalmaz... Çantamda çikolata var,” dedi bana dönüp, “İster misiniz?”

Görevli kadın muhtemelen “kütüphanede yemek yasak” demek üzereyken araya girdim.

“Teşekkürler. Birazdan geçer. Hem şu an kendimi daha iyi hissediyorum.”

Kadın bankonun önünde oluşan kuyruğu fark edince, beni kurtarıcım ile baş başa bırakıp o tarafa seğirtti. Delikanlının hiç taranmamış gibi duran kızılımsı-sarı saçlarının bir tarafı düz bir tarafı kabarıktı; bence yemek yerken sakalına bulanmış dört kişilik bir aileyi doyururdu. “Adım Joe.” Neşeli bir tavırla elini uzattı. Yanımda, psikoloji kitaplarına ayrılmış bölümün tam ortasında tuhaf bir görüntü oluşturan iskemlemin yanında çömelmişti.

“Cathy,” dedim elini sıkarak. “Sağ ol, Joe. Ben... olay çıkardığım için özür dilerim. Çalışmanı böldüğüm için de.”

“Sorun değil. Orada biraz daha otursaydım uyuyakalacaktım.”

Ayağa kalkmayı başardım. O da yeniden fenalaşıp düşmemi bekliyormuş gibi yanımda dikildi. “İyi misiniz?”

“Evet,” dedim. “Gayet iyiyim, teşekkürler.” Olabildiğince canlı bir gülümsemeyle ona baktım.

“Biraz daha iyi görünüyorsunuz. Düşerken başınızı çok kötü çarptınız.”

Başımı sallayarak ona baktım. “Gitsem iyi olur.”

“Tabii, o halde görüşürüz. Kendinize iyi bakın.”

“Sen de. Hoşça kal. Tekrar teşekkürler.”

Bankonun önünden geçerken, içimden gelmese de kadına şöyle bir gülümsedim ve kendimi dışarı attım.

Temiz hava beni kendime getirdi. Gördüğüm adamın o olmadığını biliyordum. Dış görüntüsü ve saç rengi tutmuyordu. Onunki gibi doğal değildi, sarıya boyanmıştı.

Her an, her yerde onu görüyorum. Elbette o olamaz, o yüzlerce kilometre uzakta, hapiste, kilit altında. Ama hâlâ peşimi bırakmıyor; düzenli aralıklarla bana görünüp ondan asla kurtulamayacağımı hatırlatıyor. Kafam o görüntülerle doluyken nasıl kaçıp kurtulabilirim ki?

Eve dönüp kontrollere başlamak için aceleyle yürürken, cebimden telefonu çıkarıp Stuart’a mesaj gönderdim.

Merhaba, OKB dosyası için teşekkürler. Umarım çok yoğun değildir. C

Birkaç dakika sonra, tam köşeyi dönüp Talbot Street’e girmek üzereydim ki cevap geldi.

Sorun değil, umarım faydası olur. Bir fincan çaya ne dersin? S

Başımı kaldırıp binanın ön cephesini çatı katına kadar gözden geçirdim. Onun dairesinde tüm ışıklar açıktı. Alt katta, benim yemek odamdan loş bir ışık sızıyordu. Onun pencereleri benimkilerden çok daha davetkâr göründü gözüme. Hemen cevap yazıp gönderdim:

Eve gidiyorum. Bana yarım saat verir misin? C

5 Aralık 2003 Cuma

Cuma gecesi. tüm arkadaşlarım şehre inmişti. Ne yapıyorlar acaba? Kafalar dumanlı, herkese mavi boncuk dağıtıyorlar, ciyak ciyak bağırıp dans ediyorlar... Yabancılar el sallıyorlar, Market Square'de çöp kovasının üzerinden atlamaya çalışırken yüzüstü yere çakılan gencin haline gülerken iki büklüm olmuş, isterik kahkahalarla dizlerini bitştirmiş kıvranıyorlar... Birbirlerine tutunarak o bar senin bu bar benim gezerken “aslında fazla içmedik ama soğuk, temiz hava fena çarptı da ondan böyle sarhoş olduk” diye numara yapıyorlar... Tuvaletteki kabinlerde ciddi konular tartışılıyor, biri erkek arkadaşı artık onu beğenmiyor diye ağlarken, diğeri onu tutmuş “boşver, dangağın teki, sen daha iyilerine layıksın” diye moral veriyor... Neon ışıklı aynanın etrafına üşüşmüş, makyaj tazeliyorlar, lavabolardan en az biri sürekli atılan kâğıtlar yüzünden dolup tıkanmış, sıçrayan sulardan zemin kayganlaşmış... Gecenin sonunda biri diğerrinin, muhtemelen Claire'in saçına yapışmış çekiştiriyor, salak şey, hiç değilse bu kez tuvalete yetişmiş; o

sırada kimsenin tanımadığı bir kızcağız çıplak ayak dışarı çıkıp merdivenlere oturmuş, bacaklarını garip bir şekilde çarpı-tıp iki yana açmış, rimelleri yanaklarından ip gibi akan yaşlara karışıyor, ayakkabılarını yanına koymuş, çantası boynundan sarkıyor... Kol kola girmiş eve yürüyorlar çünkü taksiye verecek paraları kalmamış; çok geç ya da çok erken bir saat de denebilir, kış olmasa çoktan hava aydınlanmış olurdu; soğuğu hissetmiyorlar çünkü votka ve birbirlerine duydukları sevgi ve dostluk içlerini ısıtıyor. Kim o kadar uzun süre kıpırdamadan dursa aynı şeyleri hisseder...

Ama ben bu gece dışarıda değildim, evde Lee'nin yanındaydım. Saat tam yedide, elinde üç poşet ve bir güveçle kapıma dikildi. Beni mutfaktan kovup kapıyı kapatınca gidip biraz televizyon izledim. Dizlerimi yukarı çekip yanında getirdiği buz gibi beyaz şarabı yudumlarırken, Lee'nin radyodaki şarkıya eşlik ettiğini duydum. Bu arada içeriden hızla çarpan dolap kapaklarının, takırdayan tavaların sesi geliyordu.

Bana salıya kadar işe gitmeyeceğini söylemişti. Güzel şeyler vaat edercesine önümüzde uzanan hafta sonunu düşündüm; birlikte gidebileceğimiz yerleri, onun yanında uykuya daldığımı, uyandığımda hâlâ orada olduğunu hayal ederken zevkten titriyordum.

Arada bir mutfağın kapısı açılıyor ve elinde yeni bir şeyle-çatal bıçak, ekmek, içine kaşık daldırılmış ve anlayamadığım bir şeylerle dolu küçük kaplar- gelip bunları masaya koyuyordu.

“Benim yapabileceğim bir şey var mı?”

“Güzel güzel otur orda.”

Kızları düşündüm. Şapelden gece kulübüne dönüştürülmüş bir mekân olan Red Divine'ın açılış gecesine gitmişlerdi. Orada daha önce ibadet edenler şikâyetinde bulunmuş, tüm itirazlara rağmen sonunda açılabilmişti. Tabii anlamadıkları bir şey vardı: Ayinlere katılmaya inatla devam ederlerse, şapel kâfirlerle dolup taşan şehir merkezinde dindar kesime ait gelişmiş bir vaha olmaya devam edecekti; oysa şimdi üç barı, deri koltukları ve VIP alanıyla teknoloji harikası bir kulübe dönüşmüştü. Adının Melekler ve Şeytanlar olması istenmiş, ama ruhsatı veren kurum hiç değilse sadece bu kısmına itiraz etmişti. Gerçi ekstrasından bir iyilik yapmışlardı: Yerel gazetede şikâyetinde bulunanlara açılış gecesini için VIP bilet verildiği yazıyordu.

İçerisini görmek için yanıp tutuşuyordum. Gelecek hafta?

Mutfak kapısı tekrar açıldı ve ocaktaki cızırtılarla karışan radyonun sesi ve baharatlı, etli, leziz bir şeylerin kokusu içeri doldu.

Bana kadar gelen sıcaklığa rağmen, Lee'nin yüzü bile kırmamıştı; soğukkanlı ve tümüyle kontrollü davranıyordu. Kendi kendine mırıldanarak servis kaşıklarını çıkardı, içerdend getireceği sıcak bir şey için masanın ortasına amerikan servisleri koydu.

“Yardım istemediğine emin misin?”

Yanıma geldi ve eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Kolumu boynuna dolayıp kendime doğru çektim, ama silkinip kendini kurtardı. “Dikkatimi dağıtma lütfen, işim bitmek üzere.”

Gülümseyerek televizyona döndüm. Ağzım sulanmaya başlamıştı.

Tüm kontrolleri bitirmem için sadece otuz dakikam olduğunu biliyordum, o yüzden acele edemezdim, ilk seferde başarmalıydım. Hataya yer yok. Her şeyi altı kez, usulünce.

Tamamdır.

Ona mesaj attıktan yarım saat sonra yukarı çıkabildim. Paltomu çıkarmaya bile fırsatım olmamıştı.

Kapıyı açıp beni görünce kaşları çatıldı. “İyi misin?”

Peşinden içeri girerken, “Evet,” dedim. Dairenin girişi aydınlıktı.

“Çok solgun görünüyorsun.”

“Ah evet. Kütüphanede bayıldım.”

Mutfaktaydık. Paltomu alıp kapının arkasına, askıda duran kahverengi ceketinin üstüne geçirmişti. Bugün iş kıyafetleriyle daha yakışıklı görünüyordu; üstünü değiştirecek vakti olmadı herhalde: Koyu gri bir pantolon ve kollarını dirseklerine kadar kıvrıdığı mavi bir gömlek. “Bayıldın mı? Neden?” Sandalyelerden birini çekip beni oturttu.

Omuz silktim. “Bilmiyorum. Açlıktan olabilir, bugün pek bir şey yemedim ya da yorgunluktan falandır.”

“O zaman yemeğe kalıyorsun,” dedi.

“Hayır... yani... bir şey ima ettiğim falan yok.”

“Yemeğe kalıyorsun dedim.”

Ocakta karıştırdığı çorba ev yapımı gibi kokuyordu. O sırada çayı da hazırladı; doğru kıvamı bulduğundan emin olmak için kendim yapmak istiyordum, ama fincanları almış,

karıştırmaya başlamıştı bile. Sütünü ilave ederken ne çılgın bir hafta yaşadığını anlatıyordu. Dört sokak ötede, başka hiç-bir yerde görmediğı baharatlar satan müthiş bir dükkân bulmuş, falan filan.

Çayımdan bir yudum aldım; aynen geçen seferki gibi, hiç fena değildi. Kesinlikle içilebilir kıvamdaydı.

Bir kesekâğıdından küçük ekmekler çıkarıp ısınmaları için fırına koydu. Mutfakta gidip gelmesini izlerken fena halde uyku bastırdı. Bu arada OKB'den bir kez bile bahsetmemesi dikkatimden kaçmamıştı.

“Bana bıraktığın o şeyler için tekrar teşekkür ederim. Gerçekten ilgimi çekti.”

Yaptığı işe ara verip yüzüme baktı. O an sanki üzerinden büyük bir yük kalkmıştı.

“Bunu duymak güzel. Peki, yardım alma konusunu bir daha düşündün mü?”

“Düşündüm. Biliyorsun işte, zor durumdayım.”

Masaya içinde ayçiçekleri olan yayvan bir vazo koydu, sonra da küçük ekmek tabaklarını ve çatal bıçakları dizdi. “Biliyorum.”

“Bu şeyleri eğlence olsun diye yapmıyorum. Kontrolleri yani. Kendimi güvende hissetmeme yardımcı oluyor. Kontrol etmezsem, güvende olduğumu nasıl bilebilirim?”

“Sadece bir kez kontrol edip bununla yetinebilsen daha iyi olmaz mı?”

“Olur tabii.”

“Tekrar tekrar yapman gerekiyor, ama mantıklı bir nedeni olmadığını sen de biliyorsun. Bu korumacı davranış biçimi senin duygularından kaynaklanıyor; yoksa tehlike yaratacak fiziksel bir değişiklik olduğundan değil.”

“Nedense terapiyle düzeleceğimden pek emin olamıyorum.”

“Denemeye değer ama, ne dersin?”

Mutfaktan dumanı tüten iki kâse çorba getirip masaya koydu. Sonra koşup ekmeklerimizi getirdi; fırından yeni çıkmış sıcak ekmekleri bir elinden diğerine geçirip duruyordu.

Karşıma oturup gözlerimin içine baktı.

“Teşekkür ederim, bu güzel sofraya için. Çok nazıksın.”

“Tavuk çorbası işte. Ama madem öyle, rica ederim.”

Gözünü benden ayırmadan bakarken, sanki biraz mesafe kaydetmek için bir şey söylememi ya da bir şeyler yapmamı bekliyordu. Bunu isteyken de yapıyor muydu acaba? Hastalar sessizliği bozacak bir şey söyleyene kadar, böyle gözlerinin içine mi bakıyordu? Ama ben bir şey söylemek istemiyordum. Tek istediğim bakmak için bir neden bulup öylece, gözümü ayırmadan, aralıksız bakmaktı.

Sonunda ilk pes eden o oldu. Başını eğip çorbasını içmeye başladığında yanakları kızarmıştı. Bunu kendi adıma minik bir zafer olarak gördüm. Her zaman, her yerde, herkesi bakışlarımla alt edebilirdim. Hastanede öğrendiğim basit bir numaraydı.

Çorba fena değildi, aslında olağanüstü iyiydi. İçimin ısındığını hissettim ve yedikçe, meğer ne kadar açmışım, diyordum kendi kendime. Ekmeğimin son parçasıyla kâsenin dibinde

kalan çorbayı sıyırdığını görünce, “En son ne zaman yemek yedin?” dedi.

“Hatırlamıyorum. Ama çok olmadı sanırım.”

“Biraz daha yapmamı ister misin?”

“Hayır, cidden, bu yeterli. Teşekkürler.”

“Seninle gelmemi ister misin peki?”

Aniden konuyu değiştirerek beni hazırlıksız yakaladı. “Benimle gelmek mi? Nereye?”

“Klinik psikologunla görüşmeye. İçeri girmeyeceğim tabii, ama muayenehaneye kadar sana eşlik ederim. Faydası olur mu? Biraz moral desteğine ne dersin?”

“Hayır, teşekkürler,” dedim gözlerimi kaçırarak.

“Sorun değil. İznimi ayarlamam lazım.”

“Ayrıca benim klinik psikologum yok, Stuart. Buraya taşındığımdan beri bir psikoloğa adımı kaydettirmekle falan uğraşmadım.”

Ayağa kalkarken sandalyem taş zeminde gıcırdadı.

“Çorba için teşekkürler. Benim gitmem lazım. Biliyorsun, ara vermemem gereken önemli işlerim var.” Paltomu askıdan çekip kendimi dışarı attım. Ön kapıya ulaşmak için koridorda hızla ilerlerken duvarlar üzerime geliyordu sanki.

“Dur bir saniye. Cathy, bekle.”

Yine aynı şeylerden, doktorlardan, terapiden, konuşmaktan, iyileşmekten bahsedecek sandım, ama elime içinde ağır bir şey olan büyük bir poşet tutuşturdu. “Bu da ne?”

“Çorba. İki porsiyon daha, dondurulmuş. Sakın yeme-mezlik etme, tamam mı?”

“Teşekkürler.”

Merdivenlerden resmen koşarak inip eve girdim. Kapıyı kapatınca bir an durdum; nefes nefese kalmıştım, elimdeki poşet de çok ağırdı. Mutfığa gidip katı çorba kalıplarını buzuğa koyarken, dolapta pek bir şey olmadığını fark ettim. Stuart haklıydı, beslenmeme daha çok özen göstermeliydim. Tekrar bayılmaya niyetim yoktu; hele isteyken hiç.

Evi kontrol ederken aklım başka yerdeydi. Sürekli Stuart’ı düşünüyordum. Onu öyle bırakıp gitmekle büyük bir kabalık etmiştim. Elimde olan bir şey değildi. Bana baskı yapılmasına dayanamıyorum işte.

Hastanede olanlardan sonra, artık doktorlara da güvenmiyorum. Onlara teslim olup yardım aramaya başlarsam, tam da ilerleme kaydettiğimi düşünürken, bir işim, bir evim, sözüm-ona bir hayatım olmuşken, her şey yeniden başlayabilir. Stuart beni şu anki halimle tanıyor: Onun gözünde tüm vakitini ön kapıyı kurcalamakla geçirirken yemek yemeyi unutan, kütüphanede bayılan, sorunlarıyla yüzleşmeye, tavsiye dinlemeye katlanamayan biriyim.

O zamanki halimi görmedi ki! Şimdiden büyük bir mesafe kaydettiğimi bilmiyor.

7 Aralık 2003 Pazar

Pazar sabahı Morecambe sahilinde yürüyüş yapmaya gittik. Hava çok soğuktu, rüzgârın havalandırdığı kumlar yüzümüze

çarpıp acıtıyor, gözlerimi yaşartıyordu. Çılgın gibi uçuşan saçlarım tuhaf şekiller almıştı.

Yüzümü rüzgâra verip saçımı arkaya attım ve elimle bükerek bir düğüm attım. Böyle uzun süre durmayacaktı tabii, ama şimdilik idare ederdi.

Lee tekrar elimi tuttu. “Harika.” Rüzgârdan sesini duyurabilmek için bağırarak zorunda kaldı. Dalgaların kıyıyı dövdüğü yere doğru yürürken ayaklarımız ıslak kumlarda iz bırakıyordu. Yere eğilip, tuzlu suyla ışıldayan şeffaf bir deniz kabuğu aldım. Saçıma attığım düğüm çözölmeye başlamıştı. Tepemizde birbirini kovalayan kara bulutlar yağmurun habercisiydi. Boynuma doladığım ince pamuklu eşarbyı gevşetip paltomun içinden çekerek kurtardım ve rüzgârıa cebelleşerek gerip uzatmaya çalıştım. Sonra da saçıma sarıp bağlamak için uğraşırken, rüzgâr benimle boğuşuyor ve çabalarımıa dalga geçiyordu.

“Lee,” dedim bağırarak. Yerden topladığı çakıltaşlarını dalgalara doğru fırlatıyordu.

Beni duydu ve yanıma geldi, ama konuşmamı beklemeden yüzümü ellerinin arasına aldı. Beni öperken ılık dudaklarında tuz tadı aldım. Serbest bıraktığım saçlarım uçuşmaya başladı, aynı anda sıkı sıkı tuttuğum eşarbyım da -tamamen aklımdan çıkmıştı- uçuşa geçip cılız bir kuş gibi havada süzölmeye başladı.

Lee beni bırakıp onun peşine düştü. Haline kahkahayla gülerken kendi sesimi bile duyamıyordum. Eşarbyım havada bir alçalıp bir yükselirken kıvrılıp bükölüyor, rüzgârda deli gibi çırpınıyordu.

Sonra tam tahmin ettiğim gibi inişe geçip ıslak kumlara yayıldı. Lee tek parmağıyla yerden kaldırıp bana getirdiğinde perişan haldeydi; buz gibi olmuş, üstünden sular damlıyordu.

Rüzgârla mücadele etmekten vazgeçip el ele şehre doğru yürümeye başladık. Sahilden gelen kokular bizi fena halde ayartınca, dayanamayıp bir balık lokantasına girdik. Kapı arkamızdan kapandığında, içerisi o kadar sessizdi ki bir an kulaqlarım tikanır gibi oldu. Paylaşmak üzere bir porsiyon balık-patates alıp cam kenarındaki formika masaya oturduk. Soğuktan yanaklarımız bir hayli kızarmıştı. Buğulanmış camdan önümüzden geçen insanları seyretmeye başladık. Palto ve pantolonları rüzgârdan savruluyor, tuhaf açılar yaparak yürümeye çalışıyorlardı.

“Keşke her gün bugünkü kadar güzel olabilse,” dedim.

Lee sık sık yaptığı gibi düşünceli gözlerle beni izliyordu. “İşi bırakmalısın,” dedi.

“Ne?”

Omuz silkti. “İşten ayrıl. Sonra da izin alabildiğim günlerde birlikte bu tür şeyler yapabiliriz.”

Güldüm. “Peki neyle geçineceğim?”

“Bende para bol. Birlikte oturabiliriz.”

Önce şaka yaptığını sandım, ama yapmıyordu. “İşimi seviyorum,” dedim.

Sözlerim onu güldürdü. “Şikâyet edip duruyorsun da.”

“Yine de bırakmam. Ama teşekkürler. Cazip bir teklif.”

Dışarıda bir polis aracı ağır ağır önümüzden geçti. Yandaki balıkçının önünde durdu, ama kimse inmedi. “Ne yapıyorlar acaba?” dedim.

Birden gözleri dikkatimi çekti; ıslıl ıslıl parlayan mavi gözleri.

“Ne?” dedim gülümseyerek.

“Sana bir şey söylemem gerekiyor.” Bir patates daha alıp gözlerini benden ayırmadan kemirmeye başladı.

“Devam et,” derken bunun iyi bir şey olmadığını düşünüyordum.

“Ama aramızda kalacak. Tamam mı?”

“Elbette.”

Düşündüğüm şeyi söyleyip söylemeyeceğini bilmiyordum. Sadece her şeyi değiştirecek başka bir şey olmalıydı. O an öncesi-ve-sonrası duygusunu taşıyordu; sanki bu bir dönemin sonu, bir başkasının başlangıcı olacaktı.

Yüzüme ve omuzlarıma dökülen saçlarım nemli rüzgârdan yapış yapıştı. Aralarına kum dolmuş, katılaşmış kabarınca da pamuk helvaya benzemişti. Lee uzanıp elini saçıma daldırmak istedi, ama başaramadı. Gülerek başını çevirip sokağa, dışarıda park eden polis aracına ve cama vuran yağmur damllarına baktı. Sonra bana döndü ve elimi ellerinin arasına aldı.

“Seni sevdiğimi söyleyecektim,” dedi. “O kadar.”

Birden yüreğimin kuş gibi kanatlandığını hissettim. O andan itibaren, ona her baktığımda söylediklerini hatırlıyordum ve içimden gülümsemek, beni sevdiğini haykırmak geliyordu.

Ama bir şey daha vardı. O duygudan kurtulamıyordum: Sanki bana başka bir şey, tamamen farklı, kötü bir şey söylemek üzereydi ve son anda fikrini değiştirmişti.

5 Kasım 2007 Çarşamba

Yatmaya hazırlanırken son kontrolleri bir kez daha tekrarlamakla hata ettim. Kendimi suçlu hissediyor, ama bundan gizli bir zevk alıyor gibiydim; ikinci kontrol için kendime izin versem yatmadan önce tamamen güvende hissedecektim. Ama bunu boş mideyle ve uykusuz gecelerin ardından yapmak iyi bir fikir değildi. Yine çıkmaza girmiştim. Her seferinde bir şeyleri yanlış yaptım, sayıyı kaçırdım, sırasını şaşırdım, elimi kapının üzerinde fazla bekletmedim. Hiçbir şey bana doğru gelmedi.

Saatler birbirini kovalarken sürekli başa dönüyordum. Uykum açılsın diye bire doğru gidip duş aldım ve banyodan titreyerek çıkıp bir eşofman altıyla tişört giydim. Sonra daire kapısına gidip yeniden başladım.

Bir türlü olmuyordu. Sonunda kapının önüne çöktüm. Başımı dizlerime dayayıp sarsıla sarsıla ağlarken, hıçkırıkların arasında merdivenlerden çıktığını duyamadım; birden kapı vurulunca yüreğim ağzıma geldi.

“Cathy? Benim. İyi misin?”

Cevap verecek halde değildim, hıçkırıklarım kesilmiyordu. Kapının hemen arkasındaydı.

Bu kez daha yüksek bir sesle, “Ne oldu?” dedi. “Cathy? İçeri girebilir miyim?”

Bir an durdum. “Ben iyiyim, git lütfen. Lütfen.”

Yukarı çıkan ayak seslerini duymak için bekledim, ama ses gelmedi. Bir süre sonra, merdivenin başında oturduğunu anladım. Bu kez korkudan ağlamıyordum; paniğimle başa çıkamayınca idareyi ele alıp çıkmamı engellediği için, kendimi korumak için bir şeyler yaparken araya girdiği için çok öfkeliydim. Garip olan artık kapana kısılmış hissetmiyordum. Aynı şey aşağıda kontrollerimi yaparken Bayan Mackenzie işimi engellediğinde de oluyordu.

Emekleyerek kapıdan uzaklaştım ve halıya çöküp kapıya bakarken dışarıda oturduğunu düşündüm. Şimdi bana ne gözle bakacaktı?

Boğazımı temizleyip olabildiğince net ve kesin bir ifadeyle konuşmaya çalıştım. “Geçti artık, iyiyim.”

Seslerden ayağa kalktığını anladım. “Emin misin?”

“Evet. Teşekkürler.”

Öksürdü. “İstediğin bir şey var mı? Sana çay yapayım mı? Ya da benzer bir şey?”

“Hayır. Gerçekten iyiyim.” O an kapıya konuşmak çılgınca geldi.

“Tamam.”

Durdu. Sanki bana inanıp inanmamakta kararsızdı. Nihayet merdivenlerden üst kata çıkan ayak seslerini duydum.

Pazartesi günü izin almayı düşünmüştüm; hatta arayıp hasta olduğumu söyleyecek, sonra da tüm günü Lee'yle yatakta geçirecektim.

Yatakta kalsaydı dayanamayıp tekrar yorganın altına girerdik, ama ben duş almaya gidince kalktı. İş kıyafetlerimi giyip aşağıya indiğimde bana çay yapmış, yanımda götürmem için sandviç hazırlamıştı.

“Bunu yapmana gerek yoktu,” dedim.

Kollarını belime dolayıp beni öptü. Sonra kulağıma eğilip fısıldayarak, “Söylediklerimi düşünüsen iyi olur,” dedi. “Çalışmıyor olsaydın, yatağa dönebilirdik.”

“Dalga geçme.”

Dışarıda rutubetli bir hava vardı, rüzgâr esiyordu ve hâlâ yarı karanlıktı. O an dönüp içeri girmek ve bir günü daha onunla geçirmek için dayanılmaz bir istek duydum. Salondaki masaya bir anahtar bırakmıştım, böylece dışarı çıkmak isterse kapıyı kilitleyebilirdi. Bu bana tamamen doğal bir şey gibi göründü; gece geri vermesini istemeyecektim tabii. Dolu dolu iki günü birbirimizin kollarında geçirmiştik. Keyif dolu iki gündüz ve hazzın doruğa çıktığı üç gece. Bir an bile rahatsız olmamış, acemice davranmamış, atışmamıştık. Bir an bile onunla olduğum için pişmanlık yaşamamıştım.

İşe geldikten en fazla on dakika sonra telefonum çaldı; arayan Sylvia'ydı. Londra'ya taşınmadan birkaç hafta daha eski işindeydi.

“Selam,” dedim. “Red Divine nasıldı?”

“İsmi gibi ilahiydi. Yok yok, olağanüstüydü, cidden. Çok şey kaçırdın.”

“Nasıl yani?”

“Ah, bir görseydin. Kırmızı deri sedirler, krom ve cam aksesuarlar... ya o tuvaletler! Tanrım, bayılırdın. Tuvaletlere çiçek, el havlusu, nemlendirici bile koymuşlar. Ya o barmen, hani o Pitcher & Piyano’da çalışan, aklını başından almıştı hatırlarsan... adı neydi? Jeff? Julian?”

“Jamie.”

“O da oradaydı, barın arkasında. Tam üstünde de arkadan ışıklandırılmış eski bir vitray pencere var, böylece içkini yudumlarken azizler yukardan seni izliyor. Müthiş bir şey.”

“Vay canına. Önümüzdeki hafta yine gidecek misin?”

“Belki. Büyük ihtimalle. Neyse canım, bunları söylemek için aramadım,” dedi ve sözlerinin etkisini göstermesi için durdu.

“Ne yani, Red Divine’ın açılış gecesinden daha heyecan verici bir şey mi?”

“Çok daha heyecan verici. Yemekli bir parti veriyorum, sadece yakın arkadaşlarım olacak. Maggie’nin evinde, benimkinde değil tabii. Eşyalarımı toplamaya başladım, korkunç haldeyim. Hâlâ ayakta olduğuma inanamıyorum. Neyse... gelebilir misin?”

“Ne zaman?” Tarihi söylemiş miydi acaba?

“Haftaya, perşembe gecesine. Gelebilir misin? Yedi gibi?”

“Elbette gelirim, hayatta kaçırmam. Bir şeyler getirmemi ister misin? Tatlı? Salata?”

“Yeni erkek arkadaşın,” dedi çekinerek.

“Ah, gelemes. O gece çalışıyor galiba.”

“Ya.”

“Neyse, bir sorayım, belki kaçabilir.”

“Sean de orada olacak. Lennon da. Charlie de. Bir muziplik yapıp Stevie’yi de getirecektim.”

Bir başka deyişle birini getir ya da çiftlerin arasında tek sap sen ol.

“Sorarım, tamam mı? Olmazsa Spread Eagle’da görüşürüz. O partiyi kaçırmaya hiç niyetim yok.”

“Tamam hayatım, arşambaya kadar haber verirsen ben de ona göre alışveriş yaparım. Bu arada, uçlu dur. Duramazsan, boş ver gitsin.”

“Tamam. O halde görüşürüz.”

“Hoşça kal bebeğim.”

Lee’yi o yemeğe, hem de tüm arkadaşlarımla katılacağı bir yemeğe çağırarak için fazla mı erkendi acaba? Partide herkesin gözü onun üzerinde olacaktı tabii; gelmesini istemekle bunu düşünmesine neden olurdum, değil mi? Maggie’nin evindeki partiler hep güzel geçerdi. Ayrıca müthiş bir aşçıydı. Partnerim bana eşlik edemeyecek kadar meşgul diye Maggie’nin o müthiş yemeklerini kaçırmak mı? Düşüncesi bile korkunçtu.

Zorla kendimi işe verip saat ondaki toplantı için hazırlık yaptım. Notlarımı toparlamaya çalışırken, Maggie’nin en son verdiği yemeği düşünüyordum. Kızlara zel bir partiydi ve nefis krem karamelleri mideye indirip konyakla kafayı bulmuştuk.

Toplantıdan sonra Lee’den gelen cevapsız aramayı görünce hemen geri döndüm.

“Selam, muhteşem kadın,” dedi.

“Selam. Neler yapıyorsun?”

“Az önce bulaşıkları yıkadım. Şimdi de dışarı çıkıyorum. Sana güzel yemekler pişirmek için biraz alışveriş yapsam iyi olur. İstedğin bir şey var mı?”

“Sanmıyorum. Lee, önümüzdeki perşembe gecesi çalışıyor musun?”

“Niye sordun?”

“Maggie’nin evinde yemeğe davetliyiz.”

Hattın diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu. “Gelmemi istiyor musun?”

Elbette, dedim içimden. İstemesem sormazdım herhalde. “Evet.”

“Bir yere gitmem gerekiyordu, ama iptal edebilirsem. Birkaç telefon görüşmesi yapıp sana haber veririm. Nasıl ama?”

“Süper.”

“Tamam o zaman. Eve kaçta döneceksin?”

“Emin değilim. Altı buçuk civarı uygun mu?”

“Yemeği hazır ederim.”

“Kulağa harika geliyor. Teşekkürler.”

“Görüşürüz.”

10 Aralık 2007 Pazartesi

Pazartesi sabahı iş beni bekliyordu. Evden çıkmakta zorlanmadım; güneşin parıldadığını gördüğüm için sanırım. Hafta

sonu her gece en az birkaç saat uyumayı başarmıştım. Günde üç öğün yemeye, akşam yemeklerini atlamamaya dikkat ettim; işe yaramışa benziyordu.

Sabah kontrolleri iyi gitti, ama yine de işe geciktim. Kaldırımda koşar adım yürürken, dondurucu soğukta nefesim dumanlar halinde çıkıyordu. Arkamda bir ses duyunca irkilerek döndüm. Stuart'tı. Harika görünüyor, mutluluktan gözleri ışıldıyordu. Nefes nefese, "Merhaba," dedi. "Metroya mı?"

"Evet," dedim. Yanımda yürürken ayaklarım yerden keşilir gibi oldu. "Bak Stuart, seni ne zaman görsem bunu söylüyorum, ama gerçekten özür dilerim."

"Neden?"

"İşteyken bu tür belalarla yeterince uğraşıyorsun bence. Bir de iş dışında canını sıkmana hiç gerek yok. Bana çorba yaptığın gün kaçıp gittim. Bunun için de özür diliyorum. Büyük kabalık ettim." Bir an hiçbir şey söylemedi; çenesi cekeatinin yakasına gömülü halde öylece bekledi. Bunu fırsat bilip yüzüne baktım. "Hayır, ben de bunu düşünüyordum zaten. Seni çok sıkıştırdım. Hiç yapmamalıydım."

"Ama haklıydın. Yardıma ihtiyacım var. Bütün hafta sonu bunu düşünüp durdum. Gidip kendime bir klinik psikolog bulacağım." Sözcükler bir anda ağızımdan çıkıverdi... kahretsin, ne yapıyordum ben?

Yürürken birden durdu. "Ciddi misin?"

"Evet, kesinlikle."

Yüzünün halini görünce dayanamayıp güldüm.

Sonra yürümeye devam etti. Birlikte anacaddeden geçerken, trafik kulakları sağır eden bir gürültüyle akıyordu. "Willow

Road Tıp Merkezi'ne kaydını yaptır," dedi. "Bu civarın en iyisidir. Bir sürü klinik var, doktorları da çok cana yakın. Sanj – Dr. Malhotra– mesela, kaydını yaptıınca ondan randevu al, olur mu? İşini iyi bilir. Sevimlidir de."

"Olur, alırım. Teşekkürler."

Metroya gelince turnikelerden geçip vedalaştık: O güney yönüne gidiyordu, bense kuzeye. Tek omzuna attığı çantayla koridordan aşağıya yürürken, arkasından baktım.

8 Aralık 2003 Pazartesi

Nihayet yediye çeyrek kala eve varabildim; Londra bürosunda çalışanlardan biri hakkında şikâyet gelmiş, işlemlerle ilgilenmekten –nedense bana kalmıştı– bir türlü çıkamamıştım.

Sofra eksiksiz bir şekilde kurulmuş, şarap da hazırды. Mutfğa, Lee'nin yanına gittim. Her taraf tertemizdi; bunu, yani bulaşık biriktirmeden yemek pişirmeyi nasıl yaptığını aklım almıyordu. Gelip yanağımdan öptü. Yemek yapmanın yanında, bir de duş alıp tıraş olmuştu. Yanakları hâlâ ıslaktı ve mis gibi kokuyordu.

"Geciktiğim için üzgünüm," dedim.

"Sorun değil. Yemek hazır. Git otur sen."

Bu kez mönüde baharatlı tavuk, salata, taze otlar, sıcacık ekmekler ve Fransız şarabı vardı.

“Birkaç kişiyi aradım,” dedi ağzındakini çiğnerken. “Perşembeyi hallediyorum gibi. Ucu ucuna yetişirim herhalde, en iyisi orada buluşmak.”

“Tamam.”

Susup içkisini yudumladı. “Emin misin?”

“Hangi konuda?”

“Arkadaşlarınla tanışmam konusunda.”

“Elbette. Neden olmayayım ki?”

Omuz silkti. “Benim için büyük olay. İnsanlarla tanışmak falan. Öyle işte.”

“Bende öyle bir izlenim bırakmadın. Bu tür ortamlarda sıkıntı yaşayan biri gibi değilsin.”

“O zaman beni iyi tanıyamamışsın.”

Bir süre ikimiz de konuşmadık. “Ne iş yaptığını bilmek isterdim.”

Çatalını bırakıp gözlerini bana dikti. “Çoğunu biliyorsun zaten. Güvenlik sektöründe çalışıyorum.”

“Bu her anlama gelebilir,” dedim. “Endişeleniyorum.”

“Buna hiç gerek yok,” dedi tatlılıkla. “Bak, sadece dikkatli olmam lazım, o kadar. Bilmesen senin için daha iyi olur.”

“Bana güvenmiyor musun?”

Gözleri gölgelendi. “Ben de sana aynı şeyi sorabilirim.”

O zaman vazgeçtim. “Bak, gitmek zorunda değiliz. Maggie’lere yani. Cidden. Eğer canın...”

“Sorun değil,” dedi. “Gideriz.”

“Lee sadece bir yemek. Sınav değil.”

Bir lokma daha yiyip bıçağıyla çatalını masaya bıraktı. “Tatlı?”

Seradan toplanmış çilekler ve hindistancevizinden oluşan tatlımızı ve içkilerimizi alıp yatağa gittik. Maggie'nin daveti hakkında başka bir şey söylemedi, işinden de bahsetmedi. Ben de. Dili ağzımda, sıcacık elleri çıplak tenimde gezinirken kendimden geçtim. Yarın sabah onu yanımda bulamayacağımı ve yine tek başıma kalacağımı biliyordum.

11 Aralık 2007 Salı

Yaptım. Sonunda yaptım işte. Bu gece metrodan, eve iki kilometrelik yürüme mesafesinde farklı bir istasyonda indim, ama burası beni Willow Road'un aşağısına çıkardı. Kliniğin bu saatte hâlâ açık olmasını beklemiyordum, ama açıktı.

Willow Road ana güzergâhlardan birinin başlangıcıydı, ama şaşırtıcı derecede sakindi. Kliniğin küçük bir otoparkı vardı ve çevresinde bir diş kliniğiyle bir eczanenin de bulunduğu birkaç bina daha. Hepsinin ışıkları yanıyordu, otopark da doluydu. İçeride, her şey yeni ve tertemizdi. Bekleme alanı yarı yarıya dolu olsa da, bana tümüyle sakin, sessiz ve huzurlu bir yer gibi geldi. Köşede, yanıp sönen ışıkları ve gelişigüzel asılmış rengârenk süsleriyle küçük bir Noel ağacı duruyordu.

Danışmaya yaklaşırken görevli kız hiç beklemediğim bir şey yaptı ve gülümseyerek, "Yardımcı olabilir miyim?" dedi. Genç, ufak tefekti ve küt kesilmiş kızıl saçları vardı.

"Hasta kaydı yaptırmam mümkün mü?"

"Elbette. Biraz bekleyin lütfen, formları getireyim."

Bekleme salonuna göz gezdirdim. Çocuklara ayrılan köşede, rafa dizilmiş kitaplar ve tahta oyuncaklarla dolu kocaman bir sandık vardı. Paytak paytak yürüyen üç velet, azimli bir şekilde sandıktakileri teker teker çıkarıyorlardı. Üstünden dökülen kocaman bir palto giymiş yaşlı bir amca başı duvara dayalı uyuklarken, açık kalan ağzından tek dişi görünüyordu.

Kız geri döndüğünde, “O iyi mi?” dedim.

“George mu? Ah evet, gayet iyi. Birazdan uyandırırım. Soğuk havalarda bazen içeri girip biraz kestirir. Merak etmeyin, randevu için falan beklemiyor.”

Bana büyük kahverengi bir zarf verdi. “Hepsi form değil. Bünyemizdeki tüm kliniklerle ilgili broşürler de var. Şimdi bir randevu ayarlamamı ister misiniz?”

“Aa, bu gerekiyor mu?”

“İyiyseniz gerek yok. Genellikle insanlar sadece doktora ihtiyaç duydukları durumlarda gelip kayıt yaptırırlar.”

Bunu bir düşündüm. Acaba şu an randevu almazsam tekrar gelmeyi başarabilir miydim? “Sanırım gerekiyor... randevu almam yani. Dr.Malhotra'ya muayene olmam mümkün mü?”

“Bakalım. İşten sonra mı gelmeyi tercih edersiniz?”

“Evet, mümkünse.”

“Perşembe yediye çeyrek kala uygun mu?”

“Evet, bana uyar. Teşekkür ederim.”

“İsim nedir?”

“Cathy Bailey. C ile yazılıyor.”

Bana bir kart yazdı. “Randevunuzdan önce formları doldurup getirirseniz sevinirim. Olmazsa perşembe günü yanınızda getirebilirsiniz.”

“Teşekkürler,” dedim. “Ama şimdi doldurabilirim, değil mi?”

Bir kalem ve altlık olarak kullanmak için idareten bir zarf alıp dizimin üstüne koydum ve bekleme odasında formu doldurdum. Güçlkle ilerlerken, hastalık öykümü bırakın yazmayı, düşünmek bile istemiyordum. Ama en azından bunu burada, böyle bir yerde, fenalaşmadan yapabilirdim. Horlayan George’un yanına oturup depresyon, anksiyete ve panik ataklarla ilgili bir şeyler karaladım.

Formları tamamlayıp görevliye iade ettikten sonra dışarıya, karanlık sokağa çıkıp gürültü ve trafiğin yoğunlaştığı tarafa ilerledim. O arada cebimden telefonumu çıkarıp bir mesaj attım.

S, yaptım. Perş. randevu aldım. C

Birkaç dakika sonra, doğru yöne giden bir otobüse atlamak üzereydim ki telefonun biplediğini duydum. Cevap gelmişti.

Harika bir haber. Çaya ne dersin? ;) S x

Saçma, çılgınca ve tuhaf bir nedenle mesajdaki göz kırpma simgesi ve “x,” ön kapıyı bir kez kontrol etmemin yeterli olduğunu anlatıyordu. Sadece bir kez. Bunu en son ne zaman yaptığımı hatırlayamadım. İşim bittiğinde orada durup Bayan Mackenzie’nin dışarı çıkmasını beklerken, ilk kez her şeyi

doğru yapmanın şaşkınlığı içindeydim. Böyle bir şey mümkün müydü? Kapıya dokunmak için uzanırken sendeledim ve tam o anda Daire 1'in kapısı açıldı.

"Cathy? Sen misin?"

"Evet Bayan Mackenzie. Nasılsınız?"

"İyiyim canım, ya sen? Orası soğuk değil mi?"

"Evet, içeri girseniz iyi olur, kapıyı açık bırakınca içerisi soğuyor."

Dönüp eve girdi... seslerden *EastEnders*'i¹ izlediği anlaşılıyordu. Ön kapıya, kilitlere baktım ve kontrollere başlamak için yukarı çıktım.

Nihayet Stuart'ın katına ulaştığımda kapıyı açması uzun sürdü ve işte, sol kolu askıda, o pembe süngerden bozma askılardan birinde karşımda dikiliyordu.

İçeri girip kapıyı kapattım. "Yine ne oldu?"

"Omzuma tekme yedim. Çıkık varmış. Çok kötü acıyor."

Mutfakta çay yaparken karşıma geçmiş, beni izliyordu. "Geldiğine sevindim," dedi. "Nasılsın?"

"Ben mi? Çok iyiyim. Gerçekten. Oturmayacak mısın?"

"Yok. Bütün gün oturmaktan kafayı yemek üzereyim."

"Peki omzuna kim tekme attı, bir ninja falan mı yoksa?"

Güldü. "Hayır, hastalarımından biri. Tamamen benim hatamdı; değerlendirme sırasında biraz stres yaptı. Güvenliği çağırmak için tam alarm düğmesine uzanmıştım ki tekmeyi

1 *EastEnders*: Birçok ödül kazanmış pembe dizi, ilk yayını BBC One'da 19 Şubat 1985'te yapılmıştır. Şu anda İngiltere'de en çok izlenen görüntüler içinde en üst sırada yer almaktadır. *EastEnders* Londra'nın doğusundaki East End'de yaşayan insanların hayatlarını anlatmaktadır.

yedim. Daha önce de oldu. Bir keresinde hayalarım tekme yemiştim, nasıl acımıştı ama.”

“Ben de insanlar çocukluklarından bahsederken oturup dinliyorsun sanıyordum.”

“Klinikte bunu da yapıyorum. Fakat günün büyük bir bölümü acilde geçiyor. Tüm bunların arasına araştırmaları, ofis işlerini de sıkıştırıyorum. Dolayısıyla çok vaktimi alıyor.”

ay doldurduğum fincanı yanındaki tezgâha koydum ve evyede birikip küçük bir tepecik oluşturan bulaşıklara giriştim.

“Ben de tam bunları halletmeye geliyordum.”

“Tek elle mi yapacaktın?”

Beni izlerken bir yandan da çayını yudumluyordu. “Tüm dikkatini verdiğin takdirde, tek elle inanılmaz şeyler yapabilirsin,” dedi. “Sanj’a gidecek misin peki?”

“Evet. Ne tatlı insanlar, değil mi? Bekleme salonunda horul horul uyuyan yaşlı bir adam vardı. Orada uyumasına izin vermeleri hoşuma gitti. Çok iyiler.”

“George muydu yoksa?”

“Evet.”

“Perşembe günü seninle gelmemi ister misin?”

Ona baktım ve çoraplı ayaklarını, kot pantolonunu, gözleriyle uyum içindeki koyu yeşil kazağını ve acınacak haldeki yorgun yüzünü bir çırpıda inceledim.

“Hayır, teşekkürler.”

Bulaşıkları halledince, geçen hafta hazırlayıp buzluğa attığı acılı soteyi mikrodalgaya koydum. Hazır olduğunda kanepeye oturup afiyetle yedik. Bana lisans ve doktora dönemi

arasında seyahat ederek geçirdiği iki yılı anlattı. Sonra yatak odasına gidip bir hafıza kartıyla geri döndü. “İçinde yüzlerce resim var, bakmak ister misin?” Stüdyoda bastırıp albümlere koymak istiyormuş, ama bir fırsatını bulup gidememiş. Seyahatlerden bahsederken konu Avustralya’da izlediği ve çok güldüğü o gösteriye geldi, oradan da Sidney Operası’ndaki gösterinin DVD’sine. Onunla birlikte gülerken birden gevşemeye başladığımı fark ettim. Isınmışım, yorgundum ve giderek rahatlıyordum.

17 Aralık 2003 Çarşamba

Lee çalıştığı zamanlarda bir gidişte günlerce yok oluyordu. Bazı günler sürekli telefon ediyor, aralarda mesaj atıyor, nasıl olduğumu, ne yaptığımı sorup, yanımda olmayı çok istediğini söylüyordu. Bazen de belli ki telefonu hiçbir şekilde kullanamadığı durumlarda, yapayalnızdım.

Çarşamba akşamı karanlıkta işten çıkmış, eve gidiyordum. Cumartesiden beri ondan haber almamıştım. Markete uğrayıp akşam yemeği için bir şeyler aldım. Tavuk güveç yapıp, birazını da yarına ayırıyorum, diye düşünüyordum.

Pazar ve pazartesi, günün büyük bir bölümünü aramış mı diye telefonuma bakmakla geçirdim. Salı günü sadece birkaç kez kontrol ettim. Bugünse hemen hemen hiç bakmadım. İyi olup olmadığını merak ediyordum. Meyve ve sebzelere göz gezdirirken, kendimi yine aynı şeyi düşünürken buldum. Kaç gündür yoktu? Tanıştığımızdan beri en fazla ne kadar ayrı

kalmıştık? Birkaç gün, bir hafta, ama genellikle görüşmediğimiz süre en fazla bir iki gündü. Pazartesi akşamı ona mesaj attığım halde cevap gelmemişti. Aramayı denedim, ama telefonu kapalıydı. Bu özünde anormal bir durum değildi; iş dışında çoğu zaman telefonu kapatıyor ya da şarj edemeyeceği bir yerde olduğunu fark ediyordu.

Günlerimi onsuz geçirmek tuhaf bir histi. Bazen yanımdayken boğulur gibi olsam da aynı zamanda bana güven veriyordu. Şimdi yine yalnızdım; kendimi korunmasız, tehlike altında, savunmasız hissediyordum. Markette birinin beni izlediği duygusundan kurtulamadım.

Eve geldiğimde, mutfakta poşetleri boşaltıp ışıkları yakınca biraz olsun rahatlardım. Ev telefonunda cevapsız bir arama vardı; gizli numaradan. Eğer bana ulaşmaya çalışan Lee olsaydı, önce cebimi arardı. Kendi kendime mırıldanarak yemek yaparken, bir kitap alıp küvete uzanmak için sabırsızlanıyordum. Her şey hazır olunca, çekmecedен bir çatalla bıçak alıp kanepeye oturdum ve yemeye başladım.

İşteyken başına bir şey geldiyse, öğrenebilecek miydim? Haber verirler miydi acaba? İş arkadaşlarından hiçbirinin kesinlikle beni bilmediğini söylemişti. “Böylesi daha iyi... daha güvenli,” dedi. Ya yaralandıysa? Yine kötü bir kavgaya karışıp bıçaklanmış ya da vurulmuşsa? Haberim olur muydu?

Bulaşıkları yıkayıp kurularken hâlâ aklım ondaydı. Nerede olabilir, ne yapıyordur, diye kendimi yiyip bitirdim. Sonra bıçakla çatallı yerine kaldırırken bir tuhafılık hissettim. Temiz olanları arkaya doğru itmiştim, şimdi yanlış yerdeydiler; çatallardan biri bıçakların arasına, bir bıçak da çatallara karışmıştı.

Sabah böyle değillerdi. Yoksa yanılıyor muydum? Tost yaparken ne kullandığımı hatırlamaya çalıştım. Bıçağı nerden almıştım? O zaman doğru yerde olmalıydı, yoksa tostun yağını çatalla sürmeye çalışacaktım.

Çekmecedekileri avuç avuç toplayıp yeniden yerleştirdim.

Ne olduğunu anlayamıyordum. Küveti doldurmak için yukarı çıktım; banyonun ışığını açmamla onu görmem bir oldu; çamaşır sepeti lavabonun sol tarafındayken şimdi sağında duruyordu. Görür görmez bir tuhafılık olduğunu anlamıştım.

Sepeti yerine koydum.

Buraya biri girmişti.

Odaları dolaşıp yeri değişen, farklı olan bir şey var mı diye bakındım. Her şeyi kontrol etmek bir saatimi aldı ve işim bittiğinde hâlâ ikna olmamıştım. Deliriyor muydum ne? Mobilyaların ya da çekmecedekilerin yerini değiştirdiğimi unutmam kesinlikle mümkün değildi. Hem böyle bir şeyi niye yapayım ki? Çamaşır sepeti lavabonun sağına tam sığmıyordu bile, küvetle lavabonun arasında yeteri kadar alan olmadığı için sepet öne doğru çıkmıştı.

Kafamı kurcalayan soru, kimin eve girdiğinden çok –kapının zorlandığına dair bir iz yoktu, dolayısıyla her kimse anahtarı vardı, bundan da Lee olması gerektiği anlamı çıkıyordu – neden girdiğiydi. Neden buraya gelip eşyaları karıştırsın ki?

Bir yerlerde açıklayıcı bir not var mı diye bakınmaya devam ettim; belki de kapıyı kapatırken uçup göremediğim bir yerlere girmişti. Ortada not falan yoktu.

Uyandığımda bir an nerede olduğumu çıkaramadım. Üzerimde kat kat bir şeyler var gibiydi; sanki çılgın bir partiye gitmiş ve gecenin sonunda sarhoş bir halde yatağa yığılıp kalmıştım.

Bunun şokuyla boğazımdan boğuk bir çığlık yükseldi. İçine gömüldüğüm paltolarla ve battaniyeyle cebelleşip ayağa kalkmaya çalışırken, dizüstü halıya kapaklandım ve tam doğrulduğum sırada birinin koşarak yanıma geldiğini görür gibi oldum. Bu kez avaz avaz bağırmaya başladım.

“Cathy?”

Konuşan Stuart’tı. Gözucuyla ona baktım; üzerinde sadece şortu vardı ve sakat kolunu tutuyordu.

Stuart’ın salonunda, kanepenin bir köşesine kıvrılıp yatmıştım. İş kıyafetlerim hâlâ üzerimdeydi; bluzum da eteğim de çok kötü buruşmuş, ayakkabılarım yerde yan yana duruyordu. Yere bakınca dertop olmuş battaniyeyi, üstünde siyah yün paltomu ve Stuart’ın kahverengi ceketini gördüm. En üstteki de dağa çıkarken giyebileceğiniz o kaba montlardandı.

Nefesim hızlanmış, kalbim deli gibi çarpıyordu. “Ben... burada ne işim var?”

“Tamam, sakin ol. Otururken için geçti. Uyandırmaya kıyamadım.”

Mutfağın duvarındaki saat altı buçuğu gösteriyordu, güneşin doğmasına az kalmıştı.

Ne zaman uyuyakaldım, bilmiyorum. Stuart’la bu kanepede oturmuş, Avustralya’dayken gördüğü bir komedyenin

DVD'sini izliyorduk. Bir ara öyle güldüm ki resmen gözüm-den yaş geldi.

Nefesim normale dönerken, kalbim de sonunda eski ritmine kavuştu. "Gitsem iyi olur."

"Özür dilerim," dedi. "Seni korkutmak gibi bir niyetim yoktu."

Kendi mutfağında iç çamaşırıyla öylece dikilirken onu tepeden tırnağa süzdüm; sanırım çıplak uyumadığı için şükretmeliydim.

Ayakkabılarımı alıp giymeye çalıştım, ama dengemi korumakta zorlanıyordum. Paltomu yerdeki yığının arasından çektim, geri kalanları toparlayıp kanepenin üstüne bıraktım.

"Şey için... yani... öyle bağırıp çağırdığım için özür dilerim. Kolun iyi mi?"

"Doğruyu söylemek gerekirse acıdan ölüyorum. Şimdi birkaç hap daha yutacağım."

"Ben de gideyim."

"Tamam."

Kapıda beni geçirirken gözucuyla ona bakıp düşündüm de dün gece beni uyandırmak istememesi ne aptalca bir fikirdi. Çılgılıklarımı duyunca odadan nasıl fırlamıştı ama.

18 Aralık 2003 Perşembe

"Catherine, hayatım!" Maggie'nin kapısı savrularak açıldı ve Sylvia –artık burada oturmasa da partiye ev sahipliği yapması çok doğaldı– uzanıp beni kucakladı.

Aynı anda başını çevirip bana imalı bir bakış fırlattı.

Ben de açıklama olarak, “Bırakmamışlar,” dedim. “Üzgünüm. Ama fazla gecikmeyeceğini umuyorum.”

“Bırakmamışlar mı? Yoksa gidip kraliyet mücevherlerini falan mı çalmış?”

Güldüm. “Muhtemelen.”

Salona girip herkese merhaba dedim. Claire’le Lennon kanepedeydiler; Claire onun kucağına yatıp bacaklarını kanepenin koluna dayamış, Lennon da bundan biraz rahatsız olmuş gibiydi. Kaskatı bir halde öylece otururken Claire de Louise’in söylediği bir şeye kahkahalarla gülüyordu.

“Catherine! Yetiştin demek.” Yerde oturan Louise vücudunu teşhir eden kıvrak bir hareketle ayağa fırladı ve gelip beni öptü. “Claire şimdiden kafayı buldu.”

“Claire, çok dayanıksızsın.”

“Biliyorum, biliyorum,” derken gözyaşlarını tutamıyordu. “Lou, yapma lütfen, az kalsın altıma kaçırıyordum.”

Kucağında Claire’le kaskatı kesilmiş bir halde oturan Lennon, gözlerini kocaman açarak bana baktı.

“Peki nerde o zaman?” dedi Charlie. Lou’nun geçici sevgilisi Charlie uzun saçlı, puro içen, akli başında bir tipti ve hepimiz onun Lou’nun yanında fazla entelektüel kaldığını düşünüyorduk.

“Bırakmamışlar,” dedim bir kez daha. “Beni bekleme-yin dedi.”

“Bekleyecektik öyle mi? Hiç sanmıyorum.”

Ukala, dedim içimden, ama kendimi tutup sustum.

Mutfakta Maggie ve kocası Max tartışıyorlardı. Max, ateşte kaynayan o şeye çok fazla kişniş koymuşlar, diyordu. İkisine de öpücük gönderdim, ama beni görmezden gelip atışmaya devam ettiler.

O sırada Stevie banyodan çıkıp geldi. “Nerdeymiş bakalım şu yeni arkadaş?” diyerek yanaklarımdan öptü.

“Ah siz var ya. Buraya geldiğinde onu da ızgarada pişirmezsiniz, değil mi?”

“Ne kadar lezzetli olduğuna bağlı.” Sylvia elime meyve kâsesi büyüklüğünde bir kadeh şarap tutuşturdu. Tek renk giyimden hoşlanan Maggie’nin zevkine saygı gösterip zebra desenli bir etek giymişti; o fuşya file çoraplarla insanların diline düşmemek için mutlaka Sylvia’nın bacaklarına sahip olmak gerekirdi. Gelgelelim, siyah-beyaz teması etekte başlayıp bitiyordu, çünkü üst tarafta mor ve pembenin tonları hâkimdi. Sylvia her zamanki gibi muhteşem görünüyordu.

Stevie Sylvia’nın yatağa attığı erkeklerden biri ve benim tek favorimdi. İyi ki gelmişti. Evli olmasına rağmen, gözüne kimi kestirirse hemen icabına bakardı; tıpkı karısı Elaine gibi.

Sylvia iki ayda bir eve birini atıyor, aralarda kıyafetlerini giyip eğlenmeye de gidiyorlardı. Elaine bir vesileyle bizimle dışarı çıkmıştı; acayip matrak bir kadındı. Sylvia bir keresinde şehirde geçen yoğun bir gecenin ardından Stevie ve Elaine’in devasa yatağında, ikisiyle sarmaş dolaş bir halde uyandığını anlatmıştı.

Zil çalınca herkes büyük bir beklentiyle bana baktı. Ben de onlara, lütfen uslu durun, der gibi imalı bir bakış fırlattım, ama kapıyı açtığımda karşımda Sam’le Sean duruyordu.

Sam salona doğru ilerlerken, “Ah, gelmedi mi yoksa?” dedi.

“Tanrı aşkına,” dedim, “cidden bu konuyu kapatın artık, hepinize söylüyorum.”

Sözcükler ağızımdan çıktığı an pişman oldum. Niye bu kadar geriliyordum ki? Onlar benim dostlarımdı, en azından kızlar öyleydi ve neredeyse kendimi bildim bileli birlikteydik. Yıllardır, çok uzun zamandır, bir ilişkiden diğerine savrulup duruyorduk; içlerinden biri azıcık ciddi olduğu bir erkekle Maggie’nin kapısında belirse, ben de onlar kadar meraklı olurum herhalde.

“Sylvia,” dedi Sam, “o şey gerçek zebra derisinden mi yapılmış?”

“Tabii ki hayır, canım. Harrogate’ten aldım.”

“Ama tüylü.”

Maggie yemeği geciktirmek için elinden geleni yaptı, ama yarım saat sonra Max homurdanmaya başlayınca masaya geçtik. Herkes aynı anda konuşuyor; ekmek sepeti, şarap, kaşıklar, çukur kaplara konmuş sebze ve yeşillikler elden ele geçiyordu. Bense masadaki tek boş yerin yanına çökmüş tabağıma yemek koyarken, bir yandan da içimden, keşke şu an başka bir yerde olsam, diyordum.

12 Aralık 2007 Çarşamba

Stuart’ı gördüğümde, High Street’te elindeki alışveriş poşetleriyle cebelleşiyordu; ağırlıktan vücudu bir yana eğilmiş, diğer

tarafındaki koluysa boştu. Sırtı bana dönük, ağır adımlarla Talbot Street yönünde ilerliyordu.

Hemen ona yetişip elindekileri taşımasına yardım etmeli ve eve kalan birkaç yüz metreyi birlikte yürümenin tadını çıkarmalıydım.

Ama bunların hiçbirini yapmadım tabii. Kuaförün kapısında birkaç dakika oyalandım, sonra kitapçının vitrinini inceler gibi yaptım ve o köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar başımı kaldırmadım.

Kanepesinde uyanınca deli gibi çılgılık attığım için utanıyordum, ama tek sebep bu değildi. O günden beri bunu düşündükçe utancım daha da artıyordu. Ayrıca o doktordu, ruh sağlığı alanında pratisyen hekimdi. Son üç yılımı uzak durmaya çalışarak geçirdiğim her şey ve herkeste. Hastane kokuyor, bedeninin salgıladığı bir koku gibi her yerinden otorite fişkırıyordu: sana ne yapman gerektiğini söyleyen, sorununa tanı koyan, ilaçları dayayan, senin yerine karar veren, hayatının kontrolünü ele geçirip seni yönlendiren o insanlardan biriydi işte.

Bir an her şeyi göze alıp başımı sağa çevirdim ve hâlâ orada mı diye sıcak paltolarına sarınmış insanlara, arabalara, otobüslere bakındım.

“Sen olduğunu tahmin etmiştim. Nasılsın?”

Hızla dönünce, sol omzumun dibinde duran Stuart’la burun buruna geldim. Kolunu aşağı çeken poşetlere bir tane daha eklenmişti.

“İyiyim, teşekkürler. Ah, elindekiler çok ağır galiba.”

“Evet, biraz.”

Ben bakmıyorken dönüp köşedeki eczaneye girmiş olmalıydı. Bir an durakladım; onu o ağır poşetlerle tek başına eve gönderemezdim. Ayrıca bunu yaparsam eve her zamanki yoldan –arkadaki geçitten– dönemeyeceğimin de farkındaydım.

“Sen de mi bu yolu kullanıyorsun?” dedi gülümseyerek.

Birden keyfim kaçtı, özellikle de ona görünmemek için çırpınmam, içeriye girip doğru dürüst saklanmayı akıl edemem sinirimi bozdu. Hayır demeyi, başka biriyle buluşacaktım gibi bir mazeret uydurmayı düşündüm, ama bazen de kabullenmek daha kolay geliyordu.

Yürümeye başladığımızda, “Dur, şu poşetleri elinden alayım,” dedim.

“Sorun değil, gerçekten.”

“Bir kısmını ver bari.”

“Sağ ol.” En hafiflerinden ikisini elime tutuşturdu ve yürümeye devam ettik.

“Omzun nasıl?”

“Bugün biraz daha iyi. Muhtemelen acısı sonra çıkacak. Aslında sadece süt alacaktım.”

Bir süre konuşmadan yürüdük. Fırlayıp koşmak ister gibi diken üstündeydim. Stuart bir hayli uzakta durduğu için, karşıdan gelenler sürekli aramızdan geçiyorlardı. Bana yetişmekte zorlanıyor muydu acaba?

Sonunda, “Randevun yarın, değil mi?” dedi.

Bir hizada yürüyelim diye azıcık yavaşladım. High Street’in göbeğinde hastane işlerinden konuşmaya ne gerek vardı şimdi? “Evet, yarın.”

“İçin rahat mı?”

“Sanırım.”

Karşıya geçip Talbot Street’e saptık. Burası daha tenhaydı ve kaldırım giderek daralıyordu.

“Geçen gün seni korkuttuğum için üzgünüm. Uyandır-
sam daha iyi olacaktı galiba.”

“Asıl ben uyuyakalmasam daha iyi olurdu. Üzülme, bir
daha olmayacak.”

Yüzüme baktığını hissettim, ama gözümü yoldan ayırmadım.

“Senin için zor olduğunu biliyorum,” dedi.

Bu sözler bardağı taşırdı. Hızla ona doğru dönerken, po-
şetler aniden savrulup bacaklarıma çarptı. “Hayır Stuart, hiç-
bir şey bilmiyorsun,” dedim. “En ufak bir fikrin yok. Her gün
insanların düşüncelerini okuduğun için her şeyi bildiğini zan-
nediyorsun. Benim kafamın içindekileri asla bilemezsin.”

Böyle ani patlamalara, ona kafa tutan insanlara alışık ola-
bilirdi, ama evinin önündeki kaldırımında olmasa gerek. Afalla-
mış görünüyordu, bir an ne diyeceğini şaşırdı. Ben de bunu
fırsat bilip, “Sonra görüşürüz,” dedim ve poşetleri yere bırak-
tım. Hepsini tek başına yukarı çıkarmak zorunda kalacaktı.

“Nereye?”

“Bilmiyorum,” dedim uzaklaşırken. “Sadece henüz içeri
girecek durumda değilim.”

Kapının açıldığını ve arkasından çarparak kapandığını
duydum, ancak o zaman kafamı çevirip bakabildim. İçeri gir-
mişti. Geçide çok yakın duruyordum ve bir an doğruca gidip

evi arkadan kontrol etmeyi düşündüm, ama müthiş öfkeliydim. Sinirlerim uzayıp incecik kalan bir lastik gibi gerilmişti.

18 Aralık 2003 Perşembe

Zilin çaldığını bile duymadım, ama birden Maggie'nin masadan kalkıp gittiğini fark ettim. Döndüğünde yanında Lee vardı.

“Selam,” dedi, “geciktiğim için özür dilerim.”

Bir anlık, sadece bir anlık sessizlikte, tüm gözler ona çevrilmiş, füme takım elbisesini, sarı saçlarını, masmavi gözlerini ve içten tebessümünü seyrediyorlardı. Sonra kızlar hep bir ağızdan konuşmaya başladılar.

Sylvia masanın başındaki yerinden fırlayıp Lee'nin boynuna atladı. O sırada diğerleri ya onu öpmek ya da elini sıkmak için kuyrukta bekliyordu. Ben sıranın sonundaydım tabii, ama birden masanın diğer tarafında sıkışıp kaldım. İzdihamdan fırsat bulup oturunca beni öpüp usulca özür diledi.

O an tüm bedenimin tutuştuğunu hissettim. Onu yaklaşık bir haftadır görmüyordum ve hep bir hendekte cansız yattığını düşünmüştüm. Kendimi yalnız ve terk edilmiş hissetmiştim. Peşimde birileri varmış, izleniyormuşum gibi geliyordu. Ama şimdi birden hepsi geçmişti: Seksi, yakışıklı sevgilim geri dönmüştü ve onun ne kadar sevimli bir adam olduğunu neredeyse unutmuştum.

Herkes rahatlamış, Louise onlara Claire'in Queen's Head'de gülmekten altına kaçırıldığını ve çamaşırını tuvalettteki fönle

kurutmak zorunda kaldığını anlatıyor; Stevie, Lee'ye yeni aldığı arabadan bahsediyor, bense alev alev yanıyordum. Görüntüsü ki müthiş yakışıklı, gayet soğukkanlı ve ciddi; herkese gülümseyip geç kaldığı için özür dilemesi; o kadar işin arasında gidip Sylvia'ya bir şişe şarap, Maggie'ye de bir demet beyaz gül alması; ama en çok da ona huşu içinde bakan kızların hali müthişti ve işte burada, yanımda oturmuş, pürdikkat Stevie'yi dinlerken, sağ eli masanın altından bacağımı okşuyordu.

Telefonum bipleyip de çantamı karıştırırken bir yandan da düşünüyordum: Lee'nin yolda olduğunu söylediği mesaj daha yeni geliyordu herhalde.

Tuhaf, mesaj Sylvia'dandı.

Gözleri gerçekten o renk mi yoksa lens mi takıyor?

Tek elimle cevap yazdım:

Hahaha, gerçek.

Sylvia masanın öbür ucunda Max'la sohbet ediyordu; siniri yatışmaya başlayan Max'ın stres anlarında hep moraran yüzü normale dönmüştü.

Claire'in yanakları da giderek kızarıyordu. Sam ona bakıp, "Claire, biraz susar mısın?" dedi. "Geçen gece Chesire'da olanların tekrarlanmasını istemeyiz, değil mi?"

“Kabalaşma.” Claire’in suratı asılmıştı. “Neyse, Chesire dedin de aklıma geldi, orada Jack’in başına gelenleri anlat-tın mı onlara?”

“Ah Tanrım, ne komikti.”

“Anlatsana,” diye direten Claire, nefes almadan devam etti. “Jack Chesire’daydı, tamamen kafayı bulmuştu ve kus-mak üzere olduğunu biliyordu...”

“Tıpkı senin gibi,” dedi Lennon.

“... ve koşa koşa erkekler tuvaletine gitti.” Sam araya girdi, çünkü Claire kendini kontrol etmekte zorlanıyordu. “Aceleden kapıya toslayıp kendini içeride buldu... zavallının teki klozette oturmuş işini görürken kapı hızla üzerine açılınca hayatının şokunu yaşadı. Ama asıl sorun başkaydı. Jack’in dayanacak hali kalmamıştı...”

“... ya da tuvaletin boş olduğunu fark edemeyecek kadar sarhoştı,” diye ekledi Claire gözyaşları içinde.

“Sonunda o zavallının kucağına kustu.”

“Tanrım, daha komiği de var...”

“Nefes almak için durunca akli başına geldi. Dur ya, bir yabancının üstüne mi kustum ben? Yerinde olsam sinirden kudururdum, diye düşündü. Sonra, belki de en iyi savunma saldırıdır, deyip adamın suratına bir yumruk attı ve dönüp koşarak tuvaletten çıktı.”

Herkes kahkahadan kırılıyordu; Charlie hariç.

“Of ya,” dedi Claire, “benim çişim geldi. Hemen dönerim.”

“Yani,” dedi Charlie ciddi bir ifadeyle, “Tanımadığı birini kustumuk içinde bırakıp, sonra da durduk yere suratını yumrukladı, öyle mi?”

“Onun gibi bir şey,” dedi Sam, gözlerini kurularken.

“Biri bana sosu uzatabilir mi?”

Louise, Charlie’ye bakıp, “Ne zevzeksin,” dedi.

O sırada Steive, “Yüzün bana hiç yabancı gelmiyor Lee,” diyordu. “İş dolayısıyla falan karşılaşmış olabilir miyiz?”

“Sanmıyorum. Ben River’da güvenlik görevlisiyim. Belki de orada görmüşsündür.”

“Olabilir. New Competition’ı görmeye gittin mi? Müthiş bir yer. Red Divine yani... cuma günü oradaydık da.”

“Hayır. Doğrusunu istersen ben o kulüp müdavimlerinden değilim... gecenin nasıl sonuçlandığına çok şahit oldum da.”

“Ağzına sağlık.” Max masanın karşısından bağırdı. “Ben de insanlara bunu anlatmaya çalışıyorum. Artık büyüseler ve paralarını daha anlamlı şeylere harcasalar iyi olur ya da başka bir yere yatırım yapsalar.”

“Of, kapa çeneni, mızımız ihtiyarın tekisin,” dedi Maggie ona takılarak. “Kızlar, dedenize aldırmayın. Nasıl eğleneceğini unutmuş.”

“Ben müthiş eğleniyorum, çok teşekkürler.”

“... çapraz bulmaca ve radyodaki müziklerle tabii.”

Hep birlikte yemek yiyip sohbet ederken arada bir Lee’nin eli masanın altına inip bacağını buluyor, karşılık beklemeden öylece duruyordu.

Yemeğimi bitirir bitirmez masanın altından elini tutup sık-tım. Bana soru sorar gibi baktı; gözleri gerçekten de çok gü-zel, çok samimiydi. Masadakiler sohbete dalmış, kimse bi-zimle ilgilenmiyordu.

Kulağına eğilip usulca, “Bugün evde miydin?” dedim.

Yüzünde bir hayret ifadesi belirdi. “Çalışıyordum. Neden?”

“Birisi bıçaklarla çatalların yerini değiştirmiş.”

Yüzüme *bunu niye yapsınlar ki?* der gibi bakarken, aynı anda gözleri parıldadı.

“Komiklik olsun diye mi yaptın?”

“Seni kolladığımı bilmeni istedim.”

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Neden bilmem ama bir anda keyfim kaçmıştı.

“Bana not bırakabilirdin.”

“O zaman da çok belli olurdu,” dedi göz kırıp gülüm-seyerek.

Şarabımın kalanını içtim ve Sylvia’nın söylediği şeye gü-lerken bunu düşündüm.

Lee’nin başparmağı elimin üzerinde geziniyor, tatlı okşa-malarıyla içimi titretiyordu.

“Lee,” dedim usulca.

“Hıım?”

“Lütfen bir daha yapma.”

“Neyi?”

“Eşyalarımın yerini değiştirme. Lütfen. Tamam mı?”

Yüzü biraz gölgelense de başını sallayıp kabul etti. Bir süre sonra Maggie tabaklarımızı toplarken elimi bıraktı. Bir daha da tutmadı.

13 Aralık 2007 Perşembe

Poliklinik birkaç gün öncesine göre daha yoğundu; bekleyen insanlar da gürültü de artmıştı. Bir köşede dizlerimi bitıştırıp otururken, bunu kendime niye yaptığımı düşünüyordum. Tam karşımda adamın teki elini ağzına götürmeden öksürüp duruyordu. Oyuncak sepetinden aldığı küpleri ağabeyine fırlatan ufaklığın tulumu kir içindeydi; anneleri ikisine de aldırmayıp yanındaki kadına miyomlarını ve seyrettiği diziyi anlatmaya devam etti. Defalarca kalkıp gitmeyi düşündüm. Sonuçta tam olarak hasta değildim; burada benden çok daha kötü durumda olan insanlar vardı. Tabii ya, onların zamanını çalıyordum, değil mi?

“Cathy Bailey?” Ses yandaki koridordan geliyordu. Başımı kaldırıp o tarafa bakınca birinin köşeden başını uzattığını gördüm.

İğne batmış gibi yerimden fırladım.

Koridorda Dr. Malhotra'nın peşinden koşturup bir odaya girince, o uğursuz dezenfektan kokusunu, alkol bazlı hijyenik el sıvısının kokusunu hemen aldım.

“Stuart'ın arkadaşısınız, değil mi?” İlk sorusu bu oldu.

“Evet.” Nereden biliyordu?

“Esaslı adamdır.”

Sanjev Malhotra ufak tefek biriydi ve koyu renk pantolonu, pembe gömlek ve kravatıyla çok şık görünüyordu. Siyah sakalı muntazam kesilmiş, gözlüğü de çok fiyakalıydı. “Sizin için ne yapabilirim?”

Ona kontrollerle panik ataklardan bahsettim. Durumun giderek kötüleştiğini anlattım.

“Kendinize zarar vermeyi hiç düşündünüz mü?”

“Hayır.”

Sonra bu atakları tetikleyen bir şey oldu mu, diye sordu. Ona Robin’den bahsettim. Ve tabii diğer her şeyi de anlatmak zorunda kaldım. Ama bu bölümü kısa tuttum. Her şeyi geride bırakmak için büyük bir çaba harcadığımı da söyledim.

Bilgisayarda birkaç tuşa bastı. Aynen Stuart’ın dediği gibi, beni Toplum Ruh Sağlığı Merkezi’ne sevk edeceğini söyledi. Muhtemelen birkaç hafta sonra beni görebilirlermiş.

Demek hepsi bu kadardı.

“Dediklerine göre Stuart şu an çalışamayacak haldeymiş,” dedi son olarak.

“Omzu çıktı.”

“Yazık. En azından pazar günü kazanma şansımız var demektir.”

Talbot Street’e giden otobüse yetiştim. İçimde, tüm bunları hayal etmişim gibi tuhaf bir his vardı, biraz da midem bulanıyordu. Tek düşünebildiğim bir an önce eve gidip kontrollere başlamak. İçimden bir ses, işimi hatasız yapmakta zorlanacağımı söylüyordu.

Noel'den önceki son pazartesi mağazalar gecenin geç saatlerine kadar açıktı; iki günlük tatile girileceği için herkes çılgınca alışveriş yapacaktı.

Saat altı buçuktu ve şehir merkezi hâlâ insan kaynıyordu. Ofiste üstümü değiştirip kızlarla dışarıda geçireceğim geceye hazırlandım ve Chesire'da onlarla buluşmadan önce Lee'ye hediye almak için şehre indim. Lee bu hafta çalışıyordu, ama River'da değil; bir gidişte günlerce uzak kaldığımız ve sonunda tükenmiş, zaman zaman da sinirli bir halde geri döndüğü öteki -meçhul- işinde.

Marks & Spencer'da erkek gömleklerini karıştırıp üzerinde görebileceğim bir şey, gözlerinin mavisini ortaya çıkaracak bir şey aradım.

Noel gecesini hayal ederek uzakta çalan "Noel Baba" şarkısıyla birlikte mırıldanırken dalıp gitmiştim. Birden önümde biri durdu.

Başımı kaldırdığımda, Lee'nin zafer kazanmış bir edayla yüzüme baktığını gördüm.

Ciyaklamama aldırmadan beni kollarının arasına aldı ve uzun uzun öptü. Ağzında nane tadı aldım.

Birkaç dakika sonra kafede bir masaya oturduk. "Çalıştığını sanıyordum."

"Çalışıyorum," dedi, "küçük bir mola verdim, hepsi bu."

İçerisi tenhaydı; bizden başka, kapının yanında oturan genç bir çift, bir de High Street'e bakan devasa pencerelerin

önünde oturmuş, dışarıdaki Noel ışıklarını seyreden yaşlı bir çift daha vardı. Kafe personeli tezgâhları siliyor, jelatin kâğıtlara bir şeyler sarıyorlardı.

“Dün gece seni özledim,” dedi Lee. “Aklım hep sendeydi. Seni düşünmekten kendimi alıkoyamadım. Ve ıslak bacak aranı...”

Kızardığımı hissedince etrafıma bakındım. İnsanlar bizi duyamayacak kadar uzakta olsa da Lee sesini alçaltmamıştı.

“Şimdi de öyle misin?” dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan.

Kendimi tutamayıp, “Çok yaklaştım.”

Arkasına yaslandı ve başını önüne eğdi. Midem bulanır gibi oldu. Masanın karşısından öne eğilip bakışlarını takip ettim ve beklediğim şeyi gördüm.

“Lee, lütfen. Burada olmaz.”

Bir an itiraz edeceğini, elimi masanın altına götürmem için beni zorlayacağını sandım, ama yapmadı. İç çekip tekrar doğruldu. “O halde böyle giyinmiş nereye gidiyordun?”

“Chesire’da kızlarla buluşacağım. Louise ve Claire’le.”

Yüzüme bakmaya devam edince, sonunda dayanamayıp güldüm. “Ne? Ne var?”

“İstediğin şeyi buldun mu? Mağazalarda yani.”

“Orası beni ilgilendirir.”

“Bir sürü yere girdin. Burton, Principles, Next, şimdi de buradasın.”

“Beni mi takip ediyordun?”

Omuz silkti, ama bir anda yüzü değişti ve yine küstah bir tavırla sırıtmaya başladı. Benimle dalga mı geçiyordu, bilmiyorum. “Seni o elbiseyle görünce ağzının suyu akan bir sürü erkekten biriyim diyelim.”

“En azından içindekiyle oynaşabiliyorsun, onlar senin kadar şanslı değil,” dedim.

Kahvesini bitirip ayağa kalktı. “İşe dönmem lazım.” Başını eğip dudaklarına ateşli bir öpücük kondurdu. “Sen de akşam gecikme.”

Cam kenarındaki sandalyeler gıcırdadı; yaşlı çift ayağa kalkmış, birbirine dolaşan alışveriş poşetlerini ayırmaya çalışıyorlardı. O sırada kafe çalışanı yanlarına gidip tepsinizi alabilir miyim, diye sordu.

Fincanıma sıkı sıkı yapışmış, tüm bu olanlardan sonra Chesire’a gitmeyi gerçekten isteyip istemediğimi düşünürken, birden Lee geri dönüp önümde dikildi.

“İç çamaşırını çıkart.”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Şaka yapıyorsun.”

“Yapmıyorum. Çıkart hadi. Merak etme, kimse görmez.”

Olabildiğince az hareket ederek eteğimi yukarı sıyırdım ve külotumu dizlerime kadar indirdim, sonra da bileklerime düşürüp alelacele çıkardım ve kıvrıp avucuma gizledim.

“Ver bakalım,” diyerek elini uzattı.

“Neden?” Ama yine de verdim.

Eli çabucak ceketinin cebine girdi, sonra beni tekrar, ama bu kez nazikçe öptü. “Aferin sana.”

Dizlerimi bitıştırıp kıpırdamadan oturdum ve gittiğinden emin olana kadar başımı çevirmedi. Sonra sandalyenin kenarına doğru kayarak ayağa kalktım. Aynı anda hem başım dönüyordu hem korkuyordum hem de tahrik olmuştum.

Bu kadar alışveriş yeter, dedim ve uzanıp en yakındaki mavi bluzu kaptım, kasaya gidip parasını ödedim.

High Street'ten Chesire'a giden yol boyunca kalabalığı yarararak ilerleyip, kuyrukta otobüs bekleyenlerin arkasından sürünerek geçerken, gecenin dondurucu soğuğu eteğimin altından içime işliyordu; hoş bir duygu, ama tabii farklı şartlarda. Muhtemelen hâlâ beni izliyordu. Bir sınavdan mı geçiyordum acaba? Nasıl yani? Bu kalabalıkta onu görmem mi gerekiyordu? Yüzleri tarayıp dükkânlara göz atıyor, geçitleri araştırıyor, tüm bunları yaparken açık vermemeye çalışıyordum, ama başaramadığım belliydi. Bu soğukta kısa bir etekle ve iç çamaşırsız dolaşmak tuhafıma gidiyor ve hiç doğru bulmuyordum, ama beklemediğim bir anda karşıma çıktığı için hâlâ içim kıpır kıpırdı ve keşke fırsatım varken elimi masanın altına götürseydim, diye hayıflanıyordum.

13 Aralık 2007 Perşembe

Eve geleli bir buçuk saat olmuştu ve kontroller berbat gidiyordu. Ne zaman doğru yaptığımı düşünsem, şüphe ve korku yakamı bırakmıyordu. Eğer doğru dürüst yapmazsam,

yapmanın bir anlamı yoktu. Ellerim titremeye başlamış, ağlamaktan önümü zor görüyordum ve evin kapısından öteye gidememiştim.

Bu kez ayak seslerini, yukarıda kapısının açılıp kapandığını duydum ve nefesimi tutup bekledim.

Kapıyı hafifçe tıklatmasına rağmen olduğum yerde sıçradım. “Cathy? Benim. İyi misin?”

Cevap veremedim; hıçkırırken nefes almakta zorlanıyordum.

O arada içini çektiğini duyar gibi oldum.

“İyi değilsin,” dedi. “Ne oldu?”

Derin, titrek bir nefesin ardından, “Hiçbir şey. Ben iyiyim,” dedim.

“Kapıyı açabilir misin?”

“Hayır. Beni yalnız bırak.”

“Yardım etmek istiyorum, Cathy.”

“Bana yardım edemezsin. Git.”

Katıla katıla ağlamaya başladım. İçimi kaplayan korkuya, şimdi öfke de eklenmişti; orada olduğu, dağılıp gitmeme izin vermediği için çok kızgındım.

Kapının önünden ayrılmayacağını söyledi.

Sonunda doğruldum ve kapının koluna tutunarak ayakta durmaya çalıştım. Delikten bakınca onu gördüm; yüzü berbat haldeydi. Holde başka kimse yoktu.

Ellerim zangır zangır titriyordu. Üstteki sürgüyü çektim, anahtarla biraz uğraştım, gömme kilidi açmam daha da uzun sürdü. Kapıdaki tüm kilitler açılınca birden dizlerim boşaldı ve yere yığıldım.

Stuart kapıyı itip girerken, kış kokan buz gibi soğuk hava da içeriye doldu. Kapıyı kapatıp yanıma oturdu, ama fazla yaklaşmadı.

İlk anda yüzüne bakamadım.

“Ha gayret, şimdi nefes al ve tut,” dedi kısık sesle.

Denedim, ama başaramadım. Kesik kesik soluyordum. “Ben çok... ben... çok yorgunum. Yapa... yapamadım... evi kontrol... edemedim.”

“Biliyorum,” dedi. “Nefesini düşünmeye çalış. Şu an başka hiçbir şey düşünme, sadece nefeslere yoğunlaş.”

Dediğini yaptım. Parmaklarımda, yüzümde bir karıncalanma hissettim.

“Elimi tutabilir misin?” Aramızdaki boşluktan uzattığı eli hareketsiz duruyordu.

Uzanıp dokundum, geri çekildim, tekrar dokundum, ama bu kez elimi yakaladı. “Kusura bakma, ellerim çok soğuk. Şimdi tekrar dene. Nefesine yoğunlaş. Bana bakabilir misin?”

Bunu da denedim. Ama hâlâ nefesimle boğuşuyordum. Normale dönmezse her an bayılabilirdim.

“Sadece nefesini düşün. Benimle birlikte nefes al. Al... şimdi tut. Tutmaya devam et. Daha iyi. Şimdi ver. Güzel, hadi bir daha...”

Hiç bitmeyecek gibi geldi, ama sonunda düzeldiğini, ellerimdeki uyuşmanın geçmeye başladığını hissettim. Yavaşlayan nefesimi kontrol altına aldım ve birden boğuluyormuş gibi eline yapıştım.

“Aferin,” dedi yavaşça, “başardın işte.”

Konuşmaya hazır değildim, sadece başımı sallayabildim. Gözyaşlarıma engel olamıyordum. Başımı kaldırıp ona, gözlerine baktım; hiç yargılamadan, şefkatle bana bakan gözlerine. Hafifçe ona doğru döndüm, o da sırtı kapıya dönük otururken kıpırdanıp bacaklarını uzattı ve sağlam koluyla bana sarıldı. Yüzümü göğsüne dayadım; sıcacıktı ve o tanıdık kokusu beni rahatlatmıştı. Elini başıma koyup saçlarımı okşadı.

“Tamam Cathy, geçti. Tamam. Güvendesin. Her şey yolunda, iyisin.”

O kadar yorgundum ki oracıkta, kollarının arasında neredeyse içim geçecekti; beni sıkı sıkı tuttuğu sürece uyuyabilirdim. Gözümü açınca mavi pamuklu kumaşı, gömleğini seçebildim; nefesiyle birlikte o da inip kalkıyordu. Hareket etmek zorundaydım. Her yerim ağrımaya başlamış, korkunun yerini yavaş yavaş direncimi kıran bir utanç duygusu almıştı.

Sonunda başımı kaldırdım, o da yavaşça kollarını gevşetti. “Hadi bakalım,” dedi, “şimdi seni daha rahat bir yere götürelim.”

Doğrulup ayağa kalkmama yardım etti ve beni kanepeye götürdü. Kıvrılıp dizlerimi göğsüme çektim. Yanıma oturmamı istiyordum. Bunu yapsaydı, yine ona sokulup yatacaktım.

“Sana çay yapabilir miyim?”

Titreyerek başımı salladım. “Teşekkürler.”

Mutfaktan gelen sesleri dinledim. Isıtıcıya su koydu, fincanları aldı, dolaplarda çay aradı. Sonra buzdolabını açtı. Isıtıcıdan kaynayan suyun sesi geliyordu. Onun burada olmasını yadırgadım. Taşındığımdan beri hiç kimse, o aptal borular patlayınca gelen tesisatçı dışında içeri adım atmamıştı.

Fincanları sehpayı bırakığını duyduğumda uyukluyordum.

“Ŗimdi daha iyi misin?”

Doğrulup fincanı kavradım. Artık ellerim titremiyordu, ama sesim çatallaŖmıŖ, boğazım acıyordu. “Evet. Birazdan geçer. TeŖekkür ederim. ay için de.”

ayımı içerken beni seyretti. O da çok bitkin görünüyordu.

“Yemek yedin mi?”

“Evet.” Yalandı tabii. “Omzun nasıl?”

Güldü. “Acıyor.”

“Olanlar için zgnm. Nasıl anladın?”

“Ağladığını duydum.”

“Beni kendi halime bırakmalıydın.”

BaŖını salladı. “Yapamazdım.” ayını yudumladı. “Panik ataklar ne durumda? Daha sık mı geliyor?”

“Sanırım.”

“Deminki kötü müydü?”

Omuz silktim. “Daha kötülerini de yaŖadım.”

Kahrolası bir doktor gibi, sabit bakıŖlarla beni izliyordu. Hastanede de bana aynen böyle bakarlardı; sorunumla ilgili bir karara varabilmek bir Ŗeyler yapmamı, bir Ŗey söylememi, semptomlardan birini görmeyi bekler gibi.

“zgnm, iyi olacağını dŖnmŖtm. Sanj –fena değildir, gerçekten. Bazen biraz rahat davranabiliyor. Ne dedi?”

“İyi geçti. O da iyiydi. Durumumu değerlendirmeleri için beni bir yere gönderecek. Sen alıŖamayacak durumda

olduğun için pazar günü kazanma şansları varmış. Bununla neyi kastetti?”

Güldü. “Yüzsüz herif. Ben NHS Vakfı’nın futbol takımındayım. Anlaşılan Sanj sakat falan olduğumu sanıyor.”

Aynı anda çayımızı bitirdik.

“Neyse, başardın işte,” dedi bana bakarak. “İlk adımı attın.”

“Evet.” Bakışlarına yakalanmıştım ve şimdi de gözlerimi kaçıramıyordum.

“Bana anlatır mısın?” dedi zor duyulur bir sesle.

“Neyi?”

“Her şeyi başlatan ne oldu?”

Cevap vermedim.

Bir süre sonra, “Uyurken yanında kalmamı ister misin?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Ben iyiyim, cidden. Teşekkürler.”

Biraz bekleyip gitti. Daha bir kendime gelmiş, yine bana sarılmasını, yanımda kalıp beni sıkı sıkı tutmasını istiyordum, ama bunu ondan istemek haksızlık olurdu. Arkasından kapıyı kilitleyip yatağa gittim.

Şimdi tüm bunlarla yoluma nasıl devam edeceğimi düşünmem gerekiyor. Hayatımın geri kalanında olacıklara hazırlanmam. Gün gün, adım adım. Buna daha fazla dayanamam. Böyle devam etmem imkânsız.

Düzenleme

Ny.ozlem

Noel'e kadar her şey yolunda gitti.

Şey, tamamen değil. Her seferinde günlerce ortadan kaybolan biriyle dışarı çıkmak bana hiç iyi gelmiyordu, ama buralardayken sorun yoktu. Birkaç günlük bir işi olduğunda, gitmeden önce beni uyarıyordu. Tekrar ortaya çıktığında da tek parça halinde döndüğü için o kadar rahatlıyordum ki ona sitem etmeye hazırlanırken sözcükler aklımdan uçup gidiyordu.

Buralardaysa çoğunlukla bende kalıyordu. Ben isteyken ortalığı toplayıp tamir gerektiren şeylerle uğraşır, akşam için yemek yapardı.

Uzaktayken, onu tahminimden de çok özlüyordum. Her gece, acaba güvende mi, başına kötü bir şey geldiyse habirim olur mu, diye kendimi yiyip bitiriyordum. Gerçi her seferinde dağılmış, kurt gibi acıkmış ve duşa girmek için kıvrılır bir halde geliyordu. O ilk seferde başına ne geldiyse, artık hayatında olduğum için daha dikkatli davrandığına inanmak istiyordum.

Noel gecesi yalnızdım ki bu ilk kez olmuyordu. Lee bir yerlerde görevliydi; sıra ondaymış. Benimle olabilmek için kaçmaya çalışmıştı. Erken çıkmak için elinden geleni yapacağını söyledi, ama saat on olduğunda hâlâ ortada yoktu.

Lanet olsun, dedim içimden.

Dışarı çıkmak için hazırlanmam fazla uzun sürmedi. En sevdiğim elbisem, topuklu ayakkabılarım, hafif bir makyaj, topuz yapılan saçlardan saniyeler sonra fırlayan birkaç tel ve işte hazırdım.

Chesire'in kapısından girdiğimde saat on buçuktu. Sam ve Claire benden önce gelip birkaç tek atmışlardı ve onlara yetişmek ciddi bir çaba gerektiriyordu. Claire gece için kendine uygun bir aday bulmuştu bile; gerçi adam oldukça genç görünüyordu ve iyi bir performans gösteremeyecek kadar sarhoştur.

"Onunla ilgili fazla hayal kurma istersen." Müzik öyle gürültülüydü ki Sam'in kulağına eğilip bağırarak zorunda kaldım. Wizzard ekimden beri milyonuncu kez aynı şarkıyı, *Keşke Her Gün Noel Olsa'yı* söylüyordu.

"Evet, ama yeni partnerini görmem lazım," dedi ve elindeki bira şişesiyle birini işaret etti. Esmer, çok daha çekici bir adam köşeye çekilmiş ikisini izliyor, ama yüz ifadesinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu.

"Canayakın birine benziyor, ne dersin?"

"O kadar da değil."

Adam yanımıza gelip kendini tanıttince, oldukça hoş biri olduğunu anladım. Kulağıma eğilip adının Simon olduğunu ve orduda görev yaptığını söyledi. İki hafta içinde Afganistan'a gidiyormuş. Onu dinlerken Sam'in gözlerine baktım; o gözlerde büyük bir hayranlık okunuyordu, aynı zamanda bu kara gözlü seks tanrısının bana aşırı ilgi göstermesine biraz bozulmuş gibiydi.

"Simon," diye bağırdım kulağına eğilerek, "bu Sam. Ben de çıkmak üzereydim. Mutlu Noeller!" Belki şans getirir diye çabucak yanağından öpüp Sam'e göz kırptım ve bir yerlerde bıraktığım paltomu bulmaya gittim.

Chesire bitmiş, dedim içimden, hem daha yeterince kafayı bulmadım. Bridge Street'te topuklarımı tıkırdatarak ilerlerken,

Hole in The Wall dolu mudur diye düşünüyordum. Yağmur başlayınca, iyi ki paltomu almışım, dedim. Havada kar soğuğu yoktu, ama insanın içine işliyordu. Evden hiç çıkmasa mıydım acaba?

“Hayır dostum, yapmayacağım. Asla. Canın cehenneme!”

Dar geçitlerin birinden tartışma sesleri geliyordu ve nedense bir şey beni oraya çekti. Kavga eden üç adam vardı ve biri diğerlerinden daha sarhoştı. Büyük ihtimalle uyuşturucu satıcısıdır, dedim içimden, başını eğ, yürümeye devam et, bilmesen de olur.

Hole in The Wall’un önünde kuyruk vardı, ama fazla uzun değildi. Hayal meyal hatırladığım birileriyle bitişikteki marketin kapı aralığına sıkıştım.

Dönmemle onları görmem bir oldu. Kavga eden adamlardan ikisi önümüzden geçerek yolun yukarısına doğru ilerlediler.

Biri Lee’ydi.

Etrafına bakmadan öylece yürüyüp giderken, elleri kotunun ceplerinde ötekinin söylediği bir şeye gülüyordu.

Tam o sırada bir grup erkek bardan fırlayıp Noel’e özel et yiyebilecekleri bir yer arayışı içinde uzaklaştılar. Onlarla birlikte içeriden barın gürültüsü, değişiklik olsun diye Noel müziği, ani bir sıcaklık ve bira-ter karışımı bir koku yayıldı.

“Girecek misiniz, yoksa?” Görevli kapıyı açmış, beni bekliyordu.

Aman boşver, dedim içimden. Adamın yanağına bir Noel öpücüğü kondurup çekinerek içeri girdim ve kendimi o boğucu sıcakla kargaşanın ortasında buldum.

Akşam işten dönünce beni bekleyen bir notla karşılaştım.

Kapının önünde, sahanlıkta duran kâğıda bakıp gülümsedim. Stuart kapının altından atmasına itiraz edebileceğimi düşünmüş ve ondan başka kimsenin buradan geçmeyeceğini bildiğinden dışarıya bırakmış olmalıydı.

Kontrole başlamadan önce notu yerden alıp cebime attım ve ancak bir buçuk saat sonra, işim bitip salonda otururken okuyabildim.

C, umarım iyisindir. Seni düşünüyordum. Cumartesi gidip bir şeyler içmeye ne dersin? S x

Tanrım, evet, çok isterim. İlk aklıma gelen bu oldu ve başlı başına beni güldürmeye yetti. Ben, içmeye gideceğim ha? Hem de aklımdan zorum olduğunu bilen, beni panik atak geçirirken gören bir adamla? Demek ki iyileşiyorum.

Stuart'ın benim için hazırladığı belgelerde önerilen derin nefes egzersizini yapıyordum. Bunu daha önce, geçen sene, durumum giderek kötüleştiğinde denemiştım; fakat o dönemde ataklar ve o korkunç düşünceler sinsice yaklaşıyor, sakın olmak için telkinlere başlayamadan panikliyordum. Sonra da doğru dürüst nefes almadığımı, işimi tam yapmadığımı düşünüp paniğe kapılıyordum, bu da bir şekilde durumu içinden çıkılmaz hale getiriyordu.

Şimdiyse paniği tetikleyen şeyler hakkında bilinçlendiğime göre, işe yarayabilirdi. Böylece her akşam işten dönünce günlük egzersizime yeni bir kural ekledim. Daireyi kontrol ettikten sonra salonda yere oturuyor ve gözlerimi kapatıp nefeslere yoğunlaşıyordum. Yavaş yavaş, al, ver. Önceleri süreyi üç dakika olarak belirledim. Fırının alarmini kurdum. Başlangıçta gözlerimi uzun süre kapalı tutmak zor geldi; duyduğum her ses beni tedirgin ediyordu. İlk birkaç denemeden sonra, eski mükemmeliyetçi ruhum, hayatımı kontrol altına alma isteğim geri geldi. Bu da şu anlama geliyordu: Alarm çalmadan önce gözlerimi açarsam, sokaktan gelen bir sese tepki verip başımı pencereye çevirirsem yanıldığım için kendimi azarlayacaktım.

İşte, her şey böyle başlıyor. Bana iyi bir fikir gibi gelen bir şey yapıyorum. Sonuçta kapıyı kilitlemek iyi bir fikir, haksız mıyım? Sonra bir gün işimi düzgün yapmadığımı, bunun hiç de iyi olmadığını düşünüyorum, çünkü kendi yararına bir şey yapacaksan hakkını vereceksin, yoksa hiçbir anlamı yok. Sonra da kendimi yiyip bitiriyorum ve eğer hata yaparsam, boşa geçen yıllarımda birçok şeyi berbat ettiğim gibi bunu da elime yüzüme bulaştırırsam, olabilecek tüm kötü şeyleri kafamda canlandırıyorum.

Derin nefes egzersizlerini ilk yapışımdaya bana deli saçması gibi geldi ve iki kez tekrarlayıp ikisinde de çuvalladım, sonra da bunu telafi etmek için gidip daireyi üç kez kontrol ettim.

Tüm bunlar boktan işlerdi ve birden düşündüm de bir doktora görünüp profesyonel yardım almakla doğru bir iş mi yapmıştım acaba? İyileşmenin en iyi yolu bu muydu? Durumu idare ediyordum, değil mi? Ve hâlâ hayattaydım.

Daha sonra yatmadan evvel tekrar denedim. Bu ikincisi hiç fena değildi. Aslında egzersizleri yaparken birden Stuart'ı hatırladım; elimi tutmuş, soğuk taşa oturup ben nefes almaya çalışırken sürekli konuşmuştu. Sesi huzur veriyordu, ama gözlerinden endişelendiği belliydi. Ben daha ne olduğunu anlamadan alarm çalmaya başladı; üç dakika boyunca gözlerimi açmadan durmayı başarmıştım.

O gece uzun zamandır hasret kaldığım güzel bir uyku çektim.

Yere bağdaş kurup oturdum, Stuart'ın notunu önüme koyup evden ve binadan ses geliyor mu diye bir süre durup dinledim. Sonra da gözlerimi kapatıp egzersize başladım. Al. Ver. Al. Ver. Stuart'ın yanımda olduğunu hayal etmek işe yarayacaktı, eminim. Dur ya, madem işe yarıyor, adam gibi yap şunu, dedim. Ve onu buz gibi taştan kaldırıp yukarıya çıktım, salonundaki o içine gömüldüğüm geniş kanepelerden birine uzandım. Dışarıda ılık bir hava vardı, gökyüzü pırıl pırıldı ve pencereden içeriye dolan güneş yüzünde oynaşıyordu. Bir elini koluma koymuş, daha önce söylediği şeyleri tekrarlıyor, başka bir şeyler daha söylüyordu.

“Buradayım. Tamam, güvendesin. Şimdi nefes al. Ve ver. Tekrar, al... ve ver. İşte bu, iyi gidiyorsun. Al. Ve ver.”

Beş dakika sonra gözlerimi açıp karşıdaki çalar saate baktım. O lanet alarmı kurmayı unutmuştum.

Eve vardığımda saat sabahın ikisiydi. Dönüş yolunda yalnız değildim: Üç sarhoş genç ve sevgililerinden ikisi tesadüfen benimle aynı yönde sallana sallana gidiyordu. Onlara takılıp kızlardan biriyle sohbet ettim, meğer kız Sam'in kuzeniymiş.

Queen's Road boyunca son kısa yürüyüşümü yaparken de sorun yoktu. Rüzgâr biraz hafiflemişti, ama hava buz gibiydi. Soğuğu fazla hissetmeyecek kadar votka içmiş, yün paltomun içinde ısınmışım. Eve gidince bir fincan çay içip yatmayı, sabah da uzun bir süre yataktan çıkmamayı düşünüyordum.

Kapının eşiğinde biri oturuyordu, yaklaştığımı görünce hemen ayağa kalktı.

Lee.

"Neredeydin?" dedi.

Çantamı karıştırıp anahtarlarımı çıkardım. "Dışarıdaydım işte, şehre inmiştim," dedim. "Canım evde kalmak istemedi. Sen ne zamandır buradasın?"

"On dakika oldu." Yanağımdan öptü. "İçeri girecek miyiz? Burada popom dondu resmen."

"Niye anahtarını kullanmadın?"

"Karşı çıkmıştın, unuttun mu?"

"Neye?"

"İçeri girip eşyalarımı karıştırmanı istemiyorum demiştin ya."

"Öyle demek istemedim. Elbette girebilirsin."

Oracıkta beni döndürüp duvara yapıştırdı, paltomu çekiştirerek açarken dudaklarıma saldırdı. Sert, kuru bir öpücük,

onun kokusu... alkol değil. O halde sarhoş da değildi. Ama acımasızdı.

“Bugün hiç aklımdan çıkmadın.” Enseme doğru fısıldarken, elleri elbisemin saten kumaşında kayarak ilerliyordu. “Bu elbise beni çıldırtıyor.”

Pantolonunun düğmelerini çözdüm, kemerini çektiştirerek açıp arkaya doğru ittim. Holün tam ortasında, dedim içinden. Neden olmasın?

“Hadi söyle,” dedi, saçlarıma doğru inleyerek, “bu elbiseyle bir başkasını becermediğini söyle.”

“Hayır,” dedim. “Sadece seni. Her şeyimle seninim.”

22 Aralık 2007 Cumartesi

Bugün hava muhteşemdi. Bunu bir işaret kabul ediyorum. Ve tabii çift sayılı günlerden biri, bu da dışarıya çıkıp birkaç kadeh içmenin müthiş bir fikir olduğu anlamına geliyor.

Kapıyı çaldığımda beni beklediğini fark ettim. Hazır olduğumda ararım, demiştim; böylece ben evi baştan aşağı kontrol ederken bir yarım saat daha beklemek zorunda kalmayacaktı. Tüm kontrollerimi tamamlamıştım ve hiç sorun çıkmamıştı.

“Omzun nasıl?”

“Daha iyi,” dedi. Askı olmadan da idare ediyordu. “Haplar işimi görüyor.”

High Street hâlâ insan kaynıyordu; alışveriş çılgınları Noel’e birkaç gün kala son şanslarını değerlendirip mağazalara

saldırıyorlardı, ama Stuart beni yandaki yollardan birine, oradan da dar bir geçide soktu. Yol bitince dışarıya yemeklerin reklamını yapan bir tabelanın asıldığı Rest Assured adlı bir bara geldik ve Stuart girmem için kapıyı açtı.

Daha yeni açılıyordu ve biz ilk müşterilerdik. Bar kısmı küçüktü. Karşıda bir şömine, yanında da geniş kanepeler vardı. Şömine yakılmış, düzenli bir şekilde istiflenen kütüklerden önce, alttaki gazete parçaları tutuşmaya başlamıştı. Barın etrafını süs ışıklarıyla çevirmişler, köşedeki gerçek çam ağacına gümüşlü beyazlı yılbaşı süsleri asmışlardı. Bütünüyle zevkli birinin elinden çıkmışa benziyordu. Neyse, en azından burada şu geleneksel Noel şarkıları çalmıyor, dedim sevinçle.

Stuart bana bir kadeh şarap getirdi. Şöminenin yanındaki koltuğa gömülüp ellerimi ateşe doğru uzattım, ama daha ancak kendini ısıtıyordu.

“Yorgun görünüyorsun,” dedim karşıma oturunca. “Uykunu aldın mı?”

“Doğrusunu istersen, pek değil. Ama bu tür şeylere alışığım. İşten geç döndüğümde genellikle uyumakta zorlanıyorum.”

Şaraptan bir yudum aldım ve doğruca beynime gittiğini hissettim. Ondaki bir şey –neydi acaba?- kendimi güvende hissettiriyordu; hem de dışarıda kafa çekmeyi düşünecek kadar.

“Şu derin nefes egzersizlerini yapıyorum,” dedim. “Bana verdiğin bir yığın şeyin içinde koca bir bölüm bu konuya ayrılmış.”

Stuart öne eğilip bira şişesini sehpaye bıraktı. “Öyle mi ciddi? Bunu duymak çok güzel, insanı umutlandırıyor. Bu sende alışkanlık haline gelene kadar egzersizlere devam etmen

gerekiyor, böylece ihtiyaç duyduğunda fazla kafa yormadan yapabilirsin.”

Başımı salladım. “Önceleri gevşeme konusunda hiç iyi değildim, ama şimdilik bir sorun yok.”

Bardağını kaldırdı. “O halde yeni bir başlangıca diyelim.”

Bir an sessizlik oldu. Üzerime bir ağırlık çökmüştü.

“Şu geri zekâlı satış müdürüyle başka sorun yaşadın mı?”

Başımla hayır işareti yaptım. “Neyse ki bir daha görmedim. Eğer yollarımız kesişirse ona ne diyeceğimi bilmiyorum, ama bunu o zaman düşünürüm, şimdiden dert etmeye gerek yok.” Durup bir düşündüm. “Sana tam anlamıyla teşekkür edemedim. Şey... yani, beni ondan kurtardığın için. Ve her konuda dürüst olduğun için. Eğer gelmeseydin, muhtemelen hâlâ bir yerlerde enkaz halinde olurdum. Sonunda ilerleme kaydediyorum galiba.”

Gülümsedi. “Rica ederim, ne demek. Aslında *benim* sana teşekkür etmem lazım.”

“Bana mı? Ne için?”

İç geçirip bana bakarken, aklından geçenleri söyleyip söylememekte kararsız gibiydi. “Buraya taşındığımda pek de iyi bir durumda değildim. Bir önceki evimden çıkmak istemiyordum, ama mecburdum. Fakat o ev –bilemiyorum– buraya aitmişim gibi geliyor. Ve bunda senin payın çok büyük bence.”

“Benim mi? Ama neden?”

Omuz silkti ve o an biraz gergin olduğunu fark ettim. “Bilmiyorum. Ben... seni göreceğim anı iple çekiyorum.” Gülerken az da olsa utandığı belliydi. Birden kafama dank etti;

benden hoşlanıyordu. Gerçekten. Ve bunu beni ürkütmeden söylemeye çalışıyordu.

Ona ama beni çok az tanıyorsun demek istedim, ama bu doğru değildi. İş arkadaşlarımdan çok daha iyi tanıyordu beni. Onların bilmediği birçok şeyi biliyordu. Artık hiç arkadaşım olmadığını da.

Bana başkasına aitmiş gibi gelen cılız bir sesle, “Yanında kendimi güvende hissediyorum,” dedim.

Sonrasında hava biraz değişti. Çok mu içmiştim... yok canım, en fazla bir kadeh... yoksa içerisi birden hareketlenip bar kalabalıklaştığı için miydi, bilmiyorum. Stuart uzun bir süre gözlerini benden ayırmadı ve ben de aynı şekilde karşılık verdim.

Garsonun bardaklarımızı almaya gelmesiyle büyü bozuldu. “Bir içki daha?” Gidip içkilerimizi almak üzere yerimden kalkarken, Stuart eliyle oturmamı işaret etti.

Kanepe o kadar rahattı ki her an uyuyabilirdim.

“Burada oturan var mı?” Konuşan genç bir kadındı, arkasında daha yaşlı bir hanım duruyordu; ellerindeki torbalara bakılırsa, anne kız alışverişe çıkmışlardı.

“Evet, ama oraya oturabilirsiniz, boş yer var,” diyerek yanımdaki koltuğa dokundum. İnsanlarla temasım beni dibe çekmeden daha ne kadar dayanabilirdim?

Karşıdaki koltuktan Stuart’ın ceketini alıp yanımdaki koltuğun arkalığine asarken koklamamak için kendimi zor tutuyordum. Kıkırdarken, Tanrım, dedim içimden, şimdiden kafayı buldum. Ancak bir kadeh daha içebilirdim. Sadece bir kadeh.

Stuart çok geçmeden döndü, ama bu süre bana bir asır gibi gelmişti. Gözucuyla kadınlara bakıp -o sırada Frank diye birini çekiştiriyorlar, Juliette’i terk etmekle korkunç bir hata yaptığını konuşuyorlardı- yanıma oturdu. Bu koltuk fazla geniş değildi.

Kesinlikle bir sınavdan geçiyordum. Bunu yapmayı başarsam, herkesin içinde bu kadar yakınımnda oturmasına dayanabilirsem, hâlâ hakkında çok az şey bildiğim, yine de hislerimle hareket edip hoşlandığım ve güvendiğim bu adamlarla sohbet -her türden- etmeyi başarabilirse; o zaman belki de bir şeyler olabilirdi. Kim bilir, belki bir gün...

“İyi misin?”

Ne konuda? demek istedim, ama kastettiği şeyin farkındaydım. Dip dibe oturduğumuz için bacağı bacağıma değişiyordu. Üzerime atlayan Robin ve panik atakla boğuşurken benimle ilgilenen Stuart dışında, ilk kez bir erkekle -ondan sonra tabii- fiziksel temas kurmuştum.

“İyiyim,” dedim. Yanaklarım çok mu kızarmıştı acaba? “Neden böyle hissettiğimi merak ediyorum. Yani... seninleyken korkmuyorum. Başkalarının yanında içimi bir korku kaplıyor. Sen yanımdayken çok rahatım. Hakkında hiçbir şey bilmesem de bu böyle.”

Bir dikişte koca bardağı yarıladı ve kararlı bir şekilde önündeki sehpaye bıraktı.

“Bunu duyduğuma sevindim. Korkmana gerek yok.” Elimi tuttu. Tüm bedenim alev alev yanarken parmaklarım nasıl bu kadar soğuk kalabiliyordu? Bu arada ellerinin kocaman ve güçlü, tırnaklarının da kısa olduğunu düşünüyordum. Paniğin

gelmesini bekledim, ama ondan eser yoktu. Kalbim deli gibi çarpıyordu, ama korkudan değil.

“Hakkımda bilmek istediklerine gelince... sana söylemem gereken şeyler var. Bir süredir anlatmaya niyetleniyordum, ama hiç fırsatım olmadı. İşte başlıyorum.”

Ne zaman beni görse konuşmasına fırsat vermediğimi söylemek üzereydim; neyse ki kendimi tutmayı başardım.

“Buraya taşınmadan önce Hampstead’de yaşıyordum, kız arkadaşım Hannah’la birlikte. Şey, aslında kız arkadaşım değil, nişanlımdı. Mutlu olduğumuzu sanıyordum, ama bir şeylerin ters gittiği belliydi.”

Aniden durup eline dolanmış elime baktı. “Ne oldu?”

“Başka biriyle görüşüyordu. İş arkadaşlarından biri. Hamile kaldı, sonra da düşük yaptı. Ben her şeyi sonradan öğrendim. Hazmetmem zor oldu.”

“Korkunç bir şey,” dedim. Acısını, bedeninin yaydığı bir koku gibi hissedebiliyordum.

Parmağı elimin üstünde gezinirken birden içim titredi.

“Bu durumda henüz yeni bir ilişkiye pek hazır değilsin galiba.” Fazla açık konuştuğumu anlayınca gülümseyerek biraz yumuşatmaya çalıştım. Duygularımı açık etmekte üstüme yok, dedim içimden. Birkaç kadeh daha içersem ne halde olacağım, kim bilir.

Korktuğum gibi olmadı. Gülümseyerek cevap verdi. “Tam olarak öyle denemez.” İçkisini bitirip tekrar ellerimize baktı. “Ama içimden bir ses senin de aynı durumda olduğunu söylüyor.”

Başımı iki yana salladım. Uzun uzun düşündükten sonra, tek söyleyebildiğim, “Hazır olacak mıyım bilemiyorum,” oldu.

“Kötü müydü?”

Başımla onayladım. Bu konuyla ilgili bir tek polis sorgusu sırasında konuşmuştum; o zaman bile sadece dolaysız sorulara cevap verip olanlar hakkında detay vermekten kaçındım. Hastanede beni konuşturmaya çalıştılar. Artık gözüm açılmıştı; hangi bölümleri anlatabileceğimi, onları neyle mutlu edeceğimi biliyordum. Hastaneden defolup gitmeme izin verirler umuyla iyileştigiime inanmalarını sağlayacaktım. Beni taburcu ettiklerinde toparlanmam için danışmanlık hizmeti vermekle yükümlüydüler, ama bu hiç olmadı. Her halükârda gitmeyecektim zaten. Tek istediğim arkama bakmadan koşmaktı.

O an bunları anlatacağım aklımın ucundan bile geçmemişti, ama birden sözcükler ağzımdan dökülmeye başladı. Sanki başka biri konuşuyor ve ben arkama yaslanmış, onu dinliyordum. “Saldırıya uğradım.”

Bir an hiç konuşmadı. Sonra, “Bunu yapan kişiyi buldular mı?” dedi.

Başımı salladım. “Hapiste. Üç yıl yatacakmış.”

“Üç yıl mı? Uzun değil.”

Omuz silktim. “Üç yıl, otuz yıl, ne fark eder? Onu hiç bulamayabilirlerdi. En azından kaçmak için bol zamanım oldu.”

Noel sabahı uyandığımda güneş pırıl pırıl parlıyordu. Lee yatakta değildi. Aşağıdan gelen kap kacak sesleri beynimin zonklamasına karışıyordu. Karşıdaki çalar saate baktım, dokuz buçuk olmuş.

Sevinip heyecanlanmaya, Noel havasına girmeye çalıştım, ama önce şu baş ağrısını geçirmem gerekiyordu.

Tekrar uykuya daldım ve gözümü açtığımda Lee kahvaltı tepsiyiyle karşımda duruyordu. “Uyuyan güzel, kalk bakalım.”

Yerimde doğrulurken kafamdaki o berbat ağrıyı düşünmemeye çalıştım. “Vay canına.” Tost, meyve suyu ve -son yirmi dört saat içinde yeterince içmediğim için- şampanya.

Lee kotuyla tişörtünü çıkardı. Sonra da yatağa atlayıp yanıma yerleşti ve tosttan kopardığı minik bir parçayı ağzına atıp katır kutur çiğnemeye başladı. “Mutlu Noeller.”

Uzanıp onu öptüm. Sonra bir daha öptüm; öylece debelenirken az daha tepsiyi deviriyordum. Sonunda doğrulup oturdum ve biraz meyve suyu içtim.

“Dün gece kendimde değildim.”

Şaşkın şaşkın yüzüne baktım. “Kendinde değil miydin? Niye ki?”

Gözünü bana dikip cevap verdi. “O elbiseyle dışarı çıkmam beni delirtti. Kıskançlıktan ne yapacağımı şaşırdım. Özür dilerim, yaptığım yanlış.”

Uzun süre ikimiz de konuşmadık. Sessizliği bozan tek şey ağzından gelen çitirtilardı.

“Kırmızı elbise takıntın var galiba, neden peki?” dedim.

Omuz silkti. “Bu tüm kırmızı elbiseler için geçerli değil. Sadece seninki. Ve içinde sen varsan.”

“Dün gece şehirde seni gördüm,” dedim. “O geçitte biriyle tartışıyordun.”

Hiç konuşmadan tepsiyi yatağın yanına bıraktı.

“Uyuşturucu pazarlığı gibi geldi bana. O tür bir şey işte. Yaptığın iş bu mu yoksa?”

“Bana bunları sormanın hiçbir anlamı yok, Catherine. Cevap vermeyeceğimi biliyorsun.”

“İşin beni korkutuyor,” dedim.

“Sana anlatmamamın nedeni bu işte.”

“Başına bir şey gelirse, yani ciddi şekilde yaralanırsan haberim olur mu? Biri beni arar mı?”

“Böyle bir şey olmayacak.”

“Ya olursa?”

“Olmayacak,” dedi yine. Elimdeki boş bardağı alıp yatağın yanındaki sehpayı koydu, sonra da omuzlarımdan çekerek beni yatırdı ve öpmeye başladı.

“Lee, başım çatlıyor.”

“Bunu geçirecek bir şey biliyorum.”

Geçirmedi tabii, ama denemeye değerdi.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Elini bıraktım ve buz gibi şaraptan bir yudum alıp soğğun içime işlemesini bekledim. Midem bulanır gibi oldu. Şaraptan mı, yoksa konuşmanın içeriği yüzünden mi, bilemiyorum.

“Kafam biraz iyi galiba,” dedim gülümseyerek.

Dikkatle yüzümü inceledi.

“Yanaklar azıcık pembe...”

“Eve gidelim mi?” dedim birden. Artık dışarıda olmak istemiyordum. Doğrusu iki kadeh beni bitirmişti. Eskiden gece boyunca içerdim ve ertesi gün hâlâ ayakta olurdum.

Dışarı çıktığımızda, soğuk hava beni fena çarptı ve bacaklarımın titrediğini hissettim.

Sağa sola yalpaladığımı görünce kolunu belime doladı. “Sakin ol. İyi misin?” İçimde bir şey kendini geri çekti, ama o bunu hissetmedi sanırım. Evet istiyordum, onu deli gibi arzuluyordum, yine de bedenim ona yaklaşmama izin veremeyecek gibiydi.

“Geçen gün sosyalleşme hakkında söylediklerini düşünüyordum. OCD tedavisi görürsem sosyalleşmeye daha çok zaman ayırabileceğimi söylemiştin.”

“Evet?”

“Evet. Şimdiyse senin sosyalleşme tarzının benim alıştığımdan çok daha zararsız olduğunu düşünüyorum.”

“Benim tarzım mı? Bu iltifatta bir tür kinaye seziyorum, doğru mu?”

Güldüm. “Olabilir. Eskiden hep böyle değildim,” derken dişlerim takırdıyor, kalabalığın içinden geçerek Talbot Street’e doğru ilerliyorduk.

“Öyle mi?” dedi gülerek. “Ne yani, eskiden ağırbaşlı biri miydin?”

Onu hafifçe dürttüm ve ardından beni tutması için hemen kolunu tekrar belime sardım.

“Hayır. Yani, eskiden tam bir parti canavarıydım. Her gece âlemlere karışıp sünger gibi içerdim. Hiç evde durmazdım ki. Aptallık işte.”

“Neden aptallıkmış?”

“Sürekli kendimi tehlikeye atıyordum. Sarhoş olana kadar içip, sonra kendimi tanımadığım birilerinin evinde bulurdum veya onları evime davet ederdim. Bazen de uyanınca nerde olduğumu, gece neler yaptığımı bir türlü hatırlayamazdım. Şimdi geriye dönüp baktığımda, hâlâ burada olduğuma inanmıyorum.”

“İyi ki buradasın.”

“Bahse girerim, içinden ‘keşke o zaman tanışsaydık’ diyorsundur.”

Kolumu sıktı. “Hiç de değil. Seni tanıdığım için nasıl mutluyum bilemezsin.”

Of Tanrım, dedim içimden, bana bu kadar iyi davranmaktan vazgeç, buna dayanamıyorum, hak etmiyorum da.

“Bak, ben iki kez akıl hastanesinde yattım. Bilmen gerektiğini düşündüm de.”

“Saldırıya uğradıktan sonra mı?”

“İlki hemen sonraydı. Yaralarım iyileşince beni taburcu ettiler. Ama kafamın içinde neler döndüğüyle ilgilendiklerini sanmıyorum. Benim de kendimi düşündüğüm yoktu zaten. En sonunda bir gece, nöbetçi eczanelerden birinde olay çıkardım ve o beyaz önlüklü adamlar geldi. Ya da kimse işte.”

“Muhtemelen sağlık görevlileridir, polisten de destek almış olabilirler,” dedi.

“Olayın mahkemeye intikal etmesi bir yıl sürdü. Sonra küçük bir kriz daha yaşadım.”

“Profesyonel yardım aldın mı... terapi falan?”

Omuz silktim. “Neyse işte. En azından şu an buradayım. O günden bugüne çok yol kat ettim. Hem de çok.”

Başını salladı. “Bunu görebiliyorum.”

“Sadece bilmeni istedim,” dedim, “her ihtimale karşı.”

“Nasıl yani?”

“Bir şeyleri değiştirebilir diye.”

Evin önüne geldik. Kapıyı açıp girmem için kenara çekildi. Girişte geriye çekilip gayet sakin bir şekilde, “Bir kez kontrol et lütfen. Sadece bir kez,” dedi.

Ona, *canım ne kadar isterse o kadar yaparım, yine de teşekkürler*, der gibi baktım, ama yine de dediğini yapıp kapıyı bir kez kontrol ettim. Ve bu yeterli geldi, çünkü onun varlığı güven veriyordu.

Yukarı önce o çıktı ve kapımın önünde durdu. Kenarda beklediği için yolumu tıkamıyordu. “Evden çıktığın için teşekkürler,” dedi.

Bir an kıpırdamadan ona baktım; aramızda oluşan uçurumu hissediyor ve bir an önce ona ulaşmak istiyordum.

İlk harekete geçen kim oldu bilmiyorum, ama birden sarmaş dolaş olduk, kollarımı ceketinin içine sokup ona sıkı sıkı sarıldım. Kocaman eliyle başımı avuçlayınca kendimi bir tuhaf hissettim. Evet ya, saçlarım şimdi uzun değil, kısaydı; artık o kişi olmadığımı fark etmişim sanki. Birden saçlarımı yine uzatmak istedim, böylece başımı tutup parmaklarını saçlarıma daldırmasının nasıl bir duygu olduğunu anlayabilirdim.

İçini çeker gibi bir ses çıkardı ve başımı kaldırıp onu öptüm. Önce karşılık vermedi; donup kaldı, ama sadece bir an. Sonra başımı kavrayan eli yanağıma inip buz gibi parmakları alev alev yanan tenimde gezindi. Şimdi o da beni öpüyordu. Ağzında biradan kalma hafif bir acılık vardı. Dizlerim bükülür gibi olunca kolunu kasıp belimdeki çemberi biraz daralttı. Yaralı omzuna rağmen gücünden bir şey kaybetmemişti.

Şu an paniğe kapılmam, korkudan ölmem gerekiyor, dedim içimden. Ama hiçbir şey hissetmiyordum. Sadece beni bırakmasını istemiyordum.

Geri çekilip yüzüme bakarken bir elini düşmemem için sırtımda tutuyordu, diğeri hâlâ yanağımdaydı. Belki de ne kadar öfkelendiğimi anlamaya çalışıyordu. Yok, hayır. O yeşil gözlerde endişe vardı. İyi olup olmadığımı kontrol ediyordu.

İyi olduğumu anlamış olmalı ki tekrar öpmeye başladı. Sanırım planladığından daha haşın bir öpücüktü; tıraşı gelmiş sakallarıyla dudaklarımı paralarcasına.

Yavaş yavaş beni bırakırken, bir yolunu bulup tişörtün altından sırtına uzanan elim isteksizce aşağı düştü. Bana bakabilmek için bir adım geriye çekildi.

Olanlar için özür dilemeye kalkma. Sakın üzgün olduğunu söyleme.

Aklımdan bunlar geçerken gözücuyla kapıya bakıp, “İçeri gelir misin?” dedim. Üzerindekileri çıkarmak istiyordum ve bir an önce beni yatağa atsın diye çıldırıyordum. O anda, hemen oracıkta bunu yapması için para bile verebilirdim.

Uzun bir sessizlik oldu ve her geçen saniye daha da korkunç hale geldi. Sonra başını iki yana salladı. Sanki içinde iki kişi bir sonraki adımının ne olacağını tartışıyordu. Bu iç savaşı biri kazandı, çünkü öne doğru bir adım atıp alelacele -bu kez yanağımdan- beni öptü ve kulağıma eğilip, “Yarın görüşürüz,” dedikten sonra döndü ve merdivenleri ikişer ikişer çıkıp dairesine gitti. Anahtarın kilitte döndüğünü, kapının açılıp kapandığını duydum ve bina sessizliğe gömüldü. Sanki işten yeni dönmüş ve kapımın önünde tek başıma duruyordum.

Bir şey hariç: Sert bir rüzgâr esiyormuş gibi sallanıyordum ve acayip tuvaletim gelmişti.

25 Aralık 2003 Perşembe

Cep telefonum çaldığında hâlâ sarmaş dolaş bir haldeydik. Lee’nin vücuduna ve bedenlerimizin ritmine konsantre olmuşken telefonun sesini kapatmak zor olmadı. Suratını asınca gerildiğini, dikkatinin dağıldığını fark ettim. “Lanet telefon,” diye homurdanıp elini alnına bastırdı.

“Boş ver,” dedim. “Bırak çalsın. Hadi devam et.”

Bu sözler onu farklı bir ruh haline soktu. Beni sertçe itti, saçıma yapışıp yüzüstü çevirdi. Ani bir acıyla çığlık atmama

aldırmayıp arkamdan bastırdı. Çırpınarak kurtulmaya çalıştım, ama başımı arkaya çekip daha sert darbelerle devam etti.

Sadece bir dakika geçmişti ki inleyerek geri çekildi ve hızla yataktan kalkıp banyoya gitti. Kapıyı çarparak kapatınca camlar şangırdadı.

Hiç kıpırdamadan öylece yatarken küt küt atan kalbimin sesini dinliyordum. Saçımı çektiği yerde kafa derim feci sızıyordu. Olup bitenlerden şaşkına dönmüştüm. Banyodan duşun sesi geldi.

Telefon tekrar çalınca açtım.

“Canım! Mutlu Noeller.” Arayan Sylvia’ydı.

“Merhaba hayatım, nasılsın?”

“Yeterince sarhoş değilim. Sen?”

“Saat daha yarım,” dedim. “Şimdiden başladın ha?”

“Ne sandın? Sakın hâlâ yatakta olduğunu söyleme.”

“Olabilir.”

“Eh,” dedi alingan bir tavırla, “yanımda Lee olsa muhtemelen ben de aynı durumda olurum.”

“Buyur o zaman,” dedim, “bu sabah aksiliği üstünde.”

“Anladım,” dedi. “Gelip onu bir güzel pataklayarak yola getirmemi ister misin?”

“Yok, sen keyfine bak,” dedim gülerek. Düşüncesi bile komikti. “Ne yapıyorsun bugün?”

“İvır zıvır işler... Annem yemek yaparken yardım etmemi istiyor, ben de yeni cicilerimi giyip dışarı çıkmak istiyorum. Hep aynı terane.”

Birkaç dakika daha konuşup kapattık. Sonra kalkıp giyindim: Salaş bir kot, kazak ve ayaklarımı sıcak tutacak kalın çoraplar. Aşağıda mutfak yangın yerine dönmüştü. Evyenin içi tost kırıntıları ve kullanılmış çay poşetleriyle doluydu. Radyoda çalan Noel şarkılarına eşlik ederek bulaşıklara girdim. İşim yarıldığında Lee aşağıya indi. Üzerinde kottan başka bir şey yoktu. Kaslı bedenine bakarken yanıma gelip aniden kollarını belime dolayınca yerimde sıçradım.

“İyi misin?”

Yüzünü boynuma gömüp, “Evet,” dedi. “O lanet telefonu saymazsak tabii. Arayan kimdi?”

“Sylvia.”

“Anlamış olabilir.”

“Canımı acıttın.” Kollarının arasında dönüp yüzüne baktım.

“Nasıl acıttım?”

“Saçımı çekince canım çok kötü yandı.”

Yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle başımı okşadı. “Özür dilerim. Sertlikten hoşlanmıyor musun?”

Düşündüm. “Bilemiyorum. O şekilde değil ama.”

Beni bırakıp geriye çekildi. “Her kadın sert davranılmaktan hoşlanır. Aksini iddia edenler yalan söylüyor bence.”

“Lee!”

Bir kahkaha atıp salona geçti. Belki de şaka yapıyordur, dedim içimden. Parmaklarımı saçıma daldırıp kökten uca doğru çekerken uzun tellerden birkaçı kopuverdi. Gidip elimi çöpe silkeledim.

Yine pazar ve hava bulutlu, dolayısıyla güzel bir gün olması gerekiyor. Belki daha sonra gidip biraz koşarım.

Ama şu an her şey tamamen ve son derece saçma geliyor.

Stuart beni kapının önünde bırakıp gittikten sonra tuhaf bir duyguya kapıldım; tam bir budala gibi davranıp kendimi gülünç duruma düşürmüştüm sanırım. Üzerime bir durgunluk gelmişti; iki kadeh şaraptan sonra –iki kadeh ha! Aman Tanrım– hâlâ kanım kaynıyordu ve kendimi tüy gibi hafif hissediyordum. Ama şimdi, kasvetli ve rüzgârlı bir günün sabahında, aklımda tek bir şey vardı: Ona başımdan geçenleri nasıl da mutlu mutlu anlatmıştım. Onu öptüğümde kaskatı kesilmiş, sırtında kenetlenen parmaklarımdan kendini kurtarıp gücü yettiğince koşarak merdivenlerden çıkmıştı.

Ne yaptığını sanıyorsun? dedim kendi kendime. Bedenimden yayılan çaresizliği sezmiş olmalı. Eh tabii, ben kaçığın tekiyim. Evi kırk kez kontrol etmeden dışarı çıkamıyorum. Artık sadece kaçık değil, sevişmek için yanıp tutuşan, bir yıl içinde ona ilgi gösteren tek erkeğin üstüne atlayan, gözü dönmüş bir kaçığım. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi, adam psikologdu –deliliğin nasıl bir şey olduğunu bilen biri varsa, o da Stuart'tı.

İçeri girince bir an aynada kendimi gördüm. Yüzüm göz yaşlarıyla ıslanmıştı –beni öperken farkında olmadan döktüğüm yaşlarla. Yanaklarım da kıpkırmızıydı. Sanki alelacele öpülmüş değil de terk edilmiş gibi görünüyordum.

Ki bir şekilde öyle olmuştu.

Ancak olumlu açıdan baktığımda, tüm bunlar beni oyalayıp bir süreliğine dertlerimi unutmamı sağlamıştı; o kadar ki dün gece büyük bir başarı sergileyip daireyi sadece bir kez kontrol edip bırakmıştım. Sadece bir kez.

Yine de gözüme uyku girmedi. Saatlerce öylece yatıp Stuart'ın söylediği her şeyi, benim ona söylediklerimi, tek tek gözden geçirdim ve beni arzuladığını ima ettiği –sanırım– kısımları analiz etmeye çalıştım. Vardığım sonuç, bana hiç inandırıcı gelmese de farklı yorumlanabilirdi: Ne o ne de ben bir ilişkiye hazır değildik (bunu ikimiz de resmen söylemiştik) ve Stuart nişanlısıyla kötü günler yaşamıştı. Tüm bunlardan çıkardığım anlam: Arkadaşlığıma ihtiyaç duyuyor ve bundan zevk alıyordu, çünkü eğer ikimiz de bir ilişki istemiyorsak, benimle mesafeli bir şekilde zaman geçirmesinde hiçbir tehlike yoktu. Ve bunları ben üzerine atlamadan hemen önce söylemişti.

Kahretsin.

Sabaha karşı üç gibi yataktan kalktım, kombiyi yaktım ve sabahlığımın içinde titreye titreye oturup çayımı içtim. On dakika sonra içim ısınmaya başlayınca, şu derin nefes denen şeyi bir deneyelim bari, dedim. Neden olmasın? Sonuçta yapacak başka işim yoktu.

Bu kez Stuart'ı düşünmeden yapmaya gayret ettim. Onu düşünmek bana iyi gelmez, tam tersi işleri zorlaştırabilirdi. Tabii onu düşünmemeye çalıştıkça, bu giderek imkânsız hale geldi. Başımı kaldırıp tavana bakarken, odanın kulakları sağır eden sessizliğini dinledim. Acaba o da uyumakta zorlanıyor muydu? Eğer öyleyse, onu bir sonraki görüşümde ne söyleyeceğim, diye kara kara düşündüğü için gözüne uyku

girmiyordur, dedim. “Şey, merhaba, biliyorum ben de seni öptüm, ama bunu tekrar yapmaktansa ölmeyi yeğlerim. Mümkünse bir daha üzerime atlama, olur mu? Nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.”

Kendime ciddi bir nutuk çekmeyi de denedim. Bunun beni durdurmasına asla izin vermeyeceğim. Düzelmeye başladım. Gün geçtikçe daha iyi olacağım. İyileşiyorum çünkü başarıyorum. Onun tek yaptığı tek şey buna dikkatimi çekmek; ama beni iyileştiren o değil, bunu kendim yapıyorum.

Sonra aynı egzersizi bir kez daha denedim ve bu kez becerdim. Sadece üç dakika. Alarm çalınca içim rahatladı. Sonrasında sakinleştiğimi hissedip sürünerek yatağa döndüm ve hava aydınlanmaya başlarken sonunda uyuyabildim.

Sabah uyandığımda hafızamı yokladığım, ama tek hatırlayabildiğim o öpücük oldu; ağızındaki tadı, gücünü, sıcaklığını, kendimi nasıl güvende hissettiğimi düşündüm. Sonra tüm bunların içeriğini hatırlayınca birden kusacak gibi oldum. Sabah sekiz çayımı içtikten sonra cesaretimi toplayıp evden çıkmaya karar verdim. Gidip biraz koşacaktım. Eşofmanlarımı giyip camdan dışarı baktım; hava kapamış, bulutlar yağmuru işaret ediyordu. Tamam, dedim içimden, işinin bitmesine az kaldı. Yağmurun, hatta daha iyisi sulu karın altında yarım saat koşarsın, daha fazlasını hak etmiyorsun zaten.

Daireyi üç kez kontrol ettim ki hiç fena değildi, ama hafta sonu için iyi de denemezdi. Kapının anahtarını büyük bir çengelli iğneyle montumun cebine tutturdum, sağlam mı diye yokladım ve sonunda yola çıkabildim.

Hava tahminimden daha rüzgârlıydı ve parka gitmek için seçtiğim güzergâh, yolun büyük bir kısmında rüzgâra karşı koşacağım anlamına geliyordu. Parkın kapısına geldiğimde yüzüm uyuşmuştu. İçerde depara kalkıp yokuşu tırmandım; oflaya puflaya tepeye ulaştığımda göğsüme bir sancı girdi. Büyülenmiş bir halde önümde uzanan manzaraya, aşağıda gürül gürül akan nehre, Canary Wharf ve Dome'a baktım. O arada gökyüzünü kaplayan bulutlar rüzgârla sürükleniyor, hava giderek kararıyordu.

Dönüp tepeden aşağıya indim ve parkta bir tur koşup kapıya geldiğimde yağmur iri damlalar halinde düşmeye başladı. Kafenin kapalı olduğunu görünce tentenin altına sığınmayı düşündüm, ama parkta gereğinden fazla oyalanmayı sevmiyorum, özellikle de böyle yarı karanlıkta bana yaklaşan biri var mı diye endişelenip hiçbir şey göremeyince. Bu yüzden koşmaya devam ettim.

Tekrar Talbot Street'e girdiğim sırada yağmur da şiddetini azaltıp çisenti halini almıştı. Üstüm başım sıırıslılandı, saçlarım yağmurdan ve kendi terimden yapış yapış olmuş, soğuk yanaklarımı ısıırıyordu.

Tam evin önüne gelmişim ki ön kapı açıldı ve Stuart dışarı çıktı. Kapının iyi kapanıp kapanmadığını kontrol ederken kendini öyle kaptırmıştı ki beni görmedi ve o an, acaba yandaki binanın kapısına gizlensem mi, diye düşündüm.

Çok geç kalmışım.

“Selam!” Sesindeki o canlı, samimi ton beni afallattı.

“Merhaba.” Nefes nefese kalmış, içimden “keşke biraz daha hızlı koşsaydım da o çıkmadan eve girebilseydim” diyordum.

“Ben de kahvaltı için bir şeyler almaya gidiyordum. Sen de ister misin?”

“Şey... benim üzerimi değiştirmem lazım,” derken sesim yeterince inandırıcı çıkmamıştı.

“Tamam.” Sırılsıklam olmuş eşofmanıma baktı. “Git de üzerine kuru bir şeyler giy. İşin bitince bana gel. Jambon ve yumurta iyi gider mi sence?”

“Bayılırım,” dedim.

Sırtarak yanımdan geçti.

“Stuart.”

Elinde anahtarlarla dönüp bana baktı.

“Ben... şey... teşekkür etmek istiyorum. Dün gece için. Yani işte, içeri gelmediğin için. Beni geri çevirdiğin için. Şarap biraz çarptı beni sanırım, kusura bakma.”

Şaşırmış gibiydi. “Seni geri çevirmedi.”

“Ne? Çevirmedin mi?”

Bana doğru bir adım attı ve o gece beni yatıştırmak için yaptığı gibi, elini koluma koydu. “Hayır. Sadece senden yararlanmadım, o kadar.”

“Aynı şey değil mi?”

“Hayır, aynı şey değil. Hiç seni geri çevirir miyim?”

Gülümsediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, ama koşmaktan değil. Sonra, “Birazdan görüşürüz,” dedi ve High Street’e doğru yürümeye başladı. Köşeyi dönene kadar orada öylece dikilip onu izledim.

Yemeğimizi hiç konuşmadan, sinir bozucu bir sessizlik içinde yedik. Lee hindi dilimleri, fırınlanmış patates, sos, hatta bir kavanoz kızılıcık sosu dahil her şeyi kendi elleriyle yapmıştı. Başında bisküvi kutusundan aldığı kâğıt şapkayla gözünü ayırmadan beni izlerken, bir yandan da içkisini yudumluyordu.

O an içimde nedenini bilmediğim bir öfke hissettim. Noel gününü dört gözle bekliyor, bugünü biriyle paylaşmanın ne harika olacağını düşünüyordum, ama şimdi keşke hiç burada olmasa diyordum. Tartışma yaratmayacak bir şeyler söyleyip gitmesini sağlayabilir miydim acaba?

Kadınların sertlikten hoşlandığına dair söyledikleri mi beni öfkeliendirmişti? Bunu kafamda tarttım, ama en ufak bir öfke kıvılcımı belirmedi. Haklı da olabilirdi. Evet, kesinlikle hoşuma gitmemişti, ama başka koşullarda daha farklı hissedebilirdim.

Hayır, sebep bu değildi. Beni bu hale getiren Lee'nin her şeye hükmeden tavırlarıydı.

Giyinmek için yukarı çıkmıştım; döndüğümde mutfığa kapanmış, beni içeri almaya da niyeti yoktu. Hediyelerimizi yemekten sonra açacağımızı söylemişti. Şampanya ile kanepe oturup sabretmek zorundaymışım. Öylece otururken kendi evimde misafir olduğum hissine kapıldım.

Keyfimi kaçıran bu durumun çözümü olabildiğince içip kafayı bulmaktı ve hedefe doğru emin adımlarla ilerliyordum.

“Çok lezzetli,” derken tek istediğim bu kahredici sessizliği bozmaktı.

Lee başını sallayarak cevap verdi. “Beğendiğine sevindim.” Sonra da kadehimi doldurdu.

Yemeğini bitirir bitirmez, “Hediyelerimi şimdi açabilir miyim, lütfen?” dedim.

Ayakta sallandığımı görünce, elimi tutup masadan kalkmama yardım etti. Ağacın başına gelip kıkırdayarak yere yığıldım, o da yanıma oturdu.

“Sana yardım etmem gerekecek, öyle değil mi?” dedi ve güzelce bana paketlenmiş dikdörtgen bir kutu verdi.

Biraz abartılı bir hareketle pakete yapışıp, “Hayır,” dedim, “ben halledebilirim, teşekkürler.”

Kadehleri ardı ardına yuvarlarken, hediyeleri açmak bana bir asır gibi geldi; ismini hiç duymadığım birilerine ait iki CD, bileğimde ışıldayan bir bilezik, gıcır gıcır bir deri cüzdan ve üzerine adımın işlenmiş olduğu gümüş dolmakalem. Lee şömineye gidip birkaç mum yaktı ve şarabını –benden daha yavaş– içerken o da kendi hediyelerini açtı. Onunkiler sayıca daha azdı, çünkü ben kızlardan gelen hediyeleri de açmak zorundaydım. Bir yandan da paketlerle cebelleşen Lee’yi seyreliyordum –ağırlıklı olarak giysi, birkaç parfüm ve yeni bir telefon. Aldığı hediyeler onu gerçekten mutlu etmişe benziyordu... belki de şarabın etkisiyle zihnim bulanmış, ne olduğunu algılayamıyordum.

Sonra kutulardan birini açtım ve pelür kâğıtların arasından bir iç çamaşırı çıktı. Tabii hemen denemek zorundaydım; şaraptan uyuşmuş parmaklarımla kotumu çekiştirerek soyunmaya çalışırken sonunda onun yardımıyla başardım ve tabii yeni çamaşırlarımı giyemedim çünkü yerdeki debelenmemiz

-beyaz ışıklarla bir iki cam süs astığım bir metrelik Noel ağacım için özür dilerken– ikinci bir sevişmeyle son buldu.

Tüm gücüyle bana sahip olduğunda, nefes almaya çabalarken omuzlarım haliya sürtünüyordu. Sersemlemiştim ve midem bulanmaya başlamıştı. Bu bana geçmişi hatırlattı; dışarıda gecelediğim ve kendimi hiç tanımadığım erkeklerle yatakta bulduğum o günleri.

Birden kafamda her şey netleşti. Yaptığım doğru bir şey miydi? Birlikte olabileceğim doğru insan o muydu? Yeni tanıştığım biriyle eve zil zurna döndüğüm sayısız gecelerin sonucu bu muydu? Alkolün etkisiyle parmaklarım ve dudaklarım uyuşmuş bir halde halının üstünde biriyle sevişmek. Daha fazla devam edemeyecek kadar bitkin düşüp sonunda zevk alıyormuş gibi yaptım ve bir an önce işini bitirmesini bekledim, çünkü kendimle baş başa kalmak ve uyumak istiyordum. Ve kusmak.

Lee huzursuzluğumu sezmiş olmalı ki birden yavaşladı, elini yanağıma koydu ve yüzümü kendine doğru çevirdi. Gözlerimi açtım. Tam üzerimde durmuş bana bakıyor, ama yüzündeki ifadeden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Saçları terden sıırıslam olmuş, alnı parıldıyor, mum ışığı yanağında gölge oyunları yapıyordu.

“Catherine,” dedi fısıltı halinde.

“Hıı?” Bana iyi olup olmadığımı soracaktı herhalde. İşini çabucak bitirsin diye olabildiğince kışkırtıcı bir tebessümle bakmaya hazırlanıyordum; böylelikle gidip bir bardak su içer ve sakın bir yerde uzanıp oda etrafımda fırıl fırıl dönerken huzur içinde geçmesini bekleyebilirdim.

“Benimle evlenir misin, Catherine?”

O an söyleyebileceği hiçbir şey beni bu kadar şaşırtamazdı. Şok geçirmiştım.

“Ne?”

“Benimle evlenir misin?”

Saatler sonra, yine korkunç bir baş ağrısıyla yatakta öylece yatarken, en güzel cevabın onu öpmek olduğunu fark ettim; kontrolü ele alıp yaptığı şeye devam etmesini sağlamam, bana düşünmek için zaman versin diye taktiklere başvurmayı ertelemem gerekirdi, ama şarap beni fena çarpmıştı ve bunların hiçbirini yapmayıp uzun bir tereddüt geçirdim.

Benden uzaklaşıp oturdu ve sırtını kanepeye dayadı.

Yatakta doğrulmaya çalışırken sallanıyordum. “Biraz düşünebilir miyim?”

Lee bana bakarken, birden yanaklarından süzülen yaşları görünce dehşete kapıldım. Ağlıyordu; işi gereği insanları dar geçitlerde köşeye kısıran bu kabadayı, saçımı avuçlayıp bana kadınların sertlikten hoşlandığını söyleyen adam, resmen ağlıyordu.

“Lee. Ağlama.” Kucağına oturup parmağımı yanaklarında gezdirdim ve yüzünü yana eğip onu öptüm. “Tamam. Sadece böyle bir şey beklemiyordum.”

Fakat utancını hafife almışım. Çok geçmeden giyinip bana bir veda öpücüğü verdi. “Yarın çalışmam gerekiyor. Yakında görüşürüz.”

“Ama içkilisin, Lee, eve arabayla gitme.”

“Şehre yürüyerek gidip taksiye binerim.”

Sonuçta benim de istediğim buydu... birkaç dakika önce, kalkıp eve gitmesini ve beni rahat bırakmasını dilemişim. Gitmişti işte. *Ne dilediğine dikkat et, Catherine*, dedim içimden.

Dikkat et.

23 Aralık 2007 Pazar

Duştan çıkınca ne giyeceğime karar vermem on dakikamı aldı; dün gece öpüştüğüm biriyle kahvaltı etmek için en uygun kıyafet ne olabilir, diye kıvranıp durdum. İşim bittiğinde, kızarmış jambon kokusu aşağıya kadar inip kapının altından içeriye dolmuştu.

Dairenin kapısını kilitleyip bir kez kontrol etmeyi başardım. Yukarı çıkarken, geri dönüp tekrarlama isteğine direndim, çünkü Stuart'la birlikteyken zihnimi güzel şeylerle meşgul edecektim. Bundan güç alıp yoluma devam etim.

Kapıyı açık bırakmıştı, ama yine de tıklatıp seslendim. "Kimse yok mu?"

"Buradayım." Sesi takip ederek arka tarafa, oradan da mutfığa geçtim. Dışarıda hava pırıl pırlıdı; güneş o kocaman cumbalı pencerelerden içeri doluyordu. Stuart salonu süslemiş, köşeye bir Noel ağacı koyup camlara da renkli ışıklar asmıştı. Sıcak ve davetkâr bir görüntüydü. Sehpanın üzerinde pazar gazetelerinden birkaçı duruyordu; küçük mutfak masasına bir demlik, içinde dumanı tüten tostlarla dolu bir sepet ve bir kavanoz portakal marmeladı konmuştu.

“Tam zamanında geldin,” dedi ve masaya iki dolu tabak koydu. Ben de karşısına oturup çayları doldurdum. Fincanıma azar azar süt ekleyip doğru rengi bulana kadar karıştırdım.

İçimde tarifsiz bir mutluluk vardı, o kadar ki bir türlü ağzımı toplayamıyor, sırtıp duruyordum. Böyle bir günü paylaşabileceğim birinin olması, ona bu kadar yakın olmak, beni mutlu etmeye yetmişti. Sırtımdan ağzımdakini çiğnemekte adeta zorlanıyordum. Bir ada tesadüfen başımı kaldırıp bakınca, dikkatle beni incelediğini gördüm.

“Mutlu görünüyorsun,” dedi gözlerini açarak.

“Mutluyum.” Ağzımda üzeri yumurta sarısıyla kaplı jambonlu tosttan kocaman bir parça, sırtarak cevap verdim.

Neden bilmem, ama yüzü kızarmaya başlamıştı. Bu bana dün geceyi hatırlattı.

Beceriksiz bir şekilde konuyu değiştirerek, “Müthiş bir aşçı-sın,” dedim. “Sakat bir omuzla hareketlerin kısıtlanmışken bile.”

“Bu sabah düşünüyordum da.”

“Neyi?”

“Noel için bir planın var mı?”

Bir kahkaha patlattım. “Kesinlikle yok, tıpkı geçen yıl gibi. Evde kalıp o boktan Noel programlarını izleyeceğim.”

“Al yemeğe bana gelecek. Noel’i birlikte geçirebileceği kimsesi yok. Sen de gelir misin? Hep beraber kutlarız. Ne dersin?”

“Birlikte olman gereken bir ailen ya da başka biri yok mu?”

Ağzındakini çiğnemeye devam etti. “Yok gerçekten. Kız kardeşime gidebilirdim, ama o Aberdeen’de yaşıyor. Ralphie sırt çantasıyla yine yollara düştü. Ayrıca yarın ve 26’sında

çalışmam gerekiyor. Şansım yaver gitti de Noel için izin alabildim.”

Çayımı bitirince, kendime bir fincan daha koysam kabalık mı etmiş olurum acaba, dedim içimden.

“Bu bana bahsettiğin Al mi? OKB konusunda üstüne yok demiştin? Ve benden Noel gününü onunla geçirmemi istiyorsun, öyle mi?”

“Şey, evet. Ve benimle. Gelecek misin peki?”

“Çok naziksin. Biraz düşünebilir miyim?”

“Elbette.”

Yemek faslı bitince demlikte kalan çayı alıp salona geçtik. Fildişi rengi halıya oturup *Sunday Times*’ı çepeçevre yere yaydım ve dünyanın başka yerlerini, başkalarının travmalarını, başka hayatları, başka dünyaları keşfe çıktım.

O da elinde *Telegraph*’la kanepeye oturdu. Arada bana yüksek sesle birkaç satır okuyor, bazen de okuduğu bir şeye gülüyordu. .

Bacağım karıncalanmaya başlayınca, gazeteyi düzgünce katladım ve gidip yanına oturdum. Dergide OKB hakkında bir makale vardı. Normalde böyle bir şeyi okumaktan kaçınırdım, çünkü hassas noktama -fazlasıyla- dokunuyordu, ama şimdi enteresan gelmişti. Tarihte OKB geçirmiş ünlü kişilerden ve hastalığın çoğu zaman uçuk davranışlar olarak görülüp yanlış yorumlandığından bahsediyordu.

Makaleyi Stuart’a gösterdim ve hemen yanıma yaklaşıp okumaya başladı. Baş omzumun üzerinde dururken nefesini tenimde hissediyordum.

Birden gerildiğimi fark ettim. Yine beni öpecek miydi acaba? Damarlarımda alkolün o rahatlatıcı varlığını hissetmeden bununla başa çıkabilecek miydim? Aniden ayağa kalkıp mutfığa, çayı tazelemek için su kaynatmaya gitti. Tam o anda güneş bir bulutun arkasına girince içerisi karanlık oldu.

“Benim eve dönmem lazım,” dedim.

Sanırım beni duymamıştı. Birkaç dakika sonra elinde çaydanlıkla geri döndü ve sehpanın üstündeki gazete ekleriyle, engellilerin kullandığı araçları tanıtan broşürlerin ortasına yavaşça bıraktı.

“Eh, istersen gidebilirsin. Ama biraz daha kalmanı isterdim.”

“Ciddi misin?”

“Bunu çok sık söylüyorsun,” deyip yanıma oturdu. “Bana inanmıyormuş gibi.”

“Bana o psikologlar gibi bakıyorsun da ondan,” dedim kaşlarımı çatarak.

“Ben de psikoloğum.”

“Hastalardan bıktığını sanıyordum.”

“Niye ters davranıyorsun?”

“Çünkü beni incelemeye başladın.”

Elini ağzına götürüp çaktırmadan gülümsedi.

“Ve bu beynimin nasıl çalıştığını bildiğin anlamına geliyor. Ve ben *senin* aklından geçenleri hiçbir zaman bilemiyorum. Bu da beni mutsuz ediyor.”

Fincanımı doldurmakla meşgulken, şüphesiz bunun – doğru rengi bulması dikkatimi çekti– kalkıp gitmemi engelleyeceğinin tamamen farkındaydı.

“Dün gece seni öptüm,” deyiverdim ters ters. Söylemek istediğim neydi, bilmiyorum.

“Evet.”

“O an hayatımın değiştiğini hissettim.”

O yeşil gözleriyle bana bakıp, “Evet,” dedi.

“Değişim beni hep çok korkutur.”

“Haklısın.”

“Evet? Haklısın? Hepsi bu mu?”

Omuz silkerken, sesindeki öfkeli ton beni kandıramaz, der gibiydi. “Sana katılıyorum. Değişim korkutucudur tabii. Ama sen hepsiyle baş ediyorsun, bu değişimin de üstesinden gelirsin. Öyle değil mi?”

Birden odanın etrafımda fırl fırl döndüğünü hissettim, konuşacak gücüm kalmamıştı. Daha birkaç dakika önce mutluluktan çıldırırken nasıl bu hale gelmişim? İçimde bir tür kendi-kendini-yok etme düğmesi vardı mutlaka.

“Benden ne istediğini bilmiyorum,” dedim perişan bir halde.

Ne hissettiğimi anlamak için yine o göz kontağı denen şeyi, o çok korktuğum şeyi yaptı, ama beni asıl dehşete düşüren gözlerindeki ifade oldu. “Cathy,” dedi, “alt tarafı bir öpücüktü işte.”

Yanaklarımdan ateş fışkırıyordu. “Sence bir anlamı yok muydu yani?”

“Öyle demedim.”

“Böyle münasebetsiz konuşmalardan neden hiç rahatsız olmuyorsun?”

Güldü. “Belki de daha zorlularını yaşadığım içindir.”

Bana öyle geldi ki ne söylersem söyleyeyim verecek zekice bir cevabı olacaktı, bu yüzden dudaklarımı ısırıp sustum. Göz teması: Bu da uzmanlık alanlarından bir diğeri idi. Her şeye rağmen bu kez savaşı o kazanmıştı. Gözlerine uzun süre bakarsam ağlamaya başlayacağımdan korkup hemen çayımı bitirdim ve fincanı kararlı bir şekilde sehpa ya bıraktım.

“Cidden, gitsem iyi olur,” dedim. “Kahvaltı için teşekkürler, her şey harikaydı.”

Beni kapıya kadar geçirdi. “Ne zaman istersen gelebilirsin.”

Stuart doğru söylüyordu, kesinlikle haklıydı. Öylesine bir öpücüktü işte, öylesine bir sohbet, kahvaltı, hepsi bu. Kapıyı, pencereleri, mutfaktaki çekmeceleri ve diğer her şeyi kontrol ederken, bir yandan da söylediklerini düşündüm. Hangilerini anlamakta zorluk çekiyordum acaba?

7 Ocak 2004 Çarşamba

“Merhaba güzelim.”

“Of! Lee, az kalsın kalpten gidiyordum.”

Daha cümlemi bitiremeden beni kollarının arasına aldı. İşten geç çıkmış, trafikte karınca hızıyla ilerleyip eve gitmekten daha heyecan verici bir şey beklemiyordum ve işte burada, arabamın yanında bekliyordu. Otoparkın aydınlatması zayıftı; içerisi yarı karanlıktı.

Sonra yavaş ve şefkatli bir öpücük geldi.

“Burada ne işin var?”

“İşim erken bitti,” dedi. “Sana sürpriz yapmayı düşündüm. Hadi çıkıp bir yerlere gidelim.”

“Eve gidip üzerimi değiştirebilir miyim?”

“Bu halinle muhteşem görünüyorsun.”

“Hayır, hiç de değil. Bütün gün işteydim, başka bir şeyler giysem daha iyi...”

“Bin hadi.” Benimkinin tam arkasına park edilmiş bir arabanın kapısını açtı.

“Güzel arabaymış,” dedim ön koltuğa yerleşirken. “Senin ne oldu?”

“İşten doğruca buraya geldim. Bu şirket arabası.”

“Tamam. O iş ne oluyor peki?”

Bu soruya cevap gelmedi tabii. Koyu renk takım elbise ve içinde koyu gri gömlekle çok şık görünüyordu; yeni tıraş olduğu belliydi. Gerçekten de işten çıkıp doğruca buraya mı gelmiş, yoksa spor salonuna mı gitmişti? Arabada diğerlerinden farklı bir şey –CD, bir kenara atılmış otopark biletleri, şirketten verilip ön cama yapıştırılmış park izin belgesi- göremedim.

Şehirden uzaklaşıyorduk. “Nereye gidiyoruz?”

“Biraz farklı bir yere.”

Arabayı sürerken gözünü yoldan ayırmadan elini bacağıma koydu. Bu ani temas, yorgunluğuma rağmen içimi ürpertti. Sonra eteğimi yukarı sıyrıp çıplak tenime dokununca, bir an daha da ileri gideceğini sandım, ama orada durdu. Ben de elimi onunkinin üstüne koydum.

“Henüz erken,” dedi bir süre sonra. “Biraz dursak iyi olur bence. Ne dersin?”

Duralım derken manzarayı seyretmekten bahsetmiyordu tabii, ama en azından cazip bir yer bulana kadar beklemeyi başardı. Yokuşun tepesinde bir otoparktı. Gezi alanı gece olduğu için kapanmış, neyse ki kapıları kilitleme zahmetine girmemişlerdi. Karanlık bir patikadan aşağıya doğru devam ettik, ormanın içinden geçtik ve sonunda açıklık bir yere geldik; aşağıda şehrin ışıklarıyla bezenmiş vadi muhteşem görünüyordu.

Lee emniyet kemerini açıp dışarıya göz gezdirdi. Köşede park etmiş bir araba daha vardı; hava iyice karardığından net görünmüyordu, ama içinde kimse yok gibiydi.

Koltuklar arkaya itilmişken bile, arabada garip bir pozisyonda kaldık ve sonunda kendimizi dışarıda bulduk. Kapıya yaslanmış bir halde, eteğimi belime kadar sıyırıp iç çamaşırlarımı çekiştirerek çıkardı ve bir kenara fırlattı. Yüzünü göğsüme gömerken, ellerimi saçına daldırdım. Soğuk ya da heyecandan titrerken topuklarım yumuşak toprağa saplanıyordu.

“Bunu yapmamalıyım,” dedi bir nefeste.

“Neden?”

Başını kaldırdı. Karanlıkta yüzünü tam göremiyordum. Sadece tümüyle bedenime yaslanmış cüssesini hissediyor, rüzgârla dağılan saçlarının açık tonunu seçebiliyordum. “Seni düşünmeden duramıyorum,” dedi. “Günüm dakikaları saymakla geçiyor; yeniden bir araya gelmek için nasıl sabırsızlanıyorum bilemezsin.”

“Bu iyi bir şey, değil mi?” Dudaklarım yanağından kulak memesine indi.

Başını salladı. “İşteyken ve bir şeylere yoğunlaşmam gerekirken değil. Bu ihanet gibi bir şey. Bana uymuyor.”

“Yani başkasıyla yatarken yaptığın gibi mi?”

Güldü. “Başka kimseyle yatmıyorum. Sadece sen varsın. Senin yanında işi düşünmüyorum, isteyken de seni düşünmem lazım.” Birden geri çekilip üstünü başını düzeltti. Sonra ceketinin cebinden top halinde siyah bir kumaş çıkardı. “Bu senin sanırım.”

Arabaya girip ısınmak için kapıyı açtım. “Bir dakika. Bunlar daha önce giydiklerim değil.”

“Elbette değil. Sana temizini getirdim. İhtiyacın olabilir diye.”

“Ötekilere ne oldu?”

Omuz silkti. “Otoparkta bir yerlerdedir herhalde.”

“El fenerin var mı? Çamaşırlarımı orada öylece bırakamam.”

“Hayır, el fenerim yok.” Motoru çalıştırdı. “Hadi gidelim. Çok acıktım.”

Yarım saat sonra, nehir kıyısındaki köhne bir barda masamızın hazırlanmasını bekliyorduk. Büyük bir kadeh kırmızı şarap ve şöminede çıtır çıtır yanan kütüklerle içim ısınmaya başlamıştı. Mönüden bir şeyler seçerek oyalanırken, Lee de karşımda oturmuş, dudaklarında muzip bir tebessümle bana bakıyordu.

Ondaki ani gerginliği hissedince gözucuyla bakıp kaskatı kesildiğini gördüm.

Başımı kaldırıp baktım. Arkamdaki birini ya da bir şeyi izliyordu. Gayriihtiyarı dönüp baktığımda, restoran ve yemek yiyen insanlarla dolu masalardan başka bir şey göremedim.

“Kahretsin,” dedi alçak sesle.

“Lee? Ne var?”

“Önüne dön.” Sesi buz gibiydi. Sonra birden ayağa kalktı. “Burada bekle, tamam mı? Hemen dönerim.”

Uzaklaşırken arkasından baktım; tuvaletlerin olduğu yere doğru gidiyordu. Midemin bulandığını hissettim. Kimi görmüştü acaba? Başka bir kadını mı? Talimatlarına rağmen, oturduğum yerde yemek salonunu görecektir şekilde döndüm ve oradan çıkmasını bekledim. Tuvaletlerin kapısı savrularak açıldı, ama içeriden Lee yerine iki adam çıktı –ilki takım elbiseli, omzuna küçük bir sırt çantası atmış; diğeri daha yaşlı, siyah deri bir ceket ve kot pantolonla daha gündelik giysiler içindeydi. Bir şeye gülüyorlardı. Gidip yemek salonunda oturmalarını bekliyordum, ama bana doğru geliyorlardı. Yanımdan geçerlerken koltukta büzülüp başımı mönüye eğdim. Barın kapısına gidip el sıkıştılar, sonra da kotlu olan dışarı çıkıp otoparka gitti.

Biraz sonra Lee telefonda biriyle konuşarak gelip karşıma oturdu. “Evet. Tamam. Dışarıda görüşürüz,” dedi ve telefonu kapatıp ceketinin cebine koydu.

“Lee, neler oluyor?”

“Üzgünüm, ama gidip bir süre arabada beklememiz gerekecek.”

“Ne?”

“Biriyle buluşmam lazım. Burada bekleyemeyiz.”

“Şaka yapıyorsun!”

Karşıdan uzanıp arabanın anahtarlarını avucuma bastırdı. “Sus ve arabaya git. Ben de birazdan çıkarım.”

Topuklarımı yere vurarak olabildiğince yavaş adımlarla bardan çıktım ve arabaya binip kapıyı çarparak kapattım,

ama tabii etrafta öfkemin şiddetini anlayacak kimse yoktu. Tek başıma kalınca, olanları açıklayacak bir şey bulma umuyla torpido gözünü açtım. Ama boştu. Bomboş.

Çok geçmeden barın yan kapısı açıldı ve Lee arabaya doğru ilerledi. Kapıyı açıp binerken buz gibi hava da içeriye doldu.

Bir açıklama bekleyerek yüzüne baktım.

“Buranın kalitesi düşük,” dedi neşeyle. “Başka bir yere gitsek iyi olur.”

“Ne?”

Başımı ağrıtıyorsun, der gibi parmaklarını alnına bastırıp gözlerini kapattı.

“Pekâlâ,” dedi, “ne olacağını söyleyeyim. Birazdan buraya birkaç araba daha gelecek. İçindekilerle buluşup olanları anlatacağım, sonra da eğer şanslı günümüzdeyse sen ve ben buradan defolur ve yemek yiyecek başka bir yer bulabiliriz.”

“Ya değilsek?”

“O zaman onlara yardım etmem gerekecek. Sen de arabada kalıp tek kelime etmeden uslu uslu bekleyeceksin.”

“Bana neler olduğunu anlatmayı düşünüyor musun?”

“Her şey bitince anlatacağım, söz veriyorum.”

Karanlıkta eğilip beni öptü. Önce yanağımı uzattım, ama beni döndürüp dudaklarımı buldu ve diğer elini ceketimin içine sokup bluzumu çekiştirdi.

O sırada diğer araba dönüp bize yaklaştı. Karanlıkta net göremesem de içinde üç kişi vardı sanırım. “Tamam,” dedi usulca. “Sen burada kal, tamam mı? Sakın arabadan çıkma. Anlaşıldı mı?”

Başımı salladım. Çıkıp diğer arabaya gitti ve arkaya bindi. Kapıyı açtığı anda içerideki ışık sönmemişti. Net göremesem de arabadakiler bir şey tartışıyor gibiydi, ama seslerini duyamıyordum. Birkaç dakika sonra dört kapı aynı anda açıldı ve hepsi arabadan indi. Lee bana gülümseyip göz kırptı. Ona karşılık verecek halde değildim. Birlikte barın yan kapısına doğru yürüyüp içeri girdiler. Görüntülerinden, onları kafa çekmeye giden yakın arkadaşlar sanırdınız.

Arabanın içi soğuktu. Motoru çalıştırıp biraz ısınmayı düşündüm ya da radyoyu mu açsaydım? Bir an arabayı alıp eve gitmeyi ve onu burada kankalarıyla baş başa bırakmayı bile düşündüm. Romantik akşam yemeğimizin içine edilmişti, ama asıl sebep bu değildi; bana emirler yağdırmasını hazmedemiyordum. Ona söyleyeceklerimi içimden tekrarlamaya başladım. Bu iş -her neyse- bittiğinde benden zılgıtı yiyecekti.

Aniden barın kapısı açıldı. Ve kıyamet koptu.

Daha iyi görebilmek için öne eğildim, ama hemen çekilip yerimde büzüldüm, çünkü o sırt çantalı adam arabaya doğru geliyordu. Peşinde kapüşonlu bir mont giymiş ikinci bir adam, en arkada da Lee. Lee arkalarından bağırırken birden çantalı olanın üstüne atladı ve ikisi birden yere yuvarlandılar. Tam o sırada barın kapısı açıldı ve öteki iki adam koşarak dışarı çıktı.

Düşünüyorum da orada neler döndüğü hakkında en ufak bir fikrim yoktu sanırım. Lee cebini karıştırıp kabloya benzeyen bir şey çıkardı ve adamın bileklerini arkadan bağladı. Ancak o zaman kafama dank etti; bu bir tür *tutuklama* olmalıydı.

Lee çantalı adamı tutukluyordu.

Pazartesi her şeyin aşırı derecede ters gittiği bir gündü -kırıl-gan dünyanın paramparça olduğu gün.

Saat dörtte işim bitti. İnşaatı devam eden yeni depo için gazetelere ilan vermiş, iş başvurularını değerlendiriyordum. Burası çalıştığım ilaç şirketinin genel merkezine bitişik sanayi bölgesindeydi. Depo nisanda açılacaktı ve şimdiden yönetim kadrosunun büyük bir bölümünü halletmiştik. Şimdi sadece şefler ve teknisyenler –muhtemelen çoğu bu yöreden bulunabilirdi– kalmıştı. Gazete ilanları yeni yılın ilk altı haftası yayınlanacak, sonrasında yeterince kalifiye eleman bulamazsak iş bulma kurumlarına bakacaktık.

Metroya binip Kingston Street'e kadar –evle arası yaklaşık bir kilometre– gittim. Dolambaçlı bir yol kullanıp perdeleri kontrol edebilmek için arka taraftaki geçide girdim, sonra Talbot Street'i boydan boya yürüyüp ön kapıya ulaştım. Bu iki gün eve metroyla ve aynı güzergâhı kullanarak dönmek için bilinçli bir çaba sarf etmiştim ve kontrolleri olabildiğince sınırlı tutuyordum. Bu iş sabahları yaklaşık yarım saatimi alıyordu ki öncekilere göre çok daha iyiydi tabii.

Binanın kapısına birkaç adım kala, arkamda birinin bağırdığını duyup irkilerek döndüm. Stuart, Talbot Street'ten yukarı doğru koşuyordu.

“İşin erken bitmiş,” dedim.

“Evet, çok şükür ki öyle. Nasılsın?”

“İyiyim, teşekkürler.”

Kısa bir sessizlik oldu. Onun yanında kapının kontrolünü nasıl halledecektim?

“Yukarı gelip bir şeyler içer misin?”

“Ne, şimdi mi?”

“Evet, şimdi.”

“Ben şey yapacaktım...”

“Şimdi gel, hadi ama.”

Girişte yana çekilip sabırla beni beklerken, kapıyı bir kez kontrol etmeyi başardım.

“Burada sana gelmiş bir not var.” Holdeki masayı işaret ediyordu.

İşim bölündüğü için sinirle dişlerimi gıcırdattım. Konuşmaya devam ederse tüm geceyi burada geçirebilirdik. “Şunu halledeyim de sonra bakarım.”

Kapının kontrolü tamamlanmak üzereyken, her zamanki gibi Bayan Cathy kapıda belirdi; çiçekli elbisesi ve terlikleriyle göz kamaştırıcıydı. “Cathy, sen misin?”

“Ben de varım,” dedi Stuart.

“Ah, ne hoş! İkinizi birlikte görmek çok güzel.” Bana sert bir bakış fırlattı, beni kapıyı yoklarken yakaladığında hep yaptığı gibi. Üçümüz de bir an öylece birbirimize baktık.

“Eh, bütün gün burada dikilip çene çalarsam,” dedi sonunda, “işlerim hiç bitmeyecek.”

Dönüp içeri girince Stuart’la birbirimize baktık. “Bunu sana da yapıyor mu?” diye fısıldadı.

Başımla onayladım. “Ona Noel’den bahsetme yeter, hoşuna gitmiyor.”

“Biliyorum. Geçen hafta o hatayı yaptım. Şu mesaja bak, bakalım.”

Bu “Adreste Bulunamamıştır” notuydu ve üzerinde ismim yazılıydı. Formda seçenekleri işaretlediğiniz standart kutucukların yanında, bir isim –Sam Hollands– bir cep numarası, sabit numara ve de mesaj vardı.

HEMEN ARAYIN LÜTFEN

Notu elime tutuşturduğunu fark etmedim bile. Tabii o ana kadar defalarca kesintiye uğrayan işimi bitiremediğimden, lanet olası kontrollere baştan başlamak zorunda kalacaktım.

Yüzümdeki ifadeyi görünce, “Kapı kilitli Cathy,” dedi yavaşça. “Geceyi burada geçiremeyiz. Hadi gidip bir şeyler içelim.”

“Böyle bırakamam.”

“Evet, bırakabilirsin. Hadi.”

“Birdenbire ne bu acele?”

“Acelem yok,” dedi.

İnanılmaz sakın ve öyle huzurlu görünüyordu ki birden gerildiğimi fark ettim. “O zaman sen gitsen, ben de işime bak-sam, olmaz mı?”

“OKB’ye istediği şeyi vermeyeceğim.”

Bir kahkaha patlattım. “Ne dedin sen?”

“Cathy, benim vereceğim morale ihtiyacın yok. Durumunu kontrol altına alacaksın. Senin ritüellerine katılmaya devam edersem –işini bitirmeni bekleyerek de olsa– motivasyonun düşer.”

“Of ya. Ne lanet bir psikologsun.”

“Evet öyleyim, bunu durmadan hatırlatıyorsun zaten. Ama işim bitti ve şu an seninle yukarı çıkıp bir şeyler içmeyi çok istiyorum. Hadi gel.”

Önden çıkmam için geri çekildi. Avucuma sıkıştırdığım kâğıt parçasıyla kapıya bir daha bakmadan merdivene yöneldim. Birinci kata gelince durup kendi kapıma göz attım. O an içeri girip kontrole başlamak için neler vermezdim.

“Hadi Cathy, durma,” dedi Stuart. İkinci katın merdivenlerini yarılamıştı bile.

“Benim bu...” mesaja göz attım, “bu Sam Hollands’ı aramam lazım.”

“Benden ara.”

Yerimden kıpırdamadığımı görünce dönüp aşağıya, yanıma geldi. “Dairen sabah bıraktığın gibi duruyor, yani tamamen güvende. Öyle değil mi?”

Bunu düşünecek zaman bulamadan elimi tuttu. “Yukarı gel.”

Ancak o zaman hareket edebildim.

Stuart’ın dairesi benimkinden daha sıcak ve ışıkların hepsi açıktı; içerisi apaydınlık olmuştu. Mutfığa girip fırını yaktı. “Çay mı içiyoruz, yoksa bir şişe şarap mı açayım?”

“Şarap olabilir,” dedim. “Açayım mı?”

Buzdolabından bir şişe çıkarıp bana verdi. Dolapta bulduğum kadehleri getirdim. “Şu Sam Hollands’ı unutmadan ara istersen,” dedi.

Notu alıp salona gittim ve kanepeye oturdum. Elimdeki kâğıda bakarken ürperdiğimi hissettim. Gecenin bu saatinde sabit hattı kontrol etmeye değmez, dedim içimden, muhtemelen

ofis numarasıdır. Hemen cep numarasını tuşladım. Uzun uzun çaldıktan sonra açıldı: Bir kadın sesi.

“Buyrun, ben Sam Hollands.”

“Merhaba. Ben Cathy Bailey. Bana bir not bırakmışsınız.”

“Bir dakika lütfen.” Arkadan boğuk sesler geliyordu; Sam Hollands ahizeyi ceket ya da bir şeyle kapamış gibiydi.

O an nabzımın hızlandığını hissettim. Dilim damağım kurumuştı, midem de bulanıyordu. Polis benden ne istiyordu acaba? İyi bir şey olması pek mümkün değildi.

“Evet, kusura bakmayın Bayan Bailey. Cathy değil mi? Aradığınız için teşekkürler.”

Yine o boğuk sesler.

“Tamam. Ben Camden Polis Merkezi’nin Aile İçi Şiddet bürosunda görevliyim. Lee Brightman hakkında konuşmak için uğramıştım.”

“Evet.” Sesim zor çıkıyordu.

“Aslında resmi bir ziyaretti. Ayın 28’inde, yani bu cuma, Lee Brightman’ın tutukluluk halinin sona erip serbest bırakılacağını haber vermek istedim.”

“Şimdiden mi?” Kendi sesim çok uzaklardan geliyor gibiydi.

“Maalesef öyle. Şartlı tahliye kararıyla kendisine Lancaster’da bir adres verildi, bu yüzden yolda karşınıza çıkacak falan diye endişe etmenize gerek yok bence. Lancaster’daki meslektaşım bizi arayıp detayları bildirdi; sizi bilgilendirmemiz için.”

“Nerede olduğumu biliyor mu?”

“Siz söylemediyseniz bilmiyor. Biz de kesinlikle söylemeyeceğiz. Fazla uzağa gidemez Cathy, endişelenmenize gerek

yok. Merak ettiğiniz bir şey olursa, bizi aramanız yeter. Bu numarayı ya da bıraktığım diğer numarayı kullanabilirsiniz. Canınızı sıkan bir şey olduğu takdirde hiç çekinmeden arayın, ne zaman olursa. Tamam mı?”

“Teşekkürler,” diyebildim ve hat kesildi.

Oturup bekledim. Paniğin dalgalar halinde yaklaştığını hissettim. O sesi, o korkunç haykırışı duyduğumda sanırım hâlâ bekliyordum. Bir an nerden geldiğini anlayamadım, ama sonunda kendi çılgılığım olduğunu anlayınca nefesim kesilir gibi oldu. Kanepede büzülüp küçücük kalmak, yok olmak için debeleniyordum.

Böyle anların tehlikeli olduğunu biliyorum. Hayatıma sızıp beni esir alan korku birden yine doruğa tırmanır ve yaşam anlamsız bir çabaya, abartılı bir meydan okumaya dönüşür.

Bir an her şey bulanıklaştı. Stuart’ın yanımda oturduğunu gördüm, ama tüm salon deprem oluyormuş gibi sallanıyordu. Bana sarıldığını hissettim, bir şeyler söylüyordu –*nefes al* mı ne? Ama ayrıntıları hatırlamıyorum; kusacağımı anlayınca onu itip uzaklaştırdım. Hemen çöp kovasını getirip ağızma tuttu.

Sonrasında sadece kendi nefesimi duydum ya da o bile değil; tamamen kontrolüm dışında gelen titremelerle aynı tempoda, kesik kesik çıkan hırıltıları. Parmaklarım karınca- lanmaya başladı, ama iş işten geçmişti, yerin üzerime doğru geldiğini hissettim.

Eve dönüş yolunda Lee benimle hemen hemen hiç konuşmadı.

Prospect Street'te paket servis yapan bir restoranda durup patates kızartması almıştı. Salonumdaki masada kapalı duran paketten kokular yayılıyor, iştahım tamamen kaçmış olsa da ağzımı sulandırıyordu. Kanepedeydik, içerisi karanlıktı. Oturup beni kendine doğru çekmişti. Kucağında dimdik otururken, huysuz bir çocuk gibi somurtuyordum. Artık neye kızdığımı bile unutmuştum.

“Bu konuyu konuşmamız gerekiyor,” dedi usulca. Bana sarılmış, yüzünü boynuma gömmüştü.

“Aslında uzun zaman önce konuşmalıydık.”

“Haklısın. Özür dilerim. Bu gece olanlar için de üzgünüm.”

“Kimdi o? Şu çantalı adam?”

“Hedeflerimizden biri. Haftalardır onun peşindeydim. O barı buluşma yeri olarak kullandığından haberim yoktu; bilseydim seni oraya asla götürmezdim.”

“Demek polissin ha?”

Başını salladı.

“Neden bana daha önce söyleyemedin?”

Durdu. İstemesem de yumuşamaya başlıyordum sanki. Elimle oynayıp duruyordu; parmaklarını benimkilere geçirdi ve elimi dudaklarına götürüp parmak uçlarımı öptü. “Beklemediğim bir anda oldu,” dedi. “Normalde kadınlara gönlümü kaptırmam. İlişkilerim onlara bir şey anlatmak zorunda kalacak kadar uzun sürmez. Gördüğün gibi, işim de anlatılacak

kadar basit değil. Çoğu zaman gizli grevdeyim. Bu tür bir şeyi yalnızken yapmak daha kolay.”

“Tehlikeli görünüyor,” dedim.

“Bana da olduğundan daha tehlikeli geliyordu, ama alıştım.”

“O ilk gece, kan içinde buraya geldiğin gece, yaptığın şey bu muydu? Bir kavgaya karıştığını sandım.”

“Evet. O geceki öyle basit bir iş değildi. Ama o tür şeyler sık olmuyor. Çoğu zaman arabada oturup bir şeyler olmasını bekliyorum ya da onlarca e-posta okumak gibi, penceresiz boğucu bir odada bilgi topluyorum veya ertelediğim işleri yapıyorum.” Kıpırdanıp arkaya uzandı. “Burada tuğla gibi bir şeyin üstünde oturuyorum... nedir bu?”

Ajandamdı. Eve girdiğimizde Çantamla birlikte kanepeye atıvermiştim.

Kollarından kurtulup ayağa kalktım. “Patatesleri getireyim. Yanında bir şey ister misin? İçecek falan?”

“Hayır,” dedi arkamdan.

Isıtıcının fişini taktım. O an tek ihtiyacım bir fincan aydı.

“Sakıncası yoksa bakabilir miyim?” diye seslendi.

Birkaç dakika sonra fincanlarla döndüğümde ışıkları açmıştı. Ajandamı kucağına koymuş, sayfaları çeviriyordu.

“Ne yapıyorsun?”

“Merak ettim de. Kim bu insanlar?”

Ajandanın arkasındaki şeffaf cepte bir sürü kartvizit vardı. “Konferanslarda tanıştığım kişiler falan,” dedim. “Ajandama bakman doğru değil.”

“Neden?” dedi, ama kapatıp bana geri verdi.

“Ben personel müdürüyüm, Lee. Orada çalışanlarla ilgili bilgiler var. Disiplin kurulu toplantıları, o tür şeyler işte.”
Sırttı.

“Tamam. Patatesler hâlâ sıcak mı? Açlıktan lyorum.”

24 Aralık 2007 Pazartesi

Yavaş yavaş kendime geldim; yüzümü halıya dayamış bir halde yatarken kusmuk kokusu burnuma doldu.

Hemen ardından yine paniğe kapıldım. Stuart nefesimin yavaşlaması için uğraşırken, bana sarılıp yüzümü okşadı, sakin bir sesle bana bir şeyler söyledi, ama başlangıçta işe yaramadı. Onu duyamıyordum bile. Bir daha kustum. Neyse ki tekrar bayılacak kadar soluksuz kalmadım, ama bir şekilde bilinç kaybı yaşasam daha iyi olurdu.

Nihayet sesini duydum. “Bak buradayım. Benimle birlikte nefes al Cathy, hadi. Yardım çağırmak zorunda kalmayayım, bunu istemiyorum. Beni izle. Yapabilirsin, hadi.”

Sakinleşmem uzun sürdü; ancak o zaman onu doğru düzgün dinleyip söylediklerini anlamaya başladım. Gidip kendi dolabından temiz bir eşofman altıyla tişört getirdi; beni evde yalnız bırakmak istemiyordu, zaten ben de aşağıya gidecek durumda değildim. O kadar halsizdim ki ayakta zor duruyordum. Sendelediğimi görünce beni banyonun kapısına kadar götürüp bıraktı. Hemen soyunup küvete girdim, o sırada aralık bıraktığı kapıdan bana bir şeyler söylüyordu. Orada öylece

titreyerek otururken kendime, bedenimdeki yara izlerine bakmamaya, ne anlama geldiklerini düşünmemeye çalıştım.

Sanki o geri dönmüş ve beynimi ele geçirmişti. Belki de henüz değil: ama bekliyordu. Ona ait görüntüler, engellemeye çalıştığım o görüntüler hâlâ oradaydı. Eskisi kadar acı vermiyordu. Ama şimdi...

Stuart'ın duş jelini kullandım; elim öyle çok titriyordu ki birazı bileğime doğru akıp suya karıştı, ama kalanıyla ellerimi sabunlayıp saçımla bedenimdeki o kötü kokudan kurtulabildim. Duş jelinin kokusu tuhaf bir şekilde tanıdık geldi ve kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. Yüzüme su çarpıp ağzımı sabunlu suyla çalkaladım.

“Seni ilk gördüğüm günü düşünüyordum,” derken sesi o kadar yakından geldi ki sanki dışarıda holde değil de tam yanımda oturuyordu. Aralık duran kapıdan, öne doğru uzattığı bacaklarını görebiliyordum. “O emlakçı birden içeri daldığında, büyük ihtimalle kapıyı kontrol ediyordun. Bana nasıl da pis pis bakmıştın.”

“Hatırlamıyorum... öyle mi yaptım?” Dişlerim takırdıyordu. Boğazımın ağrıdığını fark edince, çığlık mı atıyordum acaba, dedim içimden. Öyleymiş gibi geldi.

“Yaptın ya.”

“Kapı açıldı... sürgülenmemiş.”

Güldü. “Zavallım şey; giren çıkan herkesin kapıyı açık bırakmasıyla nasıl başa çıktın?” Sonra ses tonu değişti. “Kapıyı kontrol ederken biri eşiği geçti diye dehşete kapılmış gibiydin. Bana baktığında yüzünde aynen bu ifade vardı. Daha önce de öfkeli yüzler görmüştüm, ama seninki en güzeliydi.”

Uyuşmuş parmaklarımla küvetin tıpasına asıldım ve akıp giden suyun sesini dinledim. Aşağıda yataktayken de aynı sesi duymuş ve sabahın üçünde yıkanması beni meraklandırmıştı.

“Güzel değilim ki,” dedim sessizce ve sol kolumdaki yara izlerine baktım. Bacaklarımdakiler daha belirgindi. En kötülerini ise hâlâ kıpkırmızıydı ve oradaki deriler gerilmiş, kaşınıyordu.

“Maalesef bu benim hitap şeklim. İşin bitti mi?”

Zar zor ayağa kalkıp bir havluya sarındım. Stuart’ın bu sabah aldığı duştan kalma havlu hâlâ biraz nemliydi. Tüm enerjim tükenmiş, bitkin bir haldeydim. Küvetin kenarına oturup tenimin kendi kendine kurummasını bekledim. Bedenime dokunmak istemiyordum.

“Gidip biraz su ısıtsam sorun olur mu? İyisin değil mi?” Sesini duyunca yerimde sıçradım. “Giysilerini kapıdan uzat da kirliye atayım.”

“Tamam,” dedim cansız bir fısıltıyla. Sesimi tümünden kaybetmek üzereydim. Bu bana geçmişini hatırlattı; olayın ertesi günü polisler beni sorguya çekmek için uğraşırken konuşamıyordum. Üç gün boyunca çığlık atıp durmuştum. Sesime kavuşup onlarla doğru dürüst konuşabilecek hale gelene kadar, günlerce beklemek zorunda kalmışlardı. Tabii o zamana kadar o da bir sürü görüşme yapmıştı.

Stuart’ın bıraktığı tişörtle pantolonu giydim. Üzerimde şalvar gibi duran pantolonu düşmesin diye belinden tutmak zorunda kaldım. Özellikle kollarım hâlâ açıkta olduğundan yarı çıplak gibiydim. O kötü yara izlerini görmesini istemiyordum. Kapısının arkasında asılı duran lacivert bornozu giyince,

bedenime neredeyse iki kez dolandı. Etek uçları da yere değiyordu. Bu idare eder, dedim.

Onu mutfakta buldum. Çamaşır makinesi santrifüje geçmiş, giysilerim yıkanıyordu. İçerde hafif bir dezenfektan kokusu aldım. Stuart masaya bir fincan çay koydu ve oturup içmeye başladım; çıplak ayaklarım taş zemine değince bir tuhaf oldum. Daha önce onun evinde, bırakın giysilerimi, çoraplarımı bile çıkarmamıştım.

“Konuşmak ister misin?”

“Bunu yapabileceğimi sanmıyorum,” dedim fısıltı halinde.

“Telefonda söylediklerini anlatabilir misin peki?”

Bunu düşünüp sözcükleri kafamda tarttıktan sonra, “Aydın 28’inde serbest kalacağını söyledi,” dedim.

“Sana saldıran adam mı?”

“Evet.”

Başını salladı. “Tamam. Aferin.” Sanki az önce karmaşık bir matematik problemini çözmüş zeki bir öğrenciyle konuşuyordu.

“Lancaster’da bir adrese gidecekmiş. Buraya geleceğini sanmıyorum, dedi.”

“Senin nerede yaşadığını biliyor muymuş?”

“Sanmıyorum. Üç kere taşındım. Polis dışında beni o zamandan tanıyan tek bir kişi var: Wendy.”

“Wendy tehlikede olabilir mi sence?”

Bir an düşünüp başımla hayır işareti yaptım. “Bence arkadaş olduğumuzu bilmiyor. Wendy’yle hiç konuşmadık; beni

bulduğu güne kadar. Sonra o tutuklandı. Gerçi Wendy mahkeme de ifade verdi ama.”

Çayım dan biraz içtim. Genzimi yaksa da sihirli bir etkisi olmuştu. Adeta bir anda sakinleştiğimi hissettim.

“Hepsi geçecek,” dedi tatlılıkla. “Şu an güvendesin. Bir daha asla canını yakmayacak.”

Gülümsemeye çalıştım. Ona inanmak, güvenmek istiyordum. Hayır, ona gerçekten güveniyordum; sonuçta onun mutfağında ydım ve üzerimde onun giysileri ve bornozu vardı. “Bunun sözünü veremezsin.”

Bir süre düşündükten sonra cevap verdi. “Hayır, sana böyle bir söz veremem. Ama artık tek başına değilsin. Ve bu canavar herifle ilgilenmeyi bırakıp her geçen gün iyiye doğru gider ve güçlenebilirsin, ta ki korkularından tamamen arınana kadar. Ya da seni hırpalamaya devam etmesine izin verirsin. Bunun kararı sana ait.”

İstemed en gülümsediğimi fark ettim.

“Bu gece burada kalacak mısın?”

Seçenekleri aklımdan geçirdim. Eve gidip kontrollere başlamak istiyordum, ama aynı anda korku içinde ydım. Eve gitmeye korkuyordum. Onun olmadığı bir yerde bulunmaktan korkuyordum.

“Evet,” dedim.

“Ben kanepede uyurum.”

“Hayır, benim için fark etmez. Senin rahat yatağında yatman lazım,” dedim omzunu göstererek.

“En son kanepemde uyuduğunda nasıl çılgına dönmüş-tün, unuttun mu?”

“Uyanınca kendimi senin yatağında bulsaydım muhteme-len daha çok korkardım. Kaneppe pek ürkütücü değil.”

“Madem bu kadar eminsin. Karnın aç mı peki?”

Aç değildim, ama saatler önce fırına koyduğu güveç hâlâ pişiyordu. Biz de birer kap alıp kucağımıza koyduk ve sosuna ekmek batırarak afiyetle yedik. Yemek sıcak ve baharatlıydı, boğazımı yaksa da tadı hiç fena değildi. Açmaya fırsat bula-madığım şarap şişesini de getirmişti. Onu da içtik.

“İyi bir fikir değil galiba,” dedi ilk kadehini bitirince.

“Ne değil?”

“Alkol. Zor bir gece geçirdin ve yarın Noel yemeğini pi-şirmem için benim de ayık kalmam lazım.”

“Ama tadı çok hoş.”

Bana doğru dönüp gülümsedi. Kolunu kıpırdatacak hali yok gibiydi; gözleri de donuklaşmıştı sanki. “Bugün isteyken sürekli eve dönüp kafayı bulurum diye düşünüyordum.”

“Niye?”

“Doğrusu bir önceki Noel pek iyi geçmedi. Hâlâ etkisin-den kurtulamadım, unutmaya çalışıyorum. Sarhoş olmak çö-züm değil tabii, ama belki işe yarar diye düşündüm.”

“Geçen Noel’de ne oldu?”

Kendine biraz daha şarap koydu, sadece birkaç yudum almama rağmen benim kadehimi de ağzına kadar doldurdu. “Hannah’la ilişkimiz kötü gitmeye başlamıştı.”

“Nişanlınla mı?”

Başını salladı. “Noel yemeğinde bende toplandık. Dört kişiydik: Ben, Hannah, kardeşi Simon ve onun kız arkadaşı Rosie. Simon benim üniversitede kankamdı, Hannah’la da öyle tanıştık. Yemeğin sonuna doğru Han’a bir telefon geldi. Nöbete kalmak gibi bir zorunluluğu yoktu, ama acil bir durum olduğunu ve her durumda gideceğini söyledi. Simon onu çok kötü azarladı, o da bir küfür savurup paltosunu aldı ve gitti. Simon deliye döndü, bense ne olduğunu anlayamadım ve ‘unut gitsin’ diyerek onu yatıştırmaya çalıştım. Çok ters bir durumdu tabii ve bir süre sonra onlar da gidince tek başıma kaldım. Hannah sabahın üçünde geri döndü; onu beklerken kanepede uyuyakalmışım.”

Dönüp bana baktığında, kötü anıların etkisiyle kaşları çatılmıştı. “Boktan bir Noeldi gerçekten. Meğer görüştüğü adama Noel’i onunla geçireceğine söz vermiş. Simon her şeyi biliyor-muş. Belli ki bana anlatmak üzereydi; bu yüzden Rosie onu zorla götürdü. Noel’imi berbat etmek istemiyordu.”

“Ne zaman öğrendin?”

“Temmuza kadar haberim olmadı.” Kanepeye yaslanıp şarabını bitirdi. “Bu konuda konuşmak istemiyorum,” dedi kararlı bir tavırla.

Ben son dakika haberlerini izlerken gidip bulaşıkları yıkadı, sonra yatak odasından yorganını getirip omuzlarıma sardı. Devasa bir şeydi.

“Dolapta uyku tulumum var,” dedi. “Sen bunu al.”

“Teşekkürler.” Göz göze geldiğimiz an nabzımın hızlandığını hissettim. Beni yine öpmeye çalışırsa ne yapardım bilmiyorum. Evde dolaşırken durup dinledim; mutfağın ve koridorun

ışıklarını kapattı. Yumuşatıcı ve hafiften tıraş losyonu kokan sıcacık, puf puf yorganın altına girip kanepeye uzandım. Uyu-yabileceğimi hiç sanmıyordum. Öylece yatıp bunu düşünürken bir anda dalıp gitmişim.

17 Ocak 2004 Cumartesi

Sylvia'nın partisi Spread Eagle'daydı; burası yıllarca pek çok muhteşem geceye sahne olmuş, favori barlardan biriydi. Sylvia bizim müdürle gelgitleri olan bir ilişki yaşamıştı, ama kavgaların arasında arkadaş kalmayı başarmışlardı.

Taksiye bindiğimizde Lee keyifsiz bir ruh hali içindeydi.

“Bak, eğer hoşuna gitmezse çok kalmak zorunda değiliz. Gerçekten. Bir iki saat, tamam?”

“Olur, bakarız.”

O kadar yakışıklı görünmeseydi, defolup gitmesini söyleyebilirdim. Ona en çok neyin yakıştığına bir türlü karar vermiyordum: Takım elbise, sinekkaydı tıraş ve muhteşem kokularla mı, yoksa kotlu ve pis haliyle mi gelmesini tercih ederdim? Bu gece iki arada kalmış gibiydi –kot pantolon, gözlerini daha canlı ve hiç olmadığı kadar mavi gösteren lacivert bir gömlek ve en azından temiz. Kendimizi bardan yayılan gürültüye ve keşmekeşe hazırlayıp kapıya doğru ilerlerken elimi tutup sıktı.

Bunun tek nedeni o aptal elbiseydi tabii.

Duştan çıkıp kurulanmış ve çırılçıplak bir halde yatak odama girdiğinde, siyah kadife elbisemle cebelleşiyordum;

böyle kendinden emin, kasıla kasıla yürümeyi ancak onun fiziğindeki biri becerebilirdi.

“Bunu mu giyiyorsun?”

Elleri belimde kayarak ilerlerken, bedenini bütünüyle bana bastırdı.

“Şüphesiz,” dedim zevkten dört köşe.

“Niye kırmızı olan değil?”

“Çünkü alt tarafı Spread Eagle’a gidiyoruz. Orası bir bar. Öyle gösterişli, lüks bir bar da değil. Kırmızı saten bir elbise giyersem fazla abartılı durur.”

Açık duran dolaba baktı ve siyahlarla morların arasında bir mücevher gibi parıldayan kırmızı elbiseyi askıdan aldı. Bir an karşıdan bana atacağını sandım, ama onun yerine yatağa oturup sırtındaki düğmeleri teker teker açtı.

“Lee?”

Orada olduğumu unutmuş gibiydi. Sonra ayağa kalkıp yanımda durdu, yüzünü boynuma gömdü. Dilini tenimde gezdirip nefesini kulağıma üflerken, bedenim baştan aşağı ürperdi. “Kırmızıyı giy,” dedi tatlılıkla.

“Lee, yapamam. Gerçekten. Bunun nesi var ki?”

“Hiçbir şeyi yok. Güzel. Sen de güzelsin. Ama kırmızı sana çok yakışıyor.”

“Siyah da fena durmuyor,” dedim, dolabın kapağındaki aynada görüntümüze bakarak. “Öyle değil mi?”

Eli bacağımın üst tarafından öne doğru kıvrılınca, eridiğimi hissettim. Sonra diğer eliyle elbisemi yukarı sıyırdı ve şaşkın şaşkın ona bakarken bir anda beni yatağa yatırdı ve elbisemi başıma doğru çekti. Sırtüstü yorganın üzerine düşerken

kahkahalara boğuldum; o sırada çıplak göbeğime bakıp ağzını şapırdatıyor, bir yandan da elbisenin kollarıyla boğuşuyordu.

Kendimi ona bırakıp beni soymasını bekledim. Bir yarım saat daha tüm ilgisini bedenime yoğunlaştırmasına izin verdim. Sonra giyinip aşağıya inince, tekrar siyah elbiseyi üzerime geçirdim. Tam çıkmaya hazırlanırken dışarıdan taksinin sesi geldi. Lee yol boyunca benimle konuşmadı.

25 Aralık 2007 Salı

Noel sabahı uyandığımda, pencereden odaya dolan güneş gözlerimi kamaştırdı ve yaz geldi herhalde, dedim kendi kendime. Mutfakta Stuart'ın çıkardığı gürültüyü, tava tencere seslerini duyunca birden Noel olduğunu hatırladım. Alistair'in gelmesine birkaç saat kalmıştı.

Doğrulup oturduğumu fark edince, “Merhaba,” dedi. “Mutlu Noeller.” Kotuyla eski püskü gri bir tişört giymişti. “Suyu ısıtayım bari.”

“Ben de kalksam iyi olacak,” dedim boynuma kadar çektiğim yorganın altından.

Gelip yanıma otururken omzunu oynatınca acıyla yüzünü buruşturdu “Düşünüyordum da,” dedi gözünü benden ayırmadan, “istersen Alistair'i arayıp iptal edebilirim.”

“Neyi? Noel partisini mi?”

“Canın yalnız kalmak isterse diyorum hani. Dün olanlardan sonra. Onun için sorun olmayacaktır.”

Güldüm. “Çok nazıksın, ama benim için de sorun olmaz. Ciddiyim.”

Birden yarı çıplak olduğumu fark edip yorgani iyice yukarı çektim. Dün geceki panik atak ve o kasmalar... “O halde giyinsen iyi olur,” dedi neşeyle. “Aşağıya inip giyecek bir şeyler getirmemi ister misin? Yoksa dünkülerini mi giyersin? Hepsini tertemiz oldu.”

Aşağıya, kendi daireme inip giyecek bir şeyler araştırırken bir süre yalnız kalmayı düşündüm. Hava güneşli olmasaydı, benimle gelmesini isterdim sanırım. Dışarıda güneş pırıl pırlıydı. Böyle bir günde kötü şeyler olamazdı.

“Sorun olmaz herhalde. Gidip giyineyim, sonra da yukarı gelirim.”

Ayağa kalkarken, “Yanında bir şeyler de getir,” dedi.

“Bir şeyler?”

“İşte, diş fırçası falan. Yani bu gece burada kalacaksan.”

Gece kalmak istemiyordum. Aslında evden bir daha çıkmayı başarırsam, bu onun şanslı olduğu anlamına geliyordu. En az iki saatim kontrollerle geçecekti, sonra da iş kıyafetlerimi düzgünce katlayıp üstüne de ayakkabılarımı oturtup düşürmeden aşağıya kadar taşıyacaktım.

Evde her şey yolundaydı. İçerisi soğuktu, çünkü normalde bu saatlerde işte oluyorum ve merkezi ısıtma altıda devreden çıkıyor. Perdeler bıraktığım gibi duruyordu; dairede her şey olması gerektiği gibiydi. Hemen işe girip kontrollere başladım. Bunu Stuart'ın tişörtü ve üzerimden dökülen eşofman altıyla yapmak ne tuhaftı.

Her yeri üç kez kontrol ettikten sonra, biraz ısınayım diye duşa girdim ve saçlarımı geriye doğru yatırarak şekil vermeye çalıştım. Dolabı gözden geçirirken beni elli yaşlarında göstermeyecek bir şeyler var mı diye düşünüyor, eciş bücüş kumaşların içinde gizlenmeye çalışıyordum.

Sonunda üzerime sımsıkı oturan bir üst –genellikle işte tayyörün içine giydiğim– ve oldukça cüretkâr denebilecek bir mini etek buldum. Ve siyah külotlu çorap. Bu halimle acemi Ninjalara benzemiştim. Son olarak da çekmecelerin dibinde uçuk pembe bir kaşmir hırka bulup çıkardım. En azından bu kollarımdaki yara izlerini gizler, dedim. Önünü iliklemek yerine uçlarından belime bağladım.

Üzgün üzgün ayakkabılarıma, hepsi de pantolonun altına giymek için yaratılmış o güzel çiftlere baktım. Koşup kaçma ihtiyacı duyduğum takdirde en doğru seçim onlardı, ama fazla albenili değillerdi.

Aman, ayakkabıya ihtiyacım yoktu ki, alt tarafı yukarıya çıkıyordum işte.

Saçımı havluyla kurulayıp biraz makyaj yaptım. Ne de olsa onu korkutmak istemiyordum. İşim bitince şöyle bir aynaya baktım. Çok tuhaf ve çok sıksa görünüyordum. Beni aramaya gelirse, dedim içimden, görür görmez tanıyacağı için şanslı.

Bunları düşünmek istemiyordum. Bir çanta bulup içine gerekli olabilecek birkaç şey tıktırdım; diş fırçası, eşofman, bir tişört ve temiz çamaşır. Sonradan istemediğim halde tekrar aşağıya inmek zorunda kalmamak için bu kadarı yeterliydi.

Çantayı hemen kapıp çıkmak için kapının ağzına bırakıp kontrollere başladım.

Spread Eagle tıklım tıklımdı; içeridekilerin çoğu Sylvia'nın *Lancaster Guardian*'dan arkadaşlarıydı. Bangır bangır çalan müziğe rağmen -hatta bir de DJ getirmişlerdi- bağrıışmalar ve kahkahalar müziğin sesini bastırıyordu. Gürültüye ve insanların haline bakılırsa, neredeyse sabahtan beri içiyorlardı.

Barda tüm dikkatleri üzerinde toplamış bir halde konuşup duran Sylvia, bordo eteği ve gözleriyle uyum içindeki zümrüt yeşili ipek bluzuyla her zamankinden daha güzel ve egzotik görünüyordu. Bluzun düğmelerini göğüs dekoltesini sergileyecek kadar açmış, aradan kırmızı sutyeni de görünüyordu. Beni görünce bir çığlık kopardı ve iki yanındaki takım elbiseli adamların arasından sıyrılıp yalpalayarak yanıma geldi. Bana sarıldığında pahalı parfüm, cin ve domuz pane kokuları burnuma doldu.

“Ah TANRIM! İnanabiliyor musun? Resmen *DAILY MAIL*'e gidiyorum ya!”

Bir süre karşılıklı hoplayıp zıpladıktan sonra, Lee'nin orada olduğunu hatırlayıp kenara çekildim.

Sylvia en cilveli tebessümünü takınıp öne doğru geldi ve zarif bir reverans eşliğinde Lee'ye elini uzattı. “Tekrar merhaba, Lee.”

Lee ona meşhur gülücüklerinden birini bahşedip yanğından öptü. Şüphesiz bu Sylvia için yeterli değildi; hemen kollarını boynuna dolayarak onu onurlandırdı. O sırada Lee bana bakıp göz kırptı.

Bu karşılamanın sonrasında rahatlamış gibi geldi bana. Barda hızlı bir tur atıp tanıdık birkaç kişiyle konuştum, bu arada alkolün dozunu fazlaca kaçırdım, kim olduğunu çıkaramadığım ve daha önce hiç görmediğim birileri bana içki ısmarladı, onlara da hayır demedim. Ara ara gözüm Lee’ye takıldığında gayet iyi göründüğünü fark ettim. Çoğunlukla Sylvia’nın işe girdiği dönemde editörü olan Carl Stevenson’la sohbet ediyordu. Daha sonra onu bir grubun yanında gördüm. Sylvia da onlara katılmış, bir ona bir diğerlerine laf atıyordu. Lee ona baktığımı görünce gülümseyip yine göz kırptı.

Barda dikilmiş, Len Jones’a –polis muhabirlerinin şefiel kol hareketleriyle bir şeyler anlatan Lee’yi izlerken, bir saat geçmiş bile, dedim içimden. Len evli olmasına rağmen geçtiğimiz yaz Sylvia’nın peşini bırakmamış, Bayan Annabel Jones birçok kez onu tırnak makasıyla hadım etmekle tehdit etmişti.

Barda Lee’ye sokuldum ve kolunun altından kıvrılarak geçip ona sarıldım.

Karşılığında o da tam kulağımın üzerine biralı ağzıyla bir öpücük kondurdu.

“Ah, bu sevimli cadalozla beraber olduğunu hiç söylemedin!” dedi Len, sulu bir tavırla bardağını bana doğru kaldırarak.

“Merhaba Len.”

“Cath, minik seks bombam benim. Nasılsın? Ve niçin benimle konuşmaya gelmedin?”

“Aslında şimdi tam da seninle konuşmak için geldim,” dedim. “Lee’nin bana bir içki daha ısmarlayacağını umuyordum, ama bunun konumuzla bir ilgisi yok tabii.”

Sözlerimdeki imayı anlayan Lee barmene seslenip bir onluk uzattı ve karşılığında bana bir votka aldı. O sırada Len “tuvalete gideceğim” gibi bir şeyler mırıldanıyordu.

“Demek keyfin yerinde ha?” dedim kulağına eğilerek.

Bana bakıp başını salladı. İçini okumayı çok iyi beceriyordum. O an tam olarak ne düşündüğünü bilmek beni heyecanlandırdı, dizlerim titremeye başladı. Gözümü ondan ayırmadan elimi kasten pantolonunun önüne götürüp sıktım ve gözlerinin kapanıp yüzünün kızardığını gördüm, sonra da elimi çekip içkimden bir iki yudum aldım.

“Ne fettan bir kadınsın sen!” dedi dişlerinin arasından.

“Eve dönene kadar bekle.”

Bakışları o kadar beklemeye razı olmadığını söylüyordu.

Doğrusu, işin bu fettanlık bölümünden fazlaca keyif alıyordum. Gidip Sylvia’yla dans etmeye başladım; ayakkabılarını çıkarmış, dans pistine dönüştürülen pis parkelerin üstünde yalınayak hoplayıp duruyordu.

Lee’nin bizi izlediğini gördüm; Sylvia da fark etmişti ve hemen beni kendine doğru çekip pervasızca öpmeye başladı.

Sonunda beni bırakınca, “Sürtüğün tekisin,” diye bağırdım.

“Tamam, vazgeçiyorum. Bu durumda, ben Londra’ya def olup gitmeden bir üçlü grup yapma şansımız yok, öyle mi?”

Gülüp Lee’ye şöyle bir baktım. Yüzü çok matrak bir ifadeye bürünmüştü. “Sorsam ne der sence?”

Kolu yılan gibi kıvrılarak belime dolandı ve birlikte dönüp ona şuh bir bakış fırlattık. “Çok tatlı ya!” diye haykırdı Sylvia.

“Biliyorum ve tümüyle bana ait olduğunu hatırlatıyorum.”

Gölerek birbirimize sarıldık ve “Lady Marmalade”la aynı tempoda zıplamaya başladık.

Fakat Sylvia’nın tümüyle dansa ve bana yoğunlaşma hali uzun sürmedi ve tanımadığım, kan ter içinde kalmış iki adam onu çekip uzaklaştırdı. Gazeteden olduklarını hiç sanmıyordum, ama Sylvia’nın umurunda değil gibiydi.

Lee kayıplara karışmıştı. İki yanımda birer etten duvar örölmüş halde pistin ortasında dururken, gürültüden kulaklarım uğulduyor, keşke bu kadife elbise yerine daha serin tutacak bir şey giyseymişim, diye hayıflanıyordum.

En sonunda devam edemeyecek kadar sıkıştığırna karar verip bayanlar tuvaletine koştum, kuyruğa bir göz atıp hemen erkekler tarafına girdim.

Pisuarlarda duran adamların yanından geçerken, “Bakmıyorum,” diyerek başımı çevirdim ve kendimi kabinlerden birine atıp kapıyı kilitlediğim anda, derin bir oh çekip klozete tünedim.

İşimi bitirince Lee’ye bakınmaya devam edip, salonıda kendinden geçmiş kalabalığın arasında zikzaklar çizerek azimle ilerledim. Bizimki yine bara yaslanmış, Len’le muhabbet halindeydi.

“Bize biraz izin verir misin?” diye bağırdım kibarca. Len’in tek kaşı havaya kalktı ve başını salladıktan sonra bara dönüp bir içki daha istedi.

Lee’nin elini tutup koridordan aşağıya sürükledim ve tuvaletleri geçip içki servisi yapılan açık alana çıkardım. İnsanlar temiz hava almak için kapının etrafına toplanmıştı, ama biz devam edip bahçe kapısından geçerek çocuk parkına

girdik. Burası yazın tıklım tıklım olurdu, ama şimdi ıssız ve kapkaranlıktı.

Onu sürüklemek zorunda kalmadım; aslında nereye gittiğimizi anlayınca kontrolü ele geçirip beni çekiştirmeye başladı.

Ayağım topaklanmış bir çimen parçasına takıldı ve sendeleyip piknik masasına dayandım. Eteğimi yukarı sıyrırken, külotlu çorap giymekle doğru bir karar verdiğimi düşünüyor, aynı zamanda çamaşırımı erkekler tuvaletinde çöpe attığıma seviniyordum.

Göğün kızılığı cılız bir ışık halinde üzerine vurmuş, ancak karaltı halinde görünüyor, ama nefesi duyuluyordu. Tek parmağımla kotunun beline asılarak onu yanıma çektim, kemerini çözüp düğmelerini ve fermuvarını açtım. O sırada onun da bir eli bacağımın iç tarafından yukarılara doğru gidiyordu. Çamaşır giymediğimi fark edince hafif bir inilti kopardı.

Ağzımı zorla açarak hoyratça öptü beni, sonra da isteksizce oradan ayrılan dudakları kulağıma yaklaştığında sesi kesik nefesler halinde çıkıyordu. “Sen var ya, kaltağın tekisin...”

“Sus,” dedim ağzımı ağzına yaklaştırıp, “Bahse girerim, bu elbiseyi giydiğim için mutlusundur şimdi, öyle değil mi?”

İçkinin dozunu biraz kaçırdığı için işi uzadı. Gecenin dondurucu soğukunda bana yaptıkları her ne kadar hoşuma gitse de çıkardığımız sesler duyulacak diye endişelenmeye başlamış, bir yandan da -aslında daha çok- popoma batan kıymıkların derdine düşmüştüm.

Derken işini bitirdi ve beni döndürüp tek eliyle masaya dayadı, diğeriyle de yeniden eteğimi belime kadar çekip sıktağı dişlerinin arasından çıkan ses eşliğinde bir de arkadamdan

becerdi. Masaya çarpınca nefesim kesilir gibi oldu ve her darbede kenarlara tutunan parmaklarıma tahtanın kıymıkları battı. Güçlü elleriyle beni arkadan masaya bastırırken canımı acıtiyordu.

Arada başka sesler de duyuyordum –ondan mı acaba? Çok uzaklardan gelen. Sonra biri, kıkırdayan bir kadın - evet, yanılmam mürkün değildi. Belli ki aynı muameleyi görüp keyiflenen biri daha vardı ve burası tam da yeriidi. Bir şey söylersem mi, diye düşünürken biraz gerildim; bunun istenilen etkiyi yaptığı belliydi, çünkü tam o anda öyle şiddetli bir darbe geldi ki karnım masanın sivri kenarına sürtününce keskin bir acı hissettim.

Derhal işini bitirip toparlanırken beni öylece ayakta dikilmiş bir halde bıraktı. Hemen elbisemi aşağı çektim. Lee'nin öksürür gibi bir ses çıkardığını duyduğumda, kaydırağın arkasından iki kişi çıktı -çingene pembesi eteği bu ışıktaki bile fark ediliyordu. Sylvia'nın peşinden –can simidine tutunur gibi eline yapışmış– süklüm püklüm bir halde ve elinin tersiyle ağzını silerek gelen Carl Stevenson'dı.

Kıkırdayarak, “İyi akşamlar,” diyen Sylvia bana göz kırptı ve birlikte yanımdan geçip bara yöneldiler.

Biz de el ele bahçe kapısından otoparka geçtik ve oradan tekrar ön tarafa gidip taksi araştırdık. Yine titremeye başlamıştım.

“Siz kadınlar niye hiç palto giymezsiniz acaba?” dedi bana sarılırken.

“Sen varsın ya, beni ısıtırsın.” Boynundan öptüm.

Gecenin bu bölümü çok güzeldi. Taksi yolculuğu da öyle; bilhassa eli eteğimin altına girip, yol boyunca parmaklarıyla yaptıkları bir harikaydı.

Ne var ki eve girdiğimizde bir şeyler değişti.

“Gidip duş almayı düşünüyorum,” dedim ayakkabılarımı merdiven altındaki dolaba sokuştururken. Lee elleri ceplerinde, donuk bir ifadeyle salonda dikiliyordu.

“Ben eve gidiyorum,” dedi.

Kulaklarımın uğultusundan onu doğru duyduğuma emin olamayıp içeri girdim. “Eve gidiyorum mu dedin? Neden? Kalmıyor musun?” Yanına gidip ellerimi belinde kenetledim. Bir an hiç kıpırdamadı, sonra elini cebinden çıkarıp kollarımı kavradı ve beni nazikçe, ama kesin bir tavırla kendinden uzaklaştırdı.

“Sorun ne?” O keyifli sarhoşluğun yerini tatsız bir duygu almaya başlıyordu.

Sonunda göz göze geldiğimiz an, onunkiler daha önce görmediğim yoğun bir öfkeyle kararmıştı. “Sorun ne ha? Gerçekten bilmiyor musun? Tanrım.”

“Lee, söylesene. Ne yaptım?”

Bunu daha net anlamam için başını iki yana salladı. “O da neydi öyle? Erkekler tuvaletinden çıkmak falan? İç çamaşırını da yanlışlıkla orada bıraktın, öyle mi?”

“Bayanlar tuvaletinde kuyruk var diye oraya girdim. Sylvia’yla hep öyle yapıyoruz,” dedim cılız bir sesle.

“Sylvia!” Dayanamayıp patladı. “Bu da tümüyle ayrı bir konu! Dans pistinde onunla sarmaş dolaş ne yaptığını sanıyordun ha? Öyle elleşmek falan da ne oluyor?”

“Sana seksi görüneceğini düşündüm,” derken gözlerimin dolduğunu hissettim. Her şey ters gidiyordu. “Onunla bir şey yapmak gibi bir niyetim yoktu.” Belli ki üçlü grup teklif etmek için doğru zaman değildi.

“Of, bir de ağlamaya başlama şimdi,” diye gürledi. “Aklından bile geçirme, sakın.”

Kendimi tuttum. “Lee! Tuvalette çamaşırımı çıkardım çünkü dışarı çıkar çıkmaz seni bulacağımı biliyordum.”

“Ya, bunu nasıl bilebilirim? Belki de içeride birini beceriyordun. Seni kaltak seni.”

Bu sözler sinirimi zıplattı. “Öyle aniden gerildin diye bana hakaret edemezsin! Bahçede beni becerirken şikâyet eder gibi bir halin yoktu.”

“Sonra sevgili arkadaşın da oradaydı, sayemizde gözleri bayram etmiştir kesin.”

“Orada olduğunu bilmiyordum!”

“Söylesene, bunu sık sık yapıyor musunuz? Gidip orda birbirinizi seyretmek keyifli mi ha? Lanet olsun!”

“Hayır!” Tümüyle değilse de yalandı. Bunu bir iki kez yapmıştık, eğlenmek için. Birini parka kim önce götürebilecek diye birbirimize kafa tutmuştuk. Ama bu geceki farklıydı...

“Lee...” Yavaşça koluna dokunup onu yatıştırmaya, geri döndürmeye çalıştım, ama silkinip elimden kurtuldu.

“Hadi ama, özür dilerim. Düşündüğü gibi değildi. Lee.” Bu kez iki eliyle sertçe itti beni. Arka üstü kanepeye düştüğümde bir an soluksuz kaldım.

Ani bir iç çekişle bana sırtını döndü. “Gitsem iyi olur.”

Kanepede doğrulup oturdum; öfkesinin şiddetini fark edince birden afallamış, onu kaybetme ihtimali beni perişan etmişti. “Evet, iyi olur.”

Gittikten sonraki ilk saati uzun sıcak bir duş alarak, odadan odaya seğirterek, söylediklerini ve davranışlarımı nasıl yorumladığını tekrar tekrar düşünerek geçirdim.

Başka kimseyle sevişmemiş, kimseyle flört bile etmemiştim; hayattaki en yakın arkadaşım diyebileceğim Sylvia bu sınıfa dahil edilemez tabii. Lee kafayı yemiş olmalıydı. Ama sonra orada benden başka kimseyi tanımadığını düşündüm; onu yüzüstü bırakıp gece boyunca başkalarıyla gülüp eğlenmiş, saçlarımı savurarak, kirpiklerimi titreterek oradan oraya uçuşup durmuştum. Ya dans pistinde Sylvia’nın dudaklarına yapışmama ne demeli? Of, Tanrım!

Sonraki bir saati de kanepede geçirdim. Dizlerimi toplayıp oturdum, boş gözlerle ve hiçbir şey anlamadan televizyona baktım. Alkolün etkisi yavaş yavaş azalırken midemin bulandığını hissettim.

Tam yatağa gitmeye hazırlanırken –asla uyuyamayacağımı bildiğim halde– kapıda hafif bir tıkırtı duydum. Sonra da her şey yoluna girdi, çünkü oradaydı; koridorun ışığı yüzüne vurmuştu, gözlerindeki yaşları, acıyı, tümüyle açığa çıkmış o dehşet verici acıyı çok net görüyordum. Sendeleyerek bana doğru bir hamle yaptı. “Özür dilerim, Cathy, ben...”

Ona sarılıp içeri çektim ve dudaklarına, gözlerinden akan yaşlara sevgi dolu öpücükler kondurdum. Kilometrelerce yürümüş, her yanı buz kesmişti. Hemen giysilerini çıkarıp onu duşa soktum. O ilk gecenin, üç kaburgası kırılmış ve kaşı yarılmış bir halde evime geldiği gecenin tekrarı gibiydi.

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadı. Yatakta yanına uzanmış, bedenimi kullanarak onu biraz olsun ısıtmaya çalışıyordum.

“Hayır, Lee, sen haklıydın... kendimde değildim. Özür dilerim. Bir daha seni asla utandırmayacağım.”

Bu kez benimle sevişirken son derece nazikti.

Saatler sonra, karanlığa gömülmüş odada yanımda yatan Lee'nin düzenli, derin derin nefes alıp verişini dinlerken, o gözleri ilk gördüğüm andan itibaren kafamı kurcalayan soru sonunda bir fısıltı halinde dile geldi. “Kalbini kıran kimdi Lee? Kimdi o?”

Cevap vermesi uzun sürünce uyuduğunu sandım... sonra o isim bir tılsım gibi, sihirli bir sözcük gibi havaya yayıldı. “Naomi.”

Ertesi sabah kollarımdaki çürüklerin nasıl o hale geldiğini unutmuştum. Ama o ismi ve huşu içinde –bir fısıltı, bir iç çekiş- söyleyişini hiç ama hiç unutmadım.

25 Aralık 2007 Salı

Tekrar yukarı çıktığımda, daha içeri girmeden sesleri duydum. Kapıyı açık bırakmışlardı; normalde bu beni panikletirdi, ama sonuçta burası benim evim değildi.

Stuart mutfaktaydı. Kapıyı çarparak kapattım ve koridor-
dan geçip yanına giderken cümlesini tamamlamadan durup
bana baktı.

Köşeyi döndüm ve işte, Alistair Hodge karşımdaydı. “Ah,
sen o muhteşem Cathy olmalısın; hakkında çok şey duydum.
Nasılsın canım?”

“İyiyim, teşekkürler. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Elini sıktım ve uzattığı şarap kadehini alır almaz, bayağı
bir rahatlamam gerekecek, dedim içimden.

“Hadi gel, oturalım canım. Dinleyecek güzel bir müzik bu-
labilir miyiz, bir bakalım.”

Alistair’in peşinden salona geçerken başımı çevirip Stuart’a
baktım. Gülümsedi, göz kırptı ve yemek hazırlığına kaldığı
yerden devam etti.

Alistair boylu poslu bir adamdı ve saçları benimkiler gibi
erkenden kırılmaya başlamıştı. Koca göbeği üzerindeki keten
gömleğin düğmelerini zorluyor, kahverengi fitilli kadife panto-
lonun kemeri içine gömülmüş, görünmüyordu bile. Dev cüs-
sesine rağmen çevikliği garibime gitmişti; birlikte CD’lerin ilk
tomarını gözden geçirdikten sonra mutlu mesut yerinden fır-
ladı ve gidip Stuart’ın koleksiyonundan birkaç tane daha seçti.

“Stuart, oğlum, sende de hiç Noel şarkısı yokmuş ya.”

“Televizyonda var mı, bir bak bakalım,” diye seslendi beriki.

“İtiraf etmeliyim ki bende de yok,” dedim.

“Of, çok yazık. O müzikleri dinlemezsem Noel havasına gi-
remiyorum.” Hızla kanalları tarayıp sonunda kuş gibi şakıyan

bir çocuk korusu buldu. Oğlanların kaşları havaya kalkmış, yuvarlanmış dudakları meleklerin başındaki halelere benzemişti.

Yanaklarım kızarmaya başlıyordu, oysa daha yarım kadeh içmiştim.

“Omzun nasıl?” Alistair mutfağa doğru seslendi.

“Daha iyi. Yakında düzelir.”

Bana doğru eğilirken pis pis sırtıyordu. “Sana olanları anlattı mı?”

“Sadece bir hastadan tekme yediğini söyledi.”

“Ya, o zaman hikâyenin tamamını öğrenemedin. Bizim Dr. Richardson azıcık kahramandır da. Birden agresifleşen bir hastayla hemşirenin arasına daldı. Adamın üstüne çullanıp yere devirdi ve...”

“Abartıyor,” dedi Stuart. Elinde şarap şişesiyle bir anda yanımızda bitti ve kadehlerimizi tepeleme doldurdu.

“... ve yardım gelene kadar tek eliyle zapt etti onu.”

Stuart’a baktım.

“Genelde böyle kötü şeyler yaşamıyoruz. Bana gelen hastaların çoğu kırıdayamayacak kadar perişan durumdalar. Saldırgan kişilerle pek sık karşılaşmıyorum.”

Alistair’in gözleri kocaman açıldı. Bir ona bir ötekine bakıp duruyordum.

“Neyse, Al, bu kadar iş konuşmak yeter. Cathy’nin tüm o korkunç ayrıntıları duymak istediğini sanmıyorum, değil mi canım?”

“Sana aldığı ödülünden bahsetti mi?”

“Hayır,” dedim.

Stuart tiksindir gibi bir ses çıkarıp mutfağa işinin başına döndü.

“Gençlerde depresyon tedavisi konulu araştırmasıyla Wiley Ödülü aldı. Kendileri bu ödülü alan ilk İngiliz psikologdur. Bölümdeki herkes onunla gurur duyuyor. Tamam, tamam. Şimdi çenemi kapıyorum. Gerçi ona anlatmadığını biliyordum Stuart, bu yüzden de bir şeyler söyleme gereği hissettim.”

“Birlikte mi çalışıyorsunuz, aynı bölümde yani?”

“Hayır, artık değil. Ben Panik Bozukluk ve Travma Merkezi’nde çalışıyorum. Başka bir binadaydım. Stuart da depresyon ve duygu-durum bozukluğu ile ilgileniyor, aynı zamanda kriz biriminde çalışıyor. Aslında benimle aynı zamanda başladı. Alçak herif, çok başarılı.”

“Seni duyabiliyorum,” diye söylendi Stuart mutfaktan.

“Farkındayım evlat, bu güzel sözleri o yüzden söylüyorum işte.”

Alistair, Cambridge King’s College Şapeli’nin görkemli girişini seyretmeye devam ederken, ben de Stuart’ın yardıma ihtiyacı olabilir diye yanına gittim.

“Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Yo, her şey kontrol altında.”

En sonunda beni sofrayı kurmakla görevlendirdi. Gerçi iki, taş çatlasa üç kişilik küçücük bir masaydı. Bir şişe şarap daha açtım, çünkü ilki boşalmışa benziyordu. Amerikan servislerin üstüne Alistair’in getirdiği geleneksel Noel paketlerinden birer tane koydum, sonra da tekrar gidip yanına oturdum.

Sonunda açlıktan bayılmak üzereyken ve o baştan çıkarıcı kokulara dayanamayıp tam saldıracakken Stuart, “Buyrun,” dedi.

Yemek muhte emdi. Stuart erik sosuna yatırılmış bir ge-yik budu, yanında sebze ve fırında patates, havuç pi irmiş, bir de sufle yapmıştı.

Et çok lezzetliydi, ağızda eriyordu. İ ti imiz  arabın etki-siyle bana sıcak basmış, kafayı bulmak üzereydim.

Noel crackerlarımızı² çekip patlattık, o rezil  akalara g l-d k, biraz daha şarap içtik ve sonunda, ak am altı civarı sıra tatlıya geldiğinde mide fesadı geçirmek  zereydik. Alistair her şeyden ikişer tabak alıp hapur hupur yerken, Stuart’la birbi-rimize bakıp aramızda bir espri varmış gibi kahkaha atıp du-ruyorduk.

Sonra Stuart’ı kanepeye oturttum ve Alistair’le bulaşık-ları yıkamaya gittik, ama benimki yerinde duramadı. Birkaç dakika sonra mutfa a geldi ve masaya oturup bizi seyretti. Alistair’e i imin keyifli yönlerini ve yeni yıl için depoya perso-nel aldı ımızı anlatırken o da sohbete katıldı. Ruh sa lı ıyla u ra anların o ürkütücü dünyasıyla kar ıla tırıld ında, bun-lar kulağa aşırı yavan geliyordu, ama yine de sıkılmadan din-lediler. Stuart etten bir parça keserek folyoya sarıp eve götür-mesi için Alistair’e verdi.

Her şeyi toplayıp yerine koyduktan sonra çay demledim. Dışarıda hava kararmı tı; yağmurun ba lad ğını cama vuran

2 Noel cracker: 1840’larda ba layan bir İngiliz geleneği olup Noel partileriyle ye-meklerinde görülür. Renkli ka ıtlarla dekore edilen tüplerde bulunur ve açarken ses çıkarır.

damlaların gürültüsünden anladım. Bu gece iyi ki evdeyiz, dedim içimden.

“Yemekler çok lezzetliydi,” diye fikrini açıkladı Alistair koca göbeğini gururla sergileyerek.

“Güzel,” dedi Stuart. “Gerçi öğle yemeği olacaktı, ama biraz gecikti.”

Alistair kendini kanepeye atıp aramıza girmiş, mutlu mutlu oturuyordu. “Çok kalmayacağım,” dedi tüm fesatlığıyla bana göz kırparak. “Eminim, ikiniz de baş başa olmayı tercih edersiniz.”

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Stuart öksürdü.

“Biz arkadaşız,” dedim hemen.

“Tabii canım.” Alistair’in ağzı kulaklarındaydı.

“Bugün otobüsler çalışıyor mu?” diye sordu Stuart öylesine.

“Doğrusunu istersen tek tük geçiyor. Korkunç bir şey, yani insanlar hâlâ sokakta, Noel falan fark etmiyor onlar için.

“Eve sağ salım gitmeyi başarabilecek misin?”

“Ha? Ah, evet, giderim herhalde.”

Uzun bir sessizlik oldu.

“Ben de eve gitsem iyi olur,” dedim. Birden Stuart bir nedenle Alistair’den kurtulmaya çalışıyor gibi geldi bana. Üç buçuk şişe şarabı devirmiştik ve birazdan salon etrafımda dönmeye başlayacaktı. Ya bir hamle daha yapmayı planlıyorsa? Geçen geceyi, üzerimde onun kıyafetleriyle yorganına sarınıp kanepesinde uyuduğumu düşünmekten kendimi alamıyordum.

“Yarın için planın ne Al?” dedi Stuart son bir çabayla.

“Of Tanrım, yetiştirmem gereken evrak işleri var. Kötülere dinlenmek yok ha?”

“O halde fazla geciktirmesen iyi olur.”

“Ha?” Alistair başını kaldırıp ona baktı. “Ah! Tabii, tabii. Gerçekten gitmem lazım. Yola çıkma zamanı gelmiş, değil mi?” Şaşırtıcı bir hızla ayağa kalktı.

“Ben de gitsem iyi olur,” dedim.

“Cathy’ciğim, umarım çok yakında yine görüşürüz.”

“Şey... evet. Görüşürüz herhalde.”

“O günü dört gözle bekliyorum.”

Yanaklarımdan ateş fışkırıyordu. Gidip paltosunu buldum, Stuart da çantasını aldı. Sonra da gelecek hafta bir kahve içmek için buluşup konuşacaklarını söyledi ve daha ben ne olduğunu anlayamadan Alistair kapıdan sepetlenmiş, Stuart da onu geçirmek için aşağıya inmişti. Mutfakta sinirli bir şekilde iki ayağımın üstünde sekip duruyor, bir yandan da dengemi koruyup düşmemeye çalışıyordum.

Aşağıdaki koridorda yankılan seslere kulak kabarttım:

“Harika bir yemektir Stuart, dört dörtlüktü cidden, beni davet ettiğin için ne kadar teşekkür etsem azdır.”

“Seni ağrlamak büyük bir zevkti, aslında...”

“Ve,” sesini alçalttı, ama sonraki sözleri duymamı engelleyemedi, “Cathy’nin sana ne ifade ettiğini çok iyi anladım, define bulmuşsun oğlum. Harika biri. Hannah’tan çok daha iyi bence. İyi iş çıkardın. Aferin sana. Şimdi şu yağmurla celebelleşelim bakalım...”

Sonra kapının kapandığını, sürgünün yuvasına girdiğini, hemen ardından basamakları ikişer ikişer çıkararak geldiğini duydum.

Kıpırdamadan öylece dikilirken kalbim yerinden çıkacaktı sanki.

“İyi misin,” diye sordu.

“Biraz –ne bileyim– sarhoş oldum galiba.”

Beni şüpheyle süzüyordu. “Birden yüzün soldu. Gel şu-
raya otur.”

“Hayır,” diye direndim. “Eve gidiyorum.”

“Emin misin? Biraz kal lütfen.”

“Hayır.”

“Cathy, sorun ne? Ben düşündüm de...”

“Hayır!”

Kapıya giderken, ayaklarım parke zeminde kayıp duruyordu. Dışarı çıktım ve merdivenlerden tırabzana tutunarak aşağı inmeyi başardım. El yordamıyla anahtarımı bulduktan sonra kapıyı zorlayarak açtım ve aynı hızla çarparak kapatırken kalbim küt küt atıyordu.

Saatler sonra dairenin kontrolünü bitirmiş, duştan çıkıp kanepeye kıvrılmış otururken, Stuart’a mesaj attım:

Erken ayrıldığım için üzgünüm. Yemek için teşekkürler. C x

Cevabını bekledim, bekledim. Yaklaşık yarım saat sonra geldi. Sadece üç kelime; hak ettiğimin de ötesindeydi, ama gene de beni mahvetti.

Sorun yok. Boşver.

30 Ocak 2004 Cuma

Sylvia'yı işe başladıktan sonraki hafta aradım. İlkinde telesekretere bağlanınca mesaj göndereyim dedim, ama doğru sözcükleri bulamıyor, aklımdakileri sıraya koyamıyordum. Bunun için kötü bir gün seçmiştim; hem başım çatlıyordu hem de belli ki hormonlarım faaliyete geçmişti çünkü gözyaşlarımı durduramıyordum.

O akşam bir daha denedim ve bu kez başardım. Fonda barın gürültüsünü duymayı bekliyordum, ama hiç ses gelmedi. "Selam Sylv, benim."

"Catherine, nasılsın?"

"İyiym tatlım. Nasıl gidiyor? Meraktan çatlıyorum. İşinden memnun musun? Sohbet için iyi bir zaman mı?"

"Sorun değil. Bir saat içinde çıkacağım, ama burada bir şeyler okuyormuş gibi yapıp boş boş oturuyordum işte. İyi gidiyor. Ama acayip yoğun, aslında manyak bir tempo var burada. *Lancaster Guardian* çok uzaklarda kalmış gibi geliyor."

"Ev nasıl?"

“Bu da ayrı bir konu. İki çılgın komşunun arasında sıkıştım kaldım. Bütün gün bangır bangır Carpenters dinleyip kendinden geçen biriyle bağıra çağıra kavga edip sonra bağıra çağıra sevişen bir çift. Bugün kendimi o şarkılardan birini mırıldanırken buldum, iyi mi? Anlayacağın ev arayışımdayım.”

“Seni özledim Sylv.”

“Biliyorum canımcım, ben de özledim. Lancaster nasıl?”

“Yağmurlu.”

“Ya iş durumları?”

“Yorucu, yoğun, stresli.”

“Kızlar?”

“Onları bir süredir görmüyorum.”

“Ne? Hasta falan mıydın yoksa? Dışarı çıkmadın mı?”

“Lee’yle çıktık. Ama kızlarla epeydir görüşmüyoruz.”

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu. Çıkan seslerden anladığım kadarıyla ayakkabıların arasında bir şey arıyordu.

“Endişeliyim Sylv. Her şey ters gidiyor.”

“Ne ters gidiyor?” dedi. Sesler devam etti ve ardından mırıltı halinde bir küfür duydum.

“Lee’yle. Ben... bazen biraz korkuyorum.”

Nihayet yaptığı şeyi bıraktı. “Niye korkuyorsun? Lee’den korkmuyorsundur tabii... o çok şeker biri. Yoksa onu kaybetmekten mi korkuyorsun, bir şekilde?”

Susup doğru sözcükleri bulmaya çalıştım. “Her zaman dediğin kadar şeker değil.”

“Tartışıyor musunuz?”

“Onun gibi bir şey, sanırım. Bilemiyorum... yorulduğum işte. Deli gibi çalışıyor. Hep onun uygun olduğu şartlarda görüşüyormuşuz gibi geliyor bana, onsuz dışarı çıkmamdan da hoşlanmıyor.”

Sylvia iç geçirdi. “Ama tatlım, şu bir gerçek ki bunu amaçlı olarak yapıyor. Tanıştığınızda ne haldeydin –hepimiz ne haldeydik– bir düşünsene. Neredeyse her gece dışarı çıkıyordun ve tek amacın erkeklerle fingirdeşmekti. Asabileşmesi çok normal, seni dışarı bırakmak istemez tabii.”

Benden cevap gelmeyince devam etti, “Şu an bir ilişki yaşıyorsun, tatlım. Bu tamamen farklı bir durum.”

Sesi biraz yumuşadı.

“Lee iyi bir adam Catherine. Çıktığın o bombok herifleri hatırla. Seni korumak için öyle davrandığına eminim. Sadece muhteşem değil, aynı zamanda seni seviyor, gerçekten seviyor. O yemekli partiden sonra herkes aynı şeyi söyledi. Sana düpedüz sırılsıklam âşık, bu çok belli. Hepimizin beklediği de bu. Keşke benim de başıma gelse. Keşke sahip olduğun şey bende de olsa.”

“Biliyorum.” Ağladığımı ona duyurmamaya çalışıyordum.

“Bak tatlım, hemen çıkmam gerekiyor. Hafta sonu ara beni.”

“Ararım. İyi eğlenceler. Kendine iyi bak ve dikkatli ol, tamam mı?”

“Merak etme! Şimdilik hoşça kal. Bay bay bebeğim,” dedi ve kapattı.

Boşver.

Son yirmi dört saat içinde daireyi defalarca kontrol etmekten bitap düşmüş, devam edemeyecek haldeydim. Her zamanki rahatlama hissi bu kez gelmedi, ama panik de geri dönmedi. Aklım Stuart'taydı; gecenin içine mi etmiştim? Buradaki tek arkadaşım benimle bir daha hiç konuşmayacak mıydı acaba?

Anlamıyordu. Nasıl anlayabilirdi? Hiçbir şey bilmiyordu ki!

Her durumda, ona iyilik yapıyordum. O da yaralıydı, Hannah tarafından ihanete uğramıştı. Benim gibi biriyle berbat bir ilişki daha yaşamak istemiyordu.

Bu sabah evin içinde bir yerlerden sesler geldi. Sürüne-rek gidip kulağımı kapıya dayadım. Aşağıda Stuart ve Bayan Mackenzie konuşuyorlardı.

“... devam ediyor mu?”

Kadının ne cevap verdiğini tam olarak duyamadım. Hiç durmayacak gibi geldi, sanki nefes almadan bir cümleden ötekine geçiyordu. Duyabilmek için kapıyı açsam dedim, ama o zaman tüm o kontrolleri tekrarlamak zorunda kalacaktım.

Sonra ikisinin de kahkahasını duydum. “O zamandan beri çok şey değişmiş, öyle değil mi?” dedi Stuart.

Sonra tekrar Bayan Mackenzie'nin sesi –kopuk kopuk, tek tük bir şeyler, kapının önünde yaptığımız kısa sohbetlerden çok iyi bildiğim cümleler: “Seni tutmayayım... yapacak işler...”

Ve Stuart: “Bir şeye ihtiyacınız olursa haberim olsun, tamam mı? Bağırmanız yeter...”

Sonra yukarı çıktığını duydum ve soluk soluğa kapıya yaslanıp gözümü deliğe dayadım. O olduğundan emin olmaya mı çalışıyordum? Yoksa sadece onu görmek, iyi olduğunu bilmek için mi yanıp tutuşuyorum?

Görüş alanıma girdiğinde, kapı deliğindeki mercekten dolay şekli yamulmuştu. Elindeki torbada ucu gözüken bir somun ekmek vardı. Durmasını, tereddüt edip gözlerini kapıya çevirmesini istedim, ama bunların hiçbirini yapmadı. Yoluna devam edip merdivenleri ikişer ikişer çıkarak gözden kayboldu.

2 Şubat 2004 Pazartesi

Bir kaybolup bir görünen tuhaf bir mutluluk hali yaşıyordum. Bu gelgitler ocak ayı boyunca devam etti; Lee’nin işe gitmesini iple çekiyor, sonra özlüyor, sonra tekrar işe dönsün diye gözünün içine bakıyordum.

Kapıyı açtığımda ilk düşündüğüm şey onun yine eve girip eşyalarımı karıştırmasıydı. Bir koku vardı; camlardan biri açık kalmış gibi bir hava akımı hissettim. Evde bir tuhafılık vardı, içerisi buz gibi olmuştu. “Hey? Lee?” diye bağırırken aslında işte olduğunu biliyordum, çünkü daha önce bana mesaj atmıştı. Gerçi bana sürpriz yapmak için erken gelmesi tam da ondan beklenecek bir hareketti, bu yüzden hole girerken temkinli davrandım; içerde saklanıp aniden üzerime atlar diye. Her şey yerli yerindeydi, yani hırsız girmiş bir evde görmeyi

beklediğiniz dağınıklık yoktu. Fakat laptopumun şarj aletiyle birlikte kaybolduğunu fark edince, işte o zaman terasa açılan kapılara baktım ve aralık olduğunu gördüm. Kilit dışarıdan kurcalanmış, sanki biri matkapla açıp içeri girmişti.

Çantamdan telefonu çıkarıp Lee'nin numarasını tuşladım.

"Hey," dedi. "Ne oldu?"

"Birisi benim eve girmiş sanırım."

"Ne?"

"Arka kapıyı açık buldum. Laptopum da gitmiş."

"Şu an nerdesin?"

"Mutfakta, niye ki?"

"Hiçbir şeye dokunma, gidip arabada bekle, tamam mı? Yoldayım, geliyorum."

"Polisi aramam gerekir mi?"

"Ben ararım. Bir dakika içinde oradayım. Sen iyi misin? Catherine?"

"Evet... evet. İyiyim."

Dışarıda arabamda otururken sarsılarak ağlamaya başladım. Laptop yüzünden değil. İçerde birinin olması, eve zorla girip eşyalarımın arasında dolaşması korkunçtu. Hatta hâlâ içerde olabilirdi.

Devriye otosu Lee'den birkaç dakika önce geldi. Onlara olanları anlatırken lafım yarıda kaldı; Lee polisle tokalaştı ve birlikte içeriye girip beni arabanın yanında tek başına bıraktılar. Yarım saat sonra da beyaz bir minibüsle olay yeri inceleme ekibi geldi. Görevli memur adını söylemesine rağmen

anında unutup gittim. Onunla birlikte eve girip kilidi ve bilgisayarı durduğu yemek masasını gösterdim.

Çok geçmeden Lee ve üniformalı polis aşağıya indi. Tokalaşmalarla gülüşmelerin ardından polis memuru evden ayrıldı.

Olay yeri görevlisi bayan parmak izi almak için özel tozunu serpip çubuğuyla sıyrırken, gidip ona çay hazırladım. Tüm bunlar bana çok sıradanmış gibi geliyordu.

Kadın gidince yine ağlamaya başladım.

Lee beni kollarına alıp sıkı sıkı tutarken, “Özür dilerim,” dedim.

“Tamam canım. Güvendesin. Ben yanıdayım.”

“Birinin burada olduğunu düşünmeye dayanamıyorum.”

“Kilitler için birini çağırdım,” dedi. “Birazdan burada olur. İçin rahat olsun. Bu gece yanında kalmamı ister misin?”

“İşte olman gerekmiyor mu?”

“Kaçabilirim. Her ihtimale karşı telefonu açık tutmam lazım, bir sorun falan çıkarsa diye, tamam mı?”

Başımı salladım.

Saatler sonra arka kapı yeni bir kilitle sağlamlaştırılmış, Lee yatağında, bu kez nazik davranıp ağırdan alarak bana aşkını kanıtlıyordu. Eve giren kimdi acaba? Ya buraya, yatak odamıza da girmişse? Başka neleri ellemiş olabilir?

Öyle şefkatli, öylesine sevgi doluydu ki sonunda yaptığı şey dikkatimi dağıttı, eve giren hırsız falan unuttum ve Lee'nin parmaklarıyla dudağının verdiği hazla kendimden geçtim.

Sonunda gözümü açtığımda dudakları bir tebessümle kıvrılmış, yüzümü seyrediyordu. “Bunu daha sık yapmalısın,” dedi mırıl mırıl.

“Neyi?”

“Kendini bırakmayı.”

“Lee, bir yere gitme, olur mu?”

“Burada kalıyorum. İstersen uyuyabilirsin.” Parmakları şakağımda gezinip yanağıma indi. “Sana sorduğum şeyi düşündün mü?”

Bahsettiği şeyi bilmiyormuş gibi yapsam, buna değer miydi? “Düşündüm.”

“Ve?”

Uykulu gözlerle ona baktım. “Sen sormaya devam et,” dedim. “Bir gün seni şaşırtıp evet diyeceğim.”

Gülümsedi ve uzanıp yanağıma okşadı. Ardından yüzümde başlayıp kasıklarımdaya biten uzun, yumuşak bir dokunuş... Beni sevdiğini söylerken sesi fısıltıya dönüşmüştü. Böyle nazik, sakin, keyifli olduğunda ben de onu seviyordum.

28 Aralık 2007 Cuma

Bu sabah mide bulantısıyla uyandım ve tuvalete zor yetiştim. Birkaç dakika klozetin başında kaldım. Midemi bozacak bir şey yemiş olabilir miydim? Yoksa Noel’de aldığım bol miktarda alkole gecikmeli bir tepki mi veriyordu?

Yerde titreyerek otururken birden hatırladım. Bugün o tahliye oluyordu.

Saat beşi geçmiş, hava hâlâ aydınlanmamıştı. Ayağa kalkmayı başarinca, dişlerimi fırçalayıp yatağa dönmeye çalıştım, ama onun yerine ayaklarım yön değiştirip beni evin kapısına doğru götürdü.

Kilitli olduğumu bilmeme rağmen, kontrol etmek zorundaydım. Bir-iki-üç-dört-beş-altı, tam altı kez tekrarladım; o sırada kendi kendime, kilitli işte, diyordum. Dün gece kapıyı kilitledim. Hatırlıyorum. Kontrol ettiğimi de hatırlıyorum. Saatlerce kontrol ettim. Yine de kilitlenmemiş olabilir, belki de yanlış bir şey yapmışımdır. Ya farkında olmadan yine kilitlememişsem? Ya ters bir şey olduysa ve dikkat etmediysem?

Tekrar. Tekrar en baştan başla.

Bugün onunla ilgili hislerim çok güçlü. Kokusunu duyabiliyorum, buralarda bir yerde sanki. Dönüşünü beklemenin, elin kolun bağlı kaçamayacağını bilmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Koşup uzaklaşmanın, mücadele etmenin anlamsız olduğunu da. Vazgeçmek daha kolaydı.

Ya şimdi?

Kapıyla işim bitmişti, ama hâlâ tatmin olmamıştım.

Yeniden başlamam gerekecekti. Ayaklarım buz kesmiş, tüylerim diken diken olmuştu. Gidip bir kazak, çorap falan giymeliydim. Ama doğru olmazdı. Hem kapı ardına kadar açılabilir ve tabii o da arkasında durmuş hata yapmamı bekliyor olabilirdi.

Tüm dikkatimi toplayıp yeniden kontrol ettim. Nefesim şimdiden hızlanmaya başlamıştı, kalbim göğsümden fırlayacak

gibiydi. Kapının arkasında durduğunu, kontrolü bitirmemi, içeri dalmak için kapıdan uzaklaşmamı beklediğini hayal ediyor, o görüntüleri beynimden silip atamıyordum.

Kötü, çok kötü durumdaydım. Telefonum mutfakta, Stuart da işteydi, hem o mesajdan beri onu ne görmüş ne de sesini duymuştum. Kapıdan ayrılamazdım, yatak odasına kadar bile gidemezdim.

Tek bir kez, dedim içimden. Bir kez daha, sonra her şey yoluna girecek. Bir kez daha yaparsan tehlike geçecek ve kapıdan uzaklaşacaksın. Derin nefes egzersizlerini denedim, kesik kesik solumak yerine, nefesimi tutmaya, Stuart'ın sesini düşünmeye çalıştım.

Bir grup kontrolü tamamlayıp durdum.

Sakinleşmeye başladığımı hissettim, nefesim de düzene giriyordu. Hazır fırsatı yakalamışken hemen yatak odasına döndüm ve perdelerle bakmadan, ayaklarımı sürüyerek doğruca yatağa gittim. Midem hâlâ kötüydü, soğuktan tir tir titriyordum. Başucumdaki saat 7:20'yi gösteriyordu. Demek iki saat kapıda kalmışım.

Tekrar yataktan kalktım ve bir çift çorap ve kapüşonlu polar montumu alıp giydim, sonra da mutfığa gidip kombiyi çalıştırdım.

Telefonumu alıp ofisi aradım. İşe başladığımdan beri bir gün bile hastalanıp izin almamıştım, ama bugünün bir istisna olması gerekecekti. Hiçbir şekilde evden ayrılmam mümkün değildi.

Kontrolü yarım saat ertelemeyi başardım, ardından perdeleri açmam gerektiğine karar verdim, bu da her şeye baştan

başlamama neden oldu. Neyse ki sekizde çay seansım olduğu için bırakmak zorunda kaldım.

Elimde fincanla kanepeye oturdum ve bir süredir okuduğum kitabı alıp kucağıma koydum. Bu, Stuart'ın bana tavsiye ettiği OKB kitaplarından biriydi. Bir bölümünde, dürtülerin ve kuralların tümünün tanımlanması, sonra da önem sırasına göre listelenmesi öneriliyordu. Uzanıp ajandamı aldım, bir de kâğıt ve kalem buldum.

Epey uzun sürdü; her şeyi enine boyuna düşünüyor, beğenmeyince karalıyor ve yeniden başlıyordum, ama sonunda ortaya şöyle bir liste çıktı:

DÜRTÜLER

- Ön kapıyı kontrol et
- Pencereleri ve perdeleri kontrol et
- Daire kapısını kontrol et
- Mutfak çekmecesini kontrol et

KAÇINDIKLARIM

- Kırmızı giysiler
- Polisler
- Kalabalık yerler

SIRA/DÜZEN

- Çay saatleri
- Çift sayılı günlerde alışveriş
- Basamakları sayma

Ön kapı şüphesiz en üstte olmalıydı. Tabii ya, Stuart bu eve taşındığından beri, ön kapının sorumluluğunu ona devretmeyi başarmışa benziyordum. İşin bir kısmını omuzlarına yükleyerek zamanla bu cehennemden kurtulabilir miydim? Yoksa ona bir şekilde haksızlık mı etmiş olurdum?

Saate göz attım; sekiz buçuk.

Tahliyeler kaçta yapılıyor acaba? Şimdi mi çıkacak? Nasıl görünüyordur? Hâlâ parası var mıdır? Nereye gider?

Gözlerimi kapatıp başka bir şey düşünmeye çalıştım.

Ne kadar sürer? Beni bulması? Onu cezaevinden çıkıp bir yerlere giderken hayal etmeye çalıştım. Belki bir arkadaşının evine gider; hoş, muhtemelen hâlâ görüştüğü bir sürü insan vardır. Başka birini bulur belki, başka bir kız. Hapis hayatı onu değiştirmiş olabilir. Belki de beni aramaya hiç gelmez.

Şu an kendimi kandırıyordum.

Gelip beni bulması an meselesiydi.

Yine mide bulantısıyla tam zamanında tuvalete yetişmeyi başardım. İçim dışıma çıktı ve geriye sadece acı kaldı.

24 Şubat 2004 Salı

Soygun olayı hayatımda birçok şeyi değiştirdi. Sonrasında Lee yanımdayken bile, kendimi güvende hissetmiyordum. O yokken, şehre indiğimde ya da isteyken, hatta arabamla evden işe giderken veya eve dönerken, devamlı izleniyormuşum

gibi bir hisse kapılıyordum. Evde tek başıma olduğum zamanlarda içeride biri var gibi geliyordu.

Kaybolan eşyalarımın giderek artması durumu daha da kötüleştirdi. O soygun olmasaydı, herhalde yerlerini karıştırdım, diye düşünürdüm, ama sık kullanmadığım şeylerdi ve nereye koyduğumdan emindim diyebilirim: Bilhassa pasaportum. Gardırobun bir köşesinde, bir miktar avro koyduğum cüzdanla birlikte -o da kayıptı- eski bir heybenin içinde duruyordu. Ve eski bir günlük. Onu niye aldıklarını düşünmeye cesaret edemiyorum, ama almışlardı işte. Sonra eski cep telefonum, çalışmıyordu bile, o da salondaki kitaplığın rafındaydı.

Bunları düşünürken her seferinde adeta o olayı yeniden yaşıyordum.

Lee bu tür soygunlarda sık rastlanan bir durum olduğunu söyledi. Temiz iş, dedi. Çoğu zaman insanlar nelerin kaybolduğunu bilmiyorlardı. Son birkaç ay içinde bu bölgede başka evler de soyulmuş ve bazı kişiler birçok kez hırsızların hedefi olmuştu.

Çalışmadığı gecelerde hep yanımda kalıyordu, isteyken de bazen hiç beklemediğim bir anda geliyor, anahtarıyla içeri girip ödümü patlatıyordu. Bir gece üstü başı kir içinde geldi; kâbus görüp ter içinde uyanmış gibi berbat kokuyordu. Salonda soyunup bir kenara yığı kıyafetlerini ve doğruca yu-karıya duş almaya gitti.

Geri döndüğünde çok daha güzel kokuyordu, bir o kadar da iyi görünüyordu. Ona yemek hazırladım. Karnı doyduktan sonra, aşağıda salonda benimle sevişirken gayet nazik, yumuşak ve sevgi doluydu. Ona işle ilgili anlattığım manasız bir sürü

şeyi dinledi, saçımı okşayarak yanaklarıma düşen perçemleri geriye attı, terli alnımı öptü ve o hafta boyunca gördüğü en güzel şey olduğumu söyledi. Sonra tekrar giyindi, yine o pis şeyleri üzerine geçirdi ve çıkıp gecenin karanlığına karıştı.

Onsuz iki gün daha geçirdim; ne bir haber ne bir işaret ne de telefon geldi. Sonra salı günü işten erken döndüm ve yine aynı şeyi hissettim, sanki eve biri girmişti. Böyle düşünmeme yol açan neydi, bilmiyorum; kapı iki yerden kilitlenmiş, pencereler sımsıkı kapalıydı, ama evde farklı bir şey vardı. Paltomu bile çıkarmadan her yeri kontrol edip yerinde olmayan bir şey var mı diye bakındım. Yoktu, en ufak bir iz yoktu. Belki de bu şeyi, neyse işte, birinin varlığını, Lee'nin burada olduğunu hayal etmiştim. Belki hepsi kafamda yarattığım şeylerdi.

Akşam yemeğini hazırladıktan sonra biraz laflamak için Sam'i aradım. Televizyonda o aptal şeyleri izledim. Bulaşıkları yıkayıp her şeyi yerine koydum. Bunları yaparken bir yandan da radyoda çalan şarkıyı mırıldanıyordum.

On ikiye çeyrek kala televizyonu kapattıktan sonra gidip yatayım bari, dedim. Düğmeye bastığım anda, birden eve çöken sessizlik içimi acıttı. Kombi bir saat önce devreden çıkmış, ev soğumuştur.

Ön kapıyla arka kapıyı kontrol ettim, evi dolaşıp tüm ışıkları kapattım. Ön tarafa bakan odanın perdelerini biraz aradım, bunu yaparken dışarıda bir şey görür gibi oldum: Yolun karşısında –satılığa çıkmış ve aylardır alıcı bekleyen evin tam yanında- bir şekil, bir gölge. Bir erkeğe benzeyen iriyarı bir şey, garajla binanın arasındaki karanlık alanda duruyordu.

Hareket etmesini, gözlerimin ışığa alışıp o şeyin ne olduğunu söylemesini bekledim.

Kıpırdamıyordu. Gözlerimi kısıp bakmaya devam ettim; baktıkça orada bir çalılık, ağaç, o tür bir şey olduğunu hatırlar gibi oldum. Karanlıkta çok tuhaf görünüyordu.

Salonun kapısını kapattım ve holün ışığını yakıp bitkin bir halde yukarı çıktım. Soyunup pijamalarımı giydim, dişlerimi fırçaladım. Yatağın başucundaki lambayı yakıp yorganı geriye çektim.

Ve işte o zaman gördüm.

Bembeyaz çarşafla tezat oluşturan rengârenk yorganın altında bir resim, bir fotoğraf duruyordu.

Kalbim deli gibi çarparken öylece durup baktım.

Benim fotoğrafımdı. Alırken elim titreyince görüntü bulanıklaştı, ama ne olduğunu anlamam uzun sürmedi: Tam bu yatakta, bacaklarını iki yana açmış, çırılçıplak yatan bendim. Yüzüm al al olmuş, saçımdan birkaç tel yanağıma yapışmış, gözlerim katıksız bir ihtiras, tahrik edici bir ısıltı ve gizlemeye çalışmadığı bir arzuyla makineye bakıyordu.

Bu fotoğrafı birlikte geçirdiğimiz ilk hafta sonlarından birinde çekmişti; aynı hafta sonu Morecambe sahilinde rüzgârla boğuşmuştuk ve beni sevdiğini ilk kez o hafta sonu söylemişti. Makineyle türlü pozlar yakalayıp birbirimizin resmini çekiyorduk. Sonrasında resimlerle dalga geçtik ve onu ikna edip hepsini hafıza kartından sildim. Belli ki bir yolunu bulup daha önce başka bir yere kopyalamıştı.

Bir an durup kendi gözlerimi incelerken o zamanki halimi düşündüm. Bunları deli gibi isteyen o kişi ben miydim? Nasıl da mutlu görünüyordum; âşık olmuş gibi bir halim vardı.

Oradaki her kimse, artık o ben değildim. Resmi minik parçalara ayırıp tuvalete atarak sifonu çektim. Dibe inip tekrar güle oynaya suyun üstüne çıkan parçacıklar, rüzgâra kapılıp fırl fırl dönen konfetilere benziyordu.

9 Ocak 2008 Çarşamba

Carolin çocuklarıyla yaptığı uzun bir tatilden sonra nihayet bugün işe döndü. Açık duran kapıdan odama girdiğini gördüm. O sırada telefondaydım; bronzlaşmış elini bana doğru salladı.

Yanına gidip, “Gayet iyi görünüyorsun,” dedim. “Nasıl, eğlendin mi bari?”

“Müthiş,” dedi. Tepeden tırnağa sonbaharın renklerine bürünmüştü: Kızıl saçları, yanık teni, yaprak yeşili eteği ve ateşte yakılıp kenara yığılmış yaprakların renginde bir ceket. “Hava hep sıcaktı, çocuklar çok eğlendi, ben de havuz kenarında keyif yapıp tam dört kitap bitirdim. Ve de Paolo diye biriyle tanıştım.”

“Yok ya... gerçekten mi?”

“Evet, o da müthişti.”

Paltosunu çıkarır çıkarmaz fırlayıp kantine indik. “Şimdi bana tonla e-posta gelmiştir, düşünmek bile istemiyorum,” dedi. “Söylesene, çok mu kötüydü?”

“O kadar da değil. Ama önümüzdeki hafta hareketli geçecek gibi. CEO yeni depoyu konuşmak için buraya geliyormuş.”

Caroline inledi. “Çikolata istiyoruum.”

Çaylarımızı alıp pencere kenarında bir masaya oturduk ve önümüzde uzanan çimenlik alanla renk cümbüşünü seyrettik.

“Bu arada senin Noel’in nasıl geçti?” dedi, çikolatalı kekinden bir ısırık alıp.

“İyiymi, sağ ol.”

“Stuart’la mıydın?”

“Öğle yemeğinde birlikteydik; bir de arkadaşı Alistair vardı,” diye ekledim kızcağız heyecanlanmaya fırsat bulamadan.

“Sadece öğle yemeği mi?”

“Sadece öğle yemeği.”

Gözünü ayırmadan bana bakıyordu.

“İşler biraz ters gitti,” dedim.

“Nasıl yani?”

“Arkadaşıyla hakkımda konuşurken gizlice dinledim. Duyduklarım beni bir parça korkuttu, hepsi bu. Aceleyle çıkıp gittim diye darıldı galiba. O zamandan beri de aramadı.”

İki hafta olmuştu. Zannedersem evde kalıyor, her gün işe gidiyordu, ama hiç görmemiştim onu. Ne kapımı çalmış ne de mesaj atmıştı. Noel günü onu böyle terk edip gittikten sonra, böyle davranmasına hiç şaşırmadım, aslında kendine başka bir ev aradığını öğrensem de şaşırmazdım. Sonuçta kaçık bir kadının üst katında oturmayı kim ister ki?

“Orada zafere ulaşacağını sanıyordum,” derken gözleri ıslı ıslıldı.

“Hayır,” dedim. “Ama sorun değil. Tek başıma altından kalkabilirim, böylesi daha iyi.”

Caroline hafifçe elime dokundu ve kek kırıntılarını bırakıp geri çekti. “Önemli bir şey yoktur, eminim. Erkekleri bilirsin, bazen aşırı hassas olabiliyorlar.”

Hemen cevap vermeyip yudumladım. “Dur, daha Paolo’yu anlatmadın,” dedim. “Genç miydi, inanılmaz yakışıklı?”

“Ah Tanrım, ne söylesem az. Oteldeki garsonlardan biriydi. Dandik biri işte, ama en azından elimin altındaydı ve çocukları anneme bırakıp en fazla yarım saat kayboluyordum. Kadıncağz orada tanıştığımız kızla ki adı Miranda’ydı, dışarı çıktığımı sanıyordu. Müthiş eğlenceliydi.”

Yarım saat sonra ofise döndük. Merdivenlerde Stuart’ı düşünüyor, keşke şu an paydos saati olsa, diyordum içimden.

27 Şubat 2004 Cuma

Cuma gecesi saat dokuzda Lee’yle dışarı çıkıp şehre indik. Daha sonra Red Divine’a gidip kızlarla buluşabileceğimize dair bana söz verdi. O gece hepsi dışarıdaydı.

Daha önce hiç böyle olmamıştı: Geceyi dört gözle bekliyor, bir o kadar da korkuyordum. Nihayet Red Divine’ın içini görebilecek; dans, kahkaha, sohbet dolu bir gece geçirecektim. Aynı zamanda Lee de hep yanı başımda olacaktı. Onunla olmak istiyordum... ama bu gece değil.

Kulübe geldiğimizde saat on bir olmuştu bile. Nerdeyse Bridge Street'in köşesine kadar uzayan kuyruğa rağmen, kapı görevlisi Lee'yi görür görmez VIP girişinden geçmemizi işaret etti. Koridorda ilerlerken Lee'yle takım elbiseli beş altı koruma arasında bir tokalaşma, selamlaşma, yağ çekme töreni yaşandı. Bense çıt çıkarmadan edepli bir şekilde yana çekilip beklerken soğuktan titriyordum.

Nedense bu gece ne giyeceğimle ilgili tartışma çıkmamıştı. İnce askılı, etek ucuna payetler işlenmiş kısa siyah bir elbise seçtim. Lee elbiseye bakıp aynen şöyle dedi: "Altında çorap olmak koşuluyla bunu giyebilirsin." Öyle olsun, dedim içimden, zaten hava çorapsız çıkılmayacak kadar soğuk.

Ceketimi çıkarıp vestiyere bıraktım. Lee yine kapıya gitmiş, az önce gelen sakallı kısa boylu bir adamla konuşuyordu. Kulübün sahibi olabileceğini düşündüm; resmini gazetede görmüştüm. Barry miydi, Brian mıydı? Öyle bir şey işte.

Aynalı kapılardan geçip gürültü, ışık ve sıcaktan ibaret gibi görünen salona gitmeyi düşündüm. Kızları bulup bir şeyler içer, o gelmeden biraz gevşerdim. Ama hemen fikrimi değiştirdim. Beklesem daha iyi olacaktı.

Bir süre sonra beni almaya geldi, kolumu tutup yanımdan öptü ve beni o muhteşem aynalı kapılardan geçirdi.

Kulüp geniş bir alana sahipti; dans pistleri ve oraya buraya gizlenmiş barların bulunduğu birkaç salondan oluşuyordu, yani devasa bir yer olmasına ve tıka basa dolu olmasına rağmen bir tür mahremiyet hissi veriyordu. Kilise zamanından kalma bir sürü mimari detay vardı; duvarlara dayalı sıralar, bölümleri ayıran kemerler, bir de Sylvia'nın dediğine göre

barlardan birine bakan ışıklı dev vitray pencere. Daha öteki boş alandan bir zamanlar nef olduğu anlaşılan bölüme geçiverdik, DJ de sunak tarafına yerleşmişti. Salonun her yerinden gelen müzik sesi, ışıklar ve dans eden kalabalık inanılır gibi değildi. Pistin tepesinden sarkan kırmızı ipek kumaşa sarılı iki trapezde, kırmızı boynuzları ve mayolarıyla dansçı kızlar, müziğin ritmiyle tam bir uyum içinde bir öne bir arkaya sallanıp duruyorlardı. Yukarıdaki taş kemerlerin arasından görünen balkonlarda, insanlar ellerinde içkileriyle korkuluklara yaslanmış, aşağıda dans edenleri seyrediyordu.

Güruh halinde sallanan kalabalığın arasından geçmeye çalışırken, göğsüm bas ritmiyle gümbürdüyor, bir yandan da kızlara bakıp duruyordum. Nispeten sakin bir barın önünde durana kadar Lee elimi bırakmadı. İkimize içki aldığı sırada, sırtım ona dönük öylece dikilirken, dans edecek boş bir yer bulup biraz rahatlamak için can atıyordum.

Birinin sırtıma dokunduğunu hissettim: Nihayet gelen Claire'di. Ona sarılırken kulağıma eğilip ciyaktı. "Burası muhteşem, değil mi?"

"Evet, öyle. Louise nerde?"

Omuz silkip ana pisti işaret etti. "Lee nerde peki?" diye bağırdı.

Elimi arkaya uzatıp barı gösterdim. O da Claire'i görmüş, "İçki ister misin?" anlamında el işaretleri yapıyordu.

Claire başını sallayıp ağzında pipetin ucu gözükken bir şeyi havaya kaldırdı. "Çok şeker biri, değil mi?"

Çok geçmeden içkilerimizle geri geldi. Hemen benimkini yarıya indirdim, bardağı Lee'ye verip Claire'in elini tuttum.

“Dans etmiyor musun?” İzin istemek için Lee’ye baktım. Yüzü gülmüyordu, ama bir şey de demedi. Her hareketimi izliyor olacağından emindim.

Claire’le kalabalığın arasından kıvrılıp bükülerek geçip ana piste doğru ilerledik. Dans etmek bana iyi geldi. İki şarkı gibi kısacık bir zaman diliminde Lee’nin orada olduğunu bile unuttum. Bir süreliğine yeniden kendimle baş başa kalmıştım ve dilediğim gibi dans edip istediğimle konuşabilir, flört eder, çene çalar, canım istediği takdirde ayakta duramayacak hale gelene kadar içebilirdim.

Sonra başımı kaldırıp balkonlara göz attım ve onu gördüm. Bir an aydınlanıp sonra tekrar karanlığa gömülen duvardaki girintide, siyah takım elbisesiyle hayal meyal seçiliyordu. Biriyle konuşuyor olmasını, salonun geneline şöyle bir göz atmasını ya da en azından eğleniyor gibi görünmesini tercih ederdim. Fakat onun gözü bende idi, sadece bende.

Gülümsememe karşılık vermedi. Belki de bana bakmıyordu.

Midem bulanmaya başladı.

Louise bizi arayıp bulmuş, pistte dans edişimi seyrediyordu. Koluma yapıştı ve bağırarak bir şeyler söyledi, ama müziğin gürültüsünden tek kelimesini bile duyamadım.

Ama çırpınmasına gerek kalmadı, çünkü aniden biri arkadan belimi kavrayıp bedenini tahrik edici bir şekilde kalçalarımın altına bastırdı. Başımı çevirince Darren’la burun buruna geldim; Louise’in iş arkadaşlarından biriydi ve geçen yıl onunla küçük bir kaçamağımız olmuştu. Kulağımın üzerinde bir yere çabucak bir öpücük kondurdu; beni gördüğüne sevinmiş gibiydi, ama yüzümün halini görünce donup kaldı.

Zorla gülümsedim ve biraz uzaklaşıp dans etmeye devam ettim. Darren yanımızda sallanıp duruyordu; pistte iğne atacak yer kalmadığını düşünürsek, dibimizde desem daha doğru olur. Kendimi yeterince cesur hissettiğimde, her şeyi göze alıp balkona baktım.

Gitmişti.

Bir an, bunu fırsat bilip kaçsam mı acaba, dedim ve Lou'ya seslendim. "Hey, tuvalet nerde?"

"Ne dedin?" Bir fark yaratacakmış gibi elini kulağının arkasına dayadı.

Elini tutup onu pistin kenarına doğru sürüklemeye başladım, ama biraz geç kalmıştım. Dört yanım etten bir duvarla çevrilmiş itilip kakılırken, birden fazlaca samimi bir temas hissettim. Ve bedenime dolanan bir kol, ardından göğsümü sertçe avuçlayan bir el beni geriye doğru çekti. Ilık nefesini boynuma üflüyor, dili tenimde geziniyor, sesi gür çıksa da zar zor duyuluyordu. "Nereye gidiyorsun?"

Louise elimi bırakırken, dans eden kalabalık onu içine çekti. Ben de bir süre sevgilimle dans ettim; bana arkadan sarıldığı için yüzünü göremiyordum. Etrafımı saran tüm o et yığınının rağmen, her noktasını ezbere bildiğim bedenini tümüyle hissediyordum. Başımı arkaya atıp omzuna yaslarırken, o da boşta kalan eliyle ensemdeki saçları itip beni öpücüklere boğdu ve dişlerini etime geçirdi. Upuzun saçlarım kalın siyah bir halat gibi eline dolandı ve başımı arkaya çekince boynum daha bir ortaya çıktı ve sonunda kubbe şeklindeki tavanda fırıl fırıl dönen ışıklarla, hızla öne arkaya savrulan trapezlerden başka bir şey göremez oldum.

Dizlerim titremeye başladı. Birden Lee beni o izdihamdan kurtarıp dar bir koridora soktu ve ilerde kuytu bir köşeye sürükledi. Koridorda gidip gelen insanlar gürültüden seslerini duyurmak için bağıyor, kahkahalar atıyor, bizi görmezden gelerek geçip gidiyorlardı. Gövdesiyle beni duvara bastırıp bir eliyle yanağımı avuçlarken, aynı anda dudaklarıma yapıştı. Diğer eli iki bileğimi birden kavramış, başımın üzerine tutuyordu. Pütürlü taş duvarda bir şeyin etime battığını hissettim ve can acısıyla elinden kurtulmaya çalıştım. Birden bileklerimdeki baskı arttı. Beni öpmesini istemiyordum. Kapalı yerde kalmak beni panikletmişti.

Boğazında titreşen incecik bir sesle, “Em beni,” dedi.

“Hayır.” Sesim öyle zayıf çıkmıştı ki duyması mümkün değildi.

Beni dizlerimin üstüne çökmeye zorladı, ama var gücümle direndim. Ani bir hareketle yanağımı kavradı ve beni karanlıktan çekip ışığa boğulmuş öteki salona sürükledi.

“Kendimi iyi hissetmiyorum,” diye haykırdım.

Şüpheyi yüzüme baktı.

“Sanırım kusacağım.”

İnanmış olmalı ki beni koridordan geçirip tuvaletlerin olduğu yere götürüp orada bıraktı. Kapıdaki itiş kakışın arasından sendeleyerek geçtim.

İçerisi şaşırtıcı derecede sessizdi; müzik çok uzaktan gelen kalp atışı gibi boğuk bir sese dönüşmüştü. Bir sürü kız aynaların, lavaboların başına üşüşmüş, hava yapış yapış olmasına rağmen nemlendirici şişelerine saldırıyorlardı.

En uçtaki kabinin boş olduğunu görünce sendeleyerek içeri girdim ve kapıyı kapatıp hemen kilitledim. Sonra da klozete çöküp ağlamaya başladım. Bacaklarım zangır zangır titriyordu. Dizlerimin üstüne kapanıp hıçkırıklara boğuldum. Bir yandan da olduğum yerde sallanıyordum.

Böyle dakikalar geçti, belki de saniyeler... Gezegeenin başka bir yerinde -burası dışında herhangi bir yerde- olmayı istiyordum. Bir parça tuvalet kâğıdı koparıp yanaklarımı silerken, siyah rimelle göz kaleminin izlerine, kâğıdı tutan elimin titreyişine baktım. Neyim var benim? Tüm bu aksilikler ne zaman başladı?

“Catherine!” Louise’in bağırın sesini duydum, sonra da kabinin kapısını tıklattı. “İçerde misin, tatlım? Hadi aç da gireyim. İyi misin?”

Uzanıp kilidi çevirdim. İçeri girdiğinde yüzümün halini gördü ve kapıyı kapatıp tekrar kilitledi. Yanıma çömelerek elimi ellerinin arasına alıp titremesini durdurmaya çalıştı. “Ne oldu tatlım? Sorun ne?”

“Ben... kendimi iyi hissetmiyorum,” dedim tekrar hıçkırıklara boğulurken.

Kolları boynuma dolanınca bir anda yüzüm saçlarına gömülüverdi. Parfüm, saç spreyi ve ter kokusunu içime çekerken onu ne kadar sevdiğimi düşünüyor, bir yandan da içimden “keşke Sylvia olsaydı” diyordum.

“Tamam, tamam.” Ninni söyleyerek bebeğini sallayan anneler gibiydi. Biraz daha kâğıt koparıp yüzümü kuruladı. “Lee’yi getirmemi ister misin? Seni eve götürsün mü?”

Başımı öyle hızlı salladım ki kabin etrafımda dönmeye başladı. “Hayır. Şimdi düzelirim. Sadece bir dakika böyle durayım yeter.”

Yüzüme düşen saçları geriye itip beni gözlerine bakmaya zorladı. “Neyin var canım? Bu sen değilsin. Anlat, neler oldu?”

Gözlerim dolu dolu, “Her şey ters gidiyor,” diyebildim. “Ben... ben artık... dayanamıyorum.”

Kapı yine vuruldu. “Lou? Benim. Kapıyı aç, hadi.”

Claire’in sesi. Louise kilidi açtı ve o da içeri girdi, kapının arkasına sıkışmayı az çok başarıp tekrar kapıyı kapattı. Üçümüz tek kişilik kabine tıkılıp kaldık. Uzun zamandır böyle olmamıştı. Kızlarla yine bir arada olduğumuzu düşününce azıcık da olsa gülümseyebildim.

“Bak, böylesi daha iyi,” dedi Claire, “senin tek ihtiyacın bendim, değil mi aşkım? Louise, beceriksizin tekisin. Gel buraya, tatlım.” Çekil önümden, der gibi Louise’i dirseğiyle itti ve beni o gururla taşıdığı yüzde yüz doğal koca memelerine bastırdı. Öylece kalıp sonunda kelimenin tam anlamıyla nefes alamaz hale geldim.

“Kes şunu, kızcağız boğuluyor, görmüyor musun?”

En sonunda üçümüz birden kıkırdamaya başladık. Ağlamam durmuştu, midem de bulanmıyordu artık. Toplu bir kucaklaşmanın ardından kapının kilidini açıp hep birlikte dışarı çıktık.

“Biraz bakıma ihtiyacımız var.” Louise elini minnacık çantasına daldırmış, acil durumlarda kullandığı makyaj malzemelerini araştırıyordu. İkisi de enkaza dönmüş yüzümü inceledi.

“Neler oluyor?” dedi Claire. “Bize anlatabilirsin, biliyorsun. Ne olursa olsun. Birlikte üstesinden geliriz, değil mi?”

“Bu... bilemiyorum. Emin değilim. İşte canımı sıkan şeyler oldu. Hep yorgunum. İyi uyuyamıyorum. Yani işte... Bir de Lee. Onunla ilgili şüphelerim var.”

“Bu izler nedir?”

Claire ellerimi tutmuş, tepemizden gelen donuk ışıktaki leklerimdeki kırmızı izlere bakıyordu. Lee’nin o pütürlü duvara bastırıldığı yerlerde uzun sıyrıklar, ince çizgiler halinde kurumuş kan izleri vardı.

“Bilmiyorum,” dedim, “bir yere sürtmüşümdür.”

Çaktırmadan bakıştıklarını görür gibi oldum. Sonra Louise alt gözkapağıma kalem çekerken kıpırdamadan durup bekledim.

Bitirince, “İşte... her zamanki kadar güzelsin,” deyip beni aynaya döndürdü.

Bir an kendimi tanıyamadım.

“Hadi, Lee burada ne yaptığımızı merak eder şimdi,” dedi Claire. “Sana bakmaya geldiğimi söyledim ona.”

“Bekliyor mu?”

“Evet, dışarıda. Kapının önünde karşılaştık. Midenin bulandığını söyledi.”

“Ya.” Yerimden kıpırdamamıştım.

“O hayatında olduğu için çok şanslısın, Catherine.” Claire geri dönüp bana sarıldı. “Muhteşem biri, seni çok sevdiği de belli. Keşke ben de onun gibi birini bulsam.”

“O... biraz aşırıya kaçıyor. Bazen,” dedim.

Birden tuvalete bir sürü kadın doluştu. Lavabonun etrafında birbirlerini itip duruyor, avaz avaz bağıryorlardı.

Louise yanağımdan öptü. “Hepimizin istediği de bu değil miydi? Gözünün içine bakan biri? Tuvaletin kapısında dönmeni bekleyen biri? Aşırıya kaçmanın tersi ne oluyorsa, işte biz o tiplere fena alıştık, Catherine. Bizi iplemeyen heriflere fazla alıştık. O tam tersi, seni hayatının merkezine oturttu. Sensiz bir dünya yok onun için. Bunun ne harika bir şey olduğunu biliyor musun? Öyle birini bulmak ne demek, ha?”

Verecek bir cevabım yoktu tabii, ama cevap bekledikleri de yoktu: Pullar, payetler, yüksek topuklar, mini elbiselerle devinen güruhun arasından zikzak yaparak geçip kapıya ulaşmışlardı bile. Lee’nin -dediklerine göre– beni beklediği yere gidiyorlardı.

Yüzüme olabildiğince ısıltılı bir tebessüm kondurup elimden geldiğince gülümsemeye çalışarak adım adım ilerlerken, sonradan neler olabileceğini ve en az hasarla kurtulmak için ne yapmam gerektiğini düşündüm.

12 Ocak 2008 Cumartesi

Stuart’la sabahın köründe metroya yürüyorduk; hava daha yeni aydınlanıyordu. Cumartesi olduğu için yollar tenhaydı ve ikimiz de erkenden kalkıp kendimizi dışarı atmıştık.

“Benimle konuşmadığını sanıyordum,” dedim sonunda. Ona yetişmeye çalışırken dişlerim takırdıyordu.

“Ne?” dedi. “Bu fikre nerden kapıldın?”

“Noel’de seni terk edip gittiğim için bana kızgın olduğunu düşündüm.”

“Ha, şu mesele. Yok canım. Şarabı fazla kaçırmıştım, on-dandır. Neyse, üzerinden çok zaman geçti.”

Önceki gece bana bir mesaj göndermişti; şu boşver’den beri ilk mesajıydı.

C – yarın için bir planın var mı? Yoksa seni dışarıya çıkarıcam.

Sabah tam 7’de hazır ol. S x

Yarım saat sonra Victoria İstasyonu’na gelmiş, elektronik panoya bakıyorduk. Stuart’ın devasa montunu –görüntüsünden Kuzey Kutbu’na keşfe çıkmak için yapılmış sanırdınız-giymiştim, çünkü hava sıcaklığı hâlâ sıfırın altındaydı ve kolay kolay ısınabileceğimi sanmıyordum. Dizlerime kadar inen montun içinde küçük bir çocuk gibi görüldüğümünden emin-dim, ama en azından titremem durmuştu. Stuart başıma bere de takmış, bir de yün eldiven giydirmişti.

Hiç değilse hava aydınlanıyor, dışarıda kış güneşinin cılız ışığı kurşuni bulutların altından göz kırpıyordu. Cumartesi-nin bu erken saatinde istasyon hâlâ tenhaydı; sadece birkaç turist, poğaça kırıntılarının başına üşüşmüş korkusuzca karınlarını doyuran güvercinler ve sürekli bipleyen cila makinesiyle yerleri parlatan bir temizlik elemanı. Bir süre durup adamı seyrettim. Aracını kasıtlı olarak dev panonun önündeki insanların üzerine sürüyor gibiydi; panoda bilgilerin gelmesini

beklerken onu görünce valizlerini yerden alıp çekilmek zorunda kalıyorlardı.

“On dört numaralı peron,” dedi Stuart. “Hadi gidelim.”

Trenin içi sıcaktı. Karşılıklı yerlerimize oturur oturmaz o devasa monttan kurtulup bereyi de çıkarma gereği hissettim. Eldivenlere giriştiğimde Stuart montu alıp tepedeki boş bölmeye tıktırdı.

“Muhtemelen o ceketı bütün gün elimde taşıyacağım, ne dersin?”

“Hayır, daha dur. Hava rüzgârlı olacak. İyi ki yanıma almışım diyeceksin.”

Haklıydı tabii. Brighton’da istasyonun içi soğuk ve esintiliydi, ama tepeden aşağıya inip denize doğru ilerlerken rüzgâr giderek şiddetlendi. Kıyıya ulaştığımızda kapüşonu kaldırmış, yün berenin üzerine geçirmeye çalışıyordum, Stuart da uçmayayım dile elimi sımsıkı tutuyordu. Deniz köpürüp griye dönük bir renk almış, havada savrulan minik damlacıklar ya-nağımıza iğne gibi batıyordu. Bizi çakıllı alanla ötedeki hengameden ayıran mavi boyalı parmaklıklara tutunup bir süre dinlendik.

Stuart duyamadığım bir şeyler dedi; sözcükler ağzından çıkar çıkmaz rüzgâra kapılıp gidiyordu. Sonra elimi tuttu ve dönüp arka sokakların korunaklı köşelerine doğru ilerledik.

Hâlâ erken olmasına rağmen dükkânlar ocak indirimlerinden yararlanmaya gelmiş insanlarla dolup taşıyordu. Stuart’ı çekiştirerek kamp malzemeleri satan bir mağazaya soktum ve kendime daha küçük, lacivert bir bere –yanında verilen bedava eldivenlerle birlikte– aldım. Bir süre oralarda dolaşıp

Laines'e girdik. Burası da kalabalıktı, aslında dükkânların arasındaki dar geçitler yüzünden öyle görünüyordu, ama burada rüzgâr hafiflemişti ve daha rahat bir atmosfer vardı.

Ama benim görmeyi beklediğim kişi Lee'ydi.

Birkaç kez görür gibi olmuşum da: Trende yanımızdan geçen, kocaman mavi bir mont giymiş sarışın bir adam –yüzünü hiç görmedim, ama vücut yapısı beni ürkütmeye yetti; kıyıda kopan fırtınayı seyrederken, yürüyüş yolunda köpeklerini gezdiren bir kadınla bir adam. Bir kadın ve bir köpeklerle mi, yok canım, o olamazdı, ama yine de keyfimi kaçırdı.

Saat ona yaklaşıyordu: Çay zamanı. Laines'te, küçük bir meydanın az ilerisinde bir kafe bulduk. Dışarıda bir sokak çalgıcısı parmaksız eldivenleriyle akustik gitar çalıyor, arkasında davul ya da başka bir enstrüman olmadan rock müzik yapıyordu. Kafenin kuytu bir köşesine tıklmış, koyu renk ahşaptan küçücük bir masaya oturup bir filtre kahve bir de çay alıp aramızda paylaştık. Sonra içeri bir adam girdi, yanımızdan geçip kafenin arka tarafına doğru yürüdü. Yerimde bülülüp başımı çevirdim.

“Ne?” dedi Stuart. “Ne oldu?”

Toparlandım. “Affedersin. Yok bir şey. Ne diyordun?”

“O adam mı?” dedi sesini alçaltarak.

Başımı salladım. “Sorun yok, cidden.”

“Adı neydi?”

Hemen söylemedim. Gözlerimi kaçırıp bir an düşündüm; buna hazır mıydım, paylaşmaya hazır mıydım? Onun gözleriyle bana sabitlenmişti. Vazgeçecek gibi görünmüyordu. Beni sıkboğaz etmeyecek, ama rahat bırakmayacaktı.

“Lee,” dedim. “Adı Lee.”

Başını salladı. “Lee. Onu gördüğünü sandın.”

“Evet.” Kucağımda duran elime, avcuma batırdığım tırnaklara bakıyordum.

“Merak etme,” dedi. “Bunların hepsi iyileşme sürecinin bir parçası.”

“Hapisteyken bile görüyordum onu. O yüzden fazla dışarı çıkmıyorum.”

Gülümsedi. “Bu düşüncelere izin vermen gerekiyor. Onlarla savaşıma. Bırak gelsinler, kabul et, kendini suçlu ya da kötü hissetme. Tüm bunlar tedavinin bir parçası. Mücadele etmek her şeyi daha da zorlaştırır.”

Gözünü ileriye dikip az önce gördüğüm adama baktı. “Gazete okuyor,” dedi. “Bir bak istersen.”

Bir an ona, kafayı mı yedin, der gibi baktım. Yüz ifadesi değişmedi. “Ben yanımdayım,” dedi. “Tamamen güvendesin. Hadi baksana.”

Bunu gerçekten yaptığıma inanamıyordum; döndüm ve kafenin arka tarafına, duvar kenarındaki tahta masalara göz attım: bizim gibi yemek yiyen çiftler, iki çocuklu –tabaklarına dondurmanın her çeşidinden almış, iştahla yiyorlardı– bir aile ve hemen arkalarında, dumanlar tüten fincanını önündeki masaya koymuş, *Daily Express* okuyan sarışın bir adam.

Bir an boğulur gibi oldum ve içimden bir ses dönüp saklanmamı söyledi. Ama bakmaya devam ettim. O değildi. O olmadığını çok önceden anlamıştım, ama bu korkmama, aniden paniğe kapılmama engel olmadı. Gördüğüm kişi yaşça daha büyüktü, sarışın değil, kır saçlıydı, gözlerinin çevresinde

kırıksıklar vardı, yüzü de daha inceydi. Lee kadar cüsseli değildi, aslında montsuz haliyle ince uzun bir adamdı.

İzlendiğini hissedince başını gazeteden kaldırıp bana baktı. Göz göze geldiğimiz an gülümsedi, resmen bana gülümsedi. Sonra birden Lee'yle en ufak bir benzerliği kalmadı; artık sadece bir yabancıydı, kahve keyfi yapan ve bana gülümseyen sıcakkanlı bir adam.

Gülümseyerek karşılık verdim.

Önüme dönünce Stuart, "Daha iyisin, değil mi?" dedi.

"Evet."

"Bunu yapabilirsin. Sandığından daha cesursun."

"Belki de," dedim ve çayımdan bir yudum aldım. Sıcaktı, tadı da güzeldi.

Kafeden çıkıp tekrar Laines'e girerken hâlâ gülümsüyordum. Güneşin cılız ışığı bile, dokunduğu her yeri şenlendiriyordu. Geri dönüp iskeleye doğru yürümeye başladık.

Rüzgâr biraz azalmıştı, ama rıhtımda sert esmeye devam ediyordu. Kuytu bir yer bulup oturduk ve dalgaları, parmaklıklara tünemiş, dengede durmaya çalışan martıları seyrettik. Denizin üstü kara bulutlarla kaplıydı, arkamızda güneşin vurduğu yerler ıslık ıslık parlıyor, ıslak döşemelerden yansıyan ışık gözümüzü alıyordu.

"Biraz esinti var, değil mi?" Konuşan yaşlı bir adamdı. Şapkasını kulaklarının üstüne indirmiş, kır saçları tüy gibi uçuşup duruyordu. Gözlüğü dalgaların püskürttüğü taneciklerle benek benek olmuştu.

"Birazcık," diye onayladım.

Karısının elini sımsıkı tutuyordu. İkisinin de elleri yaşlılık lekeleriyle dolu ve kırıış kırıştı; kadının alyansı aşınıp incelmış, parmağına bol geliyordu. Mavi gözlerine, al yanaklarına ve saç bozulmasın, kulakları üşümesin diye taktığı desenli eşarba baktım. Yaşlı adam kıkırdayarak uzakta bir şeyi işaret etti. Kahverengi benekleri, kocaman perdeli ayakları olan bir yavru martı parmaklıklardan havalanıp uçuşa geçmiş, çılgın gibi avına yaklaşırken rüzgârla boğuşuyordu.

Gidebildiğimiz yere kadar yürümeye devam ettik. Panayır yollarının çoğu kapalıydı; muşambalar uçuşuyordu, oturacak yerler de ıslaktı. Rihtimin diğer tarafında yürümek delilik olurdu –kotlarımız rüzgârdan savrulup bacaklarımıza yapışıyor, dalgaların püskürttüğü sular enine hareket eden yağmura benziyordu. West Pier’in denizin üstünde süzülen gölgesini fosilleşmiş bir deniz canavarının kemiklerine benzettim.

Diğer tarafa geçip tekrar kıyıya doğru yürüdük ve balıkpatates yapan küçük bir lokantaya girdik. İçerisi duman altı olmuş, ıslak montlarıyla oturan insanlar rüzgâr hakkında konuşup gülüşüyorlardı. Büyük bir porsiyon patates kızartmasını paket yaptırıp dışarıda duvarın üstüne oturduk. Parmaklarımızı yalaya yalaya patatesleri yerken, tepemizde daireler çizen martıların çığlıklarını dinledik; bir tanesini yere düşürmemizi bekliyorlardı, ama parmaklarımın arasından kapacaklarını pek tahmin etmiyordum.

Stuart bana çocukken sahile yaptıkları gezileri, iskelenin ucundaki para makineleriyle oynadığını, bacaklarının güneşten yanıp kavrulduğunu, bambudan yaptıkları kazıklara ağır balık tuttuklarını anlatıyordu.

“Annenle babana ne oldu?”

“Annem kanserden öldüğünde on beş yaşındaydım,” dedi. “Babam Rachel’in yanında kalıyor. Şu an iyi durumda –idare ediyor işte. Birkaç ay önce kısa bir ziyaret yaptım. Önümüzdeki ay onları görmeye gideceğim, birkaç gün iznim var.”

“Rachel kardeşin mi?”

“Evet. Benden büyük ve çok daha akıllı. Ya senin annenle baban?”

“Trafik kazasında öldüler. Üniversiteye gidiyordum.”

“Zor günler geçirmiş olmalısın. Çok üzüldüm.”

Başını salladı.

“Kardeşin yok mu peki?”

“Tek çocuğum.”

Patatesleri silip süpürmüştük ve paketin dibinde kuruyup sertleşmiş birkaç parça kalmıştı. Stuart, “Martıları beslemek yasaktır” diyen tabelalara aldırmayıp kalan patatesleri yağmur oluğuna boşalttı ve paketi çöp bidonuna attı.

“Canım ne istiyor, biliyor musun? Tatil rezervasyonu yaptırmak.” Yokuşu tırmanıp şehir merkezine doğru ilerliyorduk. “Hadi gidip birkaç broşür bulalım.”

27 Şubat 2004 Cuma

Beni doğruca eve götürmesi hem iyi hem de kötüydü. Artık ne istediğimi bile bilmiyordum.

Taksiyle eve dönerken hiç konuşmasak da elimi sımsıkı, ama acıtmadan tutmaya devam etti. Gözümü dışarıya dikmiş, boş boş bakarken cama vuran yağmur damlaları sokak lambalarının ışığında kristal gibi parıltıyordu.

Anahtarlarımı alıp kapıyı açtı ve önden girmem için yana çekildi. İkimiz de oturmadık. Bir an yüzündeki kederli ifadeyi görünce şaşkınlık geçirdim ve bir daha dönüp bakacak gücü bulamadım.

“Bence biraz ara versek iyi olur.” Sözcükler ağızımdan çıkar çıkmaz müthiş bir rahatlama hissettim.

“Ne?”

“Dedim ki...”

“Ne dediğini duydum. Sadece inanayım mı, bilemiyorum. Neden peki?”

“Benim... biraz özgür kalmaya ihtiyacım var. Arkadaşlarımla daha sık çıkmak istiyorum. Kendime zaman ayırmak, biraz düşünmek istiyorum.”

Sonra oturdum, kanepenin kenarına tüneyip dizlerimi bi-tiştirdim. Havada dalga dalga yükselen gerilimi hissedebiliyordum.

“Ben isteyken kendine ayıracak dolu zamanın oluyor.”

“Biliyorum,” dedim. “Hoşuma da gidiyor. Eve gelince, ben yokken burada olduğunu anlamak canımı sıkıyor. Yedek anahtarımı geri vermeni istiyorum.”

“Bana güvenmiyor musun?”

“Sadece kendime ait bir alan istiyorum. Her şeyin yerinde olduğunu bilmek.”

“Bu ne demek oluyor?”

“Ben dışarıdayken evime girip bana mesajlar bırakıyorsun. Yorganın altına koyduğun o resim de var.”

“Hoşuna gideceğini düşündüm. O resmi çekerken olanları hatırlamıyor musun? Ne yapıyorduk? Ben hatırlıyorum. Hiç aklımdan çıkmıyor.”

“O resmi sildim, dediğini hatırlıyorum. Belli ki yapmamışsın.”

Cevap vermedi.

“Hep korku içindeyim Lee. O soygundan beri. Ben evde yokken içeri girmenden hoşlanmıyorum. Evim artık bana ait değilmiş gibi.”

Kısa bir sessizlik oldu. Başımı çevirmeden de solumda, kapının dibinde durduğunu görebiliyordum. Kılı bile kıpırdamamış, montunu da çıkarmamıştı. Üç boyutlu bir gölge, kap-kara bir hayalet, kâbus gibi bir şeydi.

“Yine önüne gelenle yatmak istiyorsun demek.” Sesi buz gibiydi. “O günlere dönmek istiyorsun.”

“Hayır,” dedim. “Sadece biraz ara vermek istiyorum, hepsi bu. Arkadaşlarım dışında kimseyi görmek istemiyorum. Biraz düşünmem lazım. Doğru bir şey yaptığımdan emin olmak için.”

Birden öne doğru bir adım atınca irkilip sıçramış olmalıyım, çünkü başımı kaldırıp baktığımda yine kaskatı kesilmişti. Sakin, kayıtsız bir yüz ifadesi vardı, ama gözleri öfke saçıyordu. Bir kelime daha etmeden geri çekilip salondan çıktı. Ön kapının açıldığını ve hafif bir tıkırtıyla tekrar kapandığını duydum.

Gitmişti.

Bir süre kıpırdamadan oturup bir şey olmasını bekledim. Ne beklediğimi bilmiyorum. Belki de geri döneceğini düşünüyordum. Gelip bana vuracak, suratıma bir şey fırlatacak, bağırıp çağırarak, küfürler yağdıracaktı.

Sonunda kalkıp yukarı çıktım ve üzerimi değiştirdim; bir daha asla giymemeye çoktan karar verdiğim o aptal siyah elbiseden, o aptal ışıltılardan kurtuldum. Bana kaç mal olursa olsun, kapıdan giren ilk bağış poşetini boylayacaktı. Kırmızı elbiseyle birlikte. İkisinden de kurtulmak istiyordum.

Saatler sonra hâlâ uyanıktım. Yatağıma uzanmış az önce neler olduğunu, nasıl olduğunu düşünürken, birden anahtarımı geri vermediğini fark ettim.

14 Şubat 2008 Pazartesi

Üst yönetimle toplantı yapmak için Caroline'le Windsor'a gidiyorduk. O bütçeler hakkında konuşacak, ben de yeni yılda açılacak depo için personel alımı planlarımızı anlatacaktım. Arabayı Caroline kullanıyor, otobanda gaza basarken bir yandan da işle ilgili konuşup duruyordu. Halsizdim, boğazım da ağrıyordu.

Ofisten dışarı çıkmak bana hiç iyi gelmez. Alıştığım düzeni altüst eder. Şimdiden eve dönünce yapacağım kontroller için plan yapıyor, kendi kendime hatasız, doğru dürüst yapmalısın, diyordum. Yoksa gece boyunca tekrarlamak zorunda kalırsın, Stuart da yukarıdan gürültüyü duyabilir.

“Bitkin görünüyorsun canım,” dedi sonra.

“Öyle mi?”

“Geç yattın, ondan mı?”

“Pek sayılmaz. Biraz üşütmüşüm galiba.”

Dönüp dışarıya bakmaya devam ettim. Birkaç dakika bile uyuyabilseydim, kendimi daha iyi hissedecektim.

“Üst kattaki sevimli adamla durumlar nasıl?”

“O kadar şeyden sonra hâlâ benimle konuşuyor. Geçen gün beni dışarıda gezdirdi.”

“Sözlerin umut verici.”

“Güzeldi.”

“Emin değil gibi konuşuyorsun.”

“Biz arkadaşız, Caroline.”

“Saçmalama.”

Elimde olmadan güldüm. “Başka bir niyeti yok, inan bana.”

“Birbirinizin etrafında dolanmayı bırakıp eyleme geçseniz ne iyi olur.”

“Bak,” dedim, “hiçbir şey olmayacak. Dediğin gerçekleşecek olsaydı, şimdiye kadar olurdu. Ondan hoşlanıyorum, en azından öyle sanıyorum. Ama tek başıma olmayı yeğlerim.”

“Arada bir yalnızlık çekmiyor musun?”

“Hayır.”

“Of, bir de bana sor. İlan gittiğinden beri perişan haldeyim. Çocuklar için dayanmaya çalışıyorum, ama var ya, hafta sonları babalarına gidince ev çok sessiz oluyor. Bir kulübe falan üye olmayı düşünüyorum. Ne dersin?”

“Bekârlar kulübü gibi mi? Çöpçatan siteleri?”

Yanakları pembeleşti. “Neden olmasın? Hoş adamlarla karşılaşmak çok zor, öyle değil mi? Dedim ki... belki...”

“Belki ne?”

“Belki benimle gelirsin diyordum.”

Profilden onu inceledim; parmakları direksiyona yapışmış, gözünü yoldan ayırmıyordu. Söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım.

“İşte geldik,” deyip arabayı park etti.”

“Aslanların inine girmeye hazır mısın?”

12 Mart 2004 Cuma

İlk birkaç gün içimde tuhaf bir boşluk hissettim, sanki muazzam bir şey yapmışım da ne olduğunu tam kavrayamamışım gibi. Aynı zamanda korkuyordum. Her gece içeri girer girmez ön kapıyı iki yerden kilitliyor, eve adım atar atmaz onun buraya geldiğine dair izler arıyordum, ama yerinden oynayan ya da yeri değişen bir şey yoktu. En azından hatırladığım kadarıyla yoktu.

Hiç zorluk çıkmadığını düşündüm; duyarlı yaklaşmıştı, belki de sandığım kadar kötü değildi. Birden hatayı kendimde aradığımı fark ettim; yatakta müthişti ve her sevişmemizde bana farklı heyecanlar yaşıtıyordu. Bir mesaj atıp geri dön demeyi düşündüm, ama sonunda telefonu cebime sokup bir daha da dokunmadım.

O geceden sonra Lee'yi iki hafta boyunca görmedim. Geceleri ağlayıp duruyor, garip bir şekilde onu özlüyordum. Sonra anladım ki asıl sorun bendeydi; bağlanmaktan korkuyordum; tabii ya, benimle olmak ona zor gelmişti. Arkasına bakmadan çekip gitmesi hiç de şaşırtıcı değildi. Ona birkaç

mesaj gönderdim, ama hepsi cevapsız kaldı. Cebini aradığımda da telesekretere bağlandım.

O gittikten iki hafta sonra Claire aradı.

İşteydim, öğleden sonraya yetişmesi gereken bir sunumla uğraşırken birden telefon çaldı. Sesi bir tuhaftı, gergin çıkıyordu. Önce hatırlamı sordu.

“İyiyim canım. Sen?”

“Büyük bir hata yaptığını düşünüyorum, tek söyleyeceğim bu.” Kendini tutmaya çalışsa da ağlama sesini çok yakından duyabiliyordum.

“Hata mı? Ne demek istiyorsun?”

“Lee konusunda. Onunla ilişkini kestiğini söyledi. İnana madım. Neden böyle bir şey isteyesin ki?”

Tam bir şeyler söyleyecekken lafı ağzıma tıkadı.

“Seni tatile götürecekmiş. O günü iple çektiğini, bir daha hiç olamayacağını düşünürken onu nasıl mutlu ettiğini, hayatını değiştirdiğini söyledi. En son kiminle birlikteymiş biliyor musun Catherine? Sana Naomi'den bahsetti mi? İntihar ettiğini biliyor musun peki? Lee onu o halde bulsun diye bir not bırakıp buluşmak istemiş. O günden beri toparlanamadım, dedi. Hâlâ rüyasında onun cansız bedenini görüyormuş. Sonra da senin onu terk ettiğini söyledi. Yeniden gece gezmelerine başlamak istiyorum, demişsin ona. Nasıl yapabildin Catherine, bunu ona nasıl yapabildin ha?”

“Dur bir dakika Claire... öyle olmadı...”

“Sen,” diye devam etti. Şimdi de ağlıyor, konuşmak için çabalarken arada bir nefessiz kalıyordu; öfkeden al al olmuş

yüzünü, yanaklarından iri damlalar halinde akan yaşları görüyor gibiydim. “Ona haksızlık ettiğinin farkında mısın? Lee gibi biriyle olmak için neler vermezdim. O sana nasıl bağlıysa, biri de bana öyle bağlansa. O sana âşık Catherine, seni dünyadaki her şeyden çok seviyor. Sahip olduğun şeylere bir bak, ve sen hepsini fırlatıp atıyorsun, ve -ve- adamın kalbini kırıyorsun. Buna dayanamıyorum.”

“Dediğin gibi değil, gerçekten.”

Sonunda söyleyeceği şeyler tükenmiş, sadece o tuhaf hıçkırıklar ve sonu gelmeyen burun çekmeler duyuluyordu. En azından telefonu kapatmamıştı.

“Onunla yaşamanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Peşimden ayrılmıyor. Ben evde yokken kapıyı açıp giriyor...”

“Ona bir *anahtar* verdin Catherine. Sadece sen evdeyken girmesini istediysen, niye o lanet anahtarı veresin ki?”

Buna verecek cevabım yoktu. Hatta böyle söyleyince kulağa hoş geliyordu.

“İşin kötüsü ne biliyor musun? Ona yaptıklarından sonra, kalbini kırdıktan sonra bile, hâlâ sana deli gibi âşık. Ona ne söylediyse hepsini anlattı ve hemen ardından, ‘Onu görürsen bana gelmesini söyle,’ dedi. River’da çalışıyor yine. İyi olup olmadığını merak ediyormuş. Sen istemediğin için evine gelmeyeceğini söyledi. Gidecek misin?”

Düşüneceğimi söyledim.

Az çok böyle bir cevap beklediği belliydi, çünkü son bir hamle yapıp, “Bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum. Kendinle gurur duy,” dedi ve kapattı.

Ağlayarak kapıyı kapatırken biri gelmesin diye dua ediyordum. Claire daha önce benimle hiç böyle konuşmamıştı. Sadık bir dosttu, kankaların her zaman erkeklerden önce geldiğini, bir erkek size ne derse dersin çoğu zaman, özellikle de arkadaşını kötülüyorsa güvenmemeniz gerektiğini biliyordu.

Günün geri kalanını perişan bir halde geçirdim. Sunumumu olabildiğince çabuk bitirip, fazla düşünmeden ve en ufak bir coşku duymadan teslim ettim. Claire'in sözleri kafamın içinde dönüp duruyordu. Benimle böyle konuştuğuna göre, gerçekten bir hata yapmış olmalıydım. Söylediklerini düşündüm; Lee'nin bensiz mutlu olamadığını, beni çok sevdiğini söylemişti. Son sevgilisi Naomi'yi –gecenin bir yarısı kulağıma fısıldadığı o ismi bir daha anmamıştı– ve konuşmak için neden benim yerime Claire'i seçtiğini düşündüm. Çok acı çekmiş olmalıydı. Demek *mutlu* olmuştu, onu mutlu etmiştim.

Sunum biter bitmez, onlara başımın ağrıdığını söyleyip ki gerçektir, çıktım. Eve gidip biraz daha ağladım; aklım hep Claire'deydi, en eski arkadaşlarımdan birini, can dostlarımdan birini kaybetmeyi göze alamazdım. Daha sonra yatağa uzanıp olanları düşünerek geçen saatlerin ardından, pijamalarımı çıkarıp kırmızı elbiseyi giydim. Geçen sefer üzerime tam oturmuştu, şimdiyse bel ve göğüs kısmı bol geliyordu, şişman biri bana çaktırmadan çekip esnetmiş gibi. Ama olsun, yine de giyecektim. Hafif bir makyaj yaptım ve River'a, onu görmeye gittim.

Her şeye rağmen asıl isteğim River'daki ofiste beni becerdiği gecenin tekrarıydı. Bana bugüne dek gördüğü en kusursuz yaratıkmişim gibi bakmasını istiyordum. Elimi tutup beni

sürükleyerek bir saniye daha bekleyecek hali yokmuş gibi, koridordan geçirip o odaya sokmasını istiyordum.

Kuyruktakilerin yanından geçip VIP girişine doğru ilerlerken, kapıda güvenlik şefi Terry'yle gülüşüp şakalaşıyorlardı. Onu, kısa kesilmiş sarı saçlarını, soğuk havaya ve yağmura rağmen hâlâ bronz kalabilen tenini görünce göğsümün sıkıştığını hissettim; koyu renk takım elbisesi kaslarını ve sıkı etli vücudunu iyice belirginleştirmişti.

“Selam,” dedim.

“Catherine. Ne işin var burada?” Sesine soğuk bir hava vermeye çalışıyordu, ama gözlerinden verdiği tepkiyi görmüştüm bile.

“Arkadaşlarıma katılmak için içeri girmeme izin verir belki, diyordum.” Gülümseyip belli belirsiz gözümü kırptım.

Terry yanıma gelip, “Kusura bakma canım, bu gece içerişi tıklım tıklım. Herkes gibi sıraya girmen gerekecek.”

Kuyruktaki avam takımına katılmaya niyetim yoktu. “Sorun değil. Başka bir yere giderim.” Lee'ye son bir bakış fırlatıp şehir merkezine doğru yürümeye başladım.

Gerçekte ilk bulduğum taksiye atlayıp doğruca eve gittim. Beklediğim gibi, sabahın üçünde kapıyı çaldı.

“Niye anahtarını kullanmadın?” Başka soru sormaya zaman kalmadı, zaten o da cevap vermeyecekti.

Birden kollarımı tuttu ve ışıkları yakıp kapıyı kapatmaya tenezzül etmeden beni geri geri iterek salona soktu. Nefes nefeseydi; yüzüne dokunduğumda elime bir ıslaklık geldi. Onu öpüp yanaklarındaki yaşları dilimle sildim. Boğazından tiz bir hıçkırık yükseldi ve dudaklarıma kapanıp öyle acımasızca öptü

ki birden ağzıma bulaşan kanın tadını aldım. Hırıltılı bir ses çıkarıp beni tüm gücüyle itince kanepeye serilip kaldım ve bir şey söylemeye fırsat bulamadan pijamamın altını çıkardı ve çılgın gibi pantolonun önüne asılınca düğmenin çıt diye koptuğunu duydum. Son anda düşünecek zamanım oldu; canım acıyacaktı. Onu içimde hissettiğim an bir çığlık kopardım.

Hayır mı dedim? Bu kez değil. Zorla mı yaptı? Pek sayılmaz, bu sefer farklıydı. Sonuçta ona kapıyı ben açmıştım. Birkaç saat önce beni becersin diye o gece kulübüne gitmiştim, şimdi istediğim şey gerçekleşiyordu ve şikâyet etmeye hakkım yoktu.

Ama canımı yaktı. Dudağımın iç tarafında, ağzıma saldırdığı yer kesilmişti ve ertesi gün bacaklarımın ağrısından zor yürüyordum. Ama yine geldi; birkaç saat için de olsa. Sabah uyandığımda çoktan gitmişti.

23 Ocak 2008 Çarşamba

Yeniden kendime odaklanmanın zamanı geldi.

Bugün bir değerlendirmeden geçtim ve bununla sanki bir tür kritik durumu atlatmış gibi oldum.

Toplum Ruh Sağlığı Merkezi'nin ana binası, Willow Road'un yan sokağındaki Leonie Hobbs House'daydı. Önden bakınca, bizimkinin tersine –heybetli cumbaları ve az bir boya gerektiren ön kapısıyla– standart bir görüntüye sahipti. Kapının yanında pirinç bir levha, ön camlarda da Sigarayı Bırakma Üniteleri'nden Doğum Sonrası Depresyonu

Yardımlaşma Grupları'na kadar pek çok konuda tanıtım yapan afişler asılıydı.

Dışarıda yağan yağmur binayı olduğundan daha kasvetli gösterirken, camlar ağlıyor gibi duruyordu.

Kapıyı iterek açtım; girişte bir danışma masası ve birinci kata çıkan merdivenler vardı. Danışmanın arkasındaki salonda bir sürü kadın evrakları elden ele dolaştırıyor, bir şeyler içip konuşuyorlardı. Duvarlar afişlerle kaplıydı. Buraya bir bilgi almak için geldiyseniz hiç umut yoktu.

“Benim randevum vardı da. Değerlendirme için geldim,” dedim danışmadaki kadına.

“Yukarıda yapılacak. Aksanınız değişik geldi. Nerelisiniz?”

Yaşı elliye yakın olmalıydı; uzun, kır saçlarını arkada kalın bir örgü yapmıştı. “Kuzeydenim,” dedim. Genellikle bunu Londra’da karşılaştığım kişilere söylerdim, onlar da sorgusuz sualsiz -sanki kuzey kesimi, benzincinin ötesinde bir yerlerde başı sonu belli olmayan tek bir kütleymiş gibi– kabullenirlerdi.

Bu kadın bir istisna olacak gibi görünüyordu.

“Lancaster!” Neyse ki cevap vermeme beklememişti. “Orada yirmi yılım geçti. Sonra da buraya taşındım. İyi maaş veriyorlar, ama insanlar oradaki kadar kibar değil.”

Arkasındaki kalabalık salona göz attım. Beş altı bayan du-dağını büzmüş, pürdikkat bizi dinliyordu.

Merdivenlerden çıktım. Karşı duvara, üzerinde siyah keçeli kalemle “TRSM sol tarafta” yazan uçları kıvrık bir kâğıt yapıştırılmıştı. Soldaki kısa koridorda ilerlerken başka bir danışma alanına geldim; buranın duvarları yeni boyanmış, insana huzur veren bej ve kemik tonları kullanılmıştı. Danışma

masasında kimseyi göremeyince, rahat koltuklardan birine oturup bekledim. Randevuma erken gelmiştim.

Sağda bir kapı açıldı ve dışarıya bol bir üstle kot pantolon giymiş bir kadın çıktı. Başının iki yanından dimdik fırlayan örgülere, dudağına geçirdiği metal halkaya, gülümseyince ortaya çıkan bembeyaz dişlerine baktım.

“Merhaba,” dedi. “Cathy Bailey, değil mi?”

“Evet.”

“Sizi birazdan içeri alacak. Adım Deb, psikiyatri hemşiresiyim.” Hâlâ gülümsüyordu. “Anket formlarını getirdiniz mi?”

“Ah... evet...” Çantamı karıştırdım.

Kâğıtları elimden alıp, “İçerideyken bu sorularla zaman kaybetmeyelim diye.”

Bekledim. Koridorun aşağısında bir kapının açıldığını duydum. Ayak sesleri giderek yaklaştı ve köşeden başını uzatan bir adam bana seslendi. “Cathy Bailey?”

Ayağa kalkıp peşinden gittim. Stuart’ı düşünmeden edemiyordum. Uzman psikiyatr sorularını sorarken de aklım hep ondaydı. Dr. Lionel Parry, başının iki yanında siyahlı grili saçlarıyla birleşen aynı renkteki sakalları ve kulağından fışkıran kıllarla, sanki tüyleri yolunmuş bir porsuğa benziyordu. Kapıyı kontrol etmemin ne kadar sürdüğünü, pencereler, çekmeceler ve diğer her şeye ne kadar zaman harcadığımı sorunca, yalan söylemeyi düşündüm. Kapıları yoklamak bana çok aptalca geliyor. Bir anlamı olmadığının farkındayım, ama kendime engel olamıyorum.

Ona gerçeği söyledim. Bazen saatlerce sürüyor. Bazen işe birkaç saat geç gidiyorum ve telafi etmek için geç saatlere

kadar çalışıyorum. Sosyal hayat? Güldürmeyin beni. Akşamları dışarı çıkmak istememem iyi bir şey, değil mi?

Sonra bana Lee'yi sordu. Ona; beynime üşüşen o anlık görüntüleri, aniden geçmişe dönüp yaptığı şeyleri hatırladığımı anlattım. Unutmaya çalıştığım şeyleri. Ve geri kalan her şeyi. O kâbusları, panik atakları, sabahın dördünde gözlerim açık yatairken bir daha uyuyamazsam diye çok korktuğumu. Uzak durmaya çalıştığım şeyleri: Davetler, partiler, kalabalık yerler, polisler, kırmızı giysiler.

Dinledi, not aldı ve arada bir başını kaldırıp bana baktı.

Tir tir titriyordum.

Ama ağlamıyordum, henüz değil; bunları konuşmak beni sarsıyordu.

“Bir süredir derin nefes egzersizleri yapıyorum,” dedim telaşla. “Paniği kontrol etmeye çalışıyorum. Bazen işe yaradığını söyleyebilirim.”

“Çok iyi,” dedi. “O halde bundan sorumlu olduğunuzu da biliyorsunuzdur. Paniği zaman zaman kontrol edebiliyorsanız, egzersiz ve başka birkaç teknikle sürekli kontrol edebilecek hale gelirsiniz. Bir başlangıç yapmışsınız, çok iyi gidiyorsunuz.”

“Teşekkürler. Ben bir şey yapmadım, Stuart'ın desteğiyle oldu.”

“Stuart?”

“Arkadaşım. Kendisi psikologdur.”

“Size doğru yolu gösterip yönlendirmiş olabilir, ama paniği kontrol etmeye çalışmak sizin seçiminiz. Bunu sizden başkası yapamazdı.”

“Galiba öyle.”

“Şunu aklınızdan çıkarmayın; daha önce yaptıysanız yine yapabilirsiniz demektir. Yani evle ilgili takıntılarınızı kontrol altına almanız gerekecek. Bu hemen olmaz, biraz zaman alır, ama yapabilirsiniz.”

“Sonraki aşama nedir?”

“Sizi bilişsel davranış terapisine göndereceğim. İlaveten panik ataklar için bence ilaçları da denemelisiniz. Etkisini göstermesi zaman alabilir, o yüzden hemen sonuç almazsanız üzerinde durmayın. Birkaç hafta beklemeniz lazım.”

“Bunu daha önce de denemiştım. Mümkünse kullanmamayı tercih ederim.”

“Notlarınıza baktım da size hastanede verdikleri ilaçlar farklıymış. Bunlar baş dönmesi yapmaz, bilinç bulanıklığı da yaşamazsınız. Bir denerseniz sevinirim, çünkü bu değerlendirme OKB’nin yanı sıra, TSSB, yani travma sonrası stres bozukluğu da olabileceğini gösteriyor.”

“Stuart, Dr. Alistair Hodge’a sevk alabilirsen iyi olur, dedi.”

“Evet, ben de bunu önerecektim. Burada ya da Maudsley’deki muayenehanesinde olabilir. Size bir evrak gönderilecek, sonra da sekreterini aramanız gerekiyor. Sizi Alistair’le hemen görüştürürler sanırım. Bu arada Deb’den size Kriz Ünitesi’nin numaralarını vermesini isteyeceğim. Gerçi ihtiyaç duyacağınızı pek sanmıyorum, ama her ihtimale karşı yanınızda bulunsun.”

“Sizce ne kadar sürer? Yani iyileşmem?”

Omuz silkti. “Bunu söylemek çok zor. Herkesin iyileşme süreci farklıdır. Ama birkaç seanstan sonra olumlu etkilerini görmemiz gerekiyor. Bunun için biraz emek harcamak zorundasınız –hayattaki pek çok şey gibi: Ne kadar verirsiniz, o kadar alırsınız.”

Nihayet kendimi sokağa attığımda, hava karanlıktı. Yağmur sonunda durmuştu. Dışarıda trafik kilit durumdaydı; muhtemelen North Circular’da kaza olmuş ve trafiği tıkamıştı. Otobüs yolu açıldı, ama otobüsler de o kadar hızlı gidemeyecekti.

Bir zorluğu atlatmış gibi hissediyordum, dönüşü olmayan bir yoldaydım sanki. Hastanede yaşadıklarımın sonra beni en çok korkutan şey buydu. Orada tamamen kontrolden çıkmış, hoşlanmadığım ve güvenmediğim yabancı insanların eline düşmüştüm. Onların programına göre hareket edip talimatlarına uymak zorunda kalmıştım. Ne zaman yemek yiyeceğimi, ne zaman uyuyacağımı, ne zaman tuvalete gideceğimi söyleyen birileri vardı hep.

İkinci kez hastaneden çıktığımda, oraya bir daha gitmeye dayanamayıp öleceğimi biliyordum. Yüzümde donuk bir tebessüm ve boş vaatlerle -gittiğim yerdeki ruh sağlığı merkezleriyle hemen temasa geçeceğimi söyleyip– Lancaster’dan taşındım. Doktorlardan, hemşirelerden, sosyal hizmet uzmanlarından ve bana anlamsız gelen o korkunç sistemden uzaklaştım. İşe yaramıştı. Beni tutup ayağa kaldırmış, ölmediğimi göstermiş, aslında yüzüme vurmuştu, hâlâ sapasağlam olduğumu, kendimi toplayıp yoluma devam etmemi söylemişti. İyileşme sürecini yaşamaktansa ölmüş olsaydım, dedim içimden; bunu

ilk kez düşünmüyordum. Fakat her şeyden uzaklaşmak bir şeyi anlamamı sağladı: Hayatımı kontrol edecek biri varsa o ben olmalıydım. Bir başkası değil. Böylece dizginleri ele aldım ve günün her anını kontrol ettim, saniyesi saniyesine ne yapacağımı belirleyip adım adım ilerledim, çay saatlerimi de planladım; böylece bir amacım oldu, günbegün –ne kadar boktan, kasvetli, yapayalnız geçse de– adımlarımı dikkatli atmam için bir amacım oldu.

Pes etmeye niyetim yok. Bir süreliğine de olsa kendimi güvende hissetmemi sağlıyor.

16 Mart 2004 Salı

Telefon çalınca sıçradım. Oturmuş bir şeyler olmasını, geri dönmesini, beni aramasını beklerken aynı anda hem umutlanıyor hem de korkuyordum. Ama ekrandaki isim Lee değildi; *Sylv Cep* yazıyordu.

“Sylvia?” Sesimin olabildiğince neşeli çıkması için çabaladım. “Nasılsın bakalım?”

“İyiyim tatlım. Senden ne haber?”

“Fena değil. Londra nasıl?”

“Gerçekten nasılsın?”

Bir an cevap veremedim; telefonu sımsıkı tutmuş, duvardaki bir noktaya bakıyor, kendimi kaybetmemek için tüm gücümle konsantre olmaya çalışıyordum.

“Fena değil,” dedim yine.

“Louise azıcık tuhaflaştığını söylüyor. Senin için endişeleniyormuş.”

“Tuhaf mı? Hiç de değil. Bu da ne demek oluyor?”

Sesi Sylvia’dan beklenmeyecek kadar sakın ve yatıştırıcıydı. “Hiçbir şey, sadece endişeleniyor. Kollarında izler olduğunu söyledi. Geçen ay birlikte dışarı çıkmışsınız ve yanm saat sonra eve dönmüşsün. Claire de geçen gün Lee’nin ona dert yandığını söyledi... kavga mı etmişsiniz ne.”

Ben cevap vermeyince, “Alo? Catherine?” dedi.

“Buradayım.”

“Oraya gelmemi ister misin hayatım? Hafta sonu bir günlüğüne kaçabilirim.”

“Hayır, hayır. Cidden, ben iyiyim. Sadece... Lee’yle işler pek iyi gitmiyor.”

“Neler oldu?”

“O... o... bazen beni korkutuyor Sylv. Sürekli benimle uğraşıp emirler yağdırmasından hoşlanmıyorum.”

• Uzun bir sessizlik oldu. Yapmıştım işte. Mükemmel erkeğimle mükemmel giden ilişkimizin herkesin düşündüğü kadar kusursuz olmadığını kabul etmiştim. Artık her şey yoluna girecekti, çünkü Sylvia biliyordu, biricik dostum bana iyi gelecek en doğru sözleri bulacaktı. Lee’ye tekmeyi vurmamı, ilişkimize son vermemi ve arkama bakmadan gitmemi söylesin diye bekliyordum.

Konuştuğunda öyle bir şok yaşadım ki bir an nefes almayı bile unuttum.

“Catherine, biriyle görüşsen iyi olur bence.”

“Ne...”

“Son günlerde çok sıkıntı çektin. İş stresi, üzerindeki baskılar falan, öyle değil mi?”

Cevap vermedim. Duyduklarıma inanamıyordum.

“Louise’in senin için endişelendiğini biliyorum. Hepimiz endişeleniyoruz. Lee de. Bence gidip biriyle konuşmalısın, doktorun ya da iş arkadaşlarından biriyle. Ne dersin?”

“Dur biraz. Lee benim için endişeleniyor mu dedin?”

Durakladı. “Hayatım, o seni çok seviyor. Beni özlediğini falan düşünüyor, ama başka şeyler de var. Biliyorum. Kendine zarar verdiğini söyledi. Kollarını tırnaklıyormuşsun. N’olur üzülme canım. Seni üzmeyi asla istemem, hem bu kadar uzaktayken, elim kolum bağlı sana yardım edemezken...”

İsteri krizine girmiş gibi ağızımdan cırlak bir ses çıktığını duydum. “Sylvia! Beni korkutuyor dedim. Ne giyeceğime, ne zaman dışarı çıkacağıma o karar veriyor. Ne kadar uğraşsan da, süslü laflar etsen de bu normal bir ilişki değil!”

Sustu.

“Sana her ne söylediyse kesinlikle doğru değil, tamam mı?”

“Sinirlenme Catherine, lütfen, ben...”

“Sinirlenme?” dedim sesini taklit ederek. “Ne söylememi bekliyorsun? Hem siz ne zamandan beri telefonlaşmaya başladınız?”

“Louise’le konuşmuş. Louise ona, seni merak ettiğini söylemiş. Hepimiz çok endişeliyiz, C. Çok tuhaf davranıyorsun ve hepimiz normal haline dönmeni istiyoruz...”

“Bunu duyduğuma inanamıyorum. Bu sözleri duyuyor olamam.”

“Bak canım, Lee iyi olman için elinden geleni yaptığını söylüyor, ama ben yine de biriyle görüşmenin daha iyi olacağını düşünüyorum. Beni iyi dinle Catherine. Bu konuda yardım almanı istiyorum. Sana birkaç numara bulup vermemi ister misin?”

Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp ağzım açık öylece bakakaldım, sonra da “kapat” tuşuna basıp tüm gücümle duvara fırlattım. En az üç parçaya ayrılan aletin gövde kısmı halının üstüne serilirken, acıyla kıvranan bir hayvan gibi tuhaf bir ses çıkardı.

Elimi ağzıma bastırıp durdurmaya çalıştım, neyi? Çılgılığı mı? Kimse kalmamıştı ki? Hiç kimse. Artık sadece Lee ve ben vardık.

23 Ocak 2008 Çarşamba

Otobüs akşam trafiğinde ağır ağır ilerliyordu. Hava kararmıştı, ama şehir ıslıl ıslıldı: Yağmurla ıslanan sokaklar vitrinlerden, sokak lambalarından, trafik lambalarından, her taraftan gelen ışıklarla parıldıyordu. Otobüsün içi sıcak ve rutubetliydi; camlar buğulanmış, yüzlerce insanla pis döşemelerin kokusu havayı ağırlaştırmıştı.

Otobüste telefonu kullanmayı sevmem, ama onunla konuşmak için yanıp tutuşuyordum. Sesimi alçaltarak, “Selam, benim,” dedim.

Sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. “Nasıl geçti?”

“İyiydi. Zordu da. Ama başardım. Beni Alistair’e sevk edecekmiş. Bir de bana birkaç hap verdi.”

“Neymiş onlar?”

“Bilmiyorum, reçete çantamda. SS... bir şeymiş.”

“SSGİ. Selektif Seretonin Geri Alım İnhibitörü.”

“Neyse işte. Bende OKB dışında travma sonrası stres bozukluğu da olduğunu düşünüyor.”

“Bu iyi.”

“Öyle mi?”

“Demek istediğim, bunu düşünmesi iyi bir şey. Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Ama seni değerlendirmek bana düşmez.”

“Evet. İşler nasıldı?”

“Fena değildi, sanırım. Neyse, bitti gitti.”

Koridorun karşısından bir adam beni dikizliyordu. Lee gibi soğuk bir ifadeyle bakmasa da beni huzursuz etti. İnce telli saçları kulaklarının etrafında dik dik olmuş, dudakları ve burnunun üstündeki yaralar kabuk bağlamıştı. Boş bakışlarla beni izlerken, gözlerinin altındaki koyu renk halkalar dikkatimi çekti.

Sonraki durakta birkaç kişi daha indi ve otobüsü bırakıp geri kalan yolu yürümeyi düşündüm. Karşıdaki adam da ayağa kalkınca ineceğini sanıp yerimde kaldım. Ama bir süre ayakta dikildi ve otobüs hareket edince önümdeki boş koltuğa oturdu.

Yaydığı koku, çamaşır makinesinde birkaç gün nemli nemli kalmış giysiler nasıl küf kokarsa, aynen ona benziyordu. Ensesinde minik lekeler vardı ve birkaç saniyede bir burnunu çekiyordu, temizlemek için değil de sanki havayı kokluyor gibiydi.

Bir sonraki durakta otobüsten indim. Peşimden geleceğini sandım, ama inmedi. Durakta dikilip otobüsün gidişini izlerken, camın arkasından onu gördüm; hâlâ bana bakıyordu.

19 Mart 2004 Cuma

Eve dönerken postaneye uğrayıp pasaport formlarından aldım. O arada mağazaları dolaştım, ama bir şeyler denemekle uğraşmadım. Canım eve gitmek istemiyordu, henüz değil. Lee bugün işteydi. Dün gecedan beri ne mesaj atmış ne de aramıştı.

Ön kapıyı açarken bir an aynı duyguya kapıldım; doğru olmayan bir şeyler vardı. Bir esinti, bir koku ya da elle tutulur bir şey değil. Arabam garajın önünde duruyordu ve Lee'nin ya da başka birinin arabasını görmemiştim. Ama ben dışarıdayken birinin içeri girdiğini biliyordum işte.

Paspasın üstünde durup bir süre bekledim; kapı hâlâ açıktı. Ne yapmalıyım, dedim içimden, içeri mi girsem, yoksa arabaya binip uzaklaşsam mı? Holde kimse yoktu, arkadaki mutfığa kadar her yeri görebiliyordum, her şey bıraktığım gibiydi.

Aptal olma, dedim içimden. Birinin geldiği falan yok, hep o yaratıcı hayal gücün ve o aşağılık hırsız yüzünden.

Anahtarım la çantamı mutfığa bırakıp doğruca salona geçtim ve o anda donup kaldım. Lee kanepeye oturmuş, televizyonun sesini kısımış, bir şeyler izliyordu.

Şokun etkisiyle nefesim kesilir gibi oldu. "Tanrım, ödümü patlattın!"

Ayağa kakıp yanıma geldi. “Nerdeydin bakalım?”

“Şehirde,” dedim. “Postaneye gittim. Hem benimle bu şekilde konuşma, nerde olduğum çok mu önemli?”

“İki saatliğine postaneye gittin, öyle mi?”

Aramızda birkaç santim vardı. Bedeninden yayılan sıcaklığı hissedince, öfkesini bastırmaya çalışıyor gibi geldi. Ellerini iki yana sarkıtmış, sesi çok sakindi.

Yine de korkuyordum.

“Bu tarzda konuşmaya devam edeceksen ben gidiyorum,” dedim ve ona sırtımı döndüm.

Parmaklarını koluma geçirdi ve beni öyle bir çekip döndürdü ki ayaklarımın yerden havalandığını hissettim. “Beni bırakıp gitme,” derken nefesinden yanağıma bir sıcaklık yayıldı.

“Üzgünüm,” diye mırıldandım.

Kolumu bırakınca geriye doğru sendeledim. Benden uzaklaştığı an fırlayıp ön kapıya doğru koştum, anahtarlarımın mutfakta kalması umurumda bile değildi, bir an önce dışarı çıkmalı, kaçmalıydım.

Ama başaramadım. Benden önce kapıya ulaştı ve daha ben ne olduğunu anlayamadan yumruğu yüzümün yan tarafına, gözümün köşesine indiriverdi.

Yerde, merdivenlerin dibinde yatarken, başımda durmuş bana bakıyordu. Öyle şaşkındım ki nefes alamıyordum. Hıçkırırken, kanıyor mu diye yanağımı elledim. Sonra yanımda diz çökünce, tekrar vuracak diye geriye kaçtım.

“Catherine.” Alçak sesle ve şaşırtıcı derecede sakin konuşuyordu. “Bunu tekrar yaptıрма bana, tamam mı? Eve

zamanında gel ya da nereye gideceğinden haberim olsun. Bu kadar basit. Kendi güvenliğın için. Dışarıda çok tehlikeli insanlar var. Seni koruyup kollayan bir tek benim, bunu biliyorsun, değil mi? Durumunu zorlaştırma ve sana söyleneni yap.”

Bir dönüm noktası gibiydi. Sanki Lee’yle ilişkiimi reddetmenin sonu gelmişti. Neler yapabileceğini, benden ne beklediğini biliyordum. Sanki o eski naif, vurdumduymaz Catherine’in suratına bir kapı kapanmıştı. Benden geriye kalan: Hep korku içinde, takip eden biri var mı diye arkasına bakan, gelecekte onu her ne bekliyorsa pek iyi şeyler olmadığını bilen biriydi.

Saatler sonra, nihayet aynaya bakacak cesareti bulduğumda, yüzümde yok denecek kadar küçük bir iz kalmıştı. Elmacıkkemiğim kırılmış gibi geldi bana. Başım ağrıyordu, ama derinin yüzeyinde belli belirsiz bir şişlikle küçük kırmızı bir izden başka bir şey yoktu. O yumruğu hiç yememişim gibi.

31 Ocak 2008 Perşembe

Denmark Hill’de otobüsten indim. Yolun karşısında ışığa gömülmüş King’s College Hastanesi’ne baktım; bir ambulans sirenlerini çala çala yan girişe, Kaza ve Acil Servis Bölümü’ne gidiyordu. Yaya geçidinde durup ambulansı izlerken, birden bir arabanın durup karşıya geçmemi beklediğini fark ettim. Maudsley Hastanesi yolun tam karşısındaydı; güzel, eski bir binaydı, girişteki soluk renkli dev sütunlar kırmızı tuğlalı duvarla tezat oluşturunuyordu.

Oraya doğru ilerlerken durup şöyle bir baktım; yüzyıl önce, trafik bu kadar yoğun değilken, yine böyle mi görünüyordu acaba? En son bir hastaneye yaklaştığımda ambulansın arkasındaydım, bir köşeye sıkışıp yere çömelmişim. Bir daha asla oraya gitmeyeceğime, beni böyle alıp götürmelerine izin vermeyeceğime dair kendime söz verdim. Şimdi burada, bir psikiyatri hastanesinin önünde durmuş, birazdan normal biri gibi ön kapıdan içeri girecektim. Tabii cesaretimi toplayıp kıpırdayabilirsem.

“Birine mi bakıyordunuz?”

Konuşan Stuart’tı. Fena halde ütü isteyen bir gömlek giymiş, kollarını dirseklerine kadar kıvrırmıştı. Göğüs cebine tutturduğu hastane kimliğine baktım.

“Neye benzediğini unutmuştum neredeyse,” dedim. Onun değişen mesai saatleri, benim de işte olduğum birkaç gün, bana bir asır gibi gelmişti.

“İçeri girelim mi?” dedi az sonra.

Bir ona, bir girişe baktım. Buradan içeriyi, etrafta gezinen insanları görebiliyordum.

“Emin değilim.”

“İstersen başka bir yere gidebiliriz,” dedi kibarca, “ama fazla zamanım yok.”

Derin bir nefes aldım. “Hayır, hadi girelim. Ama gitmek istediğimde kimse beni engellemesin, tamam mı?”

Ana kapıdan girdik ve bitmek bilmeyen bir koridorda doktorlar, ziyaretçiler, tıbbi mümessiller ve hademelerin yanından geçtik. Birden solumda bir restoran belirdi. “Bak, seni en güzel yerlere götürüyorum,” dedi.

“Sorun değil. Zevzeklik etme.”

Stuart içecek ve yemeklerimizi almaya gidince boş bir masaya oturdum ve kuyrukta beklerken onu izledim. Kala-balıklar beni hep huzursuz etmiştir, ama burada olmak daha da kötüydü. Hastane personeli buraya ait olduğu için onları görmem çok normaldi; diğerleri, muhtemelen hasta yakınları, panodaki mönüye –kumpiri silmişler, onun dışında her şey vardı– bakıyor, kalan birkaç sandvile bayat kekten hangisini seçeceklerini tartışıyorlardı. Aralarında hastalar da olabilirdi.

Stuart’ın arkasındaki üç kişiden biri, sırtı bana dönük bir adam beni huzursuz ediyordu. Yanında başkaları da vardı; kızın tekine gülererek bir şeyler anlatıyordu, ama o... kahkahası mı, bilemiyorum, bana birini anımsattı. Sesi buraya kadar geliyordu. Tüm dikkatimi Stuart’a verip onu izlemeye başladım, ama adamın varlığını hâlâ hissediyordum. Kaslı vücudu, geniş omuzları. Midem bulanmaya başladı.

Oturduğum yerde duvara doğru döndüm ve bembeyaz bloklara yoğunlaşıp başka şeyler düşünmeye çalıştım. Altıya kadar saydım. Geçecek. O değil.

“Peynirli salata mı, jambon mu?” Stuart tepsiyi önüme bıraktınca birden sıçradım.

“Salata lütfen.” Tabağı uzattı ve jambon rulosunu açmaya başladı.

“Hafta sonu bir yerlere gidelim,” dedi. “Ne dersin? Cumartesi yaparız... havanın güzel olması bekleniyor, değil mi? Pazar günü maım var, tabii omzumun top koşturacak kadar düzeldiğini varsayarak.”

Kuyrukta Stuart'ın arkasında duran o adam aniden yanı-
mızdan geçti. Brighton'daki kafede gördüğüm adamdan daha
çok benziyordu ona. Ama baktım. Bunu yaptım. Ona bakıp
aradaki farkları görmek için beynimi zorladım.

Stuart bakışlarımı takip etti ve birkaç masa ötede arkadaş-
ları ve o konuştuğu kızla oturduğunu gördü. Hâlâ gülüyorlardı.

“Rob,” dedi. “Onunla maç yapıyoruz.”

“Ya,” dedim.

Başımı kaldırıncı bana dikkatle baktığını gördüm. “İyi-
sin, değil mi?”

“Evet.”

“Emin misin?”

“Evet.”

“Biraz... solgun görünüyorsun.”

Gülmeye çalıştım. “Her zamanki halim. Gerçekten, iyi-
yim ben.”

“Bu sabah kontroller ne kadar sürdü?”

Omuz silktim. “Dikkat etmedim.”

Bakmaya devam etti.

“Stuart, iyiyim dedim. Öyle bakmayı bırak, tamam mı?”

“Affedersin.”

Yemeğimiz bitince yine o uzun koridordan geçip girişe
doğru yürüdük. Lobideki hareket devam ediyordu. Adım-
larımı sayarak kapıya giderken aklımda tek bir şey vardı:
Buradan çıkmak. Aynı zamanda sapıkça bir fikre kapıldım.
Aniden koşmaya başlasam ne yaparlardı acaba? Ve işte dı-
şarıdaydık, sonunda temiz havayı, egzoz dumanlarını içime

ekiyor, sokağın gürültüsünü duyabiliyordum ve yine özgür-
düm. Stuart'ın hâlâ orada, yanımda olduğunun bile farkında
değildim, ta ki kolumu tutuncaya kadar.

Şaşkın şaşkın yüzüne baktım.

“Bunun doğru zaman ve doğru yer olmadığını biliyorum,”
dedi. “Ama sana söylemek istediğim bir şey var.”

Devam etmesini beklerken elimi tutan eline baktım ve as-
lında gergin olduğunu fark ettim.

“Hani seni öpmüştüm ya? Ertesi gün de bir öpücük işte,
demiştim. Hatırlıyor musun?”

“Evet.”

Onunla göz göze gelmekten öyle korkuyordum ki başımı
çevirip güneşe akan trafiği izledim. Üç otobüs ters yönde gi-
diyordu ve şu ana kadar nehir ya da eve doğru giden tek bir
otobüs geçmemişti.

“Benim için basit bir öpücük değildi. Öyle dedim çünkü...
bilemiyorum. Niye öyle dediğimi bilmiyorum. Aptalcaydı. O
günden beri hep bunu düşünüp duruyorum.”

Tam o anda gördüm onu.

West Norwood yönünde giden 68 no.'lu otobüsün üst ka-
tında. Sarı buklelerin tepesine havalı bir şekilde oturtulmuş
çingene pembesi bir bere dikkatimi çekti. Giderek uzakla-
şırken gözünü ayırmadan bana bakmaya devam ediyordu.

Sylvia.

Tekrar Stuart'a döndüm. “Ne dedin?”

Lee cumartesi günü izin aldı ve yine Morecambe'ye gittik. Pek gitmek istemesem de evde kalmaktan daha iyiydi. Yüzümün hassasiyeti hâlâ geçmemiş, elimi yanağıma bastırınca çürümüş gibi acıyordu, ama bunu benden başkası bilmeyecekti. Geride hiçbir iz bırakmaksızın dişlerimi takırdatacak kadar sert bir darbe indirmişti.

Hava ılıktı; güneş bulutsuz masmavi gökyüzünde ışıldıyordu. Sahildeki yoğunluk yüzünden park edecek bir yer bulmamız uzun sürdü. Sonunda inip kıyı boyunca geriye, şehre doğru ilerledik. Yürürken elimi tutuyordu, yakınında olmaksızın hâlâ beni huzursuz ediyordu.

“Geçen gün olanlar için üzgünüm,” dedi. Bu konuyu ilk kez açıyordu.

“Hangi olanlar?”

“Biliyorsun işte.”

“Senden duymak istiyorum.” Belki de fazla kışkırtıcı bir laf etmişim. Ama burada başkalarıyla, aileler ve bisiklete binen çocuklarla birlikte yürürken, kendi evimde olduğundan daha güvendedim.

“O tartışmayı yaşadığımız için.”

“Lee, sen bana vurdun.”

Gerçek bir şaşkınlık yaşıyor gibiydi. “Vurmadım.”

Aniden durup yüzüne baktım. “Dalga mı geçiyorsun? Resmen yüzüme vurdun.”

“Yere yığılıyorsun sandım,” dedi. “Her şekilde, olanlar için üzgünüm.”

Muhtemelen ondan duyabileceğim en güzel söz buydu. Yürümeye devam ettik. Bir süre sonra kazağımı çıkaracak kadar ısındığımı hissettim. Sular çekilmiş, geniş kumluk alanın ötesinde denizi zar zor görebiliyordum.

“Lee, ben de üzgünüm,” dedim.

Elimi öpebilmek için kaldırıp dudaklarına götürdü. “Seni sevdiğimi biliyorsun.”

Her şeye rağmen gözlerindeki o ifadeyle yüzüne yerleşen o tutuk gülümsemeye az kalsın kanıyordum yine.

“Faydasız,” dedim. “Bunu yapamam. Lee, beni korkutuyorsun. Artık seninle olmak istemiyorum. Bu ikimize de iyi gelmiyor, değil mi?”

Yüzünde bir an belirip kaybolan hüznü gördüm, öfke değildi... yok öfke değil, hayal kırıklığı mı acaba? Elimini bırakacak sandım ama daha sıkı kavradı.

“Sakın,” dedi usulca. “Sakın yapma. Geçen sefer pişman oldun.”

“Evet, oldum. Ama o zamandan beri bir sürü şey oldu.”

“Neymiş onlar?”

“En önemlisi bana vurman. Ve Claire’le beni çekiştirmeniz, Sylvia’yla da. Kız delirdiğimi söylüyor, Lee. Haksızlık bu. O benim en iyi arkadaşım ve senin yüzünden bana düşman oldu.”

“Ne?” Bir kahkaha patlattı. “Sana böyle mi söyledi?”

Gözlerim yanmaya başladı. Ağlamak istemiyordum, hele burada. Bir banka oturdum. O da yanıma yerleşip yine elimi tuttu.

“Sana onun numarasını nereden bulduğumu söyledi mi? O gece Spread Eagle’da kendisi verdi. Barda yanıma gelip ona içki ısmarlamamı istedi. O sırada sen kim bilir neredeydin? İçkisini verince, elini kalçama koydu ve çaktırmadan ceketimin cebine bir kâğıt sıkıştırdı. Ve canım sıkılırsa aramamı söyledi.”

“Sana inanmıyorum.”

“Evet,” dedi yavaşça, “inanıyorsun, çünkü onun nasıl biri olduğunu biliyorsun.”

Elimin tersiyle yanağımı silerken burnumdan soluyordum.

Yumuşacık bir sesle, “Gel buraya,” deyip bana sarıldı. “Ağlama. Tamam.”

Gayet nazik bir şekilde beni kollarının arasında tutarken, başımı omzuna yasladım. Parmaklarını saçlarımda gezdirip yüzümden geriye attı. “Korkmana gerek yok, Catherine. Korkmamalısın. Hepsi şu manyak işim yüzünden. Duygularımı belli etme konusunda iyi değilim, bunalıp sinirlenince de kiminle konuştuğumu unutuyorum. Seni korkuttuysam özür dilerim.”

Gözlerine bakabilmek için geri çekildim. “Ya polisi aramış olsaydım, Lee? Onlara yaptıklarını anlatsaydım?”

“Büyük ihtimalle ifadeni almak için birini gönderirlerdi, sonra da ifaden dosyalanır, başka da bir şey olmazdı.”

“Gerçekten mi?”

“Ya öyle olur ya da uzayıp giden bir iç soruşturma başlatılır ve işimi de, sosyal güvencemi de kaybederdim.” Parmakıyla yanağımı okşayıp gözümünden süzülen son damlayı sildi. “Sana bir şey vereceğim,” dedi. “Ne olursa olsun, sende kalmasını istiyorum.”

Bu bir yüzüktü; siyah kadife kutuya konmuş, platin halka-
nın üstündeki iri pırlanta güneşte ışıldıyordu. Dokunmak iste-
mesem de zorla elime tutuşturdu. “Kötü bir başlangıç yaptığı-
mızın farkındayım,” dedi, “ama söz veriyorum, her şey daha
iyi olacak. Bir iki ay içinde iş aramaya başlayacağım, daha
az stresli, evde daha çok zaman geçirmeme imkân veren bir
şeyler. Lütfen bu konuyu düşüneneğini söyle. Catherine? En
azından bir düşün, olur mu?”

Düşündüm. Bana yine vurmasını engellemek için ne ya-
pacağımı düşündüm; eve zamanında gelmeyi, onun istediği
gibi giyinmeyi ve sözünden dışarı çıkmamayı. “Tamam,” de-
dim. “Düşüneceğim.”

İşte o zaman, ışığa boğulduğumuz o yerde beni öpme-
sine izin verdim.

Şiddet gören kadınların ilişkilerini devam ettirmekle ap-
tallık ettiğini düşünürdüm. Sonuçta işlerin kötüye gittiğini fark
ettiğiniz ve aniden bu birlikteliğin sizi korkuttuğu bir an ol-
malıydı ki şüphesiz o an gitmeniz gereken andı. Yürüyüp git
ve arkana bakma. Niye kalasın ki? Televizyonda gördüğüm,
dergilerde ropörtaj yapılan kadınlar, “O kadar da basit de-
ğil,” tarzında laflar eder, ben de içimden evet, o kadar basit,
derdim: Sadece git, uzaklaş.

O farkındalık anına –çoktan geride bıraktığım– ilaveten,
yeni bir şey fark etmiştim: Yürüyüp gitmek hiç de basit bir
seçenek değildi. Bunu denemiş ve Lee’yi geri çağırmak gibi
bir hata yapmışım. Ona, içinde bir yerlerde barınan o has-
sas, savunmasız adama hâlâ aşık olmam bunun bir parça-
sıydı; onu kıskırtacak bir davranışım olursa neler yapabilece-
ğinden korkmam da öyle.

Artık önemli olan yürüyüp gitmek değil, koşmaktı. ...
Kaçmak.

2 Şubat 2008 Cumartesi

Hava güneşliydi, hatta sıcak sayılırdı. Bu yüzden nehre kadar metroyla gidip South Bank boyunca yürümeye başladık. Devam edemeyecek kadar yorulunca Tate Modern'in yakınında bir banka oturup kâğıt bardaklardan çay içtik. Baharım gelmiş gibiydi.

“Perşembe günü seni görmek için hastaneye geldiğimde, tanıdık birini gördüğümü sandım.”

“Lee mi?”

“Hayır. Başka biri. Sylvia.”

Stuart oturduğu yerde öne doğru eğildi ve başını çevirip bana baktı. “Sylvia kim?”

O günden beri hep bunu düşünüyordum: Ona anlatmayı, durumu nasıl açıklayacağımı.

“Bunlar olmadan önce en iyi arkadaşımdı. Londra’dan iş teklifi gelince oraya taşındı.”

“Koptunuz mu?”

Başımı salladım. “Dahası da var. Bana inanmıyordu. Lee’yle işler ters gitmeye başlayınca, ona olanları anlatmaya çalıştım. Yardımına ihtiyacım vardı. Niye yardım etmedi, bilmiyorum. Sonunda vazgeçtim ve bir daha da aramadım.”

Bardağını bankın altına bıraktı; içinde kalan çayın dumanı kıvrılarak yükselip havada hoş desenler oluşturunuyordu.

“Söylediklerini düşünüyordum, hani var ya.”

“Ne dedim ki?”

“O... öpücükle ilgili.”

“Ah, evet,” dedi. “Doğruyu söylemek gerekirse, dinlediğini bile sanmıyordum.”

“Beni biraz şaşırttı, o kadar. Artık benimle ilgilenmediğini düşündüm.”

Güldü. “Duygularımı gizlemede sandığımdan daha iyiyim demek.”

Bunu takip eden sessizlikte doğru sözcükleri bulmaya çalıştım.

“Bak,” dedi, “dert edecek bir şey yok. Zor günler geçirdiğinin farkındayım. Bunun bizi ayırmasını istemiyorum.”

“Sorun bu değil,” dedim. “Sana her şeyi anlatmam gerekiyor. Bana neler olduğunu anlaman lazım. Hiçbir şey bilmeden duyguların hakkında karar veremezsin.”

“Ne... hemen şimdi mi?”

Başımı salladım. “Burada olması daha iyi. Yanımızdan geçen bir sürü insanın önünde kolay kolay kendimi bırakmam.”

“Peki o zaman,” dedi.

“Durum çok kötü.”

“Evet.”

Derin bir nefes aldım. “Kötü giden bir ilişkiydi. Giderek daha da kötüleşti. Sonunda neredeyse beni öldürecekti.”

Uzun bir sessizlik oldu. Bir bana, bir ellerine baktı. “Seni biri mi buldu?”

“Wendy. Yan komşum. Ona büyük bir şok yaşatmış olmalıyım.”

“Üzüldüm,” dedi. “Bunlara maruz kalman çok üzücü.”

“Bana saldırdığında hamileydim. Sonradan hastanede bebeği kaybettiğim söylenene kadar, hamile olduğumdan bile haberim yoktu. Artık çocuğum olur mu, bilmiyorum. Pek mümkün görünmüyor, dediler.”

Gözlerini kaçırdı.

“Bunu sana söylemem gerekiyordu,” dedim.

Başını salladı. Gözlerinin yaşla dolduğunu fark edince elimi arkaya atıp sırtına dokundum. “Ah Tanrım, lütfen üzülme. Seni üzme için söylemedim.”

Bana sarılıp kollarının arasına hapsetti ve bir süre öylece kaldık.

“En kötüsü neydi biliyor musun?” dedim sonunda. “Orada, o odada oturup geri dönmesini, beni öldürmesini beklemek değildi. Bana vurması, o acıyı hissetmem, hatta tecavüze uğramam da değildi. En kötüsü, sonrasında hiç kimsenin, en iyi arkadaşımın bile bana inanmamasıydı.”

Arkama yaslanıp nehre baktım; önümüzden geçen bir tekne akıntı yönünde yavaş yavaş ilerliyordu. “Bana inanmanı istiyorum, Stuart. Hayatım boyunca hiçbir şeyi bu kadar istemedim. Buna ihtiyacım var.”

“Elbette sana inanıyorum,” dedi. “Her zaman da inanacağım.”

Stuart parmağıyla gözyaşlarını silip beni öpmeye hazırlandı. Parmaklarımı dudağına koydum. “Bekle. Sana söylediklerimi düşün. Bununla başa çıkabilir misin, bilmem gerekiyor.”

Başını sallayarak, “Tamam,” dedi.

Kalkıp Waterloo Köprüsü’ne doğru yürümeye başladık. “Sana neden inanmadı? Dediklerine bakılırsa pek de iyi bir arkadaşla benzemiyor.”

“Lee öyle biriydi işte. Herkesi büyüleyebilirdi. Tek yaptığı arkadaşlarımın, hem de hepsinin aklını başından almaktı. Nankörlük ettiğimi, söylediğim gibi biri olamayacağını düşünüyorlardı. Sonra da ben yokken onlarla konuşuyordu, onlar da hakkımda yalan yanlış bir sürü şey söylüyorlardı. Bunlardan biri de Sylvia. Diğer arkadaşlarım da Lee’den duyduklarını ona anlatıyordu. Ben daha neler olduğunu anlayamadan, hepsi kafa kafaya vermiş nasıl delirdiğimi konuşuyordu.”

Önümüzde ağabeyini yakalamak için koşan küçük bir çocuk dizlerinin üstüne kapaklandı. Annesi gelip yerden kaldırdı ve zavallı ağlamaya fırsat bulamadan dizlerini temizlemeye girişti.

“Gördüğün o muydu? Sylvia?”

“Güney yönünde giden o otobüsteydi. Üst katta.”

“Seni gördü mü peki?”

“Gözünü bana dikmiş, bakıyordu. Çok garipti.”

“Bu seni tedirgin etti mi?”

“Ne? Onu görmek mi? Yok canım. Sadece şaşırttı. Onu bir daha göreceğimi hiç sanmıyordum, sonra birden karşıma çıktı. Yani aslında Londra’da olduğunu biliyordum. Ama yine de...”

Metroya gelmemize az kalmıştı.

“Hadi eve gidelim,” deyip bana sarıldı.

Daha ne isteyebilirdim ki?

2 Nisan 2004 Cuma

Tam on ikide masadan kalktım, bilgisayar ekranını kapatıp kapının arkasından ceketimi aldım. Şehir merkezi insan kaynıyordu, ama o dönemde cuma trafiği çoğunlukla öyleydi; alışverişe çıkanlar, emekliler, bebekli anneler, öğrenciler ve işte olması gereken, ama her nedense olmayan insanlar. Güneşli hava hep daha çok insanı merkeze çekerdi. Hafif hafif esen rüzgârda yaz kokusu aldım, ama hava hâlâ serindi. Belki de hafta sonu güzel geçerci.

Kalabalıklardan nefret ederim. Burada tek bir canlı görmeden dolaşmayı tercih ederdim, ama bugün Sam’le buluşmam gerekiyordu.

Sam, Bolero Kafe’de, cam kenarında bir masaya oturmuş, beni bekliyordu.

“Arka tarafta oturalım mı? Cam kenarında hep üşürüm de.”

Sam kaşlarını kaldırdı, ama poşetleriyle paltosunu alıp peşimden geldi.

Buraya el değiştirdiğinden beri gelmemiştim. Eskiden Green Kitchen’dı; süt ve süt ürünlerini de içermeyen, yörede üretilen organik gıdaların satıldığı bir vejetaryen lokantası. Arkada da bir kafesi vardı. Bir süre tutunabildi, ama öğrenciler

yaz tatili için şehir dışına çıkınca müşterisi azaldı. Noel'den hemen sonra Bolero ismiyle yeniden açıldı ve emekli kesime hitap eden m n leriyle ( ay ve yanında çörek ki bir pound) sürümden kazanıyorlardı.

“İyi ki doğdun,” dedim oturunca ve Sam'i yanağından öptüm. “Nasılsın?”

“Sağ ol, idare ediyorum i te.” Kırmızı ka m r kazağı çok yakı mı tı. Yeni erkek arkadaşının hediyesiydi.  ey... o kadar da yeni değil. Chesire'daki Noel partisinde tanı mı lardı. Ama bana hâlâ yeni gibi geliyordu. Sam'i Noel'den beri sadece bir kez görmüştüm.

“Daha önemlisi sen nasılsın?”

“Bu da ne demek oluyor?” Bulu ur bulu maz bunları konuşmak istemiyordum.

“Seni görmeyeli çok zaman oldu,” dedi. “Merak ediyordum.”

Tam o anda gelen garson, dikkatimizi başka yöne çekmekle iyi bir i  yaptı. Ben büyük fincanda çay ve kepekli tost, Sam de bir sütlü neskafe ve peynir tabağı istedi.

“Simon'la nasıl gidiyor bakalım?” dedim.

Sonraki yarım saat ki o arada Sam tabağını yarılamı tı, bununla geçti. Hâlâ söyleyecekleri bitmemi ti; yeni sevgilisini, geleceği, bir dahaki yıllık izninde evlenebileceklerini anlatıp duruyordu.

“Senden ne haber?” dedi sonunda, kalan kahveyi bir di i te içip. “Lee'yle durumlar nasıl?”

“İyi,” dedim. “Gayet iyi.”

“Peki, henüz evlilik teklifi ya da onun gibi çarpıcı bir şey yapmadı, değil mi?”

“Evet. Öyle gibi.”

“Gibi?”

Dönüp öylesine cama baktım.

“Durmadan teklif ediyor. Her hafta.”

“Ne... teklifine atlamayı düşünmüyor musun? Evet demedin mi?” Halinden bunu kabullenemediği anlaşılıyordu.

“Neden diyeyim ki? Biz böyle gayet iyiyiz, geçinip gidiyoruz işte, herkes gibi arada bir saçma sapan nedenlerle atışıyoruz –evlenmeye ne gerek var?”

“Ne gerek var ha? Tanrı aşkına, şu an düğünün olabilirdi! Gelinlik, balayı, hediyeler! Tüm arkadaşlarının orada olduğu içkili bir parti!”

Omuz silktim. “Asla olmaz demiyorum, sadece yapacak daha önemli şeylerimiz var diyorum. Ofiste işler çok yoğun. Başımda bir sürü dert varken, bir de düğün organizasyonuyla uğraşmak istemiyorum.”

“Tamam da,” dedi elime hafifçe vurup, “bu adam belli ki sana çok âşık, öyle değil mi?”

Çayımı yavaş yavaş karıştırırken, yüzeyde oluşan desenlerin kıvrılıp bükülmesini izledim. “Evet.”

“O halde neden böyle üzgün duruyorsun?”

Çuvallamaya başladın, dedim içimden. Canlı, neşeli olmam, tamamen doğum günü dileklerine yoğunlaşmam gerekiyordu, ama onu kandırmayı beceremiyordum.

“Sylv’i özledim,” dedim ki tamamen doğruydu. Son yaptığımız o rezil konuşmaya rağmen.

“Londra’nın hemen aşağısında işte. Çok uzak değil ki.”

“İkimiz de çok yoğunuz.”

“Kavga ettiğinizi duydum.”

“Öyle mi?”

Başını salladı. “Claire söyledi. Lee’yle tanıştığından beri büsbütün tuhaflaştığını düşünüyor.”

“Biliyorum.”

“Neler oluyor?”

Omuz silktim. Ona hikâyeyi kendi cephemden anlatsam, bana bir faydası olur muydu? “Ben de bilmiyorum.”

Ona tamamen güvendiğim söylenemezdi. Her türlü irtibatı devam ettiren bir tek o vardı, bu da ayrı bir konu. Onun da Lee’yle konuşmadığı ne malum? Belki de buradan ayrılır ayrılmaz onu arayıp rapor verecekti. Ne söylediğimi, nasıl görüldüğümü, ne yediğimi. Mutfaktan bir tabak şangirtisi gelince yerimde sıçradım.

“Claire haklı. Değişmişsin.”

Başımı sallayıp fincanda kalan kahveyi kafama diktim. “Hayır. İşte çok geriliyorum. Pestilim çıkıyor. Nasıl olduğunu bilirsin.”

Uzanıp yine elimi okşadı. “Biriyle konuşmaya ihtiyacın olursa ben buradayım. Biliyorsun, değil mi?”

Ona gülümsemeyi başardım. “Tabii ki biliyorum. Ama ben iyiyim, gerçekten. Sadece küçük bir molaya ihtiyacım

var, sanırım. Dün gece nasıl geçti? Cheshire hareketli miydi? Kulübe falan gittiniz mi?”

“Evet. Neden bilmem ama  ehir insan kaynıyordu.”

“Yarın sömestr tatili ba lıyor. Dün gece tüm öğrenciler eve gitmeden son bir kez dağıtmak istemişlerdir.”

Sam güldü. “Gerçi sadece öğrenciler değil, bir yığın insan vardı. Emily’yle Julia’yı da gördüm, Julia seni sordu. Eskiden Emily’yle aynı yerde  alı an Roger var ya, o da gelmiş. Bir zamanlar senin peşinden ko mamı  mıydı o?”

A zımı çarpıtarak sııttım. “Korkarım  yle. Sonunda iyice azıttı, i teyken beni arayıp duruyordu.”

“Katie de nerede olduğunu sordu.”

“ z ld m. Gece güzel geçmişe benziyor. Ne yazık ki kaçırdım.”

“ ok uzun zamandır dışarı  ıkmıyorsun.”

“Biliyorum. Bak,” dedim, konuyu değiştirmek için çırpınarak, “ n m zdeki hafta sonu Manchester’a gidelim mi? Yeni ayakkabılar bakarız, yemek de yeriz, olur mu?”

“Ben gelemem, o hafta sonu birkaç ev bakaca ım,” dedi. “Ama seni ararım, tamam mı? En kısa zamanda buluşup gidebiliriz. Harika bir fikir gibi görünüyor. Ama çok fazla harcamama engel ol.”

Sam müdahale etmeye  alı sa da hesabı ben  dedim. Doğum gününde bendensin, dedim ısrarla. Eski arkadaşlarımdan g r  t   m bir tek o kalmıştı. Onunla ilgili   pheleirim olsa da konuşacak başka kimsem yoktu.

Dışarıya çıktığımızda bana öyle sıkı sarıldı ki canım yandı resmen. Kollarını sırtımda kavuşturup içimi ısıtmaya çalışırken ovuşturup sıvazladı.

“Tanrım, kemiklerin sayılıyor.”

“Biliyorum,” dedim. “Harika, değil mi?”

Bana sert bir bakış fırlattı. “İyi olduğuna emin misin? Yemin et. Yolunda gitmeyen bir şeyler var gibi geliyor.”

“Sam, her şey yolunda.”

Yemin edemedim. Bunu bir daha isterse kendimi tutamayıp ağlamaya başlayacaktım. Dağılıp gidecektim. Ancak bu kadar yalan söyleyebilirdim; verilen yeminler benim için hafife alınacak bir şey değildi.”

“Emin misin?”

“Eminim.”

Tekrar sarıldı, ama bu kez ters bir yerime geldi. Geri kaçmamak için ne kadar çabalasam da canımı acıttı. Acıyı tüm bedenimde hissettim.

“Konuşmak istersen beni nerde bulacağını biliyorsun, değil mi?”

Başımı salladım. Sonra da dönüp yokuşu çıkarak çalıştığı okula doğru ilerledi. Ne olduğunu tahmin etmiş miydi acaba? Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu biliyordu, ama henüz adını koyamıyordu.

Benim kafamda bir sürü isim vardı, ne var ki hiçbiri söyleyebileceğim şeyler değildi.

Bir an durup Lee’yi görebilir miyim diye meydana bakındım, ama varlığına dair hiçbir iz yoktu. Bu orada olmadığı

anlamına gelmiyordu. Bazen oradaydı, bazen de değildi. Artık bunu ayırt etmekte zorlanıyordum. Sürekli izleniyormuşum gibi geliyordu; her gün, her dakika. Bazen durumu kolaylaştırıyordu, daha bir güvende hissediyordum. Hata yapma ihtimalim azalıyordu.

Ofise dönerken adımlarımı saydım: Dört yüz yirmi dört. Bu da iyi bir şeydi, en azından.

12 Şubat 2008 Salı

Bu gece eve geldiğimde hava tam kararmamıştı. Sabahları da giderek daha aydınlık oluyor, Londra'nın griliğinde sokak lambalarının ışığı her yere sızıyordu. Eve yolu uzatarak dönmek gibi bir zaafım vardı; kendimi bundan mahrum etmeyip yarı karanlıkta, akşama ne yemek pişireceğimi düşünerek yine keyifli bir tur attım.

Talbot Street'e vardığımda karanlık çökmeye, hava da soğumaya başlamıştı. Arka taraftaki geçitte ilerlerken bina'nın arka cephesine, kendi daireme, balkona, perdelere baktım. Menteşeleri gevşemiş bahçe kapısına ve gerideki sık çimenlere de.

Perdeler aynen bıraktığım gibi duruyordu. Penceredeki o sarımsı boşluğa gözümü dikip, odanın içindekileri görmeye çalıştım.

Her şey yerli yerinde, bıraktığım gibi duruyordu.

Geçidin sonunda köşeyi dönüp tekrar sokağa çıkarken yanımdan biri geçti ve yolun diğer tarafında, binadan uzaklaşarak yürüyüp gitti. Dış görünüşüyle ilgili bir şey beni durdurdu ve bir köşeye sinip gizlendim.

Lee'ydi.

Aynı şekilde ne zaman iriyarı bir adam görsem, o kararlı adımları, geniş omuzları her görüşümde, bu hep Lee oluyordu. Nefesimi tutup kendimi bakmaya zorladım. Tam o sırada adam yolun bittiği yerde köşeyi dönüp High Street'e girdi. Bu süre emin olmam için yeterli değildi. Kendi kendime, o değil, dedim. Zihnin sana oyun oynuyor yine. O değil, hiç olmadı. Hayal gücünün ürettiği bir şey.

Tekrar Talbot Street'ten geçerek eve doğru yürürken, üzerime çöken o kötü duygudan kurtulmaya çalışıyordum. Bir şeyler yiyip düş almak, bir film falan izlemek, dışarıda Stuart'ın merdivenlerdeki ayak seslerine kulak vermek, sonra da yatıp uyumak için sabırsızlanıyordum.

Binaya girip kapıyı kapattım, parmaklarımı kenarlarda gezdirerek iyice kontrol ettim; kapının kasadan dışarı taşmadığından, kilidin yuvaya girdiğinden emin oldum. Ve kapının kolunu yokladım, bir, iki, üç, dört, beş. Tekrar çevirdim.

İşim bitince durdum. Bir şey yanlış olmuştu. Hem de çok yanlış. Tekrar en baştan başlayıp kapıyla kilidi kontrol ettim.

Neydi? Yanlış olan neydi?

Kapıda değil...

Bir an o tarafa bakıp -tüm duyularım harekete geçmişti- dinledim. Sonra yavaşça başımı çevirip Daire 1'in kapısına baktım.

Çıt yoktu.

Ayaklarımı kıpırdatamıyordum, ama kendimi zorlayıp o tarafa yürüdüm ve daha önce hiç yapmadığım, yapmayı da düşünmediğim bir şey yaptım: Kapıyı çaldım.

“Bayan Mackenzie? Orada mısınız?”

Sessizlik, mutlak sessizlik. Ne *EastEnders* ne haber spike-rinin sesi ne de başka bir şey.

Arkaya dönüp tekrar kapıya, girişte duran masaya, üzerindeki zarf yığının^ıa baktım. Bir terslik yoktu. Kapı hâlâ kapalıydı.

Bir kez daha denedim. Belki de dışarıdaydı. Bir yerlere gitmiş, tatile falan çıkmıştı; aklımdan bunlar geçerken, aslında başına bir şey geldiğini biliyordum.

Aniden dehşete kapılıp yutkundum. Elimi kapının koluna koydum ve tekrar geri çektim. Cebimde telefonumu aradım.

Bu çok aptalcaydı. Ne diyecektim ki? “Selam Stuart, rica etsem eve gelir misin? Bayan Mackenzie televizyonu devirmiş de.”

Elimi tekrar tokmağa koyup çevirdim. Kapı aralandı ve durdurmaya fırsat bulamadan ardına kadar açılıp duvara çarpınca gümbürtüsü üst kattan yankılandı.

İçeride ışıklar yanıyordu; sıcak bir esinti, bozulmuş yemek kokusu gibi ağır bir koku vardı.

“Merhaba?”

Cevap gelmesini beklemiyordum. Eşikten atladım; sadece bir adım. Bu daire benimkinin eşiydi. Üst kattaki bahçeye bakan salon tam karşıdaydı ve sağ uçtaki mutfakla birleşiyordu, sağımda da yatak odası vardı. Durduğum yerden

onu göremediğim için bir adım daha attım. Bastığım şey, çılgın desenlerle kaplı, eski püskü bir kilimdi.

Buradan salondaki televizyonda görünüyordu; devasa bir televizyon, o kadar gürültü çıkarmasına şaşmamak lazım. Ama şimdi kapalıydı; sadece koyu gri şişkin bir kütle.

Şu an yatak odasının kapısıyla aynı hizadaydım. Sola baktığımda içeriyi görebiliyordum; ışıklar açıktı, ama odada kimse yoktu. Arkamda açık duran kapıya, benim daireme ve oradan Stuart'ın dairesine çıkan merdivenlere baktım.

“Bayan Mackenzie?” Sesim kulağıma bir tuhaf geldi, akortsuz gibi. Rahatlamam için o sesi duymaya ihtiyacım vardı, ama titriyormuş gibi çıkınca beni daha çok korkuttu.

İçeriye doğru bir adım daha attım. Salon tam buradan başlıyordu; solumda ön cepheye bakan perdeleri çekilmiş pencereler. İleride sağ kolda mutfak alanı. Hemen sağımda küçük bir yemek masası, üzerinde beyaz dantelden tiril tiril bir masa örtüsü, tam ortasındaki saksıda Afrika menekşesi. Arka tarafta perdeler açık, onun da ötesi salt karanlık.

Mutfaktaydı. Terlikli bir ayak, tek görebildiğim buydu.

Koşarak yanına gittim. “Bayan Mackenzie! Beni duyuyor musunuz? İyi misiniz?”

Yan yatmıştı, yüzünün yan tarafı kan içindeydi, ama nefes alıyordu; elimi cebime daldırıp telefonumu kaptım ve hemen 999'u tuşladım.

“Acil yardım hattı, hangi hizmetimizden faydalanmak istersiniz?”

“Ambulans,” dedim.

Onlara adresi tarif ettim, Bayan Mackenzie'nin bilincinin kapalı olduğunu, zor nefes aldığını, başının kanadığını söyledim.

Sonra elini tutup, "Tamam, Bayan Mackenzie," dedim. "Ambulans geliyor, birazdan burada olurlar. Beni duyabiliyor musunuz? Geçti artık, iyileşeceksiniz."

Garip bir ses çıkardı. Ağzının etrafındaki deri kabuk kabuk olmuştu. Tezgâhın üstünde bulduğum peçeteyi musluğun altına tutup ıslattım ve ağzının çevresine kompres yaptım.

"Tamam, tamam," dedim usulca. "Merak etmeyin, iyileşeceksiniz."

"Cath..."

"Evet, benim. Endişelenmeyin, ambulans yolda."

"Ah..." Gözleri yaşlıydı. "Ben... başım..."

"Düşmüş olmalısınız," dedim. "Kıpırdatmamaya çalışın, birazdan burada olurlar."

Eli buz gibiydi. Yatak odasına gidip sıcak tutacak bir şeyler aradım. Yatakta, görüntüsünden elde yapıldığı anlaşılan tığ işi bir yatak örtüsü seriliydi; hemen onu toplayıp mutfığa koştum ve yerde yatan kadının üzerine örttüm.

Uzaklardan gelen siren sesi giderek yaklaşıyordu. Gidip kapıyı açmam gerekecekti, ama bir an kıpırdayamadım.

"Kapı..." dedi cılız bir sesle.

"Tamam, Bayan Mackenzie. Onları içeri alacağım. Merak etmeyin."

"Kapı... o... o... gördüm... dışarıda..."

Binanın tam önünde siren sesi kesildi.

“Hemen dönerim Bayan Mackenzie...” Ellerim titreyerek ön kapıya koştum.

Yeşil önlüklü birileri. Uzun boylu bir adam ve daha kısa bir kadın.

“Bu taraftan. Yerde yatıyor.”

Gerekeni yapmaları için çekilip kenarda bekledim.

“Nasıl olduğunu biliyor musunuz?” Sağlık görevlisinin kısa kesilmiş siyah saçlarına baktım. Genç görünüyordu, benden daha ufak tefek bir kadındı.

“Hayır, onu bu halde buldum. Düşmüş olmalı ya da o tür bir şey. Ben üst katta oturuyorum. Normalde bana merhaba demek için kapıyı açar, içeriden televizyonun sesi de gelir. Dışarı çıkmayınca bir tuhafılık olduğunu düşündüm ve kapıyı çaldım...”

Akıl hastaları gibi çabuk çabuk konuştuğumun farkındaydım.

“Tamam, rahatlamaya çalışın,” dedi. “İyileşecek, biz onunla ilgileniriz. Titriyorsunuz. Baygınlık hissi var mı?”

“Yok, yok, iyiyim. Sadece... ona bir şey olmasın, lütfen elinizden geleni yapın.”

Onu çıkarıp ambulansa götürdüklerinde biraz sakinleşir gibi oldum. Kapıda durup o tekerlekli hasta şeyini, sedyeyi, ne diyorlarsa işte, ambulansın arkasına koymalarını izledim.

Kaldırımında birinin koştuğunu duydum ve o tarafa baktıkça Stuart'ın oflaya puflaya yaklaştığını gördüm. “Cathy... ah Tanrım, sandım ki...” Nefes nefese, ellerini dizlerine koyup bana baktı. “Ambulansı görünce sen...”

“Bayan Mackenzie. Binaya girince birden televizyondan ses gelmediğini fark ettim. Kapıyı kilitlememiş. İçeri girdiğimde mutfakta, yerde yatıyordu.”

“Durumu kötü mü?”

Ambulansın arka kapılarını kapatıyorlardı. “Başı kanıyordu. Bir yere çarpmış olmalı.”

Sonunda, ambulans hareket edip Talbot Street’in yukarısına doğru gitmeye başladı.

“Haydi,” dedi Stuart. “İçeri girelim.”

Ben kapıyı kontrol ederken, o da Bayan Mackenzie’nin dairesine girip ışıkları kapattı. İşimi bitirince kapının ağzında durup onu bekledim.

“Ne yapıyorsun?”

“Anahtar var mı diye bakıyordum. Merak etme, buldum.”

Kalan ışıkları da kapatıp yanıma geldi. Kapıyı kilitledikten sonra anahtarı cebine attı.

“Ailesi, arkadaşları var mı?”

“Ben hiç görmedim.”

Birinci kata çıktığımızda ikimiz de durduk. “Yukarıya gelip bir şeyler içer misin?”

“Olur.”

Stuart duş almaya gidince ben de mutfığa girip çay yaptım.

Elimde fincanla masada otururken huzursuzdum. Aklım hep Bayan Mackenzie’deydi. Oracıkta yatarken konuşmaya çalışıyor, bana bir şey söylemeye çalışıyordu. Kapı... Kapıyla ilgili bir şey.

Dışarıda bir şey görmüştü.

Acaba benim gördüğüm şeyi mi: O karartıyı, erkek silüetini mi? Yürüyüp giderken onu Lee'ye benzettiğimi hatırladım. Buraya mı gelmişti? Kadıncağz kapıda onu görünce ürkmüş olabilir mi?"

"Rahatlamaya çalış," dedi Stuart mutfağa girerken. "İyi-
leşeceğinden eminim. İstersen yarın gidip ziyaret edebiliriz."

Sıcak sudan çıkmış, duş jeli kokuyordu. Üzerine bir tişörtle kot geçirmişti. Onu görmemle birlikte bütün kötücül düşüncelerle karanlık şekiller aklımdan uçup gitti. Son birkaç haftadır, ne zaman Lee'yi gördüğümü düşünsem, kendi yarattığım bir hayal olduğu ortaya çıkmıştı. Neden bu kez gerçek olsun ki?

Stuart'a fincanını verdim. Soğumaya başlamıştı bile. Ben asla soğuk çay içemezdim.

"Teşekkürler," deyip karşıma oturdu. Tam gözlerimi kaçıracaktım ki o ısrarlı bakışlara yakalandım.

"Perşembe günü Aberdeen'e gidiyorum," dedi sonunda.

"Sizinkileri görmeye mi?"

Başını salladı. "Babamın doğum günü. Genellikle yılın bu döneminde oraya giderim." Fincanını yavaşça masaya bıraktı. "Benimle gelmek ister misin diye soracaktım."

Bir anda kıpkırmızı kesildim.

"Ama biraz geç oldu galiba."

"Evet, bence de." Aynı zamanda damdan düşer gibi, dedim içimden. Bir şeyler yapmak için çok geç, bunu bile bile neden soruyor? Onunla gitmek istermişim gibi. "Hem ilk randevum cuma günü."

"Ah... tabii ya. Unutmuşum."

Unutmadın, çünkü sana söylemedim. Alistair'den duyduğuna da nedense ihtimal vermiyorum; niye söylesin ki? İş işten geçtikten sonra onu sorgulamanın bir anlamı yoktu. Durduk yere sinirlenmiştim yine.

“O günden beri söylediklerini düşünüyorum. Bunu bilmeni istedim.”

Karşılık vermeyip huzursuzluğumu gizlemek için fincanı kafama diktim. Gergindim ve iki beden küçük bir kazak giymiş gibi kaşınıyordum.

“Bence ağırdan alsak iyi olur,” dedi. “Önce durumunun iyiye gittiğinden emin olmam lazım.”

“Ah, çok iyisin.”

“Cathy...”

“Şu an yaptığımız gibi ağırdan alalım, olur mu?” Birden ayağa fırlayınca iskemlenin ayakları sallandı. “Veya daha da yavaşlayıp tümünden vazgeçmeye ne dersin?”

“Bunu yapmak istemiyorum.”

“Aferin sana. Ya benim isteklerim?”

“Ne istiyorsun?”

“Ben... sadece kendimi *normal* hissetmek istiyorum. Sadece kahrolası bir değişiklik. Tekrar normal biri gibi hissetmek.”

Orada gayet rahat ve tamamen kendinden emin bir şekilde otururken, ona bakmaya daha fazla dayanamadım ve dönüp kapıya doğru ilerledim.

“Cathy, bekle. Lütfen.”

Dönüp ona baktım. “Senin gerçek duyguların hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Dinleyecek kadar iyi olduğuna kanaat getirdiğimde, sana ne hissettiğimi söyleyeceğim.”

“Şu üstünlük taslayan tavırların var ya.”

“Pekâlâ.” Bana doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. “Ne hissettiğimi bilmek istiyorsun demek.”

Yerimden kıpırdamadan başımı salladım. Öyle öfkeliydim ki bana sözlü veya fiziksel olarak yapacağı ne kaldıysa, neyle saldıracaksa, katlanmaya hazırdım.

“Dinliyor musun?”

“Başla.”

İşte o zaman beni öptü.

Tamamen gafil avlandım. O esintili holde beni duvara dayayıp eliyle yanağımı avuçladı ve beni öptü. Ne zaman bittiğini düşünsem daha fazlasıyla geri geldi. Tüm gücüyle beni duvara bastırırken, bedeninden yayılan sıcaklığı hissediyordum. Benden çok daha uzun, Lee’den de uzun ve daha atletik yapılıydı. O an dehşete kapılmam gerekiyordu. İki ay önce High Street’te, Robin az çok aynı şeyleri yaptığında verdiğim tepkileri şimdi de vermeliydim. Ama onun yerine bedenimi esnettiğimi, yay gibi gerilen kollarımla bacaklarımın gevşediğini, buz kesmiş parmaklarımın ısınmaya başladığını hissettim.

Uzayıp giden dakikaların ardından Stuart aniden geri çekildi ve tek kaşını havaya kaldırıp bana meydan okuyan bir bakış fırlattı.

“Ah,” dedim şaşkınlık içinde.

Mutfağa doğru bir adım daha gerileyip beni rahat bıraktı.

“İşte böyle hissediyorum,” dedi.

“Anladım.”

Sonra da ağzını yayararak mutlu mutlu gülümsedi.

Hafifçe öksürüp devam ettim. “Bence bunu biraz daha konuşsak iyi olur; belki başka bir zaman.”

“Evet.”

“Sen İskoçya seyahatinden dönünce olabilir.”

“Bana uyar.”

“Şimdi eve gidiyorum.”

“Tamam. Haftaya görüşürüz.”

5 Nisan 2004 Pazartesi

Bugün annem altmış beş yaşını bitiriyor olacaktı. Yaşasaydı nasıl görüneceğini merak edip duruyordum, birlikte yemeğe mi çıkardık, yoksa ona güzellik salonunda bir seans mı hediye ederdim? Belki de hafta sonunda bir yerlere giderdik. İyi arkadaş olur muyduk acaba? Sohbetinde teselli bulmak, dostça bir ses duymak isteyip aklıma esince arayabilir miydim?

Onu özlüyordum.

Eğer hayatta olsaydı, hayatım tamamen farklı olabilirdi. Üniversitenin son yılında ikisini de kaybetmeseydim, şimdiki gibi davranmazdım herhalde. Her gece sarhoş olup sağda solda sızıp kalmaz, yabancı evlerde uyanıp, “Nerdeyim, dün gece neler yaptım?” diye merak edip durmazdım. İşimde daha iyi bir konuma gelebilirdim; belki şu an, plastik maddeler üreten bir tesiste personel bölümünü yönetmek yerine, bir CEO olarak dünya çapında bir organizasyonu yürütüyor olabilirdim.

O ilk gece, Cadılar Bayramı’nda kırmızı saten elbisemle ve kalbim kırılmaya hazır bir şekilde River’a gitmezdim belki

de. O ceketi, spor salonunun kafesinde son içtiğim çayın fişini cebine koyduğum ceket giymezi. Araştırıp bulabilir ve yine bir şekilde yerimi öğrenebilir diye fişi orada bırakmazdım. Çekip gider ve bir daha da onu hiç görmezdim.

Kaçabilirdim.

Şimdi bile, anner ile babam hayatta olsaydı belki de ondan uzaklaşmam için dil dökerlerdi. Onu tehlikeli biri olarak görürlerdi. Öğütlerini dinler miydim? Bilmem, belki de dinlemezdim.

Eğer annem yaşasaydı, belki şimdiye kadar biriyle, nazik, istikrarlı, dürüst biriyle evlenmiş olurdu; bir, belki iki, üç çocuk yapardım.

Neler olabileceğini düşünmenin bir anlamı yoktu. *Bugün direnişe geçmek için ilk adımı atacağım.* Her gün aynı kararı alıyordum ve sonunda aniden çıkageliyor, evime girip her şeyi tersine çeviriyor ve güzellikle kontrol altına alıyordu.

Ama bugün farklıydı.

Jonathan Baldwin'den bir e-mail aldım. Hemen olmasa da onu hatırlamıştım. Dört yıl önce Manchester'da bir aylık eğitim seminerine katılmıştık. Girişken, coşkulu birine benziyordu; birlikte gülüp eğlendik ve yanlış hatırlamıyorsam tekrar görüşme sözü verdik. Bugün çalışırken bir anda mesajını görünce şaşırdım. Nasıl olduğumu öğrenmek istemiş. Kendi yönetim danışmanlığı işinin bir kolunu da New York'ta kurduğunu yazıyor, eski iş arkadaşlarımdan tavsiye edebileceğim biri var mı diye soruyordu. Hemen cevap yazdım ve bir düşünüp haber vereceğimi söyledim. Bu benim için bir işaretti sanki. Cevabı New York'ta bulabilir miydim acaba?"

Akşam eve döndüğümde Lee'yi beni beklerden buldum.

Bir zamanlar yaptığı gibi kapının eşiğinde değil... hayır, içeride, mutfakta ikimize yemek hazırlamakla meşguldü. Daha önce bunu sık sık yapardı ki hoşuma da giderdi. Bugün, kapıyı açıp yemek kokularını alınca, koşup kaçmak istedim. Ama kaçmak çözüm değildi.

Canı istediğinde anahtarıyla eve girecek ve dilediği gibi gelip gidecekti. Kısa zaman önce bunun benim için ne kadar önemli olduğunu hatırladım. Özgürce davranabilmeyi, eve girince kapımı kilitleyebilmeyi, ben yokken kimsenin içeri girmeyeceğinden emin olmayı istemiştim. Özgürlüğümü geri vermesini istediğimi hatırlıyordum. Anahtarı vermesini ve benden uzaklaşmasını istediğimi. Fazla tartışmadan öylece yürüyüp gittiğini de.

O günü düşününce, beni bu kadar kolay bırakmasına inanmadım. Nasıl bu kadar aptal olabilirdim? Onu aramaya gitmek ne büyük bir aptallıktı! Kaçıp kurtulabilirdim. Onu tek başına bırakıp hiçbir şekilde görüşmeseydim, yine arkadaşlarımla çıkmaya başlasaydım, özgür olabilirdim.

Ama yapmadım.

13 Şubat 2008 Çarşamba

Stuart bir buçukta beni aradı. O sırada Caroline'le odamda oturmuş, depo işi için yapılan başvuruları tartışıyorduk. "Alo?"

"Hey, benim. Müsaitsen konuşabilir miyiz?"

“Tabii.”

“Az önce Bayan Altkat’ın yanındaydım.”

“Durumu nasıl?”

“Pek iyi değil. Hastaneye geldiğinden beri bilinci açılmadı. Birkaç tarama yaptılar. Düşerken başını tahminimizden daha sert çarpmışa benziyor.”

“Çok kötü.”

“Yakın akrabalarının isimlerini bilip bilmediğimizi sordular.”

“En ufak bir bilgim yok.”

Caroline, gitmemi ister misin, der gibi soru soran gözlerle bana baktı.

“Yönetime sormayı denesek? Kayıtlarında birileri vardır belki... bilemiyorum.”

“Bir fırsatını bulursam öğleden sonra onları ararım,” dedi Stuart.

“Olmazsa ben de arayabilirim.”

“Benden haber bekle.”

Kısa bir sessizlik oldu. Acaba o öpücüğü mü düşünüyordu? Ben çok düşünmüştüm.

“Yarın uçağın kaçta?”

“Erken. Pazar gecesi de dönüyorum. Beni özleyecek misin?”

Güldüm. “Tabii ki hayır. Zaten şimdi de hafta boyunca hemen hemen hiç görmüyorum seni, hep işte oluyorsun.”

“Hımm. Belki de önceliklerimi yeniden gözden geçirsem iyi olacak.”

“Belki de.”

Bana kur mu yapıyordu? Öyle gibi geldi. Odamda Caroline yerine o oturuyor olsaydı, bu konuşma nasıl olurdu acaba?

“Yarın seni arayabilir miyim?”

Kesinlikle kur yapıyordu bana.

“Yapacak daha önemli şeylerin olacak, eminim.”

“Dalga geçme, sadece babamla Rachel’i göreceğim.”

“Öyle de olsa, onları sık görmediğini kendin söyledin. Orada kalabildiğin kadar kal. Ayrıca bir mola versen fena olmaz, bu aralar çok çalışıyorsun.”

“Bir de Alistair’le randevunuzun nasıl gittiğini öğrenirsem. Nasıl hissediyorsun?”

“İyi. Doğrusunu istersen, düşünmemeye çalışıyorum.”

“Yarın akşam arayacağım seni. Konuşmak istemezsen telefonu kapatman yeter.”

“Bunu yapabilirim. O zamanki ruh halime göre. Bak, benim işime dönmem lazım. İyi yolculuklar, sağ salim dön, tamam mı? Haftaya görüşürüz.”

“Tamam.”

Kapattım.

“Dur tahmin edeyim,” dedi Caroline. “Stuart mıydı?”

“Geçen gece alt komşumuz evde düşmüş; ambulansla alıp götürdüler. Stuart onu görmeye gitmiş; pek iyi olmadığını söyledi.”

“Ay, ne feci.”

“Yarın gece onu görmeye çalışacağım, o zamana kadar biraz iyileşir belki.”

“Stuart tatile falan mı çıkıyor?”

“Aberdeen’e babasıyla kız kardeşini görmeye gidiyor.”

“Ona kök söktürüyordun,” dedi.

“Öyle mi? Yok canım. Gerçekten?”

Cevap-olarak kaşlarını kaldırdı.

“Beni özleyecek misin dedi.” Sesindeki o ton gerçek miydi, yoksa hayal mi etmiştim?

“Elbette özleyeceksin.”

“Aman Catherine, topu topu dört gün işte. Bazen mesaisi o kadar uzuyor ki iki hafta görüşmediğimiz oluyor. Aberdeen’e gitti diye farklı bir şey olmayacak.”

“Seni arayacak mıymış?”

“Öyle dedi.”

“Tamam işte,” dedi. “Aberdeen’den dönene kadar seni her gün ararsa anlarsın.”

“Neyi anlarım, tam olarak?”

“Seni sevdiğini.”

Bir an neye uğradığımı şaşırdım. Daha önceki dönemlerde bunu hiç düşünmemiştim. Stuart’ı güvenebileceğim, kafamda neler döndüğünü anlayan, hatta beni çekici bulup muhtemelen arzulayan biri olarak görüyordum. Ama bana âşık olabilecek biri gibi değil. Âşık olabileceğim biri, hayır.

Son derece ciddi bir ifade takındığını görünce gülerek, “Nesin sen, bir tür kâhin mi?” dedim.

“Bak şuraya yazıyorum,” dedi. “Görürsün.”

Çalıştığını sanıyordum, ama sarhoş bir halde eve geldi. Televizyonda haberleri izlerken kendi anahtarıyla içeri girdi. Hızla gelip geçen bir mutluluk anı yaşadım; onu tekrar göreceğim anı iple çektiğim, olması gerektiği gibi rahat, mutlu ve bir çift olarak eğleneceğimiz günler geri dönmüştü.

Ama yanıliyordum; Lee eşikte tökezleyip düşecek gibi oldu ve onu karşılamak için yerimden kalkarken, birden yüzüme inen yumrukla gerisin geriye sehpaye doğru uçtum.

Şokun etkisiyle bir an orada kıpırdamadan, yüzüm haliya gömülmüş bir halde öylece yattım. Bir yandan da neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Sonra saçımı avuçlayıp beni yerden kaldırırken kafamın her yerinde dayanılmaz bir acı hissettim. Dizlerimin üstüne çöküp kalmıştım.

“Kaltak,” dedi kesik kesik soluyarak, “seni orospu seni... sen var ya sen, tam bir kaltaksın.”

Sol eliyle beni tokatladığı an, yanağımın acısı içime işledi. Tekrar geriye yuvarlanacaktım, ama hâlâ saçımı bırakmamıştı.

“Ne yaptım ben?” diye haykırdım.

“Hâlâ anlamadın mı lanet olası?” Sesi buz gibiydi ve üstü başı bira kokuyordu.

Sonra saçımı bıraktı ve ben geriye düşmeden, ayağa da kalkmadan, birden dizi havalanıp burnuma öyle şiddetli indi ki kemiğin kırıldığını hissettim. Bir çığlık koparıp emekleyerek uzaklaşmaya, ayağa kalkmaya çalışırken hâlâ sersem gibiydim. Yanaklarımdan süzülen yaşlar burnumla yarılan dudığımdan akan kana karışıyordu.

“Sen bana aitsin,” dedi, “benim malımsın. Sana söylediklerimi aynen yapacaksın. Anladın mı?”

Islak parmaklarımla masanın bacağını kavrarken, gözlerimi kapatmış inliyordum. Birden yine saçıma asılıp beni masadan uzaklaştırdı. Bir ses duydum; benim sesim olmalıydı: “Bırak beni, lütfen, lütfen...”

Sol eliyle kotunun düğmesini açtı ve sendeleyerek kanepeye giderken beni bir bez bebekmişim gibi peşinden sürükledi. O sırada ayağa kalkmaya çalışıyordum.

İç geçirerek kendini kanepeye attı. Şimdi pantolonunu kalçasının yarısına kadar indirmişti. Penisi o kadar sertti ki... Bana emmemi söyledi.

Ellerim ve ağzım kan içinde, hıçkırarak dediğini yaptım. Lanet kolunu ısırp yüzüne tükürmek istiyordum. Yumruğumu olabildiğince sert taşaklarına geçirmek istiyordum, ancak ameliyatla taşaklarını pelvik tabanından söktürebilecek kadar sert.

“Yüzüme bak. Kaltak karı, yüzüme bak dedim.”

Başımı kaldırıncı beni dehşete düşüren iki şey gördüm. İlki, olmanı istediğim yerdesin ve bu son olmayacak, diyen bakışlar ve o ürkütücü gülümsemeydi. İkincisi de yüzümden sadece birkaç santim uzakta tuttuğu o siyah saplı çakı.

“Doğru dürüst yap,” dedi, “yoksa o kahrolası burnunu doğrayabilirim.”

Kan, sümük ve gözyaşlarım yüzümden apış arasına akıp giderken dediğini yaptım, o da beni doğramadı, en azından şimdilik.

Kaçmalıyım. Ona fark ettirmeden buradan çıkabileceğimden emin olmalıyım, çünkü tek bir şansım olacak.

Perşembe günü iş çıkışında nehrin güneyine giden Northern Line'ı kullandım. Victoria da bir çiçekçiden bir demet frezya ve pembe gül alıp Camberwell'e, oradan da King's College Hastanesi'ne giden otobüse yetiştim.

Kısa zaman önce Sylvia'yı gördüğüm yerde inince, içim bir tuhaf oldu. Yine orada olabilir diye etrafa bakınıp durdum, ama yoktu tabii. Ne otobüste ne de kaldırımda. Stuart'ın iş-yerine bu kadar yakın olmak da –gerçi şu an itibariyle kilometrelerce uzaktaydı- garibime gitmişti.

Koğuşu bulmam uzun sürdü; ana kapıdan girip devam ettim ve sonunda Maudsley'nin tam karşısında, otobüs durağının bitişiindeki bir binanın önüne geldim. Bayan Mackenzie'yi Byron Koğuşu'nda, yana bakan odalardan birinde buldum. Ya uyuyordu ya da bilinci kapalıydı; ağzı açık, hırıltılı nefes alıyordu. Zayıflamıştı, ya da bana öyle geldi; her şekilde çocuk gibi ufacık kalmış, o kocaman hastane yatağında kaybolmuştu. Başucundaki etajere çiçekler konmuştu bile; vazoun içinde tamamen açmış bir demet nergis. Vazonun yanında da bir kart duruyordu.

“Merhaba Bayan Mackenzie,” dedim yavaşça. Aynı anda hem uyanmasını istiyor hem de istemiyordum. “Size biraz daha çiçek getirdim. Nasılsınız?”

Ne aptal bir soru. Yatağın yanındaki ziyaretçi koltuğuna oturdum ve uzanıp elini tuttum. Şaşırtıcı derecede sıcaktı ve deri altına yerleştirilen iğneler yüzünden yer yer morarmıştı.

“Size hemen ulaşamadığım için üzgünüm,” dedim. “Keşke orada olsaydım.”

Elimin üstünde belli belirsiz bir kıpırtı hisseder gibi oldum. Hafifçe sıkıp bekledim.

“Düştünüz mü Bayan Mackenzie? Kazayla mı oldu?” Sesim biraz titriyordu. “Acaba korktunuz mu diyorum. Birini ya da bir şey görüp korktuysanız.”

Yine oldu, daha çok bir seğirme gibi. Sanki rüya görüyor ve eli istemsiz bir şekilde kıpırdıyordu.

“Burada güvendesiniz,” dedim. “İyileşmenize yardım edecekler. Biz de, yani Stuart’la ben konuyla ilgileniyoruz. Hiç merak etmeyin.”

Konuşmayı tek taraflı olarak sürdürmek zordu. Karşımda duran karta baktım. Bir ressama ait kırmızı çiçekler ve tepesinde bir mesaj: “En İçten Dileklerimle” Merakıma yenilip kartı açtım.

Geçmiş olsun. Stuart (Daire 3) ve Cathy’den (Daire 2) sevgiler. X

Ah, oldu, dedim içimden. Umarım uyanınca kim olduğumuzu hatırlar. Yeni bir vazo aramak yerine çiçekleri vazodaki nergislerin arasına gelişigüzel tıktırdım ve köşedeki lavaboda ağzına kadar su doldurdum.

“Gitsem iyi olur,” deyip elini bir daha sıktım. “Yakında sizi yine görmeye geleceğim, tamam mı?”

Denmark Hill’deki durakta otobüs beklerken, telefonumu tekrar görüşmeye açmamla çalması bir oldu.

“Alo?”

“Selam, benim.”
“Merhaba.”
“Ararım dememiş miydim?”
“Demiştin. Yolculuğun nasıl geçti?”
“Fena değil, sağ ol. Sen nasılsın.”
“İyiyim. Aslında şu an Maudsley’in önünde otobüs bekliyorum.”
“Öyle mi? Bayan M’i görmeye mi gittin?”
“Evet. Uyuyordu.”
“Nasıl olduğunu öğrenebildin mi?”
“Başka kimseyi görmedim. Odasına girip bir dakika kaldım. Neyse, otobüsüm geldi.”
“Ya. Otobüsteyken konuşamaz mısın?”
Kuyruğa girip yaşlı bir çiftle ellerinde kaykaylar olan bir grup gencin arkasında ilerledim.
“Konuşabilirim, ama pek tercih etmiyorum.”
“O halde daha sonra arayabilir miyim?”
Güldüm. “Sana kalmış.”
“Ne zaman?”
“Bana en azından iki saat verersen... eve girince yapmam gereken şeyler var, biliyorsun.”

19 Nisan 2004 Pazartesi

Lee’nin bana zarar verdiği o ilk olayda, yani ilk kez fiziksel anlamda yaralanmış bir şekilde bırakıp gittiğinde, ertesi hafta izin almak zorunda kaldım. Grip olmuş gibi hasta numarası yaptım; pazartesi sabahı ofisi arayıp bildirdiğimde sesim

berbat çıkmış olsa gerek. Yüzümdeki izlerin makyajla kapanacak kadar iyileşmesi bir hafta sürdü. Geriye sadece dudaklarındaki kesik kaldı, o da kabuk bağlayan bir uçuğa benze-miş, korkunç görünüyordu. Neyse ki burnumda kırık olmadığı kesinleşti, varsa da kötü bir kırık değildi.

Doktora gitmediğimi söylememe gerek yok tabii.

Lee beş gün boyunca yanımda kaldı. Altıncı günün sa-bahı bana karşı mesafeliydi; şapşallığımdan yolda yere yu-varlanmışım gibi bakıyordu. Her şeye rağmen bana çorba yaptı, temizlenmeme yardım etti. Yüzümü silerken şaşırtıcı derecede şefkatliydi.

Ertesi gün olağanüstü bir nezaket gösterip bugüne kadar sevdiği tek kadının ben olduğumu söyledi. Ona, sadece ona ait olduğumu, bana kim yan gözle bakarsa öldüreceğini söy-ledi. Bunu söylerken, anlamsız bir muhabbet sırasında laf ol-sun diye söylenen bir şeymiş gibi, ilgisiz bir tavır içindeydi. Ama bunu yapabileceğine inandım. Sözlerinde ciddiydi.

Şimdilik uyumlu hareket etmeye mecburdum. O beş gün boyunca, istediği gibi olmaya çalıştım. Ona, sadece ona ait olduğumu söyledim. İlişkimizi bitirmeye çalışmakla hata etti-ğimi, onu çok sevdiğimi söyledim.

Çarşamba gecesi işinin başına dönmek için evden ayrı-lınca, seçeneklerimi gözden geçirdim. İlk olarak evde kalıp, hiçbir şey olmamış gibi yatakta televizyon seyrettim. Geri dö-ner diye, beni deniyordur diye bekleyip durdum.

Polisi aramak istedim, ama telefonumu kontrol edeceğini biliyordum. Evden çıkıp var gücümle koşarak polis merke-zine –beni koruyacakları umuduyla– gitmek istedim. Bunu

yapmazlardı tabii. Şansım varsa Lee'yi sorguya çekerler, sonra da bir tür soruşturma başlatılırdı. O sırada dilediği gibi gelip gider, yine canımı acıtır, isterse beni öldürürdü. Riske girmeye değmez, dedim içimden.

Perşembe günü bir çilingir çağırıp ön kapıyla arka kapının kilitlerini değiştirttim.

O gece, kontrolleri eksiksiz yapmaya başladığım ilk geceydi.

Pazartesi olduğunda hâlâ ondan eser yoktu. Acaba temelli mi gitmişti? Bir yanım, yaptıkları yüzünden pişmanlık hissetmesini umuyordu. Belki de fikrini değiştirip yakamı bırakmaya karar vermişti.

O zaman içimde hâlâ iyimser bir taraf vardı.

Pazartesi işe gittim ve hiç hak etmediğim bir sürü insandan anlayışlı sözler duydum. Grip olduğum konusunda en ufak bir şüpheleri yoktu –bir haftada üç kilo vermiştim, solgun görünüyordum ve dudağımda kabuk bağlamış bir yara vardı. Şişlik burnumun kemerine kadar inmiş, morlukları da birkaç kat fondötenle kapatmak zor olmamıştı.

Geç saatlere kadar kalmadım; saat dört gibi çıktım. İşten uzak kaldığım süre o kadar da uzun değildi.

Aynı gün öğle üzeri eve döndüğümde, ilk yirmi dakikayı tüm kapı ve pencereleri kontrol ederek geçirdim. Her şeyin sağlam olduğunu anlayınca derin bir oh çektim.

Yatak odasına bakmadım tabii; bir anlamı yok gibi görünüyordu.

Saat on gibi yatağa girdiğimde, orada, yatağımın üzerinde ışıldayan küçük bir anahtar yığını, bir de not duruyordu:

YENİ KİLİTLER İÇİN BİRKAÇ ANAHTAR DAHA
YAPTIR
GÖRÜŞÜRÜZ XX

Sonraki bir saati gözyaşları içinde evi yeniden dolaşıp içeri nasıl girdiğini araştırmakla geçirdim, ama hiçbir şey bulamadım.

O geceki atak, yaşadığım sayısız panik atakların ilkiydi.

15 Şubat 2008 Cuma

Cuma öğle üzeri izin alıp Alistair'le ilk randevuma gittim. Daha gergin olacağımı sanıyordum ama değildim. Leonie Hobbs House'un üst katında beklerken aklım o Noel günündeydi.

Kilnik bölümü daha yoğundu; sıralarının gelmesini bekleyenlere bakıp, umarım hepsi Alistair'i beklemiyordur, dedim. Muayene odaları aralıksız dolup boşalıyordu. Bugün Deb ve süslü dudağından eser yoktu; birinci kattaki danışma masasında, gümüş saçları ve adının Jean olduğunu gösteren, lacivert ceketine tutturulmuş yaka kartıyla elli yaşlarında iri yapılı bir bayan duruyordu.

Adımı sormanın dışında benimle konuşmamıştı. Bekleme odasındakilerin gözü ondaydı, ama o hiçbirine bakmıyor, bilgisayar ekranıyla uzun ince bir zincirle masaya tutturulmuş kaleme odaklanmıştı.

“Cathy?”

Ayağa fırladım ve koridorda ilerleyip muhtemelen Alistair'in ben görmeden koşarak girdiği tek açık kapıya yaklaştım.

"Gir, gir. Nasılsın canım? Seni tekrar görmek çok güzel."

Bu coşkulu karşılamadan sonra ayağa fırlayıp yanağımdan öpmesini bekler gibiydim, ama ikimizin de şansına bunu yapmadı. Deri bir koltukta oturuyordu; yanında ikinci bir koltukla bir kanepe vardı. Gülümseyerek oturmamı işaret ederken gayet iyi görünüyordu.

Koltuğu seçtim. "Tekrar merhaba. Noel'de eve sağ salim gitmeyi başardınız mı?"

"Ah, evet. Yolun yukarısında bir taksiye atladım; nasıl o kadar kolay bulduğuma şaşırdım doğrusu. Müthişti. Sana teşekkür ederim, uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim. Stuart'ın anlattığı o kadar şeyden sonra seninle tanışmak da çok güzeldi."

Titremeye başlamıştım.

"Şimdi," diye başladı, "Değerlendirmene bakıyordum da. Dr. Parry'yi görmüşsün, doğru mu?"

"Evet."

"Ve sana SSGİ yazmış, öyle mi?"

"Evet."

"Güzel. Sen de -bakalım- üç haftadır kullanıyorsun, doğru mu?"

"Aşağı yukarı."

"Bazen etkisini göstermesi zaman alır. Sonuçlarını görmek için biraz beklemen gerekebilir."

“O boşluk hissini yaşamadım zaten. Beni en çok endişelendiren buydu.”

“Yok, yok, notlarına bakılırsa bunlar daha önce aldığın ilaçlar gibi değil. Çok daha uygun. Neler çektiğini çok iyi anlıyorum, gerçekten. Yani en son uygulanan tedavi sırasında.”

Cevap vermedim.

“Aslında yorum yapmamalıyım, ama... hımm. Neyse. Şu durumda, başa baş giden iki sorunun var gibi. Değerlendirme sonucuna göre sende OKB olduğu kesin ve Yale-Brown Kompulsif Semptomları ölçeğinde orta derece olarak adlandırdığımız seviyede. Dr. Parry’nin notlarına göre ki ben de aynı kanıdayım, daha çok travma sonrası stres bozukluğuna benzeyen semptomlar gösteriyorsun. Bunlar stres yönünden OKB ile benzerlik gösterebilir, fakat geriye dönüşler, kâbuslar, abartılı refleksler ve panik atak gibi şeyler de içerir.

Not aldığı sayfalara hızla göz attı. “Ve bence bunların hepsi sende mevcut...”

“Evet. Bence de.”

“Peki, kötüye gittiğini söyleyebilir misin?”

“Hem kötüye hem iyiye gidiş var. Demek istediğim, aralığın başında bazı korkular yaşadım. Sonrasında bir iki hafta kötü panik ataklar ve kâbuslarla geçti. OKB de daha kötüydü. Sonra bir süre düzelir gibi oldum. Noel gecesi tetikleyen başka bir şey oldu ve bir süredir yine dünyam karardı. Şu an fena değil.”

Alistair başını sallarken, bir yandan da içinde öğle yemeği değil de bebek varmış gibi, huşu içinde göbeğini sıvazlıyordu. “O insanın içini kemiren şüphe ne kötü şey, değil mi? Kapının

kilitli olduğunu, musluğun, ışıkların kapalı olduğunu pekâlâ biliyorsun, ama hâlâ şüphe içindesin ve dönüp baştan başlamak zorunda kalıyorsun...”

Notlarını karıştırdı ve uçları kıvrılmış küçük bir kâğıda birkaç satır karaladı. “İyi haber şu ki vereceğimiz terapi hem OKB hem de stres bozukluğunu yenmene yardım edecek. Tabii bununla evde kendi başına uğraşmak için istekli olman gerekiyor, ne kadar hazır olursan, sonucun iyi olma ihtimali de o kadar artar. Bu süreçte bazen işler ters gidebilir, ama biraz zaman ve çabayla iyileşmeyi başaracaksın. Anlaştık mı?”

Başımı salladım.

“Şimdi en başa dönelim. Bana biraz çocukluğundan bahsedermisin?”

Önce biraz yavaş gittim, ama ona tüm o hazin hikâyeyi anlattım; hikâyem Lee’yle tanıştığım ana, risklerle dolu yaşamımın yön değiştirip o uçurumun kenarına yaklaştığım anına doğru ilerliyor, ama hiç de oraya varacak gibi görünmüyordu. Buna daha zaman vardı.

İlk seans bir buçuk saat sürdü, gelecek hafta bir saate düşecek ve daha fazlasına ihtiyaç duyana kadar böyle devam edecekti. Evde birtakım denemeler yapmayı kabul etmiştim. “Maruz bırakma ve tepki önleme” denen şeyi yapacaktım. Bunun anlamı, tehlikeyi algıladığımda onunla karşı karşıya gelip sonra normalde kaygıyı azaltan kontrollerle ritüellerin hiçbirini yapmadan düzelene kadar beklemektir. Teorik olarak kaygı kendiliğinden azalacaktı. Tüm korkulardan arınıp aynı şeyi tekrar tekrar yapmam gerekiyordu.

Biraz şüpheli yaklaşıp da deneyeceğime dair söz verdim.

Telefonum çaldığımda eve varmama bir iki kilometre kalmıştı. Okul çıkışının trafiğı dışında sokaklar tenhaydı. Hava tamamen kararmadan gidip biraz koşsam diye düşünüyordum.

“Alo?”

“Hey, benim. Nasıl geçti?”

“İyi. Gayet iyiydi. Sen de aynı şeyleri mi yapıyorsun?”

“Hemen hemen. O kadar da zor değil, ne dersin?”

“Bence zor, tabii her gün yapıyorsan. Bir sürü hastayı dinlemek zorunda kalmak çok sıkıcı olmalı, içerdeyken hep bunu düşündüm.”

“Hiç de değil. Kimse kimseye benzemez, bunu sakın unutma. Herkes bu zor noktaya farklı yollardan gelir. şu an ne yapıyorsun?”

“Eve gidip kontrollerimi yapacaktım. Neden sordun?”

“Seni daha sonra arasam olur mu? Babamla bahçe için bir şeyler bakmaya gideceğiz de. Sadece... seni düşündüğümü bilmeni istedim.”

“İstersen ben arayayım. Kontrolleri bitirince. Tamam mı?”

“Çok iyi olur. Telefonu yanımdan ayırmayacağım.”

Alistair’le konuştuğumuz şeylerden biri kafamı kurcalıyordu. Teori A ve Teori B –üzerinde düşünmem gereken bir şeydi. Teori A: Dairenin kontrolünü tam yapamazsam, biri içeri girecek. Herhangi biri değil, Lee. Ve girdiğini fark etmeyeceğim. Adamakıllı kontrol etmezsem gerçekten tehlikede-yim demektir. Teori B: Aslında kapıyı bir kez yoklamak yeterli, defalarca tekrarlamak onu daha sağlam yapmıyor ve kontrol etmemin tek bir nedeni var; tehlikede olduğumu düşünüp fena halde endişelenmem. İki teori taban tabana zıttı

ve ikisi birden doğru olamazdı. Mantıklı olan tabii ki Teori B: Her şeyi defalarca kontrol etmekle bir kez yapmak arasında güvenliğim açısından hiçbir fark yok.

Teori B aklıma yatsa da doğruluğundan nasıl emin olabilirim? Alistair'e göre bunun tek yolu bir tür bilimsel deney yapmak; böylece hangisinin tutarlı olduğu ve hangisinin detaylı olarak incelendiğinde işe yaramadığı anlaşılrmış.

Bu işin nereye varacağı gayet açık. Daha az kontrol ettiğimde kötü bir şey olmuyor, *dolayısıyla* her şeyi defalarca gözden geçirmek tam bir zaman kaybı ve bir an önce vazgeçmem gerekiyor.

Aptal değilim; zaman kaybı olduğunun da farkındayım. Ama bunu bilmek beni durdurmuyor.

Ve beni en çok endişelendiren; aslında bu “bilimsel deney” bir şeyi gözden geçiriyor, korkularımın kaynağı öyle saçma sapan, uydurma tehlikeler değil.

Lee dışarıda bir yerlerde beni bekliyor. Asıl korktuğum bu.

Tabii beni çoktan bulmadığını varsayarak.

26 Nisan 2004 Pazartesi

Pazar günü Lee burada birkaç saat geçirdi; onun öncesinde isteydi ya da burada yokken her ne yapıyorsa. Pazar gecesini kapıdan girince yine bana vuracak sandım, ama çok mutlu görünüyordu. Akıllı davrandım der gibi bir hali vardı.

Yemeğimizi yerken bir ara, “Neden kilitleri değiştirdin?” diye sordu.

Birden gerildim. "Cidden bilmiyorum. O soygundan sonra yani. Daha güvenli olacağını düşündüm."

"Bana yeni anahtarlardan verecek misin?"

"Elbette."

Güldü, ama bence hiç komik değildi.

Bu sabah işe gidince Jonathan Baldwin'e bir e-mail gönderip aradığı kişiyle ilgili biraz daha detay vermesini istedim. Akşama doğru cevap geldi.

Catherine,

Geri dönmene sevindim. Öncelikle New York şubesinin kuruluşunda bana yardımcı olacak birini arıyorum –tercihen danışmanlık tecrübesi olan, ama daha da önemlisi fırsatları anında görüp değerlendirecek kadar esnek olabilen, hevesli ve kendini işine adayan biri. Yıllar önceki halini hatırlıyorum da büyük bir organizasyonu yönetecek gibi duruyordun.

Vize işini halledebilirim, ayrıca kısa süreliğine bir daire kiraladım (fazla gösterişli değil, ama buralarda pek rastlanmayan güney cepheli bir balkonu var). Her şey yolunda giderse bir gün şirket ortağı da olabilir.

İşin kötüsü, hemen birini bulmam lazım –New York'tan arayıp duruyorlar. Bir sürü iş teklifi geldi ama hepsini geri çevirmek zorunda kalıyorum çünkü burada verilmiş sözlerim var. Bu yüzden en kısa zamanda oraya birini yerleştirip ofisi kurmam gerekiyor.

Ne diyorsun?

Hoşça kal

Jonathan

Yapabilir miyim acaba? Her şeyi telefon ve e-mail yoluyla halledebilirsem, onunla buradan konuşup ince detayları görüştürmemiz mümkün olursa, benim için bir kaçış fırsatı olabilir. Lee'nin gittiğimden haberi bile olmaz. Şayet kısa süreli bir anlaşma yapıp üç ay bile olsa oraya gidebilirsem, bundan sonra ne yapacağıma karar vermek için biraz zamanım olur. Ücretsiz izin de alabilirim.

Sadece zamana ihtiyacım var. Ondan uzaklaşmak için.

15 Şubat 2008 Cuma

High Street'teki yoğunluk devam ediyordu. Son köşeyi de dönüp Talbot Street'e saptığımda yorgunluktan ölüyordum; kontroller sırasında hata yapmamak için iyice yoğunlaşmam gerekecekti.

Geçide girip binanın arka tarafına dolandım. Başımı kaldırıp tüm pencerelere, sekiz cam bölmenin görüldüğü balkona, yatak odasına, sımsıkı kapalı duran perdelere baktım. Stuart'ın dairesindeki tek ışık yatak odasından geliyordu. Saatlerden birini kurup oraya koymuştum. Tam on birde çalacaktı. Aşağıda, Bayan Mackenzie'nin dairesi karanlıktı. Her şey yolunda gibi görünüyordu. Geçidin sonuna yürüyüp evin ön tarafına çıktım.

İçeri girip kapıyı kapatınca, binada benden başka kimse olmadığı aklıma geldi. Bu gece koca binada uyuyan tek kişi ben olacaktım. Ne Bayan Mackenzie ne de Stuart. Sadece ben. Dün geceyi Stuart'la saatlerce konuşarak tamamladım;

o kadar uzun konuşunca sanki buradaymış gibi geldi, yalnız değilmişim gibi. Bu gece farklıydı.

Kapıyı kontrol ederken bir tümsek ya da bombe var mı diye –kapının kurcalandığına dair bir belirti olabilirdi– parmaklarımı kenarlarda gezdirdim. Sonra da sürgüyü yokladım. Ve kilidi. Kapının kolunu altı kez bir yöne, altı kez diğer yöne çevirdim. Bayan Mackenzie’nin televizyonunun sesini, beni görmek için kapıya çıkmasını nasıl da özlemiştim.

İlk turu tamamlayınca durdum. Normalde bu noktada kapıyı açardı.

O an bir şey mi hissettim, bilmiyorum. Yoksa bir esinti, uzun zaman önce pişen bir yemeğin mi kokusu, bir anlık ürperten bir soğuk hava dalgası mıydı? Yavaşça dönüp kapıya baktım. Bayan Mackenzie’yi ambulansla götürdükleri gece kapatıp kilitlemiştik. Stuart kira işleriyle ilgilenen yönetim firmasını aramış ve olanları anlatmıştı. Anahtarı almak için birini göndereceklerdi, ama şu ana kadar kimse gelmemişti.

Gözlerimi kısıp bakarken kaşlarım çatılmıştı. Kapıda bir tuhafılık var gibiydi.

Biraz daha yaklaştım.

Aralık duruyor, içerisinin karanlığı ince bir çizgi halinde görünüyordu. Yine o esintiyi, hatta bu sefer kesin olarak hissettim. İçerden gelen soğuk hava yüzüme çarptı.

Tokmağa asılınca savrularak açılıverdi. Kilitli değildi. İçeride her şey karanlığa gömülmüştü.

Kapıyı tekrar çekip kapattım. Dili yerine oturdu ve bu kez kolu çevirince açılmadı. Stuart’taki yedek anahtarlar

çantamdaydı. Bayan Mackenzie'nin anahtarını kendininkilerin yanına takmıştı.

Doğru anahtarı buldum ve kilide sokup çevirdim. Kolu salladım ve anahtarı Yale kilitte çevirdim, ama gömme kilit kapıyı tuttu. Evet, kesinlikle kapalı ve kilitlenmişti. Eğer evde biri varsa, dışarı çıkmak için anahtara ihtiyacı olacaktı.

Tekrar ön kapıya gidip ikinci tura başladım. Gerçi istediğim sonucu alamadım, çünkü o an tek düşünebildiğim arkada aralık duran kapıydı. Ya tam kilitleyemediysem? Arkamı dönünce tekrar açıldıysa? Ya ben bakmıyorken kendiliğinden açılırsa?

Bir kez daha yokladım. Sağlamdı. Yale kilidi zorladım.

Dengeyi yeniden sağlamak için ön kapıyı üçüncü kez kontrol ettim. Sonunda biraz rahatlamıştım. Merdivenlerden çıkıp kendimi eve attım. Salonun ışığı aynen bıraktığım gibi açıktı, dairenin geri kalanı karanlığa gömülmüştü. Kapının ağzında bir an durdum ve içeriye kulak verip olağandışı bir ses duymak için kendimi zorladım. Çıt yoktu.

Kapıyı yoklarken neden bilmem ama biraz tedirgindim. Tek başıma olduğum düşüncesinden kurtulamıyordum. Yayıpaldım.

Kontrolleri bitirdiğimde saat dokuzaya yaklaşıyordu. Bir hata bulmayı bekliyordum, ama her şey tam da olması gerektiği gibiydi. İyi ki de öyleydi.

Sonunda oturup Stuart'ı aradım.

“Selam, benim.”

“Nihayet, umudumu yitirmek üzereydim!” Sesi yorgun çıkıyordu.

“Baban nasıl?”

İç geçirip sesini alçalttı. Arkadan bir televizyon sesi duyulur gibi oldum. “Fena değil, gerçekten. Son gördüğümde çok daha iyiydi. Rachel ne kadar zayıf düştüğünün farkında değil sanırım, çünkü o her gün görüyor.”

“Bahçe işlerini hallettiniz mi?”

“Evet, ama yağmur yağdığı için daha çok seralan dolaştık. İnanamayacağın kadar çok bitki çeşidi var, insan sıkılmadan bakabiliyor. Burası da acayip soğuk. Seni çok özledim, Cathy.”

“Öyle mi?” Yanaklarımın kızardığını hissettim, ben de onu özliyordum. Hafta boyunca uzakta olduğu için çok az görüşsek de yokluğu içimi acıtiyordu.

“Evet. Keşke burada olsan.”

“Pazar akşamı dönüyorsun. Göz açıp kapayınca kadar geçer.”

“Geçmez. Benim açımdan yani. Cumartesi için planın ne?”

“Bilemiyorum. Çamaşırhaneye giderim. Belki gidip biraz koşarım. Ne zamandır yapmıyorum.”

Bir an cevap gelmedi. “İyi geçti mi? Alistair’le randevun?”

“İyiydi. Ev ödevim var, her yaptığımı kaydedecekmişim. Bilirsin işte.”

“Şimdi daha iyisin, değil mi?”

Ne kastettiğini biliyordum. İleride panik atakla sonuçlanacak semptomlardan bahseder miyim, onu kestirmeye çalışıyordu. “Onlardan yana bir sıkıntım yok. Burada tek başıma olmak daha sinir bozucu. Yani aşağıda Bayan Mackenzie, yukarıda da sen yoksun. Sadece ben ve hayaletler.”

“Huzurlu bir ortam diyorsun.”

“Evet. Ama tek bir şey var. Kapıyı kesin kilitledik, değil mi? Anahtarla yani.”

“Kilitledik. Niye ki?”

“Eve geldiğimde açtı. Bayan Mackenzie’nin kapısı. Resmen aralık duruyordu.”

“O zaman yönetimden birileri girmiş olmalı. Geleceklerini söylemediler mi?”

“Evet ama kilitlemeleri gerekiyordu, açık bırakmaları doğru değil.”

“Belki de o kadar dikkatli davranmadılar. Neyse, şimdi iyice kilitlendiğine bahse girerim!”

“Umarım öyledir.”

“Cathy, kilitledin işte. Sorun yok.”

Cevap vermedim.

“İlk tanıştığımızda her şeyi tek başına yapıyordun. Her gece kapılarını kilitleyip sağlam mı diye kontrol ediyordun ve o zaman gayet iyiydin. Şimdi de öylesin, değişen bir şey yok.”

Sesimin keyifli çıkması için çabaladım. “Evet, biliyorum. Gayet iyiyim, gerçekten.”

“Bir dahaki sefere benimle Aberdeen’e gelir misin?”

“Olabilir. Daha erken haber verirsen.”

“Rachel seninle tanışmaya can atıyor.”

“Stuart, doğru söyle, ona OKB’den bahsettin mi?”

“Hayır. Neden, bahsetmem mi gerekiyor?”

“Sadece kafasında eksiksiz ve doğru bir resim oluşsun istiyorum.”

“OKB senin bir parçan değil, haksız mıyım? Bir semptom, o kadar. Nasıl burun akıntısı nezlenin bir parçasıysa bu da öyle.”

“Ne hoş. Peki onlara neler anlatıyorsun?”

“Onlara şu saçlarında gümüşü ışıltılar olan, kara gözlü, komik, zeki, çekici ve arada küstahlaşan kızıdan bahsettim. Günde elli fincan çayın hakkından gelip insanı o delici bakışlarıyla alt edebilen biri, dedim.”

“Niye beni görmeye can attıklarını şimdi daha iyi anlıyorum.” Esnememeye çalıştım, ama mümkün değildi.

“Seni uykusuz mu bıraktım?”

“Çok yorgunum, kusura bakma. Dün gece uyuyamadım, bugün de oradan eve kadar yürüdüm. Otobüsler trafikte sıkışıp kalmış, adım adım ilerliyordu.”

“Leonie Hobbs House’dan yürüyerek döndün ha?”

Yine esnedim.

“Yatarken telefonu yanına al, olur mu?”

“Neden?”

“Gece uyanırsan beni ara. Tamam mı?”

“Seni uyandırmak istemem. Haksızlık olur.”

“Umurumda değil. Sen uyumuyorsan ben de uyanık olmak isterim.”

“Stuart. Bunların hepsi bana çok garip geliyor.”

“Garip derken neyi kastettin?”

“Pazar günü döndüğünde artık eskisi gibi olmayacak, değil mi? Çok şey değişti. O günden beri.”

“Seni öptükten sonra demek istiyorsun.”

“Evet.”

“Haklısın, değişti. İyileşmeye konsantre olabilmen için mesafemi korumaya kararlıyım. Artık bunu yapabileceğimden emin değilim. Bu seni endişelendiriyor mu?”

“Bilmem. Sanmıyorum.”

“Uçağım pazar gecesi dokuz gibi iniyor. Eve gelince seni görebilir miyim? Biraz geç ama.”

İşte o an, o dönüm noktasıydı.

Cevap vermeden önce bir an tereddüt ettim. Evet dersem ne anlama geleceğini, hayır dersem ne anlama gelebileceğini biliyordum.

“Cathy?”

“Evet. Gelip beni görebilirsin. Ne kadar geç olursa olsun, fark etmez.”

21 Mayıs 2004 Cuma

Lee tüm hafta sonu çalışacak; bir değişiklik yapıp önceden haber verdi. Kaçıp kaçmayacağımı görmek için beni mi deniyor, bilmiyorum. New York’tan haberi olmadığına eminim, bu yüzden hâlâ başka bir yol bulup kaçmaya çalışacağımı düşünüyor. Hatta bu gece dışarı çıkıp kızlarla görüşebileceğimi söyledi.

Son birkaç haftadır normal bir ilişkimiz varmış gibi davranıyor. Bana karşı şiddet kullanmadı; habersiz çıkıp gelmedi, mantıksız taleplerde de bulunmadı. Aslında gayet nazikti; geçen hafta biraz üşütmüştüm; gelip bana yemek yaptı, eve bir şeyler alıp getirdi. Onun o farklı yüzünü görmemiş olsaydım, ilişkimizin gidişatından memnun olabilirdim.

Ücretsiz izin almaya karar verdim dediğimde, daha da keyiflendi. Bunu bir güvenlik önlemi olarak düşündüm; işten biri ararsa ya da ağzımdan bir şey kaçırsam son çare olarak bir açıklama yapabilirdim. Ve tabii işten ayrılmam için ta başından beri baskı yapıyordu. Bence bunun nedeni beni daha çok görmek istemesiydi, ama aslında kontrolü elinde tutmak için yaptığından emindim.

Şimdi onu çok daha iyi tanıyorum. Ben isteyken, olur olmaz saatlerde telefon ediyor. Masama dönüp bir cevap-sız aramayla karşılaştığımda, hemen aramak zorunda kalıyorum. Şirket dışında mıyım, toplantım mı var –programımı benden daha iyi biliyor– diye beni soru yağmuruna tutuyor. Bir keresinde genel müdürle birkaç saat sürecektir bir toplantıya çağırıldım; geri dönüp aradığımda bana kızmasını bekliyordum, ama kızmadı. Meğer işyerime gelip otoparkta arabamı bulmuş ve yedek anahtarıyla (şimdi benimkilerden bir takım onda da var; ben vermedim ama bir şekilde alıp yaptırmış) açıp kilometrenin doğruluğunu, yani ondan habersiz bir yere gidip gitmediğimi kontrol etmiş. Arabamın kaç kilometre yaptığını, evle iş arasında kaç kilometre olduğunu biliyor. Farklı bir güzergâh kullanamıyorum.

Ona hiçbir konuda meydan okumaya çalışmadım. Yanlış olduğunu biliyorum. Tümüyle onun kontrolüne girdiğimin

fakındayım. Bunları biliyor olmakla kendi isyanımı başlatıyorum. Kafamda olup bitenlerden haberi yok. Kaçmak için fırsat kollayacağım ve bunu ancak bir kez yapabileceğimi biliyorum; bundan da haberi yok. Eğer beceremezsem, yüzüme gözüme bulaştırırsam, beni öldürür. Yapar biliyorum.

Jonathan'la temas halindeyim. Aklımdan geçenleri söyleyip New York'taki iş için en uygun kişi olduğumu nedenleriyle birlikte açıkladım. Hatırladığım kadarıyla bir gün kendi firmamı kurmak istediğimden kimseye bahsetmemiştim, ama o yemekli toplantılardan birinde sarhoşken söylemiş olabilirim. Buna hiç şaşmam. Her durumda, işin ne olduğu önemli değil. Ne zamandır böyle bir kaçış yolu arıyordum. Neyse ki hepsini buradan e-mail yoluyla halledebilirim, hiçbir şeyin ev adresime gelmesi gerekmez –ne lüzumu var. Bir hafta önce yeni pasaportum geldiğinde, işe götürüp çekmeceme koydum.

Umarım Jonathan beni kabul eder, çünkü böyle giderse aklımı yitireceğimden korkuyorum. Kredi kartı ekstrelerim çoktandır e-fatura olarak geliyor, o yüzden uçuş rezervasyonu yapmam gerekirse Lee'nin haberi olmamalı. Postalara işte bakıyorum. Soygundan sonra, yeni bir laptop alma zahmetine girmedim. Bir anlamı yok gibi görünüyordu.

Şimdilik 'beni istediği kadar gözetleyebilir; Lancaster'da zamanım kısıtlı.

Çok yakında özgür olacağım.

Stuart'ın sırt çantasını sürükleyip duvarlara çarparak merdivenlerden çıktığını duydum. Kanepede ayaklarımı altına alıp otururken, o kadar gergindim ki beynimin içi elektrik verilmiş gibi uğulduyordu. Ayak seslerini duyunca bir an ne yapacağıma karar veremedim. Bırak gitsin, eve girip duşunu alsın, kendine bir içki hazırlasın, seyahatten dönen biri başka ne yaparsa işte. Ya da... Cuma gecesi konuştuğumuz halde, dün gece tekrar dile getirip, sonra da Heathrow'dan mesaj atıp uçağının indiğini ve yolda olduğunu söylediği halde, bana uğramayı unutmuş olabilir mi?

Sonra omzunun durumu aklıma geldi ve daha fazla düşünecek zamanım olmadı. Hemen kapıya koştum, sürgüyü ve kilitleri açıp kolu çevirdim.

Son basamağı çıkmak üzereydi.

Nefes nefese kalmış, sırt çantası avladığı vahşi bir hayvan gibi ayağının dibine serilmiş, tekrar sırtına atıp geri götürecekmış gibi elini kayışa geçirmişti. “Tanrım,” dedi, “bu ne ağır şey.”

“Ne var içinde?”

“Tonlarca kitap. Ne maksatla geri getirdim, ben de bilmiyorum. Rachel'in garajında duruyorlardı.”

Bir an durup ona baktım. “Yukarı çıkarmana yardım edeyim mi?”

Hemen cevap vermedi. Nerde olduğunu, ne yaptığını unutmuş gibiydi. Kaybolmuş gibi.

“İçeri girebilir miyim?” dedi sonunda.

Başımı sallayıp yana çekildim. Çantayı olduğu yerde bırakıp kapıya yaklaştı.

İçeri girer girmez kapıyı kapattım ve kilitleme-yoklama işlemlerine başladım. Hata yapmadan olabildiğince hızlı saymaya çalışırken, Stuart arkamda durmuş, bitirmemi bekliyordu.

Sonunda patladı. “Cathy, Tanrı aşkına. Bu işkence.”

“Seri hareket etmeye çalışıyorum.”

“Ben ciddiylim. Lütfen. Bırak artık, kapı kilitli.”

“Sen konuştukça bu iş uzayıp gider, o yüzden sus, tamam mı?”

Bekledi. Benimle birlikte sayıyor olmalıydı, çünkü bitirdiğim anda yeniden başlamaya fırsat bulamadan arkamdan yaklaşıp belime sarıldı. Ürküp geri kaçmadım. Başını başıma yasladı ve sıcacık nefesini saçlarımin arasına üfledi. Belime dolanan kollarına baktım. Yavaşça dönüp yüzüne bakabilmek için başımı kaldırdım, ama gözlerinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu.

“Gerginsin.”

Gülümsedi. “O kadar belli ha?”

“Sorun değil,” deyip onu öptüm.

O ilk öpücükten sonra işler kolaylaştı. Onu yatak odama götürdüm. Hemen üzerimdekileri çıkarmaya başladı, sonra bir anda sarmaş dolaş olduk ve bu kez ben onu soydum.

Salondan vuran ışık dışında oda karanlıktı, ama öyleyken bile yara izlerinin varlığını hissediyordum. Karanlıkta elleri bedenimde gezinirken o izlere dokunmuş olmalıydı, ama hiçbir şey demedi. Beni öperken dudaklarıyla, diliyle hissettiğine eminim. Tek kelime bile etmedi.

En tuhafı da her şeyi hissettim. Normalde huzursuzluk, gıdıklanma, gerginlik ve ağrıdan başka bir şey duymuyorum. Yara izlerinin olduğu yerlerde his kaybı var, uyuşuyor, sinirler zedelendiği için tabii. Bu kez bana dokunduğunda her şeyi hissettim. Cildim yenilenmiş gibiydi.

25 Mayıs 2004 Salı

Dün Jonathan beni cepten aradı; neyse ki o sırada odamda kimse yoktu. Bir tür mülakat yapmamız gerekiyordu, ama sadece bir formalite olduğu belliydi. Jonathan'ı gözümde canlandırmaya çalıştım, fakat o yüze bir ifade ekleyemedim. Her şekilde acayip gerilmiştim ve sesimden anlaşılmasın diye çırpınıyordum. Danışmanlık konusunda deneyimli olduğumu biraz abartarak söyledim, işe yaradı da. Başlangıçta üç aylık geçici bir sözleşme yapacağını söyledi. İş seversem, o da benden memnun kalırsa uzatacakmış. Uçak rezervasyonlarını yapıp saatlerini e-maile gönderdi, biletleri havaalanından almam gerekiyormuş.

Günün sonunda patronumla görüşüp dilekçemi verdim. Yıllık iznimden kalanlarla, şirkette iki hafta geçirmek durumundaydım. Kadın sevinmemişti tabii. Sizi yeni bir halkla ilişkiler müdürü aramak zorunda bırakıyorum, deyip numaradan özür diledim, ama gerçekte mutluluktan uçuyordum.

Ve bugün o nadir sokak turlarımdan birini yapıp insan içine çıktım. Biraz dolar almak için postaneye gitmeye niyetlendim, ama Lee takiptedir diye doğruca oraya gitmek

istemiyordum. Dışarda bir yerlerde çalışıyor olmalıydı, ama bu beni takip edemeyecek kadar meşgul olduğu anlamına gelmiyordu. Daha önce de yapmıştı; çok sık yaptığı için gittiğim her yerde onu görüyordum. Muhtemelen çoğu zaman bir hayalden ibaretti, ama her zaman değil.

Bir süre Boots'ta dolaşıp gebelik testlerine baktım -eğer izliyorsa, dedim, hemen burayı terk etmesi lazım- sonra da kozmetik bölümüne geçtim.

Uçak rezervasyonum 11 Haziran Cuma 16:00 olarak yapılmıştı -bir önceki gün, yani perşembe İngiltere'de ve işteki son günüm olacaktı. Bir valiz alıp ofiste bırakmayı düşündüm. Daha çok o evde yokken önemli eşyalarımı, giysilerimi, her seferinde bir iki şeyi evden kaçırır, valizi de ofiste ardiye olarak kullandığımız odaya saklayabilirdim -neyse ki oraya bir tek ben giriyordum. İdeal olan bu değildi; daha önce hiç bu şekilde bir valiz hazırlamamıştım, ama bu kez zorunluydu. Birkaç parça kıyafet yeterliydi, New York'a gidince kendime yeni bir şeyler alırdım.

Gerçi evde hâlâ bir dolu eşya vardı. Aniden evi toplamaya karar vermiş gibi yapamazdım -risk almaya değmezdi. New York'taki maaşımla şimdilik bu evin kirasını ödeyebilirdim. Belki birkaç ay içinde gelip anahtarları ev sahibine iade eder ve evi tamamen boşaltırdım. Beni unutup yoluna devam etmesi için sadece birkaç aya ihtiyacım vardı.

Tesadüfen başımı kaldırıp vitrinin üzerinden bakınca onu gördüm; mağazanın öbür tarafında, girişe yakın duruyordu, bugün takım elbise giymesi dikkatimi çekti... belki de müdürlerle bir toplantısı falan vardı.

Ona el sallamak için neler vermezdim, ama görmemiş gibi yapmaya mecburdum. Gerçi postane işi yattı, ama olsun, yarın bir daha denerim, dedim içimden -bir arkadaşıma gelen pakedi almam lazım, gibi bir şeyler uydururum.

22 Şubat 2008 Cuma

Derin uyku halinden bir anda çıkıp kalp çarpıntıları içinde uyandım.

Stuart'ın yatağındaydım ve oda zifiri karanlıktı. Beni uyandıran o şey her neyse, o sesin tüm duyularımı zorlayıp yeniden gelmesini bekledim.

Çıt yoktu.

Eğilip Stuart'a, pencereden sızan loş ışıkla aydınlanan bedenine, donuk bir renk almış omzunun kıvrımına baktım. Aberdeen'den döndüğünden beri her dakika beraber olsak da hâlâ onunla uyumaya alışmamıştım. Ne zaman uyansam yanımdaydı ve sakinleşip hatırlamam biraz zaman alıyordu.

Rüyamda Sylvia'yı görüyordum. Stuart da orada, yanımdaydı ve birkaç saat önce yaptığımız gibi çırılçıplak yatağa girmiş sevişiyorduk. Rüyamda başımı kaldırıncı, Sylvia'nın eşikte durduğunu gördüm. Kırmızı beresini başına oturtmuş, dudaklarını büzmüş, imalı bir tebessümle bize bakıyordu.

İşte, yine o ses. Ama dairenin içinden değil, dışarıdan geliyordu. Yataktan kalktım ve sürünerek cama yaklaştım;

giderken kapının arkasından Stuart'ın gömleğini alıp giydim ve önümü kapattım.

Henüz şafak sökmemiş, göğün rengi grimsi bir renk almaya başlamıştı. Yandan başımı uzatıp arka bahçeye, karanlığa gömülmüş dikdörtgen şeklindeki duvara, hemen altında gri öbekler halindeki çimenlere baktım.

Aşağıda balkonun çıkıntısı sundurmayı görmemi engelliyordu. Eğilip gözümü karanlığa diktim. Tam rahatlamaya başlamıştım ki birden bir kıpırtı görür gibi oldum.

Aynı anda Stuart yataktan seslenince yüreğim ağzıma geldi. “Ne yapıyorsun? Hadi yatağa dön.”

“Dışarda biri var,” dedim kelimelerin üzerine basarak.

“Ne?” Bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı ve gerineyerek kalkıp yanıma geldi. “Nerede?”

“Aşağıda,” dedim fısıldayarak. “Sundurmanın yanında.”

Rahat görebilsin diye geri çekildim.

“Bir şey göremiyorum.” Kolunu omzuma atıp esnedi. “Üşümüşsün, hadi yatağa gel.”

Yüzümün halini görünce tekrar dışarıya baktı, sonra beni dehşete düşüren bir şey yapıp pencerenin kanadını kaldırdı. Cehennemın kapısı gıcırdayarak açılıyormuş gibi bir ses çıktı. “Bak,” dedi aniden parmağını uzatıp.

Bir şey hızla karşıya geçip çimenlik alanla bahçe kapısının arasındaki boşluğa girdi; kara bir şekil, ama kesinlikle bir insan değil. “Tilki,” dedi. “Tilkiydi. Hadi gel artık.”

Kanadı çekip indirdi, gömleğini omuzlarımdan sıyrarak çıkardı ve birlikte sıcak yatağımıza döndük. Ona yaslandığımda

titriyordum, ama beni çabucak ısıttı; diliyle, elleriyle bedenime yasladığı çıplak bedeniyle. Sonunda o gördüğüm şekli unuttum; aslında tilkiye hiç de benzemediğini, daha iri, koyu renkli ve hantal olduğunu, alt katta, benim balkonumdaymış gibi geldiğini, alacakaranlıkta parlayan ekmek bıçağı gibi ince uzun bir şey gördüğümü de. O sevişme anında her şeyi unuttum.

28 Şubat 2008 Perşembe

Kaçış planları yaptığım gün Lee'nin çalışmasını beklemekle yanlış yapıyordum. Bir açıdan evde yanımda olması daha iyiydi. Burada beni gözetliyorsa, en azından nerde olduğunu bilirdim. Hatta yeterince erken çıkmayı başarırsam, şimdiden avantajlı duruma geçebilirdim.

Dün gece geç saatte eve geldiğinde, kanepede oturmuş film izliyordum. Ondan kurtulacağımı düşünürken, bir yandan da her şeyin ters gitmesinden korkuyordum. Kafam bunlarla meşgulken, kilitte dönen anahtarın sesini duyunca zorla da olsa sakın kalıp gülümsemeye, bir şey belli etmemeye çalıştım.

Bugün takım elbise giymişti. Ceketini iskemlenin arkasına astı ve yanıma gelip bir öpücük verdi.

“Sana bir şeyler getireyim mi?”

“Bir bira iyi gider,” dedi. Yorgun görünüyordu.

Buzdolabından bir şişe bira alıp döndüm.

“Düşünüyorum da,” dedi, “tatile çıksak iyi olacak. Ne dersin? Bir süre her şeyden uzaklaşalım, sadece sen ve ben.”

“Kulağa hoş geliyor.”

“Şu pasaport formlarını gönderdin mi?”

Birden sıçrayıp, görmemiş olmasını ümit ederek ona baktım. “Gönderdim. Henüz geri gelmedi. İşlemler uzun sürüyor, değil mi?”

Kaşlarını kaldırdı ve elindeki şişeden bir fırt çekti. “Amerika hayalleri kurardım hep. Hiç gitmedim. Sen gittin mi?”

“Hayır.”

“Las Vegas olabilir. Ya da New York. Sence?”

Kalbimin gürültüsünü duymaması mümkün değildi.

“Seni seviyorum Catherine, biliyorsun değil mi?”

Gülümsedim. “Tabii ki.”

“Bence birbirimize karşı dürüst olmamız çok önemli. Beni seviyor musun?”

“Evet.”

“Evlenebiliriz. Vegas’ta. Ne dersin?”

O an her şeyi kabul etmeye hazırdım, yeter ki sussun. Sadece birkaç saate daha ihtiyacım vardı.

“Bence harika bir fikir,” deyip onu öptüm.

28 Şubat 2008 Perşembe

Bugün bir panik atak daha yaşadım.

Öncekiler kadar kötü değildi, ayrıca hiçbir krizin Noel gecesi Sam Hollands’la ilk kez konuştuğum o gece yaşadığım

atak kadar kötü olacağını sanmıyorum, fakat tam da o hapların etkisini gösterdiğini ve kaygıların azaldığını düşünmeye başlamıştım ki dengemi altüst eden bir şey oldu.

Park Grove'a kadar otobüsle gidip evin ilersindeki köşeyi dönünce indim. Her zamanki dolambaçlı yolu kullanıp geçitten binanın arka tarafına çıktım ve bir süre durup perdelerimi inceledim, düzgün durduklarından emin olmak için balkon kapılarındaki camları tek tek kontrol ettim. Menteşeleri gevşemiş, aşağıya sarkan bahçe kapısına baktım. Bu yolu kullanan bir hayvan olduğu çok açıktı: Çimenler ezilip yol şeklini almış, grimsi tüyler tahtanın aralarına girmişti. Kapı zorlanmışa benzemiyordu. Benim balkonuma biri çıkmışsa, duvardan atlamış olmalıydı. O tarafa baktım. İki metreyi geçen, sağlam örülmüş bir duvardı ve üzerinden atlamak hiç de kolay değildi.

Yine Bayan Mackenzie'yi düşünmeye başladım. Dışarıda birini gördüğünü söylemişti, değil mi? Belki de bunu kastetmişti. Orada gördüğü şey onu korkutmuş ve sıçrayınca dengesini yitirip düşmüştü.

Kapının üzerinden bakıp zemin katın pencerelerini, veranda kapılarını tek tek inceledim. Hepsi bana normal göründü. Alt kattaki daire, aynen bıraktığımız gibi tamamen karanlıktı.

Stuart çoktan eve gelmiş, yukarıda akşam yemeğini hazırlıyordu. Ben de üzerimi değiştirip yarın için yanıma birkaç temiz kıyafet alacaktım.

Bu gece kontoller bana angarya gibi geldi, özellikle de Stuart yukarıda olduğu için. Ayrıca burada kapılarla cebelleştığım her dakikayı kayıp sayıyordum.

Yatak odasına kadar her şey yolundaydı. Burada bir terslik olduğunu fark etmem de zaman aldı.

Perdeler açıktı.

İlk şok bir kova buzlu su etkisi yaptı. Kalbim deli gibi çarpmaya başlamış sesi beyninim uğultusunu bastırıyordu. Bir an tıkanır gibi oldum, ardından hızlı hızlı nefes almaya başladım. Başım dönünceye kadar böyle devam edip sonunda odaklanma durumuna geçtim. Derin nefes al. Yavaşla... al... tut ve bırak.

Artık bunu beceriyorum. Mantık yürütmeyi de... Eve biri girmemiş. Güvendesin. Kimse girmemiş, en son geldiğinde perdeleri sen açık bıraktın. Ve al. Derin derin nefes al.

Sabahları uyandığımda hava aydınlanmış oluyordu. Bu sabah Stuart'ın yatak odasındaki perdeleri açınca içerisi ışığa boğuldu. Kendi daireme en son ne zaman girmiştım acaba? Pazartesi akşamı? O akşam eve gelmiş, sonra da o işten dönmeyen yemeği hazırlamak için yukarı çıkmıştım ve hava hâlâ aydınlıktı. Peki ya birkaç dakika önce dışarıda, geçitte durup pencerelere bakarken –perdeler o zaman da açık mıydı? Gözümün önüne getirmeye çalıştım, ama kesin bir şey söylemek zordu– balkona, sonra da Bayan Mackenzie'nin dairesine bakıyordum. Yatak odasının penceresine baktığımı hatırlayamadım. Perdeleri açık bırakmış olsaydım, kesinlikle dikkatimi çekti, değil mi?

Evet, açık bıraktım. Kimse eve girmedi, ben açık bıraktım. Başka bir açıklaması olamaz.

Evet, hava aydınlıktı, dolayısıyla kapatmamam çok normaldi; tabii gerektiği kadar açık duran balkon perdeleri hariç evdeki diğer perdeler sımsıkı kapalıydı.

Hatta belki de pazartesi akşamı yatak odasına girmedim. O gün evi doğru dürüst kontrol etmiş miydim? Yoksa aceleden yatak odasını tümüyle atlayıp perdeleri -buraya en son girdiğim günden beri- açık mı bırakmıştım? Pazartesiye dönüp o gün neler yaptığımı hatırlamaya çalıştım, ama geçtiğimiz çarşambayla ondan önceki pazartesi dışında her şey bulanıklaştı.

Nefeslere devam edip sonunda hareket edebilecek durumda olduğumu hissettim. Perdelere ulaşmayı başarinca bir an durup farklı bir şey var mı diye bahçeye göz attım; fulyalar çitlerden dışarıya taşıyor, çimlerin de almış başını gidiyordu. Bahçede farklı ya da düzeni bozan, yani endişelenmemi gerektirecek hiçbir şey yoktu.

Elimi pencerenin kenarlarında gezdirip iyice kontrol ettim. Orada da bir terslik yoktu. Perdeleri çektim. Üzerimi değiştirirken kendi kendime, salaksın işte, sersemin tekisin, diye söyleniyordum. Kotum yatağın üstünde, aynen bıraktığım gibi katlı duruyordu. Alıp giydim, bir de temiz tişört bulup üzerime geçirdim. Gardıroptan yarın giymek için bir bluz, uzun etek ve ona uyan yüksek topuklularımı aldım. Sonra da giysileri katlayıp düzgün bir şekilde istifledim, en üste de ayakkabıları oturttum.

Hepsini bir torbaya koyup kapının ağzına bıraktım ve evde bir tur daha atıp her yeri tek tek kontrol ettim. Bu sefer hiçbir şeyi atlamadım. Perdelerin hepsini kapattım; salonunkiler hariç -arka taraftaki geçitten bu odayı görebiliyordum- bunları

tam yarıya kadar çekip kumaşı görünce hatırlayacağım şekilde geriye kıvırdım.

Stuart'ın dairesine çıkarken gayet iyi hissediyordum. Yemekte sohbet ederken de. Ona bu hafta yatak odamın perdelerini açık bıraktığımı unutmuşum, bir an çılgına döndüm, aklımı yitirmek üzereydim, dedim. Kahkahalar havada uçuşurken de gayet iyiydim; birlikte salondaki kanepeye kıvrılıp o komedi filmini gözyaşları içinde izlerken de.

Ta ki elimi cebime atana kadar. Kotumun cebinden kâğıt mendil yerine bir düğme çıktı. Kırmızı satenle kaplı minik bir düğme. Kırmızı kumaş parçası arkadan bükülmüş, sanki birisi yırtılincaya kadar kıvrıp sıkılmış gibi.

Sonrasında hiç iyi değildim.

11 Haziran 2004 Cuma

Bugün akşamüstü dörtte özgür olacağım.

Bu sabah gözümü açtığımda, Lee yanımda mışıl mışıl uyuyordu. Kirpikleri kuşların kanadı gibi yanağına yayılmıştı. O güzel yüzünde, kimseyi incitemezmiş gibi masum bir ifade vardı.

Ne tuhaf. Daha erken olmasına rağmen artık yorgun hissetmiyordum, heyecandan kafamın içi uğulduyordu, sanki Royal Albert Hall'da sahneye çıkmak üzereydim ya da akıllara durgunluk veren bir mücevher soygununu yapmama az kalmıştı. Bugünü en ince ayrıntısına kadar planlamış, çıkabilecek aksiliklere karşı acil durum planları yapmıştım. Benden

şüphelenirse, beklenmedik bir şey olursa hemen uygulamaya koyacaktım.

Dün gece yatmadan önce ona bugün işe erken gideceğimi, öğleden sonraki toplantıya hazırlanmam gerektiğini söylemiştim. Değil ilgilenmek, şüphelenmiş gibi bir hali de yoktu, aslında pek dinlediğini de sanmıyorum. Buraya kadar her şey yolundaydı.

Altıya çeyrek kala usulca kalktım. Onu uyandırmamak için elimden geldiğince sessiz olmaya çalışıyordum. Banyoya gidip giyindim; lacivert döpiyes ve alçak topuklu ayakkabılar, geçen hafta giydiklerimin aynısı. Kahvaltılık bir şeyler atıştırmak istedim, ama midem ayağa kalkmış, her an kusabilirdim.

Evet, kusacaktım.

Ağızımdan sular gelerek tam zamanında aşağıdaki banyoya yetiştim. Tanrım, bu kadar gerileceğim düşünmemiştim. Soğuk suyla ağızımı çalkalarken ellerim titriyordu.

Yukarıda Lee'nin ölü gibi uyuduğunu bilmeme rağmen, bugünü de normal bir iş günüyle bir tutup alışkanlıklarımı sürdürecektim. Saçımı arkadan tutturup muntazam bir topuz yaptım. Biraz da makyaj, sonra bir bardak su içtim, bardağı çalkalayıp kenara bıraktım. Durup bir düşündükten sonra, temiz bir kâseyle kaşığı musluğa tuttum ve onları da tezgâha kapattım.

Çantamla anahtarlarımı alıp sessizce dışarıya süzüldüm. Kapıyı kapattığımda altı buçuk olmak üzereydi.

“İşte böyle, daha iyi... hadi. Derin nefes al. Bir daha. Yavaş.”

“Yapamam... olmuyor, bu...”

“Tamam. Buradayım, her şey yolunda Cathy.”

O minik kırmızı şey halının ortasında açık bir yara gibi duruyordu. Hemen gözlerimi kaçırdım, bakacak gücüm yoktu. Arkada, televizyon isterik halimle dalga geçiyordu. Dışarıdan bakan birine çok komik görünürdü bence.

Sakinleşir gibi olunca beni mutfığa götürüp masaya oturttu ve çay hazırladı.

“Neler oldu?” Her zamanki soğukkanlı tavrını sürdürüyordu.

“Şunun yüzünden. Cebimde buldum.”

Haliya baktı. “Nedir o?”

Başımı iki yana sallarken, sonunda başım dönmeye başladı. “Düğme işte. Ama sorun o değil. Asıl sorun, cebime nasıl girdi? Ben koymadım. Orada olmaması gerekiyor. Demek ki o buraya geldi. Eve girip düğmeyi cebime koydu.”

“Hey. Hadi, derin nefeslere devam. Bunu aştın sen, tekrarlamasına izin verme. Al çayını, hadi, birazcık iç.”

Aceleyle birkaç yudum alınca boğazımı yaktı. Midem bulanıyor, ellerim zangır zangır titriyordu. “Anlamıyorsun.”

Elinde fincanıyla karşıma oturup bekledi. Her zamanki gibi sonsuz bir sabırla. Bu hali sinirime dokunuyordu. Bana o hastane dedikleri berbat yerdeki o lanet hemşireleri hatırlatıyordu.

“Bu konuyu kapatsak olmaz mı? Lütfen? Artık iyiyim.”

Cevap vermedi.

Çayımı içtim. Hiç istemesem de sakinleşmeye başlamıştım. Hâlâ o tarafa bakamıyor, o şeyin ne anlama geldiğini düşünmek bile istemiyordum. Sonunda zayıf bir sesle, “Lütfen onu yok eder misin?” diyebildim.

“Seni bir dakika kadar yalnız bırakmam gerekecek.”

“Evet ama fazla uzaklaşma.”

“Dışardaki çöpe atacağım. Tamam mı?”

Masadan kalktı. Görmemek için ellerimi yüzüme bastırdım ve gözlerimi yumup kapının kapandığını –şu sıralar kapıyı açık bırakmamak gerektiğini biliyordu- ve merdivenlerde ayak seslerini duyuncaya kadar bekledim. Avaz avaz bağır-mak istiyordum. Hiç durmadan haykırmak. Ama kendimi tutup ona kadar saydım, içimden o şeyin cehennem olup gittiğini, yok olduğunu tekrarlardım. Belki de hiç orada olmamıştı, belki de bir hayalden ibaretti.

Stuart birkaç dakika sonra döndü ve tekrar masanın başına geçti. Çayımı yudumlayıp, içini rahatlatacağını umarak ona gülümsedim. “Gördün mü?” dedim. “Endişelenecek bir şey yok. Senin şu kaşık sevgilin yine durup dururken kafayı yedi işte.”

O sabit göz temasını devam ettirerek, “Bana anlatmanı istiyorum,” dedi. “İşe yarayacaktır.”

Cevap vermedim. Hayır diyebilir miydim? Peki ya hayır dersem tatmin olur muydu, yoksa sürekli böyle...

“Bu benim geçmişimin bir parçası. Ondan kurtulmak, tamamen unutmak istiyorum,” dedim.

“Geçmişine ait olması belli ki bugününü kötü etkiliyor.”

“Oraya benim koyduğumu mu düşünüyorsun?”

“Öyle demedim.”

Dudağımı ısırđım. Çayımın yarısı duruyordu, yoksa muhtemelen kalkıp giderdim. Her şekilde aşağıya inip kontrollere başlamak, içeri nasıl girdiğini anlamak istiyordum.

“Bak,” dedi sonunda. “Düşüncelerini okumaya çalışmıyorum. Sadece nasıl yardım edebilirim, bilmek istiyorum. Ne iş yaptığımı unutmaya çalışıp olanları anlatsan? Ben terapist değilim Cathy. Seni deli gibi seven zavallı herifin tekiyim.”

Her şeye rağmen gülümsediğimi fark ettim. “Üzgünüm. Bunu uzun zamandır içimde tutuyordum, böyle birden açıklamak çok zor, anlıyorsun değil mi?”

“Anlıyorum.”

Yerimden kalktım ve gidip kucağına oturdum, kıvrılıp başımı çenesinin altına soktum. O da bana sarıldı ve öylece bekledi.

“İşte o kırmızı elbiseyi giymiştim. Tanıştığımızda da üzerimde o vardı. Onda takıntı haline geldi.”

Bir an hepsi gözümde canlandı; elbiseyi satın aldığım günü, üzerime tam oturduğunu, ona uyacak bir çift ayakkabı almak zorunda kaldığımı. Önceleri elbiseye bayılmışım. Hep giymek istiyordum.

“Bu da sana o elbisenin düğmelerini hatırlatıyor, öyle mi?”

“Evet... hayır, bir şey daha var. Aslında o elbiseden kopmuş, eminim... of, bilemiyorum!” Hafızamı zorlayıp elbiseyi gözümün önüne getirmeye çalışıyordum. Düğmeler tam olarak ne boyuttaydı? Arkaları metal mi yoksa plastik miydi? Bir an kesin emin oluyor, sonra yine şüpheye düşüyordum.

Tabii şu an düğme çöp bidonunda, gidip kontrol edemeyeceğim bir yerdeydi. Yine de kesin olan bir şey vardı. “Bu tür şeyleri hep yapıyordu Stuart. Tam da bu tür sadistçe oyunlar oynardı işte. Geri döndüğünü haber vermek için o –şeyi– cebime koydu.”

Parmakları kolumda geziniyordu, ama beni tutuşundan aslında çok gergin olduğunu anladım. Söyle, hadi söyle. Yalnızca bir düğme. Hiçbir anlama gelmiyor bence.

“Yerde bulup almış da olabilirsin,” dedi tatlılıkla.

“Hayır. Öyle bir alışkanlığım yok. Senin var mı? Etrafta dolaşıp başkalarının döküntülerini toplar mısın? Hayır mı? Ben de yapmam.”

“Belki de çamaşırlarının arasına karışmıştır,” dedi, “yıkamaya gittiğinde. Minicik bir şey. Çamaşır makinesini en son kim kullandıysa orada kalmış olabilir. Bükük duruyordu, değil mi? Makinenin bir yerine takıldı herhalde. Böyle bir ihtimal olamaz mı?”

“Sen kimin tarafındasın?”

Bir an kollarının arasında boğulacak gibi olup ayağa fırladım. Karşıya doğru yürüdüm, sonra fikrimi değiştirip hızlı adımlarla paniğe, öfkeye ve o korkunç çaresizliğe karşı koymaya çalışıp geri döndüm.

“Taraflar olduğunun farkında değildim.”

“Kes şunu, salak salak konuşma,” dedim.

Sustu. Çizgiyi aştığımı anlar anlamaz kendimi kötü hissettim. “Özür dilerim. Öyle demek istemedim.”

“Polisi aramalısın.”

“Ne için? Bana inanmazlar ki,” dedim yüzümü buruşturarak.

“Tam tersi de olabilir.”

“Sen inanmıyorsun; onlar niye inansın?”

“İnanmadığım için değil. Bence olanlar sende ciddi bir travma yaratmış, şu an korku içinde olman gerçeği görmeni engelliyor. Düşmanın cebine nasıl girdiğinin mantıklı açıklamaları olabilir.”

“Sorun da bu işte. *Cebimdeydi*. Çamaşırların arasına falan karışmadı, kahrolası cebimdeydi işte. Oraya kendi başına girmedi, ben de koymadım, o koydu. Anlamıyor musun? Hep böyle şeyler yapardı. Ben yokken eve girip bana mesaj bırakır, eşyaların yerini değiştirirdi. Dikkatini çekmeyecek şeyler. Kontrollere de bu yüzden başladım.”

“Evine giriyordu, öyle mi?”

“Bu konuda... uzman sayılırdı. İçeri girmeyi nasıl başardığını bir türlü çözemedim. Hemen hemen her eve girebilir, sen de nasıl yaptığını asla anlamazdın.”

“Tanrım. Hırsız mıydı yani?”

“Hayır. Polisti.”

11 Haziran 2004 Cuma

Arabaya binip uzaklaşırken dönüp eve bakacak cesaretim yoktu.

Güneş çoktan doğmuş, gökyüzü pırıl pırıldı, tek bir bulut bile yoktu. Hava serindi, ama fazla üşütmüyordu. Güzel bir gün, harika bir gün olacak, dedim içimden. Sokağın sonunda

sağa sinyal verip köşeyi döndüğümde içimden çığlık atmak, katıla katıla gülmek, deli gibi kahkaha atmak geldi. Uzun zamandır içimde biriken, giderek büyüyen panikten kurtuluyordum.

Şirkete gidince, güvenlikle selamlaşmak zorunda kalmamak için arka kapıdan girdim ve valizimi sakladığım yerden çıkardım. Yan cepte dolarlarım, üç aylık vizesi olan pasaportum ve seyahat belgelerim duruyordu. Odam tamtakırdı ve kimse yoktu; gelecek hafta buraya başkası taşınacaktı. Valizi arka kapıdan sürükleyerek çıkarırken güvenlik tam o anda kameralara bakmasın diye dua ediyordum. Biri beni görüp nasıl olduğumu sorarsa ne yapardım? Çoktan gitmiş olman gerekmiyor muydu derse?

Planın birinci kısmı iyi gitmişti.

Otobana çıkar çıkmaz şarkı söylemeye başladım. Preston'a kadar iki kavşaktan geçtim, giderek yoğunlaşan trafiği de atlatıp istasyon yönünde devam ettim. Bir sonraki caddede, ikinci el araba satan bir galeri vardı. Binanın ön tarafındaki sokağa park ettim. Yan koltukta aracın yol kayıtları olan defterle muayene evrakları duruyordu. Arabayı satıyorum, yazan bölümü imzalayıp gerisini boş bırakmıştım. Yanına bir not yazdım:

İlgili Kişiye

Lütfen bu arabaya iyi bakın. Artık ona ihtiyacım kalmadı.

Anahtarları kontakta bıraktım. Umarım bulan kişi polise bildirme lüzumu hissetmez, dedim.

Bagajdan valizimi çıkarıp istasyonun girişine yöneldim. Londra'ya bir bilet alıp ödemeyi nakit olarak yaptım ve perona gidip beklemeye başladım. Londra treninin gelmesine beş dakika vardı. Lee muhtemelen hâlâ uyanmamıştı, bunu bilmeme rağmen çoktan gitmiş olmayı istiyordum; tek istediğim ondan uzaklaşmak, arkama bakmadan kaçmaktı.

Tren önceleri kalabalıktı; her istasyonda birileri iniyor, yeni yolcular biniyordu. Gevşeyip bir kitap okumak, normal biri gibi görünmek istiyordum. Kıpırdamadan oturup dışarıyı seyrettim. Köyler, kasabalar bir görünüp bir kayboluyor; geçtiğimiz her istasyon beni eski hayatımdan uzaklara, çok uzaklara götürürken özgürlüğe yaklaşıyordu.

Bir hafta önce, evden ayrılmama bir hafta kala, eve geç bir saatte, on birden sonra gelmişti. O akşamı dışarıda geçireceğini, en azından cumartesi gününe kadar güvende olacağımı düşünmüştüm, ama aniden çıkagelmişti. New York'la ilgili bir program izliyordum, kapının açılıp kapandığını duyunca yüreğim ağzıma geldi ve hiç düşünmeden televizyonu kapattım.

Salona ondan önce alkol kokusu doldu. Hoş şeyler olmayacağını biliyordum.

“Ne yapıyorsun?” dedi.

“Yatmak üzereydim. Sana bir içki hazırlamamı ister misin?”

“Yeteri kadar içtim.”

Gelip yanıma çöktü. İki gün önce işe giderken giydiği kotla kapüşonlu eşofman üstünü hâlâ değiştirmemişti. Bitkin bir halde alnını ovuşturdu. “Dün gece seni şehirde gördüm,” dedi meydan okurcasına.

“Ya?” Ben de onu görmüştüm, ama itiraf etmeye niyetim yoktu. “Sam’le bir şeyler içmeye gittik. Sana söylemiştim, hatırladın mı?”

“Ha, neyse işte.”

“Çalıştığını sanıyordum.” Keşke beni rahat bırakmasını, sürekli beni takip etmekten vazgeçmesini söyleyebilseydim.

“Evet, çalışıyordum. Seni Chesire’dan Druids’e giderken gördüm. Çok eğleniyor gibi bir haliniz vardı. Kimdi o adam?”

“Hangi adam?”

“Yanınızdaki. Sana sarılmıştı.”

Bir an düşünüp, hatırlamak için kendimi zorladım. “Bana sarıldığını hatırlamıyorum, ama yanımızdaki adam Sam’in erkek arkadaşıydı.”

“Gel buraya.” Kollarını açınca, dişlerimi gıcırdatarak kucığına kıvrıldım. Beni ezercesine kucaklayıp, yüzümü göğsüne bastırdı. Asfalt, yiyecek, bar ve alkol kokuyordu. Yüzüme düşen saçları itti ve beni kendine doğru çekip öpmeye başladı.

Hemen ardından, “Regl misin?” dedi.

Bir an başımı sallayıp evet demeyi düşündüm, ama bir faydası olmayacaktı. “Hayır.”

“O halde niye bu kadar soğuk davranıyorsun?”

“Soğuk davranmıyorum.” Sesimin canlı çıkması için çabalıyordum. “Yorgunum, hepsi bu.” Bunu kanıtlamak için de elimi ağzıma götürüp esner gibi yaptım.

“Hep yorgunsun zaten.”

Yine o yol ayrımındaydım; ya cesaretimi toplayıp istediğini yapmasına izin verecek ya da ciddi bir dayak daha

yemeyi göze alacaktım. Böyle içkili olduğu zamanlarda, ayrıca New York'taki yeni işime yüzümde çürüklerle başlamayı göze alamazdım.

“Gerçi aşırı yorgunum ama,” dedim gülümseyerek. Elimi kasıklarına götürüp sıktım ve kemerini çözmeye başladım.

Sonuç değişmedi. Beni dövdü. Beni becerirken canımı fazla acıtmasın diye büyük bir çaba sarf ettim, zevk alıyormuş gibi yaparak dayanmaya çalıştım. Kalçalarımaya vurmaya başladığında işin nereye varacağını biliyordum, önce bir şaplak, ama şiddetini artırarak devam edecek, sonunda dayanamayıp çığlık atacaktım. Şu sıralar böyle tahrik oluyordu herhalde. Sevişmeyi saatlerce, özellikle de kafayı çekmişse sürdürebiliyor, sonunda canımı yakmanın bir yolunu buluyordu; ısırtıyor, beni bağırtana kadar saçımı çekiyor ve sesime yansıyan acının gerçek olduğunu anlar anlamaz darbeler şiddetleniyor ve sonunda doyuma ulaşıyordu.

Aniden geri çekilip beni sırtüstü çevirdi. Kesik kesik nefes alırken, ışıldayan gözlerinden keyiflendiği belliydi. Sırtım halıya değince sert tüyleri tenimi daladı.

Ne yapacaktı acaba? Şimdiye dek korkum çoktan geçmiş olmalıydı. Defalarca canımı yaktığı için bu adeta sıradan bir durumdu. Sürekli yeni şeyler icat ediyor, bir yolunu bulup beni aşağılıyordu.

“Yüzüme vurma,” dedim zor duyulur bir sesle.

“Ne?”

“Her şeye razıyım... yüzüme vurma yeter. İşte soruların ardı arkası kesilmiyor.”

Pis pis sırttı ve bir an tam da bunu yapacağını sandım; derim yarılana kadar defalarca vuracak sandım. Beni ağlar-ken görmesinden nefret ediyordum, ama gözlerim dolu dolu olmuştu.

“O kadar ha?”

Başımı sallarken, artık yüzüne bakacak halde değildim. Sonra bir elini çenemin altına koyup yerini kararlaştırır gibi iki yandan kavradı.

“Hayır, lütfen, Lee...”

“Kapa çeneni,” dedi, “böyle iyidir, hem bayılacağından eminim.”

Beni becerirken boğazımı sıkkan elleri beni soluksuz bıraktı. Parmaklarımın yardımıyla rahatlamaya çalıştım. Ciğerlerim yanıyor, kulaklarımdaki uğultu birazdan bayılacağı-mın sinyalini veriyordu; kendimden geçmem an meselesiydi.

Sonra, o acımazsız darbeler sürüp giderken, birden eli gevşedi ve öksürüp havayı ciğerlerime çektim. Onu durdurmanın tek yolu teslim olmaktı. Var gücümle çığlık atarken gözümden yaşlar fışkırıyordu. Ölümü görmeme ramak kalmıştı. O kadar korkmuştum ki çığlıklar istemdişi geliyordu sanki.

Beni durdurmaya çalışmadı, elini tekrar ağzıma bastır-madı, sadece bağırmama izin verdi. İşe yaradı da. Saniyeler sonra içimden çıkıp yüzüme boşaldı.

Şimdi tren Midlands’tan hızla geçerken, tümüyle yeşile ve güneşe boğulup bulanıklaşan görüntü yüzünden midem bu-lanmasın diye gözlerimi kapattım.

Sonrasında, yerden kalkıp sendeleyerek aşağıdaki ban-yoya, yıkanmaya gitmişti. İş bitince yukarı çıkıp kendini yatağa

attı. Horultusunu duyana kadar bekledim, sonra da ağlaya ağlaya ellerimle dizlerimin üzerinde doğruldum ve gidip duşa girdim. En azından boynumdaki morluklar dışında bir hasar yoktu. Bütün hafta işe fular takıp gittim. Herkes yirmi dört yaşında azdıgımı ve ateşli bir geceyi boynumda diş izleriyle bitirdiğimi düşündü.

Saat dokuzda tren Crewe'a yaklaşp durdu. İstasyon görevlisi kalan istasyonları, Easton'a kadar olanları anons etti, sonra bir duyuru daha yaptı: "Nuneaton'daki bir sinyal hatasından dolayı bu tren yarım saat rötat yapacaktır."

Uyumak istiyordum ama heyecanım, gerginliğim had safhadaydı. Ne zaman rahatlayabilecektim? Uçakta mı? New York'a varınca mı? Onun Lancaster'dan ayrıldığını duyduğumda ya da bir yıl geçip de ondan hiç haber almadığım zaman mı?

Rahata kavuştuğum o gün gelecek miydi?

9 Mart 2008 Pazar

Sonunda polemiklere bir son vermek için onu aradım; Camden Polis Merkezi'ndeki Aile İçi Şiddet İrtibat Bürosu'ndan DS Hollands'ı. Nihayet telefona bağlandığında, kim olduğumu tamamen unutmuş gibiydi. Ona perdeleri, o düğmeyi ve dilim dolaşıp bocalayarak Lee'yle birlikteyken bunu hep yaptığını anlattım. Söylediklerim bana bile aptalca geliyordu. Birinin dikkat çekmek için söyleyeceği bir şeymiş gibi. Polisin zamanını aldığım için beni azarlamasını bekliyordum, ama pek bir

şey demedi. Lancashire'daki yetkiliyi arayacağını ve bir gelişme olursa bana geri döneceğini söyledi.

Geri dönmedi.

O gece Stuart rahat uyuyamadı. Yanına uzanıp dalmasını beklerken, söylediklerim yüzünden gözüne uyku girmediğini biliyordum. Benden daha iyisini hak ediyordu. Kafayı üşütmemiş birini; her şeyini adayarak bir psikopatın izini süren birini değil. Sessizlikte birbirimize dokunmadan yan yana yatıyorduk. Bir şeyler daha söylemek istiyordum ama konuşmanın bir anlamı yoktu.

O şey sıradan bir düğme değildi. Herhangi bir kırmızı düğme de değildi. Artık emindim. Başka bir hayatta, başka bir zamanda giydiğim bir elbiseye aitti. Önceleri bayıldığım, sonra nefret ettiğim elbise. Ve belli bir noktada, bir zamanlar saten kumaşı merakla, arzuyla ve huşu içinde okşayan parmaklar, o minik düğmeyi tutup tüm gücüyle bükmüş ve sonunda koparmıştı.

Ertesi sabah uyandığımda Stuart çoktan giyinmiş, işe gitmeye hazırdı. "Hafta sonu buradan uzaklaşsak iyi olur," dedi.

"Uzaklaşsak mı?"

"Küçük bir mola. Şehir dışında bir yere gideriz. Ne dersin?"

Sonuçta hafta sonunu Peak District'teki bir otelde geçirdik, gün içinde uzun yürüyüşler yaptık, akşam çatlayana kadar yedik, sonra da o krallara layık direkli karyolada gece boyunca birbirimizin kollarında uyuduk. Harika iki gün geçirdik ve beklentilerin tersine perdelerle cebelleşme gereği duymadım.

Geçmişte bu Sylvia'yla en ince ayrıntısına kadar konuşacağımız bir hafta sonu olurdu. Tabii şimdi böyle bir şey

olmayacaktı. Bazen onun nerde olduğunu, ne yaptığını çok merak ediyorum. Kim bilir, belki de bana çok yakın oturuyor ve her gün evinin önünden geçiyorum. Nerde acaba? Bence *Daily Mail*'i arasam muhtemelen orada bulurum, ama köprü'nün altından çok sular aktı ve bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Sylvia, uzun zamandır en yakın arkadaşım olmasına rağmen, eski hayatıma –kesinlikle geri dönemeyeceğim geçmişime– ait.

Şimdi Stuart'la paylaştığım yeni bir hayatım var.

Kırmızı düğmeyle ilgili paniğim giderek azaldı; hafta sonu şehirden uzaklaşmak da bana düşünme fırsatı verdi. Düşmenin cebime nasıl girdiğinin mantıklı bir açıklaması yoktu, bu yüzden hiç olmamış gibi davrandım. Belki de Stuart haklıydı; psikolojimin bozuk olduğu bir dalgınlık anında ben bulup almış olabilirdim, OKB'nin yeni peydahlanmış bir semptomuydu belki de.

Fakat eve geldiğimizde yine her yeri iyice kontrol ettim. Her sabah işe gitmeden önce eve girip kontrolleri bitirince her şeyi düzgün bırakmaya dikkat ettim, aynısını dönüşte de tekrarladım, hava kararınca ışıkları açtım. Yukarıda Stuart'ın yanındayken bile, dışarıdan bakan biri evde olduğumu düşünsün istiyordum. Kablolu bir zamanlayıcı daha aldım; işten döndüğümde televizyonu açıp gece on birde kendi kendine kapanacak şekilde ayarladım. Bazen Alistair'in talimatlarına uyup kontrolleri üç seferle sınırlamayı başarıyordum; bazen de ipin ucu kaçıyordu.

İzlendiğim duygusuna gelince... hiçbir zaman yok olmadı. Şimdi de esaslı bir dönüş yapmıştı. Her sokakta, her

dükkânda, ne zaman evden çıksam gözetleniyormuşum gibi geliyordu. Hepsi zihnimin ürettiği hayallerdi, biliyorum; ne de olsa kilometrelerce uzaktaydı, değil mi? Aralığın sonunda hapisten çıkmış olabilirdi, ama eğer beni aramaya gelecekse şimdiye kadar gelmiş olurdu.

Keşke kendine yeni bir sevgili bulmuş olsa, diye içimden geçirirken, bir taraftan da kızın iyiliği için bulmamış olmasını diliyordum.

11 Haziran 2004 Cuma

Heathrow'a vardığımda, check-in yaptırmak için bir saatten az zamanım vardı. Yolculuğun son bölümü –Euston'a varışım, metroyla Paddington'a gidip Heathrow Express'e binişim, o aptal valizi oradan oraya sürüklediğim anlar– sıkıntılı geçmişti. Gerginliğim giderek artıyordu.

Amerikan Havayolları bankosunda check-in yaptırdım; işte o an bir dönüm noktasıydı. Buradaydım, güvendeydim. Bir süre terminaldeki mağazaları dolaşıp ihtiyacım olmayan şeylere para harcamayı düşündüm. En son iç çamaşırı alışverişini Lee'yle tanışmadan önce yapmıştım. Kendime yeni bir şeyler alsaydım, beni başkasıyla yatmakla suçlayacaktı. Mağazada incecik dantel külotları elleyip birkaç tane almayı düşündüm. Sonra, dışarıdaki kalabalığa bakarken birden ona çok benzeyen birini görür gibi oldum. Nefesimi tutup izledim, ama adam dönünce o olmadığı kesinleşti.

Lee, Lancaster'a dönmüştür, dedim içimden. İşte olduğumu sanıyordur. Aramızda sekiz yüz kilometre vardı, gittiğimi fark

etse bile buraya gelene kadar uçağa binmiş ve tamamen güvende olacaktım. Şu an hiçbir şey yapamazdı.

Yine de bir an önce bekleme salonuna geçmek istiyordum. Şimdi buralarda oyalanmanın ne anlamı vardı ki?

Attığım her adımda izlendiğimi hissediyordum. Burada, Lee'den kilometrelerce uzaktayken bile, baktığım her yerde yüzünü görüyordum. Tüm bunlardan uzaklaşmak çok iyi olacaktı. Kuyruğa girdim ve pasaport kontrolünden geçip bekleme salonuna girerken son bir kez arkama baktım. Kendi işine bakan insan kalabalığına, tatile çıkanların mutlu yüzlerine, işten dönenlerin yorgun suratlarına şöyle bir göz gezdirdim. Takım elbiseli, şortlu insanlar, güneş gözlükleri, valizler. Birazdan orada olacaktım. Birkaç adım daha, bekleme salonunda bir iki saat daha, sonra uçağa binecektim. Özgürlük beni bekliyordu.

Ve birden –oydu işte, Tie Rack'in önünden geçip buraya doğru yürüyen oydu. Gözünü bana dikmiş, ifadesiz bir suratla bakıyordu.

Bariyerlerin arasında yılan gibi kıvrılan kuyruk hâlâ azalmamıştı –burada kalamazdım.

Panik içinde koşmaya başladım; güvenlik görevlisine doğru olabildiğine hızlı koştum. Adam, ona çarpmak üzere olan şeyden habersiz, meydanda dolaşıyordu. Arkama bakmayı göze alamadım. Bakarsam, Lee'nin güvenlik görevlisine uzattığı rozeti görecektim. Ağzım sessiz bir çığlıkla 'Yardım edin, yardım edin' dercesine açılmış bir halde ona doğru koştuğumu görünce, adamın gözleri büyüdü ve Lee'yle aramıza girip beni korumak, kurtarıcım olmak yerine, koluma

yapışıp öyle bir savurdu ki düşerken yüzümün, ellerimle dizlerimin granit zemine küt diye çarptığını duydum. Lee kelepçelerini çıkarıp bileklerime geçirirken o da kollarımı arkada tutuyordu. Sonra Lee nefes nefese, “Enselendin işte, seni enseledim,” dediğinde ağzını bile açmadı; hızlı hızlı solurken, görevdeki ikinci gününde böylesine dramatik bir olaya dahil olmanın heyecanıyla ter döküyordu.

Birden kendi sesimi duydum. Hıçkırarak, “Bana yardım edin, lütfen... bunların hiçbirisi doğru değil, beni tutuklamıyor, hiçbir şey yapmadım ben...” dedim, ama faydası yoktu.

Lee görevlinin yardımıyla beni ayağa kaldırdı.

“Sağ ol ortak,” dedi.

“Sorun değil. Başka bir şey gerekiyor mu?”

“Hayır dostum, dışarıdaki minibüste takviye kuvvet hazır bekliyor. Tekrar teşekkürler.”

Hepsi bir dakika içinde olup bitti. Minibüste bekleyen yoktu tabii. Bir minibüs bile yoktu. Sadece bir araba, ana girişin önünde ışıkları açık bir halde terk edilmiş bir polis otosu. Dirseğimin altından kavrayıp beni yaka paça dışarı çıkardı.

Tekrar koşmayı deneyebilirdim, ama bir anlamı yoktu.

“Cici bir kız ol, Catherine,” dedi bana. “Uslu dur. İstediklerini sen de biliyorsun.”

Beni iterek arabanın arka koltuğuna oturttu. Kapıyı kapatıp öne binmesini ve basıp gitmesini bekliyordum. Ama onun yerine benimle arkaya oturdu.

Sonrasında ne olduğunu hatırlamıyorum.

Alistair'i bir sonraki görüşümde, ona sıkıntılı bir dönemden daha geçtiğimi söyledim. Lee'nin eşyaların yerini değiştirip saklama alışkanlığından ve cebimde bulduğum o kırmızı kumaş parçasıyla düğmeden bahsettim. Yüzündeki ifadeden, buna benzer bir hikâyeyle hiç karşılaşmadığını belli etmemeye çalışsa da hemen anladım. Muhtemelen benim yaptığımı düşünüyordu. Bende kaygı bozukluğu yanında bir tür psikoz olup olmadığını merak ediyordu.

Ama hakkını vermek lazım; insanı yatıştıran, aynı zamanda prensiplerinden taviz vermeyen biriydi. Her nasıl olduysa, adı üstünde bir düğme işte dedi. Hiçbir anlam ifade etmiyor. Her yer kırmızı nesnelerle dolu ve bize bir zararları yok dedi. Cebimdeki düğmeye dokununca kaygı düzeyim yükselmiş, ama onun dışında bir zarar vermemiş, değil mi?

Sorun düğme değildi ki. İçimden haykırmak geldi: Asıl sorun, cebime nasıl girdi? Ama bunları onunla tekrar tekrar konuşmanın bir anlamı yoktu, yardım edemezdi, ayrıca insanların bana inanmamasına fazlasıyla alışkıyım. Şu an tek ihtiyacım polisten haber almaktı; Lee'nin hâlâ çok uzaklarda olduğunu duyup rahatlamak istiyordum. Her durumda, bir şey kafamda netleşmeye başlamıştı, karanlığın içinde cılız bir ışık gibi. Korkularımı beslemek için kırmızı nesneler topluyor da olsam, Lee yine beni takibe başlamış olsa, Alistair'den istediğim şey aynıydı. Bu kez kurban olmamak –kendi kendimin ya da bir başkasının– için ne yapacağımı öğrenmeliydim.

Güçlü olmam, hayatın attığı kazıklarla başa çıkmam, kontrolü tekrar ele geçirmem gerekiyordu.

Şimdilik, dedi Alistair, TSSB'ne konsantre olmamız gerekiyor. Burada önemli faktörler varmış. Geri dönüşler yaşadığımda veya Lee'yi düşündüğümde, anılarla düşüncelerin serbestçe akmasına izin vermeliymişim.

Brighton'daki kafede Stuart'la otururken, beni ürküten o adamla ilgili benzer şeyler söylediğini hatırladım. Önemli olan düşüncelerimi kişiliğimi belirleyen bir şeyden ziyade, hastalığının bir parçası olarak görmektir.

“O düşünceleri kabul etmeyi geçtim, hiç düşünmemeyi tercih ederim.”

Alistair ellerini ovuştururken, orta parmaklarını birleştirip bir yukarı bir aşağı kaydırması nedense beni rahatlatmıştı.

“Unutmaman gereken bir şey var Cathy, bu düşüncelerin bir yere varması gerekiyor. Şu an kafanın içindeler ve çıkış yolu kapalı. Bu yüzden seni mutsuz ediyorlar. Aklına bir şey gelince gerilere itmeye çalışıyorsun. Uzaklaştırmaya çalıştığında, zihnin onları işleyip gerekeni yapacak zaman bulamadığı için zorunlu olarak geri dönerler. Gelmelerine izin verip dikkate alırsan, bilinçli olarak düşünürsen, o zaman gitmelerine de izin verebilirsin. Sakın korkma. Onlar senin düşüncelerin, başka bir şey değil.”

“Öyle diyorsunuz, ama düşünce de olsa çok ürkütücü. Bir korku filminin içinde yaşamak gibi.”

“O halde öyle olduklarını farz et. Bir korku filminin parçası diyelim. Ama ne kadar korkunç olursa olsun, gelip gitmelerine izin verirsen er ya da geç sonu gelir.”

Sakin ve tuhaf bir şekilde huzur veren sesi beni rahatlatıyordu. Stuart'ın burada olduğunu, kliniğinde ona dertlerini, acılarını, yalnızlıklarını anlatan insanları dinlediğini düşünmek için çabaladım. Dünyayı artık anlamadıklarını, her şeyin bitmesini istediklerini söylüyorlardı.

Sonra eve gidip tüm bunları sindirmeye çalıştım.

Başka bir bağımlılık durumunda, evde yalnız olduğum gecelerde Stuart ya da bir başkasının haberi olmadan işimi halletmek kolay olurdu. Ama bu kontrol işi bana zevk vermiyordu, hem de hiç; daha çok bir rahatlama –korkunun geçici yokluğu– gibiydi. Alistair kontrolleri tam yapamamanın verdiği stresi azaltmak için birkaç şey denememi önerdi; derin nefes egzersizleri, korkularıma mantıklı bir açıklama getirmek ve onlara yeni isimler vermek –böylece gerçek, normal korkular değilmiş, OKB'nin dışavurumu olacaktıymış. Bunlar iyi şeyler değil, sadece hastalığımın bir parçasıymış, niye sürdürmek isteyecektim ki?

Bu akşam işten döndükten hemen sonra telefonum çaldı. İlk aklıma gelen Stuart oldu, ama arayan... Hollands'tı. O aniden gelen çarpıntı... hiç geçmeyecek miydi? Bana Lee'yi bulamadıklarını söyleyecek sandım. Birine beni almaya geldiğini söylemiş, başka bir polis de oyuna gelip ona ev adresimi vermişti herhalde.

“Haber vermek için aradım; Lancaster'daki narkotik şubeden bir meslektaşım ile konuştum.”

“Evet?”

“O sabah siz aradıktan sonra, Mr. Brightman'ı sorguya çekmek için birini göndermişler. Seni görmeye geldiğinden

emin olamıyorlar, ama bu uzak bir ihtimal. Önceki gece çalıştığı için hâlâ yataktaymış. Şehirdeki bir gece kulübünde çalışıyormuş. Memurlar bunu da araştırdılar ve sizin aradığınız gece kesinlikle işteymiş. Bu durumda Londra'ya gitmiş olması imkânsız değil, ama pek de mümkün görünmüyor. Yerinizi bildiğini düşünmenizin başka sebepleri var mı?”

İç geçirdim. “Pek yok. Sadece onu iyi tanıyorum. Koruma görevlisiyse bir tür yetki belgesi olması gerekmiyor mu?”

“Koruma falan değil, bara yardım ediyormuş. Ama merak etmeyin, Lancaster'dakiler bunu da kontrol edecek. Şartlı tahliye edilmese de yakın markaja almışlar gibi bir izlenim edindim.”

Fazla yakın olamaz, dedim içimden.

“Biraz rahatlayabilirsiniz sanırım. Sizi aramaya gelecek olsaydı, bence bunu şimdiye kadar yapardı. Sizde numaram var, değil mi?”

“Evet var, teşekkürler.”

“Evinizde birinin olduğunu hissederseniz, hemen 999'u arayın. Tamam mı?”

“Tamam.”

Keşke bu duyguyu üzerimden atabilsem. Bir gün ona yakalanma korkusu değil, daha kesin bir şey. Nerde olduğumu öğrenir mi diye değil, *ne zaman* öğrenir diye korkuyorum. Henüz ortaya çıkmamasının tek nedeni –tabii perdelerimi açık bıraktığımı ve bir yerlerde satenle kaplı bir düğme bulup dalgınlıkla aldığımı varsayarak– nerde olduğumu bilmemesi.

Ama öğrendiğinde buraya gelecek.

İlk fark ettiğim şey ışıktı, kapalı gözlerimden içeri dolan parlak ışık.

Ağzım kupkuruydu; açmaya çalışsam da başaramadım.
Uyumuş muydum?

Bir an kollarımı oynatamadım, sonra arkamda sımsıkı bağlı olduklarını fark ettim. Aniden omuzlarımdan parmak uçlarıma doğru keskin bir sancı girdi.

Kelepçeler.

Paniğe kapılıp zorla gözlerimi açtım. Yerde yan yatıyordum, yanağım halıya gömülmüştü. Gri halı tanıdık geliyor, o zaman evde misafir odasıındayım, dedim.

Başımı çevirip etrafıma bakmaya çalıştım, ama fazla bir şey göremedim. Nereye gittiğimi, neler olduğunu hatırlamam uzun sürmedi; şiddetli bir darbe yemiş gibi oldum. Kaçacaktım. O kadar... yaklaşmışım ki...

En azından burada olduğuna dair bir işaret yoktu, ama fazla uzakta olamazdı. Ne kadar zamanım kaldığını bilmiyordum, düşünmek için kendimi zorladım.

Başım acıyordu. Başlangıçta emin olamadım. Uzun süredir böyle garip bir pozisyonda yattığım için mi, yoksa bana vurduğu için miydi? Bu düşünceler beni hem yoruyor hem de acı veriyordu.

Havaalanından... eve kadar... beni arabayla getirmiş olmalı. Hatırlamıyorum. Saatler sürmüş olmalı. Hiçbirini hatırlamıyorum.

Bacaklarımı öne uzatmaya çalıştım, ama nasıl olduysa bileklerime iple bağlanmış gibi geldi. Parmağımı bile kıpırdatamıyordum. Yuvarlanıp sırtüstü yatmaya çalıştım ama durmak zorunda kaldım, çünkü her hareket inanılmaz acı veriyordu. Başım dönmeye başlayınca bir an gözümün önünde yıldızlar uçtu.

Ne oldu acaba? Düşünmem gerekiyor. Tamamen buna konsantre olmalıyım.

Beni tutukladığını söyledi... insanlar durmuş, bizi seyreliyorlardı... bir kısmı da hiçbir şey olmamış gibi yürüyüp geçti. Lee güvenlik görevlilerine polis kimliğini gösterdi... onlar da yardım gerekiyor mu diye sordular. Beni sürükleyerek götürürken çırpınıp kurtulmaya çalışıyor olmalıydım. Avaz avaz bağırıp onlara beni kaçırdığını, canımı yakacağını söylemeye çalıştım, ama tabii hepsi kaçığın teki olduğumu düşünmüştü. Ben de havaalanında sıcak ve egzotik bir yerde tatil yapmayı düşleyerek uçağa çağrılmayı bekleseydim, o durumda aynı şeyleri düşünürdüm. Herhalde balayına ya da iş için bir yerlere giderken. Zırdeli bir kadını tutukluyorlar. Muhtemelen uyuşturucudan. Bir tür iş gezisi. Belki de New York'a gidiyor.

Valizime ne olmuştu acaba? Bir şekilde uçaktan indirmiş olmalılar. Uçuşun ertelendiğine bahse girerim.

Yokluğumu fark etmeleri ne kadar sürer? En geç salı günü işe başlamam gerekiyordu, üç gün sonra. Bu arada Jonathan'ın ev sahibi muhtemelen uçağımın rötarlı kalktığını zannedecektir. Orda olmadığımı fark etse bile, Lee bu dört günde büyük hasarlar verebilirdi.

Gözyaşlarım burnumun ucuna kadar gelip haliya damlıyordu.

Geri dönmesi ne kadar sürer acaba? Kıpırdayamıyorum? Beni kesinlikle bu halde bırakamaz, değil mi? Ne planladığını öğrenmem gerekiyordu. Beni öldürecek olsaydı, çoktan gerberip gitmiş olurdu. Muhtemelen daha kötüsünü yapacak.

Tam bu ihtimali düşünüyordum ki o gıcirtıyı duydum, merdivenler gıcırdıyordu. Aynı sesi duyduğum geceyi hatırladım; yatakta uyur gibi yapıp yukarı gelmesini beklerken, bir yandan da acaba keyfi yerinde mi, beni rahat bırakır mı diye düşünüyordum.

Odanın kapısı kapalıydı. Yakınlarda bir anahtarın kilitte döndüğünü duydum. Misafir odasının kapısında kilit olduğunu bile fark etmemiştim. Daha önce hiç ihtiyaç duymamıştım. Demek tek anahtar vardı.

Başımı arkadan tuttuğunu hissettim, birden saçlarıma asılınca canım yandı. Tıkaç gibi olan o şeyi çözüyordu. Ağzımı tıkadığının farkında değildim, ama öyleydi, bir kumaş parçası tıkmıştı. Ağzımın kenarları kanayıp kabuk tutmuş, acısı içime işliyordu. Kumaşı hızla çekince, çatlaklardan sızan taze kanın çeneme süzüldüğünü hissettim. Konuşmaya çalıştım, ama ağzımdan bir iniltiden başka bir şey çıkmadı. Gözlerimi açmadan bekledim. Ona bakmak istemiyordum. O yüzü bir daha görmek istemiyordum.

“Kelepçeleri çıkarırsam, uslu duracak mısın?” Sesi son derece sakin ve kontrollüydü. O halde sarhoş değildi. Bu da bir şeydir, dedim içimden.

Başımı sallarken yanağım halıya sürtündü. Hâlâ yeni kuyordu. Bileğimi kavrayıp kelepçeleri açtığını hissettim. İki

yana ayrılırken sinir bozucu bir ses çıkardı. Kollarım kasılıp kaldığı için aniden hareket ettirince acıyla haykırdım.

“Kes sesini,” derken hâlâ çok sakindi, “yoksa yine yere yapıştırırım seni.”

Gözyaşları içinde dudağımı ısırıp sustum. Şimdi kelepçeler çıkmış, bacaklarımı uzatabilecek hale gelmiştim, ama o da inanılmaz acı verdi. Şimdilik bu kadar direnmek yeter, dedim içimden. Hareket etmekte zorlanıyordum.

Bir süre sonra yan dönüp bacaklarımı uzatmış yatarken, biraz çabalarsam oturabileceğimi düşündüm. Dirseğimin üzerinde doğrulmaya çalıştım. Gözlerimi açınca oda fırıl fırıl dönmeye başladı. Kolumu, yüzüme doğru tuttuğum bileğimi – balon gibi şişmiş– görebiliyordum; kelepçelerin sürtündüğü yerde, derim sıyrılıp pütür pütür olmuştu.

Oturmak için debelenip dururken orada sabırla bekleyip beni seyrediyordu. Sonunda oturmayı başarıp ona baktığımda, yerde oturduğunu gördüm; sırtını kapıya dayamış, bacaklarını öne uzatmış, halinden memnun görünüyordu. Elimini tersiyle ağzımı sildim. Biraz kan bulaştı, ama fazla değil. Başım hâlâ zonkluyordu. Düşerken bir yere çarpmış olmalıyım.

Tayyörüm –kırışmayacağını düşünerek New York seyahati için seçtiğim lacivert tayyör– hâlâ üzerimdeydi. Eh, şimdi kırışmıştı tabii. Ceketin tek omzu boydan boya yırtılmış, hareket ettikçe esnediğini hissediyordum. Eteğin fermuarı açıktı. Beni soymaya mı çalışmıştı yoksa?

Ayak bileklerime dolanmış mavi naylon ipe baktım; çok kalın değildi, bir ucu kenardan sallanıyordu. Bir şekilde kelepçelerin etrafına sarıp düğüm atmış olmalı. Eğilip çözmek istedim, ama o kadar halsizdim ki!

“B... bana uyku ilacı mı verdin?” dedim zor duyulur bir sesle. Boğazım kurumuştı.

Güldü. “Bir tek bunu mu soracaksın?”

Belli belirsiz omuz silktim. Az önce iyi bir soru gibi gelmişti, ama birden konuyla alâkasını yitirdi.

Beni nasıl buldun? Nerden anladın? Heathrow’a bu kadar çabuk nasıl gelebildin? En önemlisi de *neden*? Planım neden işlememişti? Neden uçakta değildim? Çoktan New York’ta olmalıydım. Niye değildim? İşte asıl sormak istediğim bunlardı.

“Yokluğumu fark ederler;” dedim. “New York’a gelmeyince kayıp bildirimi yaparlar. Beni aramaya birini gönderirler.”

“Kim gelir ki?”

“Arkadaşım. New York’ta bana iş verecek olan.”

“Arkadaşın mı? Jonathan Baldwin’i mi kastediyorsun?”

O ismi Lee’nin ağzından duymak beni dehşete düşürdü.

“Ne? Ne dedin sen?”

Arkaya uzandı ve kotunun arka cebinden bir şey çıkarıp bana doğru fırlattı. Bu bir kartvizitti. Uyuşmuş parmaklarımla kartı yerden aldım. Bir yüzünde yeşil ve yaldızlı bir şirket logosu vardı, altında da muntazam harflerle şöyle yazıyordu:

Jonathan Baldwin BSc, MBA, CHRP, CHSC
Üst Yönetim Danışmanı

Kartın arkasını çevirince kendi elyazımı gördüm:

Değişim Yönetimi Konferansı, Manchester
5-16 Haziran 2000

“Ajandanın içindeydi,” dedi, “ve görünce hemen kapıldın. Her kelimesi seni büyüledi. Saf olduğunu başından beri biliyordum, ama bu kadar aptal olduğunu fark edemedim.”

Öyleyse New York’ta iş falan yoktu. Beni bekleyen bir ev de. Kaçış yolu da kapanmıştı. Yokluğumu fark edecek birileri de yoktu, ne New York’ta ne de burada. Kaybolduğumu bile haftalar, hatta aylar sonra fark ederlerdi herhalde. O zamana kadar da ölmüş olurdum. Üzerime kara bir bulut gibi çöken çaresizlik, başka şeylere odaklanmamı zorlaştırıyordu; acı dışında. Böyle bir şey olamazdı. Onunla konuşmuştum, bana e-mail göndermişti, o Lee değildi, başka biriydi, sesi daha toktu, farklı bir aksanla konuşuyordu. Jonathan diye biri gerçekten vardı, onu hatırlıyordum. Lee yapmış olamazdı.

“Bana tuzak mı kurdun?” dedim hıçkırarak. “Bunların hepsini sen mi ayarladın?”

“En son işimde bu tür entrikalarla insanları oyuna getirirdim. Suç işleyenler bir şeylerden huylanır, bazen ikna olmaları çok uzun sürer. Ama sen hemen tongaya düştün, değil mi? Bir an bile tereddüt etmedin. Yaptığının doğru olup olmadığını bile düşünmedin. Beni bırakıp defolup gitmek istiyordun, eline fırsat geçince de balıklama atladın.”

Demek doğruydı. Beni oyuna getirmiş, kaçmak istediğimi anlayıp bana karşı kullanmıştı. Yapabileceğim bir şey yoktu. Masmavi gökte özgürlüğün bana göz kırptığını gördüğüm o anlarda esaretim devam ediyormuş meğer.

Soracağım şey, o soru, bulanıklaşan zihnimde sislerin arasından çıkıp geldi. “Ne yapacaksın?”

Bu soru Lee'yi düşündürdü. Onunla göz göze gelmek istemiyordum, ama yoğunlaşmaya çalıştığını görmeden de anlayabiliyordum.

“Henüz karar vermedim,” dedi sonunda.

“Gitmeme izin verebilirsin.”

“Hiç sanmıyorum,” dedi hemen. “Sen bana aitsin, bunu biliyorsun. Beni terk etmeye çalıştın. Sana bir sürü fırsat verdim Catherine. Hem de birçok kez. Ve beni hayal kırıklığına uğrattın.”

“Beni sonsuza dek burada tutamayacağını biliyorsun. Öğrenmeleri uzun sürmez. İşini kaybedeceksin.”

Bir kahkaha patlattı. “Doğru ya. Yani bir şeyler planlıyorsam, bir an önce işini bitirsem iyi olur, öyle mi?”

Başımı salladım. İçimdeki mücadele isteği yok olmuştu. Bu işkence bitsin istiyordum.

Birden ayağa kalkıp başımda dikildi. Midem bulanmaya başladı. “Bak işte, sende nefret ettiğim şey bu,” derken sesi hırıltıya dönüşmüştü. “Çok kolay pes ediyorsun.”

Diziyle beni dürtünce geriye yuvarlanıp halının üstüne devrildim; tekrar oturur pozisyona gelmek için debelenip salya sümük ağlarken, ağzımın kenarlarına dolan yaşlar sıyrılan deriyi yakıyordu.

Tokadın inmesini bekledim. Kafama bir şaplak, yumruk, ya da tekme yemeyi bekledim. Bunu istiyordum. İki büküm olmuşum, ama bir yandan da deli gibi istiyordum. O kayıtsızlık haline geçmek için can atıyordum.

Tekrar konuştuğunda dişlerini sıkmişti, sanki benden tiksindiği için konuşmak zoruna gidiyordu. “Pisliğin tekisin. Adi bir sürtüksün Catherine. Seni öldürsem mi, becersem mi, yoksa üstüne mi işesem karar veremiyorum.”

Kotunun fermuarını indirdiğini duyunca boğazımdan bir hıçkırık yükseldi ve saniyeler sonra saçım, tayyörümden arta kalan parçalar ve o yepyeni gri halı ılık idrarıyla ıslandı. Ağlamaya başladım, o arada bir damla bile girmesin diye gözlerimi ve ağzımı kapalı tutmaya çalışıyordum. Sesi, kokusu. Midem ağzıma geldi, öğürmeye başladım.

İşini bitirip odadan çıkarken kapıyı ardına kadar açık bıraktı. O tarafa doğru emeklemeye başladım, holü ve ileride banyoyu gördüm, ama oraya ulaşamadan Lee geri döndü. Bir kova soğuk su, banyoyu sildiğim sünger ve bir kalıp sabunla. Kovayı halının üstüne bırakırken burnuma çamaşır suyu kokusu geldi.

“Temizlen, adi karı.”

Sonra odadan çıkıp kapıyı kilitledi.

Arkasından ciyak ciyak bağırdım. Fakat kelepçeleri takmamıştı.

16 Mart 2008 Pazar

Gözümü açtığımda oda karanlıktı; nefesim hızlanmış, kalbim ağzımdan çıkacak gibiydi. Bir an nerde olduğumu anlayamadım, sonra Stuart yatakta kıpırdandı ve kendime geldim.

Yanında, onun dairesindeydim. Sadece ikimiz vardık. Lee yoktu. Yine kâbus görmüştüm.

İçimden, gerçek değil, dedim. Sadece bir bölümü. Düşüncelerin gelip gitmesine izin ver.

Stuart'ı uyandırmayı düşündüm, ama haksızlık olurdu. Bir süre karanlıkta kıpırdamadan yatıp kulak kabarttım.

Sesler duyuyordum.

O seslerin gerçek olduğunu anlamam uzun sürmedi; evde çıkırdayan eşyaların ya da kafamdaki zonklamanın çıkardığı gürültü değildi.

Uzarlarda çarpan bir şey. Aşağıda mı? Yok, öyle bir ses değil. Çok daha uzakta. Belki de sokaktan geliyordu. Stuart'ın dairesinden de, benim evden de sokaktaki sesler duyulmuyordu. Bir araba kapısı mı çarpmıştı?

Karşıya, Stuart'ın çalar saatine baktım. Üç on vardı. Gecenin en soğuk, en karanlık ve en ıssız anları. Uyumalıydım. Kâbusuma geri dönmeliydim. Bir an, yoksa uyanık değil miyim, hâlâ rüya mı görüyorum acaba, dedim.

Bir çarpma sesi daha, ardından bir sürtünme. Sanki yerde bir şey sürükleniyordu. Ağır, cansız bir şey.

Yatağın içinde dikildim ve soluğumu tutup dinledim. Birkaç saniye hiç ses gelmedi. Yalnızca Stuart'ın düzenli, derin nefesleri. Mutfakta vınlayan buzdolabının sesi. Dışarıda motoru çalışıp hareket eden bir araba.

Belki de buydu; biri binadan çıkıp arabasına gidiyordu.

Stuart yanımda kıpırdandı. Hemen yatıp ona sokuldum, kolunun altına girip korunduğumu, güvende olduğumu

hissetmek istedim. Gözlerimi kapattım ve iyi şeyler düşünmeye, uyumaya çalıştım.

12 Haziran 2004 Cumartesi

Birkaç dakika sonra gelip kovayı aldı. Onunla halıyı ovup temizlemeye çalışmışım. Sudaki ağartıcı madde yüzünden parmaklarımın üstündeki derinin yandığını hissediyordum. Ovduğum kısmın rengi soluk griden kirli sarıya dönmüştü.

Sonraki birkaç saati yalnız geçirdim.

Bir süre hıçkırı hıçkırı ağladım. Odadan çıkmaya çalıştım, kapıyı açmayı denedim ama yerinden oynamadı bile. Camı yumruklasam da arka tarafa baktığı için beni görecektiveya duyacak kimse yoktu. Odada sivri uçlu ya da camı kırmak için kullanabileceğim hiçbir şey bırakmamıştı.

Havaalanına gitmek üzere evden ayrılmadan önce, bu odada tek bir yatak, bir gardırop, üzerinde eski bir bilgisayar duran bir masa, çekmeceli bir dolap ve küçük portatif bir televizyonla daha küçük birkaç ıvır zıvır vardı. Şimdiyse hiçbir şey. Sadece tepedeki korniş ve oraya asılı perdeler, ama korniş neyle aşağı indirecektim? Asılıp çekmeye çalışırken camı onunla kırabilirim, diye düşünüyordum, ama zıplarken bile beni rahatça taşıyordu.

Susamışım. Saat kaçtı acaba? Bugün günlerden neydi? En son ne zaman bir şeyler içmişim? Bu durumda fazla uzun yaşamazdım. Eğer işe gitmiş ve birkaç gün dönmeyecekse, önce sıvı kaybından giderdim.

Bağırmaya çalıştım. “İmdat! Yardım edin! Yardım edin!” Defalarca, sesimin yettiği kadar bağırdım, ama tüm bunlar boğazımı ağrıtmaktan başka bir işe yaramadı.

Bir süre oturup plan yapmaya çalıştım. Külötlü çorabımla düğüm gibi bir şey yapmayı düşündüm; odaya gelince boyuna dolayıp onu boğmaya çalışabilirdim. En iyi plan bu gibi görünüyordu. Susuzluk, korku ve açlık düşünmemi zorlaştırıyordu.

Başımın arkasına dokununca elime bir yumru geldi. Yavaşça bastırduğimde acıdan bayılacak gibi oldum. Etrafındaki saçlar kuruyan kanla matlaşmıştı. Demek ki bana vurup yere devirmişti. Ne zamandır baygın yatıyordum acaba?

Döndüğünde ona karşı koyacak gücüm kalmış mıydı, peki buna değer miydi? Ona saldırmaya çalışsam, karşılık verir, sonra da şüphesiz bunu yaptığım için beni cezalandırırdı.

Burada öylece oturup istediği şeyi yapmasına izin vermezdim. Beni öldürürse, en azından bu boktan durum, tüm bu rezillikler son bulacaktı.

Çorabımı kornişe bağlamayı ya da perdeleri çıkarıp şeritler halinde bağlayarak kendimi asmayı düşündüm. O kadar ayrıntılı düşünüyordum ki hepsi kafamda canlanmaya başladı: İpin ucunda sallandığımı, beni bulduğunda yüzünün ne hale geldiğini bile görebiliyordum. Tüm arkadaşlarım, onun iş arkadaşları, herkes depresyona girip intihar ettiğimi düşünecekti, ama bunun bir çeşit zafer olacağını biliyordum. O da böylece yakayı sıyracaktı, bana yaptıklarını hiçbir zaman bilmeyeceklerdi.

O zaman kritik noktayı atlattım, dedim ve mücadele etmeye karar verdim. Bir kez daha bağırmayı denedim.

İşte o feryatların arasında, ön kapıdan girip merdivenlerden çıktığını ve kilidi açıp misafir odasına, hapsoldüğüm yere girdiğini duyamadım.

20 Mart 2008 Perşembe

Bu gece işten döndüğümde, mutfak tezgâhının üstünde yıkayıp süzülmeye bırakılmış bir kâse, kaşık ve fincan duruyordu.

Aklı başında yetişkin biri mantığını kullanıp kahvaltıda mısır gevreği yediğimi ve kâseyi yıkadıktan sonra kurumaya bırakıp işe gittiğimi düşünürdü.

Ama gerçekte hiçbirini ben yapmamıştım.

Bu durum şimdiden ilerleme kaydettiğimi gösteriyordu. Yeni bir kriz yaşamadım, hatta ön kapıya gidip yeniden her şeyi kontrol etmedim. Orada durmuş kâseye bakarken, ne anlama geldiğini biliyordum. Lee tam arkamda duruyor olabilirdi, bu ihtimali düşünerek başımı çevirmeye bile korkuyordum.

Kesinlikle içeride değildi; biliyordum, çoktan evi turlamış, her tarafı bir kez kontrol etmişim. Alt katın giriş kapısı –Stuart buraya taşındığından beri her gün olduğu gibi– sımsıkı kapalı ve sürgülüydü. Ana kapı da kilitliydi; içeri girince kilitleyip kontrol etmişim. Balkon kapılarının da kilitleri sağlamdı. Yiyecek bir şeyler hazırlamak için mutfağa girene kadar dairede bir sorun yoktu.

Huzursuzluğumun geçmesini beklerken, kendimi bırakmamaya kararlıydım. Önce düğme, şimdi de bu.

O kumaş parçasına tutturulmuş kırmızı düğme bir uyarı gibiydi, bu yeni mesajdan daha zekice hazırlanmış bir şey. İlki bir işarete benziyordu; kelimenin tam anlamıyla kırmızı bir tehlike işareti bırakmış, geri döndüğünü, beni bulduğunu söylüyordu sanki. Bana bir alarm, bir uyarı göndermişti. Birine anlatmaya kalksam bana tuhaf tuhaf bakacağını biliyordu; kim böyle bir şey yapabilir -dikkat çekmek için bir yerden düğme koparıp cebine koyar, sonra da bulunca krize girer– diye düşünecekti. Ama bu kez kimseye bir şey anlatmayacağımı biliyordu. Ne anlamı vardı? Akli başında kimse, birinin zorla -hem de hiç iz bırakmadan– içeri girip bulaşıkları orada bırakacağına inanmazdı.

Kâseyi, kaşığı, fincanı toplayıp çöpe attım ve poşedi de dışarıya çıkardım. Sonra bir fincan çay yapıp kendime düşünmek için zaman tanıdım.

Bu evden taşınmalıydım. Cebimde o düğmeyi bulduğumun –neredeyse bir ay olmuştu- ertesi günü yeni bir yer aramaya başlamalıydım. Artık bunu yapmak için çok geçti; beni takip edecek, yeni ev bakmaya giderken görecektik ve daha taşınmadan nerde oturacağımı öğrenecekti.

Kaçsam bile, her şeyi bırakıp bir trene atlasam bile beni bulurdu. Ayrıca da her şeyi –işimi, evimi, Stuart'ı geride bırakamazdım. Alistair'in ofisinde şekillenmeye başlayan düşünceler netlik kazanıyor, bir karar aşamasına geldiğimi hissediyordum. Kaçıp gitmek ne işe yarayacaktı? Geçen sefer planım

yürümemişti, şimdi de aynı şey olacaktı. Burada kalmak zorundaydım. Onunla savaşmaya hazırlanmam gerekiyordu.

12 Haziran 2004 Cumartesi

Kapı birden gürültüyle açılınca yerimde sıçradım, çığlığım yarıda kesildi.

Devamında olanlara hiç hazırlıklı değildim, hızla yüzüme doğru gelen yumruğu elmacıkkemiğimle buluştu ve geriye savrulup düşerken kafamın arkası duvara çarptı.

Bir an kımıldayamadım, afallamıştım, ama ne yapacağımı düşünecek zamanım da olmadı. Saçımı avuçladı ve beni geriye çekerek dizüstü oturttu, arkasından daha şiddetli darbeler geldi. Bu kez yumruğu burnuma isabet etti ve sersemlemiş bir halde önüme baktım; burnumdan akan kanlar gri halıda bir gölcük oluşturuyordu. Hıçkırırken öğürüp kusmaya başladım.

“Kes sesini,” diye haykırdı. “Böyle avaz avaz bağırmakla eline ne geçecek?”

“Bırak gideyim.”

“Hiç sanmıyorum Catherine. Şimdi olmaz.”

Bu kez yumruk sağ gözüme, burnumun kemerine inerken geri çekildim. Elimini yüzüme kapatıp korumaya çalıştım, ama tutup çekti ve yere bastırdı. Ayağıyla parmaklarımı ezdiğini gördüm ve aynı anda bir çatırtı duydum.

Tüm bedenim korkunç bir acıyla sarsıldı ve çığlık atmak için dişlerimi sıktım. “Hayır Lee, lütfen... yeter, dayanamıyorum. Lütfen.”

“Soyun.”

Yüzüne baktım. Sağ gözümde bir tuhaflık vardı, net göremiyordum.

“Hayır, hayır... yalvarırım.”

“Soyun dedim pis kaltak. Derhal hepsini çıkar.”

Oturduğum yerde ceketimi omuzlarımdan çekip çıkardım. Sağ elimi fazla oynatamıyordum, parmaklarım şişmeye başlamıştı. Birden sabrı taşı ve ceketini sızlayan omuzlarımdan çekerken kumaş söküldü. Bluzumu da yırtarak çıkardı. Sonra beni sürükleyerek ayağa kaldırdı, o sırada kopan bir tutam saç yere atıp elini kotunun arkasına sildi ve eteğimi aşağı çekti.

Sonra durdu. Onu düşünmek midemi bulandırıyor, ama yine de başımı kaldırdım. Gözlerine bakmak istiyordum; bana yapmaya niyetlendiği şeyi orada görebilirdim belki.

Tüm gücümle yüzüne odaklanmaya çalıştım. O pis sırtış. Aman Tanrım. Kahretsin... bundan zevk alıyordu. Resmen eğleniyordu.

Birden kotunun arka cebine uzanıp o bıçağı -ucu eğik, yarısı testere gibi dişli, siyah saplı, yaklaşık on beş santimlik o sustalı bıçağı- çıkardı.

Nihayet sesime kavuşup yalvarmaya başladım. “Hayır, hayır, hayır, Lee... yapma, n’olur...”

Öne uzanıp bıçağı kütüğümün yanından içeri kaydırıp ve narin kumaş yırtarak ikiye ayırılıverdi. Çıplak tenime değen metalin soğukluğunu hissettim. Ardından diğer tarafı da kesti. Bacaklarımdan arasına kalan parçayı tutup hızla çekti.

Sonra bir adım geri çekilip beni inceledi. “Çok çirkinsin.” Sesinde alaycı bir ton vardı.

“Evet,” dedim. Bunu ben de hissediyordum.

“Çok kilo vermişsin. İskelete dönmüştün.”

Hafifçe omuz silktim.

“Şu haline bak, kemiklerin sayılıyor. İlk zamanlar beğeniyordum seni, o kadar güzeldin ki sana bakmaktan kendimi alamıyordum, fark etmiş miydin?”

Yine omuz silktim. Sağ gözüm kapanmaya başlamıştı, başım zonkluyordu. Eğilip kırık burnumdan göbeğime sıçrayan kanlara baktım. Her yer kan içindeydi. Bir burundan bu kadar kan akacağı kimin aklına gelirdi?

Derin bir nefes aldı. “Bu halde seni beceremem. En ufak bir çekiciliğin yok, biliyor musun?”

Başımı salladım.

Dönüp odadan çıktı, ama ben daha gittiğini bile fark etmeden elinde kırmızı bir şeyle geri döndü. O şeyi bana fırlatınca, çıplak tenimde – hafif bir öpücük kondurur gibi – kayıp gitti.

“Giy şunu.”

Kırmızı elbisem. Ağlamamak için dişlerimi sıkıp elbiseyi iki kenarından tuttum, başımdan geçirip aşağıya çektim.

Yüzüne bakıp gülümsemeye çalışıyor, onu ayartır gibi görünmek için çabalıyordum.

Yine başladı; bu kez elinin tersiyle ağzıma vurdu. Yere düşerken öyle şiddetli, katıksız bir acı hissettim ki birden kendi kahkahamı duydum. Burada ölüp gidecektim ve gülmemi engelleyemiyordum.

Sonra üstüme çıkıp bacaklarımı zorla ayırdı, oflaya puf-laya elbiseyi belime kadar çekti. Kumaşın yırtıldığını duydum; bu onu daha çok tahrik etmiş gibiydi.

En kötüsü de alkol kokmuyordu. Bu sefer sarhoş bile değildi, böyle bir mazereti de yoktu.

Homurdanarak üzerime saldırıp tekrar tekrar içime girip çıkarken, orada öylece yatmış kendi kendime gülümsüyor, bileklerimde kanayan sıyrıklardan kırık parmaklarıma, burnuma, sağ gözümle ağzımın kenarındaki yarığa kadar –içeri sızan kanı yutarken daha fazlasını ister gibiydim- her yerimi kaplayan o dayanılmaz acının çok komik olduğunu düşünüyordum. Ne ironik bir durum! New York uçağına binmek üzereydim ve sürekli tedirgin olmama gerek kalmamıştı. Burada kalıp kendimi misafir odasına kapatır, kaçınılmaz olanı bekleyebilirdim.

O şiddetli darbelerin acısı, yaptığı her şey, nedense diğerlerinden daha kötü değildi. Sonuçta bu noktaya daha önce de gelmişim. Bana zorla sahip olurken başka bir şey yapmıyordu. Beni öldürmüyordu.

28 Mart 2008 Cuma

“Nasıl gidiyor?” dedi Alistair odasına girdiğimde.

“Fena değil.” Hafta boyunca özenle doldurduğum formu eline tutuşturdum.

Sol tarafta, önem sırasına göre beni kontrole zorlayan dürtülerin listesi, devamında benzer bir sıralamayla sakındığım şeylerin listesi. Kolay olanlarla başlayalım, dedi. Her birine 100 üzerinden puan vermişim - ritüelleri uygulamamak bende ne kadar stres yaratıyorsa, ona göre tahmini bir puan

vermem gerekiyordu. İçlerinde en kötüsü, giriş kapısını kontrol etmemek, 95. En düşük puan, banyonun penceresi, 40. Kaçındıklarım: Kalabalık yerler 65 puan, polis 50 puan ve kırmızı renk, geçen gün olanlardan sonra en kötü puanı tabii ki ona verdim: 80. Altında da düzen takıntılarım: Belli günlerde alışveriş yapmamak, yine belli günlerde yeme dürtüsü; ikisi de eskiden olduğu kadar kötü değildi ve benden sadece 20 puan almışlardı. Düzen takıntılarımın başta geleni belirlenmiş saatlerde çay içmekti ki ona da 75 vermiştim.

Bana verilen görev, en az korktuğum şeylerle yüzleşip bu korkuları açığa çıkararak hastalığıma meydan okumaktı ve bunu mümkünse sık sık yapmam gerekiyordu. İlk puanların yanına, korkuyu yaşayıp biraz sakinleşince stresimin hangi seviyede olduğunu yazmıştım.

Alistair listemi okurken başını sallıyor, arada bir şaşırması gibi bakıyordu. Kendimi sınıf öğretmenine ödevini gösteren bir öğrenci gibi hissettim. “Güzel, çok güzel,” dedi.

“Bana *Harry Potter*’daki o sahneyi hatırlatıyor, hani onları en çok korkutan şeyle yüzleşip sihir yoluyla komik bir şeye dönüştürmüşlerdi.”

“Kesinlikle. Veya *Hamlet*.”

“*Hamlet*?”

“İyi ya da kötü diye bir şey yoktur, bunu yapan düşüncelerimizdir.’ Neyse, biraz da evde denediğin şeylerden bahset.”

Derin bir nefes aldım. “Şey, televizyonda polisiye programlar izledim. Bir filmle başladım, sonra o gerçek hayat hikâyelerinden birini izlemeyi başardım, polis aracının arkasından filme aldıkları olaylar var ya.”

“Ve?”

“Fena değildi. Kapatmak istedim, ama yapmadım. İzlerken nefes egzersizlerine devam ettim ve sonunda çok ilginç bir şey oldu. İçimden, gerçek değil, deyip duruyordum. Sonrasında kâbuslarla dolu bir gece geçiririm sandım, ama hiçbir şey olmadı.”

“Bu harika bir haber. Kendi kendine gerçek olmadığını söylerken ya da içinden herhangi bir şey geçirirken dikkatli olmalısın. İç diyaloglar bir başka güvenlik arayışı olabilir. Tekrar dene, ama sadece izleyip zevk alabiliyor musun, bir bak bakalım. Herhangi bir televizyon programı olarak görmeye çalış.”

“Tamam.”

“Ya kontroller?”

“Bir tek banyoya dokunmadım. Eve gelince orayı ritüellere dahil etmeyip atladım.”

“Peki bu nasıldı?”

“Şaşırtıcı derecede kolay oldu.”

“Burada stres düzeylerin beşi aşmıyor... harika.”

Doğruydı. Banyoyu direkt geçmiştim. Tehlikede olması asla mümkün değildi, bunu içimden defalarca tekrarlamak zorunda kalmıştım –ne de olsa o aptal pencere açılmıyordu bile– ama yine de söylenip durdum. Başlangıçta pek sevimli değildi. Diğer her şeyi kontrol ettikten sonra hâlâ bir tuhafılık var gibiydi. Uzun bir süre oturup banyonun kapısına baktım, sürekli pencerenin sağlam olduğunu, açılmadığını düşünüyorum, gözümün önüne getirmeye çalışıyordum. En sonunda sakinleştim, artık o kadar kötü hissetmiyordum.

Bu konuda gelişme kaydettiğimi görmek beni inanılmaz motive etmişti. Hemen eve gidip devam etmek, daha zor şeyler denemek istiyordum.

Seansın bitmesine yakın, Alistair yine listemi eline aldı. “Listede birkaç şey eksik, bunu göz ardı etmemelisin bence.”

“Ne gibi?”

“Bir düşün. En büyük korkun ne? Ciddi boyutta diyebileceğin.”

Önce ne kastettiğini anlamadım, sonra düşünürken birden uyansam da söylemek istemedim. Az önce konuştuğumuz endişeden kaynaklanan tepkileri hissettim, nabzım hızlanırken ellerim de titremeye başlamıştı.

“Burada tamamen güvendesin. Söylemeyi dene.”

Sesim çok uzaktan geliyor gibiydi. “Lee.”

“Doğru. Ve bu korkunun da üstesinden gelmen gerekiyor, yoksa diğerleriyle uğraşmanın pek bir anlamı olmayacak. Bunu bir an önce halletsek iyi olur derim. Diğer tüm korkuların temelinde bu var, öyle değil mi? Lee konusunu çözersek, gerisi çorap sökücü gibi gelir. Mantıklı mı sence?”

“Evet,” dedim. Elbette mantıklıydı. Artık Lee’den korkmuyorsam, kapıyı kontrol etmenin ya da tüm günümü alan diğer manasız işleri, o aptal şeyleri yapmanın ne anlamı vardı? Her şey gün gibi ortadaydı. “Ama boş yere korkmuyorum, değil mi? Yani, o çekmeceyi altı kez kontrol etmenin hem saçma hem de zaman kaybı olduğunu anlayabiliyorum. Ama Lee’den korkmak kendimi korumamla ilgili bir şey.”

Alistair başını sallıyordu. “Evet, ama ayrı şeylerden bahsettiğimizi bilmen gerekiyor. Lee’nin kendisi, bir de onunla

ilgili *düşünceler* var. Lee büyük ihtimalle kuzeyde bir yerlerde günlük işleriyle meşgul. Lee'yle ilgili *düşünceler* senin hayatını alt-üst ediyor. Her yerde onu gördüğünü sanıyorsun. Zorla evine girmeye çalışacağını düşünüyorsun. Bu yüzden asıl ilgilenmemiz gereken düşüncelerin, tüm kötü şeylerin kaynağı, kafanda yarattığın bu her yerde var olan hayali kişi.

Başım ağrımaya başlamıştı.

“Gidip gerçek Lee'yi bulmanı ve onunla yüzleşip endişelerinin azalmasını bekle demiyorum. Önemli olan onu nasıl algıladığın; bence bunun üzerine gitmen lazım. Maruz bırakma ve tepki önleme dediğimiz şeyi yaparak dürtülerinle nasıl başa çıkıyorsan, bunu da aynı şekilde yap.”

“Nasıl? Nasıl yapabilirim?”

“Sadece düşüncelerin gelip gitmesine izin vererek. Endişeye kapıl ve azalmasını bekle, sonra da tamamen yok olmadan onu bir kez daha düşün. Evdeyken, odaya girdiğini hayal et. Onu gözünde canlandır. Önünde yüzün ona dönük olarak durduğunu düşün. Sonra normale dönmeyi bekle. Bunlar sadece birer düşünce, Catherine. Bırak gelip gitsinler.”

Çok kolaymış gibi konuşuyordu.

“Bir dener misin?”

“Ne... şimdi mi?”

“Şimdi yapabiliriz. Ama özellikle evdeyken dene. İstersen önce Stuart'ı yanına oturtabilirsin. Ama onu rahatlamak için kullanma. Bunu kendi başına yapman lazım.”

“Yapabileceğimden emin değilim.”

“Karar senin. Ama Lee’den korkmamanın sonuçlarını bir düşün. Denemeye değer, değil mi? Şimdi yaparsak, evdeyken denemekten daha kolay olur belki de. En azından burada aklını çelen bir şey yok; gidip kapıyı yoklamaya başlamak zorunda hissetmezsin. Ne diyorsun?”

Cevap vermedim.

“Önce şunu düşün: Lee’yi düşünmek sende ne kadar stres yaratıyor? Puan sistemimizi kullanalım. Sıfırla yüz arasında bir puan vermen gerekirse, sence ne kadar kötü hissettirir?”

“Onu düşünmek mi? Doksan.”

“Tamam. Hadi deneyelim... evet?”

Ne yaptığımı bilmeden gözlerimi kapattım. Ya her şey ters giderse? Lee’yi hayal etmek zor değildi. Zaten hiç aklımdan çıkmıyordu; düşünmemeye çalışsam da olmuyordu. Bu kez gelmesine izin verdim. Kendi evimi hayal ettim. Kanepeye oturmuş, başımı kapıya doğru çevirmiştim. Bekliyordum. Sonra kapının açıldığını ve Lee’nin orada dikildiğini gördüm.

Bir korku dalgasının hızla yaklaşmakta olduğunu hissettim. Kalbim deli gibi çarparken, gözlerim yaşla dolmuştu.

“İşte bu,” dedi Alistair. “Bırak gelsin, sakın durdurmaya çalışma.”

Bana doğru yürüdüğünü hayal ettim. Lee, her zamanki gibi yakışıklı; kısa sarı saçları, kış ortasında bile hep biraz ılık gibi duran teni. O gözler... yazın gökyüzünün masmavi rengi bile onun gözleri yanında sönük kalıyordu. Ve cüssesi, kollarındaki ve göğsünü boydan boya kaplayan kaslar. Gelip kanepenin yanında durdu ve bana baktı. Hatta gülümsedi.

Bekledim. Düşünmeye başladığımda daha kötü olduğumu, endişemin şimdiden azaldığını hissediyordum. Bunun şiddetli bir panik atakla sonlanmasını beklemiştim, ama o derece kötü değildi.

“Bana şu an neler gördüğünü anlat.”

“Lee benim evde, orada duruyor.”

“Tamam, çok güzel. Şimdi tekrar gittiğini hayal etmeni istiyorum. Bir arabaya binip uzaklaşsın.”

Dediğini yaptım. Dönüp bana göz kırptı –bu da nerden çıktıysa– ve kapıyı kapattı. Pencereden bakınca gümüş rengi bir arabaya bindiğini, kapıyı kapattığını ve motoru çalıştırıp uzaklaştığını gördüm. Sonra kanepeye dönüp kumandanın düğmesine bastığımı hayal ettim.

Gözlerimi açtım.

“Nasıldı?”

“Yaptım,” dedim.

“Şimdi endişe durumunu düşün. Onu düşünmek şu an ne kadar kötü?”

“Yaklaşık... yetmiş civarı. Belki de seksen.”

“Güzel. Gördün mü? Yapabiliyorsun işte. Başlangıç için gayet iyi.”

12 Haziran 2004 Cumartesi

Çok uzun sürdü ve sonunda nerdeyse bittiği için üzüldüm. İşini bitirince geri çekildi, duvara yaslanıp oturdu, başını ellerinin

arasına aldı. Ellerinde, yüzünde kendi kanımı gördüm. Sonra hıçkırıklarını duydum. Temkinli bir şekilde doğrulup oturur pozisyona geçtim.

“Ne yapıyorum ben? Aman Tanrım. Ne halt...”

Başımı kaldırıp ona baktım; resmen ağlıyordu.

Yavaş adımlarla yanına giderken, bedenimin her noktası acı içindeydi. O sırada birden kendimi yanında otururken buldum. Duvara yaslanıp kolumu yavaşça omuzlarına sardım. Başını boynuma gömdü, yüzünden damlayan yaşlar tenimde kayarcasına akıp gidiyordu. Harap haldeki sağ elimi –tombul sosislere dönmüş üç parmağımı, yanağının kenarına koydum. “Tamam. Geçti.” Dudağım yarılıp şiştiği için sesim kötü çıkıyordu. “Tamam Lee. Sorun yok, gerçekten.”

Bana yaslanmış halde uzun bir süre ağladı. Tüm olanlardan sonra iyileşebilecek miydim?

“Hapsi boylayacağım,” dedi kesik kesik hıçkırarak, “yaptıklarım yüzünden beni içeri atacaklar.”

“Hayır, yapmazlar. Hiçbir şey söylemem. Güzel günler bizi bekliyor, inan bana. Sadece sen ve ben.”

“Gerçekten mi?” Başını kaldırıp bana bakarken karşımda küçük bir çocuk vardı sanki.

Harabeye dönmüş yüzümü de görüyor muydu acaba? Görüntüm onu yeterince rahatlatıyor muydu? Her şeyin düzeleceğini nasıl düşünebilirdi?

Bu oyunu sürdürmeliydim, tek şansım buydu. “Bana izin ver de gidip biraz temizleneyim.”

“Elbette.”

Şaşkınlık içinde ayağa kalkıp odadan çıkmasını izledim.

Sonra sürünerek holü geçip banyoya gittim, zar zor duşa girdim ve altında durup suya karışarak akıp giden kanın parlak beyaz zeminde aldığı şekilleri seyrettim. Saçımdaki idrar kalıntılarından kurtulurken, parça parça kopup parmaklarıma yapışan ve deliği tıkayan o pis şeylere bakmamaya çalışıyordum. Kafamın derisi sızlıyordu; sağ elim hâlâ uyuşuktu. Ya elimde kırık varsa ve kaynamazsa?

Neyse ki banyoya beyaz havlulardan birini değil de lacivert olanı koymuştum. Kurulanırken benekler halinde bulaşan kanlar fazla edilmiyordu. Bacaklarımın arasından sızan kanı görünce muhtemelen regl olduğumu düşündüm; gününün geçtiğini hiç düşünmemiş, kilo kaybı, stres ve yemek düzenimin bozulmasına yormuştum. Belki de geçirdiğim travmanın sonucuydu.

Sanki tüm bunları yaşayan başka biriydi. Yatak odasına gidip birkaç ped, külot ve giyecek bir şeyler –kot, kemer ve bol bir üst– aldım. Hemen o anda kaçıp gidebilirdim. Sokağa fırlayıp yardım isteyebilirdim.

Ama hepsi buydu işte. Kaçamadım. Gidecek yerim yoktu. Polisi arayamazdım, değil mi? Lee onlardan biriydi. Yüzüme bakarlar, o da hemen bir hikâye uydururdu. Sivil kıyafetle görevdeyken çıkan bir olay nedeniyle travma geçirdiğimi, delirme emareleri gösterdiğimi ve bana yardım etmeye çalıştığını anlatırdı. Beni hastaneye götürürler, ilk müdahaleyi yaparlar, sonra da tımarhaneyi boylardım. Ya da daha kötüsü eve gönderirlerdi. Hiç içimden gelmese de sol elimle misafir odasındaki kanları temizlemeye çalıştım. Her yer kan içindeydi;

duvarlar, halı, hatta kapıya da bulaşmıştı. Sonunda vazgeçip aşağıya indim.

28 Mart 2008 Cuma

Leonie Hobbs House'dan dönerken koşar adım gidip nabzımın hızlanmasını sağladım. Bu akşam bedenen yorulursam, en azından uyuma ihtimalim artardı. Teorik bir şeydi zaten. Evde uyumak her geçen gün daha zor geliyor, saatlerce gözüm açık yatıp dışarıdan gelen sesleri dinliyordum. Yukarıda Stuart'ın yanındayken de durum aynıydı; duyduğum her ses benim evden geliyordu sanki.

Anacaddeden Lorimar Road'a sapınca, trafiğin gürültüsü giderek azaldı.

Birden kendi adımlarıma birebir uyan ayak sesleri duydum ve bir süre benden geliyor sandım. Sonra arkamda kaldırımda yürüyen birinin olduğunu fark ettim. Seslerin çok uzakta olduğunu düşündüm ve dönüp bir bakayım dedim.

Arkamda, otuz metre kadar geride, adımlarını bana uydurmuş yürüyen biri vardı. Siyahlar içinde, kapüşonlu bir üst giymiş. Yüzünü göremedim, sokak lambasının ışığı arkadan geldiği için yüzü gölgede kalmıştı. Soğuk havada ağzından çıkan dumanlardan başka bir şey göremedim.

Hızımı artırıp adımlarını bana uydurmasını bekledim. Ayak sesleri sinir bozucuydu.

O da hızlanmıştı.

Lorimar Road'ın bitiminde tekrar anacaddeye çıktım. Trafik tıkanmış, otobüsler yerinden kıpırdamıyordu, ama en azından zorda kalırsam birine atlayabilirdim. Hangisi olursa olsun.

Fakat caddeye çıkmadan seslerin kesildiğini fark ettim. Arkama baktım. Adam yok olmuştu. Dönüp binalardan birine girmiş olmalıydı.

Daha sonra, evde her yeri defalarca yokladım. Kapıyı, pencereleri ve mutfuğı. Gerçi banyoyu kontrol etmeyi haftalar önce bırakmışım, ama oraya da baktım. Buraya geldiğinden emindim. Kokusunu duyabiliyor, varlığını hissediyordum; tıpkı tilki kokusu alan bir tavşan gibi.

Kontrollere normalde harcadığım zamanın üstüne bir saat daha eklendi ve sonunda buldum. Çatal bıçakların durduğu çekmecedeki, çoktan kontrol etmişim, yerleri değiştirilip yanlış bölmeye konmuş ve diğerlerinin altına gizlenmiş tek bir bıçak ve tek bir çatal.

12 Haziran 2004 Cumartesi

Mutfakta çayını karıştırıyordu. Yarım saat evvel yaşadıklarımızdan sonra, bu mutlu aile tablosu acayibime gitti.

Bana bakıp gülümsedi. Sarı saçlarının ön tarafındaki kanlı ellerini saçında gezdirdiğı yerler kırmızı ve kahverengi lekelerle doluydu. Yanağımdan öptü ve karşılığında kendimi zorlayıp gülümserken dudağımın üstündeki kesik yine gerilip açıldı. “İyi misin?” dedi.

Başımı salladım. “Sen?”

“Evet. Üzgünüm.”

“Biiyorum.”

Salona geçtik ve kendimi yavaşça kanepeye bıraktım.

“Gitmeni istemiyordum,” derken pek inandırıcı değildi. Karşımdaki koltuğa oturup beni rahat bıraktı. Öfkesi tamamen geçmiş gibi geldi bana. Eğer kaçacaksam, şu an iyi bir zamandı. Ama hiç gücüm kalmamıştı.

“Eh, şu an bir yere gitmiyorum, değil mi?” Sesim bana bir tuhaf geldi –dudağım yamulduğu için sözcükler birbirine karışıyordu, ama asıl sebep bu değildi– kulağımda da bir acayiplik vardı sanki. Bir çınlama, uğultu gibi ses geliyordu.

“Neden yaptın?” dedim. Şu an yapıp yapmadığı hiç önemli değildi. Ama söylediğimde ciddiymdim. Bir daha kaçmamaya karar vermiştim.

Lee bitkin görünüyordu. Yüzü solmuş, yorgun bir ifadeye bürünmüş, o masmavi gözler donuklaşmıştı. “Ne yapacağını görmek istedim.”

“Telefondaki sen miydin? Jonathan ayağına yatan?”

Başıyla onayladı. “Sesimi tanırsın sandım, ama anlamadın. Bir e-posta adresi uydurdum. Çok kolay oldu, cidden. Yutacağın hiç aklıma gelmedi. Gerçek olup olmadığını da araştırmadın, değil mi?”

“Heathrow’a o kadar çabuk nasıl geldin?” Bu beni rahatsız eden diğer konuydu.

Başını iki yana sallayıp içini çekti. “Bazen inanılmaz aptallaşıyorsun Catherine, farkında mısın?”

Omuz silktim. Lanet olsun! Doğru söylüyordu.

“Arabamda mavi tepe lambasıyla siren var. Trafik de, hız limitleri de işlemiyor bana.”

Bunu bilmek işleri kolaylaştırmıyordu.

“Beni başından attın ya.”

“Öyle mi yaptım?”

“Trenle gideceğin aklıma gelmedi. Heathrow’a kadar kara yolunu kullanırsın sandım. Otobanda arabayı göremeyince, onca yolu tepip oraya geldim. Farkındasın değil mi, o uçağa binmek üzereydin, çok yaklaşmıştın. O hızda gitmemiş olsaydım, uçağa binip gitmiş olacaktın.”

Düşünmek bile istemiyordum; özgürlüğe ne kadar yaklaştığımı biliyordum, ama bunu düşünmek çok acı veriyordu.

“Ya havaalanındaki güvenlik kameraları? Beni tutuklama numarası yaparken görmüş olamazlar mı?”

“Onlar hiç derdim değil. Havaalanının her yerinde kameralar var, biliyorsun; mağazalarda, tüm giriş çıkışlarda, oranın her metrekaresi kamera dolu. Ama farklı firmalara aitler, yarısı herhangi bir anda çalışmıyor ya da görüntüleri çözemeyecek kadar kalitesiz. Birkaç kasete daha para vermeyecek kadar cimriler, o yüzden yirmi dört saatte eski kaydı silip üstüne yazıyor. Yetkili kişi de çoğu zaman izinli, sistemin nasıl çalıştığını ondan başka bilen yok. Tüm görüntüleri toplayıp bir araya getirsen bile, tek bir günün kayıtlarını incelemek insanın yıllarını alır. Kimi arayacağını bildiğin sürece, geriye kalanlarla idare edebilirsin. Doğruyu söylemek gerekirse, OPT beni daha çok endişelendirdi.”

“O da ne?”

“Otomatik plaka tanıma sistemi. Tarama kayıtlarını incelemem gereken bir günde, aracın buradan Heathrow’a gittiğini kanıtlar. Ya da gerek kalmamıştır, plakaları değiştirdim.

Böyle bir yere varamazdık. Ne kadar sürecekti, daha kaç gün dayanabilirdim?

Çayını bitirip bana bir sandviç hazırladı, sonra her şey normalmiş gibi davranıp birlikte televizyon seyrettik. Saat on bir olunca giysilerimi çıkarmamı söyledi. Tek elle soyunmak çok zordu, ama hiç itiraz etmeden dediğini yaptım. Külotla kaldığımda kollarımı öne uzatmamı söyledi ve bileklerimi tutup kelepçeleri açtı. Birden soğuk metal deriyi sıyırınca, yaralı yerler yine acımaya başladı. Beni tekrar yukarıya çıkarıp misafir odasına soktu ve arkamdan içeriye bir battaniye attı.

Kapının ağzında dikilirken, yere oturup gider diye bekledim, ama birkaç saniye sonra girip kapıyı kapattı ve karşıdaki duvarın dibine çöktü.

“Sana Naomi’den hiç bahsetmedim.”

29 Mart 2008 Cumartesi

Cumartesi erkenden kalkıp koşmaya gittim.

Saçımı arkadan topladım, zira boyu o sinir bozucu noktadaydı; rüzgârda kafama dolanıp gözlerime girecek kadar uzun, havalı bir şekil veremeyecek kadar kısa. Kafamın arkasındaki bir öbek saç brüksel lahanası büyüklüğündeydi ve posacının merdivende düşürdüğü lastik bandı –o iğrenç kırmızı

lastiklerden- kullanmak zorunda kalmıştım. Koşmaya başladığımda sokaklar henüz tenhaydı ve sabah serinliği devam ediyordu. Islak kaldırımlarda sabit bir hızla parka doğru ilerledim. Şu an hava bulutluydu, günün devamı güzel geçeceğene benziyordu. Gidip biraz alışveriş yapabilirdim. Aslında birkaç yeni kıyafet baksam iyi olurdu. Uzun zamandır kendime yeni bir şey almamıştım. Biraz da ödevlerimi yapardım. OKB üzerinde çalışacaktım; Alistair egzersizlere devam etmemi söylemişti. Kendini zorla, endişenin tamamen yok olmasına izin verme, demişti. Buna alış. Bırak kendi kendine geçsin, endişeni kontrollerle gidermeye çalışma, buna kendini alıştır.

Dönüp Talbot Street'e geldiğimde, her zamanki dolambaçlı yolu kullanıp arka geçide girmeden, doğrudan kendimi içeri attım. Bu bana çok tuhaf geldi. Ön kapıyı ve Bayan Mackenzie'nin kapısını yokladıktan sonra, evde ilk yaptığım şey perdeleri –bu kez içerden- kontrol etmek oldu. Hepsi bıraktığım gibiydi. Giriş kapısını da kontrol ettim, orada da sorun yoktu. Dairenin geri kalanını dolaşırken banyoyu atladım. Her şey gayet iyiydi.

O sırada aklım hep dışarıdaydı. Gidip evi bir de arka geçitten kontrol etse miydim? Ama şu an içerde olduğum için bu biraz anlamsız gibi görünüyordu. Yine de huzursuzdum.

Üzerime bir kotla kazak geçirdim ve dışarı çıkmak üzere son kontrolleri yaparken, çatal bıçak çekmecesine bakmaktan vazgeçtim. Sadece emin olmak adına son bir kez kontrol etmek istiyordum, ama direndim. Bunu telafi etmek için tamamen giriş kapısına yoğunlaştım. Bir güvenlik davranışı yerine diğerini koymakla belki de kendimi kandırıyordum, bunu yapınca çok daha iyi hissettiğimi söyleyemem.

Otobüse binince, endişe durumumu değerlendirmeye çalıştım ve muhtemelen kırk civarındır, dedim içimden. Hiç fena değil. Özellikle de günün büyük bir bölümünü zaten gergin bir halde geçirdiğimi -o gelecek diye hep tetikte olduğumu, sürekli kötü bir şey olacak diye beklediğimi- düşünürsek. Aslında hafta sonları dışarı çıkarken banyoyla o çekmeceyi kontrol etmesem bile, galiba her zamankinden daha iyi hissediyordum.

Bunun gerçekten işe yaradığına inanamıyordum. İçimdeki o rahatlama hissi inanılır gibi değildi.

Otobüs beni Camden'a götürdü ve Camden Lock'ta inip mağazaları dolaşmaya başladım. Şehir merkezine gitmeyi düşünüyordum, Oxford Street de olabilirdi, ama sonra ürkütücü bir fikir gibi geldi. Bu iyi bir başlangıçtı.

Ne aradığımı, ne almak istediğimi biliyordum ve sonunda onu bir antikacıda gördüm. Mutlaka alacaktım.

Kırmızı ipek bir kaşkorseydi işte; zavallı Erin'in Noel'de bana aldığından farklı değildi. Otuz altı bedendi. Durup onu seyrederken bedenimin tepki gösterdiğini hissettim. Her hücrem dönüp gitmemi, ondan kaçmamı söylüyordu. *Sadece bir üst işte, dedim içimden. Dikilip birleştirmiş bir kumaş parçası. Bana zarar veremez, canımı acıtamaz ki!*

Birkaç saniye bekleyip ona dokundum. Yumuşacıktı. Elime bir sıcaklık gelince şaşırdım; sanki biri az önce üzerinden çıkarmış gibiydi.

“Denemek ister misiniz?” Başımı çevirince ufak tefek bir kızın yanımda durduğunu gördüm; kısa siyah saçlarına fosforlu mavi röfleler attırmıştı.

"Sadece bakıyorum, teşekkürler."

"Tam sizin renginiz," dedi. "Hadi. Korkmayın, size bir şey yapamaz."

Güldüm. Birçok açıdan haklıydı. Askısıyla alıp soyunma odasına gittim; kabin mağazanın arka tarafında hücre gibi bir yerdi, üç metal halkaya geçirilmiş raydan sarkan perdeyi aralayıp içeri girerken kalbim küt küt atıyordu.

Düşünme. Sadece yap.

Aynaya sırtımı dönüp kazağımı başımdan çıkardım. Kıyafeti askısından aldım ve gözlerimi kapatıp başımdan geçirdim. Hafif bir sersemlik, baş dönmesi hissettim; çılgın bir dönme dolaba binmişim gibi. *İşte yaptın. Şimdi gözlerini açıp bakmak zorundasın.*

Baktım. Aynaya değil, önüme baktım.

O kırmızı elbiseden daha farklı bir tonda. Onun o bas bas bağırان kırmızısı gibi değil de daha pembemsi, kiraz kırmızı dedikleri renkti. Hoş bir dokusu vardı, cidden çok güzeldi, etek ucuna da sırma şerit geçirilmiş.

Bu kadar yeter, dedim ve çıkarıp askıya geçirdim. Tekrar kazağımı giydim. Gidip ellerimi yıkamamak için kendimi zor tutuyordum. Askıyı aldığım yere taktım ve satıcı kız bir şey demeye fırsat bulamadan kendimi dışarı attım.

İleride bir bank vardı. Biraz oturup yoldan geçen insanları izlerken, ne kadar korktuğumu düşünüyorum, bir an önce geçmesini bekliyordum. Yapacağım şeye çoktan karar vermiştim ve düşüncesi bile korkuyu orada tutmaya yetiyordu. Bu deli cesareti nereden ve ne zaman geldi bilmiyorum. Eskiden olsa yapamazdım, değil mi?

Endişemin hemen hemen otuz seviyesine geldiğini hissedince ayağa kalktım ve dükkânlara bakınmaya devam ettim. Buralar bayağı hareketliydi, ama beni o insanlardan korkutup kaçırarak kadar değil. Bir baharatçıya rastladım ve Stuart'a Meksika sosu yapmak için bir karışım aldım. Yanda ikinci el kitaplar satan bir dükkân vardı; orada da biraz kalıp rafları karıştırdım; romanlara, gezi rehberlerine baktım, hatta kişisel gelişim bölümünde epey bir zaman geçirdim.

Sonra bir kafede oturup çay içtim. Normalde en arkaya, kapıdan mümkün olduğunca uzak bir köşeye çekilirdim -içeri girenleri onlar beni görmeden önce görebilmek için. Şimdiyse cam kenarına oturdum. Neyse ki dışarda da insanların oturduğu masalar vardı, böylece kendimi açıkta kalmış gibi hissetmiyordum, ama öyleyken bile tam anlamıyla huzurlu değildim.

Stuart şimdiden bana üç tane mesaj atmıştı; büyük ihtimalle seans aralarında. Nasıl gidiyor, şu an ne yapıyorsun, o tür şeyler işte. Cevap yazıp gönderdim.

S, Camden'da alışveriş yapıyorum. İnanabiliyor musun? Almamı istediğin bir şey var mı? C x

Hemen cevap geldi.

Bu, hafta sonu birlikte alışverişe gidebiliriz anlamına mı geliyor? S x

Güldüm. Uzun zamandır beni evden çıkarmaya çalışıyordu. Bunun tek yolu olaya sıradan bir gezi -Brighton'a gittiğimiz o gün de aynı şeyi yapmıştı- süsü vermektir.

Yanımdan geçenlere bakıyor, Lee'ye benzeyen birini görmeyi bekliyordum. Aslında tepkimi ölçebilmek için neredeyse umutla bekliyordum diyebilirim. Oradan geçen ve onun fizikine sahip herkese dikkatle baktım, ama hiçbiri korkumu tetikleyecek gibi görünmüyordu.

Geri dönmenin zamanı gelmişti.

Fazla düşünmedim, sadece dönüp mağazaya girdim. Görevli kız gülümseyip, “Merhaba,” dedi. “Geri döneceğinizi hissettim.”

Gülümseyerek karşılık verdim. “Dayanamadım.” Hemen elinden alıp bankonun üstüne bıraktım.

“Ayak numaranız kaç?” Halden anlar gibi başını yana eğmiş, bana bakıyordu.

“Otuz sekiz buçuk,” dedim. “Neden?”

“Bunları az önce getirttim.” Bankonun arkasından bir ayakkabı kutusu çıkarıp kapağını kaldırdı. İçinde kırmızı, arkadan bağcıklı, burnu açık, yüksek topuklu bir çift süet ayakkabı vardı. Koyu kiraz kırmızı süet yepyeni duruyordu; burunlarına tıkılmış pelür kâğıtlar bile hâlâ çıkarılmamıştı. “Denesene,” dedi kız. “Otuz yedi buçuk yazıyor, ama hiç belli olmaz.”

Spor ayakkabılarımı, çoraplarımı çıkardım ve ikisini de alıp giydim. Tam geldi. Tekrar topukluların içinde olmak çok tuhaftı. Ayaklarıma baktım. Ne garip, böyle bir ayakkabı giyip yine de kendimi iyi, belki hafif bir sersemlemiş, ama gayet iyi hissediyordum.

“Alıyorum,” dedim.

“Bir onluk sizce uygun mu? Fiyatlandırma yapacak zamanım olmadı da.”

“Elbette.”

Aldıklarımı kocaman bir poşetin içinde eve götürmek de çok tuhaf geliyordu. Erin'in hediyesine elimi bile sürmeden yok etmek zorunda kalmıştım. Şimdiyse gidip kendime bir kaşkorse, hem de kırmızı ipek olanından almıştım. Poşet çok ağırdı, otobüste onu yan koltuğa koydum ve bir daha da bakmadım. High Street'te otobüsten inerken tüm cesaretimi toplayıp yanıma almak zorundaydım. Eve gidene kadar endişe seviyem yüksekti, muhtemelen kırk elli civarı. Azalmasını bekledim, ama fazla aşağılara düşmedi.

Geçide saptım, ama oyalanmadım. Şöyle bir baktım. Şimdi korkuyordum, az önce yaptığım şey içime korku salmıştı. Ön kapıyla Bayan Mackenzie'nin kapısını yoklarken, alışveriş poşetlerim en alt basamakta beni beklediler. Kırmızı üst gözümün önüne geldi, canlıymış gibi kalbi atıyordu sanki.

Sıradan bir kumaş işte, dedim içimden. Bana zarar veremez.

Her şeye rağmen alıp üst kata, Stuart'ın dairesine götürdüm ve kapının ağzına bıraktım.

Eve girince kontrollerimi yaptım; her şey yolundaydı. Şimdiden rahatlamıştım. Malum çekmeceye dokunmadım, banyoyu da kontrol etmeden geçtim, bir şeyler içip ağzıma bir bisküvi attım ve gayet iyi olduğumu hissettim.

Bu bir başlangıçtı.

13 Haziran 2004 Pazar

Gecenin bir yarısı uyandım. Çok üşümüştüm. Yatağın içinde dönüp durdum, ama bir türlü rahat bir pozisyon bulamadım,

her yerim ağrıyordu. Perdenin arkasından havanın aydınlandığını görünce, çok az uyumuş olmalıyım, dedim. Ama hiçbir şey hatırlamıyordum.

Ne hale geldiğimi düşünüp sessiz sessiz gözyaşı döktüm. Mücadele isteğimi kaybetmiştim. Şu anda pes etmeyi, her şeyin bir an önce bitmesini istiyordum. İçimi büyük bir utanç kapladı.

Şimdi de o korkunç şeyler yetmiyormuş gibi, Naomi aklımdan çıkmıyordu.

“Naomi?” demiştim.

“İşin bir parçasıydı. Peşinde olduğumuz kişiyle evliydi. Onu ekibe aldım, biraz pohpohlayarak bizimle çalışmasını sağladım. Adamı indirebilmemiz için bize bilgi toplayacaktı.”

Elindeki morarmış eklemlere baktı, parmaklarımı esnetti ve gülümseyerek devam etti. “Gördüğüm en güzel kadındı. Görevim onu ikna etmektir, ama ben onunla yattım ve âşık oldum. Kimse bilmiyordu, bu iş için para alıyordum, onlar da işimi yaptığımı sandılar, ama bir kez başlayınca devamı geldi. İş bırakacaktım, ona buralardan çok uzakta bir ev almak istiyordum; o aşağılık kocasından uzak, güvende olabileceği bir yere götürecektim.”

“Peki ne oldu?”

Orada olduğumu unutmuş gibi baktı yüzüme. Parmaklarını büküp yumruk haline getirdi ve eklem yerlerindeki beyazlaşan deriye baktı. “Benden iki türlü de faydalanıyordu. Kocasının yaptıkları hakkında bilgi verirken, meğer herif ona ne söyleyeceğini öğretmekle meşgulmüş.”

İç geçirip başını duvara dayadı, sonra tuğladan küt küt ses geldi; başını duvara vuruyordu. “Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum. O sözlere nasıl da kandım.”

“Belki de kocasından çok korkuyordu.”

“Eh, bu da onun hatasıydı, öyle değil mi?”

Bunu bir düşündüm. “Ne oldu ona?”

“Tam da beklediğimiz gibi silahlı bir soygun oldu, ama onları şehrin ters tarafında bekliyorduk. Hepimiz orada salak gibi arabaları park etmiş otururken, bir başka kuyumcunun iki-yüz-elli-bin-sterlin değerinde malı uçup gitti. Mağaza görevlisinin de beyzbol sopasıyla kafası yarıldı. Neyin ters gittiğini merak ederken, Naomi’den buluşalım mı diye bir mesaj geldi. Her zamanki yerimize gittim, arabasının kapısını açtım ve o ihtiyar kocasıyla burun buruna geldim. Durum onu çok eğlendirmişe benziyordu. Amacıma ulaştım, dedi. İkisi de beni oyuna getirdi.”

Dizlerini toplayıp yaralı ellerini gevşekçe üstüne koydu; gerginliği tamamen geçmişti.

“Bir hafta sonra beni aradı. Ağlayarak adamın onu baskı altına aldığını, çok korktuğunu söyledi. Onu kaçıracağımı söylerken ciddi olup olmadığını bilmek istiyormuş. Ona bavulunu alıp her zamanki yere gelmesini söyledim.”

“Kaçmasına yardım mı ettin?”

Güldü. “Hayır. Boğazını kesip bir hendeğe attım. Kimse kayıp bildirimi yapmadı. Aramadılar bile.”

Ayağa kalkıp az önce bana uyku öncesi bir masal anlatmış gibi gerindi. Sonra kapıyı açıp ışığı söndürdü ve beni karanlıkta tek başıma bırakıp gitti.

Bugün yine onu gördüğümü sandım.

Sonucunda nerdeyse rahatlardım diyebilirim.

Stuart geç saatlere kadar çalışmıştı, o yüzden uyandırmaya kıyamadım ve çıkıp biraz alışveriş yapmak için High Street'e gittim. Co-op'ta başladı –o her zamanki izlendiğim hissi, ama bu kez daha kuvvetli bir his. İçerisi hareketliydi; her reyonda bir sürü kişi, her yerde bana tanıdık gelen yüzler, daha önce gördüğümü düşündüğüm insanlar.

Kasada sıraya girmiş üç kişinin arkasına geçip beklerken o duygu daha da şiddetlendi. Başımı kaldırıp bakınca onu gördüm; mağazanın diğer tarafında, sebze meyve reyonunun önünde durmuş bana bakıyordu. O olduğundan eminim, ama görünüşünde farklı bir şey vardı. İlk bakışta ne olduğunu çıkaramadım.

Kendi kendime, sorun yok; dedim. Kasa kuyruğunda egzersize başlayıp düzenli soluk alıp verirken, o anda en önemli şey buymuş gibi yaptım, ama aslında çığlık çığlığa kaçmak istiyordum.

Gerçek değil, dedim içimden. OKB'nin bir parçası. O verimli hayal gücün seni rahat bırakmıyor. Gördüğün şey gerçek değil. Ona birazcık benzeyen bir adam işte, biliyorsun. O burada değil.

Tekrar o tarafa baktığımda, gitmişti.

Elimde poşetlerle eve dönerken, onu bir yerlerde –daha önce de gördüğüm mağaza girişlerinde, yanımdan geçen

arabaların ön koltuğunda, caddeden karşıya geçerken, yürüyüp uzaklaşırken– görür müyüm diye sürekli etrafı kolluyordum.

Hepsi o kadar. Belki de bir hayaldi, ona çok az benzeyen birini hayal etmiş olabilir miydim?

Aldıklarımı Stuart’a götürmeden önce, eve girip her yeri kontrol ettim. Giriş kapısından başladım ve tüm daireyi dolaşıp yatak odasında bitirdim. Her şey normaldi. Nerdeyse bir hata bulmak için yanıp tutuşuyordum; yerinde olmayan, onun buraya geldiğini kanıtlayacak bir şey. Ama dışarıda o kadar uzun kalmamıştım ki! Tabii oralarda beni gözetlemeyse; sonuçta Lee bile, aynı anda iki yerde birden olamazdı.

Stuart’ı bir fincan çay ve bir öpücükle uyandırdım. Gözlerini açıp, esnerken yorganı geriye atıp bana davetkâr bir şekilde gülümseyince dayanamayıp yanına uzandım. O an tek istediğim üzerimdeki her şeyi çıkarıp çıplak sevgilimin sıcak bedenine sokulmaktı.

Ona Lee’yi gördüğümü söylemeyecektim, fakat daha sonra, başım omzunda öylece yatarken birden, “Bugün her zamankinden farklısın,” dedi.

Başımı kaldırıp baktım. “Öyle mi? Ne anlamda?”

Dönüp karınüstü yattı ve yüzüme bakabilmek için dirseklerinin üstünde doğruldu. Elimi tutup avcuma bir öpücük kondurdu, sonra da parmakları yavaş yavaş kollarımdan yukarıya doğru çıktı ve yara izlerine dikkatle bakıp, “Kötü bir şey mi oldu?” dedi.

Omuz silktim. “Pek sayılmaz. Mağazada tanıdık birini gördüğümü sandım, hepsi bu.”

“Lee’yi mi?”

Benim aksime, ismini telaffuz etmek onun için sorun değildi. Stuart korkuyla yüzleşmeyi, ona bir ad vermeyi, hakından gelip yoluna devam etmeyi gayet iyi beceriyordu. Benimse yeni öğrenmeye başladığım bir şeydi.

“Öyle sandım. Ama sadece bir an için.”

Sanki koca dünyada bir tek ben varmışım gibi, o delici yeşil gözler dikkatle beni inceliyordu. “Sürekli onu görüyorsun.” Bu bir soru değildi. Aynı şeyleri daha önce de konuşmuştuk.

“Bu kez farklıydı.”

“Nasıl yani?”

Bunu yapmak istemiyordum, olanları kabullenmek istemiyordum, çünkü konuşunca gerçeğe dönüşüyordu. Susup kendime saklarsam, hayal etmiş gibi yapıp bu oyunu devam ettirebilirdim. Ama konuyu kapatmaya çalışmam boşunaydı, beni zorla konuşturup tam anlamıyla tatmin olmadan bırakmayacaktı.

“Farklı giyinmişti. Saçı daha kısaydı. Tamam mı? Mutlu oldun mu?” Eğilip bükülerek kollarından kurtuldum ve yataktan kalkıp giyinmeye başladım.

Beni izlerken yüzü o yarı eğlenen, yarı meraklı ifadeye bürünmüştü. “Aylar önce bana bir şey sormuştun hani. Bana sen yardım edemez misin demiştin, hatırladın mı?”

“Hıı.”

“İşte nedeni bu.” Bileğimi yakalayıp beni yatağa çekti ve gıdıklamaya başladı. Sonunda dayanamayıp kahkahayı patlattım.

Birden durdu ve ciddi bir ifadeyle yüzüme baktı. “Ya-nıma taşın.”

“Boş ver. Zaten burada yaşıyor gibiyim.”

“O halde taşın. Biraz para biriktir. Hep yanımda ol.”

“Böylece beni koruyabilirsin, değil mi?”

“İstersen tabii.”

Birden kafama dank etti. “O olduğunu düşünüyorsun.”

Yakalanmıştı. “Tam olarak değil.”

“Bu ne demek şimdi?”

Cevap vermeden önce biraz düşündü. “Şu demek; bence sen mantıklı bir insansın. Lee birkaç ay önce hapisten çıktı, bunu biliyoruz. O düşmanın cebine nasıl girdiğini de hâlâ çö-zemedik. Ama onun dışında, sanırım şu an durumunun bilin-cindesin ve gördüğün bir şeyi beyninin üretmiş olup olamaya-cağını da biliyorsun. Belki de o Lee’ydi diyorsun, dolayısıyla ben de aynı şeyi düşünüyorum.”

“O uyuz psikologlar gibi konuşmayı kes.” Yastığı kafa-sına fırlattım.

“Diyelim ki oydu, ne hissederdin?” dedi sırtarak.

Gözlerimi devirerek ona baktım.

“Ciddiyim,” dedi, beni tekrar kollarına alınca. “Bu sefer farklıydı. Böylece iki sonuca varabiliriz, biri şu –büyük ihti-malle sana onu hatırlatan birini gördüm, ama aynı anda emin olamayacağın kadar da farklıydı. Olağandışı bir durum.”

“Markette ta karşıdan beni izleyen biri,” diye ekledim.

“Başka bir deyişle durduğun yerden epey uzak bir me-safeden.”

O iki sonuçtan ikincisi ne olabilirdi, bunu düşünmek bile istemiyordum. Onu öperek –dakikalarca süren ateşli bir öpücükle– dikkatini dağıtmaya çalıştım. Bu konuda çok iyiydi, hesapsız kitapsız –asla fazlasını talep etmeden öpmeyi başarıyordu.

Sonunda yüzünü yüzüme yaklaştırıp, “Yapacak mısın?” dedi.

“Neyi?”

“Benimle bu evi paylaşır mısın?”

“Düşüneceğim.” O da bundan çok daha fazlasını beklemiyordu bence.

13 Haziran 2004 Pazar

Neredeyse gün boyu ortalarda görünmedi. Tek başıma otururken, zaman zaman endişeye kapılıyordum. Acaba dışarı mı çıkmıştı? Sonra evin bir yerinden sesler gelince, başından beri buralarda olduğunu anladım. Dışarda –garajda mı?– bir takırtı duydum. Ne yapıyordu acaba?

Bir süre camın önünde durup birinin beni görmesi için dua ettim. Yan komşunun bahçesine göz gezdirirken, dışarı çıksalar da cama vurup dikkat çeksem diye umutla bekledim. Önce kelepçeleri kullanmayı denedim, ama öyle korkunç bir ses çıktı ki yukarı çıkacak diye ödüm koptu. Zaten bir anlamı da yoktu. Ondan başka kimse beni duymazdı ki!

Hava dönmüş, yağmur yağıyor, sert bir rüzgâr esiyordu. Hazirandan çok ekim havasına benziyordu. Sırtımı duvara dayayıp oturdum ve gelmesini bekledim. Bileklerime bakınca, dün kelepçelerin sıyırdığı yerlerin kabuk bağladığını gördüm. Çok fazla hareket edersem yaralar yine açılacaktı, o yüzden kıpırdamadan oturmaya devam ettim. Sağ elimin üç parmağı –başparmak ve serçe parmak dışındakiler- bükülmüyordu. Deri morumsu, alacalı bir renk almış, ama şişliği birazcık azalmıştı. İyi ki yanımda ayna yoktu. Gözüm hâlâ yarı kapalıydı, kulağımın uğultusu da geçmemişti.

Hava kararmaya başladığında, halsizlik ve susuzluğa yenik düştüm ve tekrar yere uzanıp battaniyeye sarındım. Uyumuş olmalıyım, çünkü gözümü açtığımda başımda dikildiğini gördüm. Kırık burnum o haldeyken bile koku alıyordu.

“Ayağa kalk.” Sesi sert çıktı, ama kızgın değildi. Ağrıyan bacaklarımı zorlayıp oturdum. Yerde, holden gelen ışıktaki görebildiğim kadarıyla, kâğıda sarılı bir paket kızarmış patatesle bir kova su duruyordu. Sudan ağartıcı kokusu gelmiyordu. Kafamı içine sokup hepsini içmemek için kendimi zor tuttum.

Dönüp odadan çıktı ve kapıyı kilitledi.

Arkasından seslendim. “Teşekkürler.” Sesim kısılmıştı. Sonra kovayı eğip kuruyan ağzıma tuttum ve içmeye başladım.

Işık söndü, kapı kilitlendi. Birkaç saniye bekleyip halıya uzandım ve battaniyeyi çekerek örtünmeye çalıştım. Buram buram idrar, kan ve çamaşır suyu kokuyordu. Naomi’yi ve kendi sonumu düşündüm. Ne kadar zamanım kalmıştı acaba?

Uyandığımda ilk aklımdan geçen şeydi: *Bugün öleceğim.*

Biliyordum çünkü acı içindeydim. Farklı bir seviyede, gözümü açtığım anda üzerime hücum eden şiddetli bir sancı. Ter döküyor, titriyordum ve bilincim gidip gelirken saatler geçmiş olmalıydı, ama birden kendime geldim ve ne olduğunu anladım.

İncecik battaniyenin altında yatarken, gece boyunca bacaklarımın arasından kan gelmişti, hem de aşırı miktarda. İç organlarımdan birini parçalamış olmalıydı; bu odada, misafir odamda sırf kanamadan ölüp gidecektim. Başka bir şey yapmasına gerek kalmamıştı. Daha önce yaptıkları yüzünden ölecektim.

Bana yiyecek bir şeyler vermişti, ama ona rağmen hareket edemeyecek kadar halsizdim ve titremekten yere tutunup doğrulamıyordum bile. Orada öylece yatarken aynı anda her yerim ağrıyordu, ama en çok da karnımın alt tarafı, içi.

Bir süre dalıp dalıp gittim, hatta bir seferinde rüyamda New York'a gitmeyi başardığımı gördüm. Kocaman bir yatakta uyuyordum; penceredeki bölmeli camlardan aynı anda hem Hürriyet Heykeli'yle Central Park, hem de Empire State Binası ve Hoover Barajı görünüyordu. Karnım çok fazla yediğim için ağrıyordu, bir de akşamdan kalmaydı, biraz daha uyursam geçerdi herhalde.

İçeri girdiğinde –saatler sonra mı? Belki de bir gün geçmişti– orada olup olmadığından bile emin değildim. Belki de rüyamda onu görüyordum. Saçımdan tutarak başımı havaya

kaldırıp sonra tekrar haliya bırakırken rüyadaydım belki de. Birden uçuyormuşum gibi geldi.

“Catherine.”

Sesini duyunca güldüm. Suyun altındaymış gibi komik çıkıyordu.

“Catherine. Uyan. Aç gözlerini.”

Yanıma çömelmişti. Aniden burnuma –burnumdan geriye ne kaldıysa– alkol kokusu geldi. Ya da belki, nefesini yüzüme üflerken alkolün tadını alıyordum.

“Catherine, seni pis kaltak. Uyan.”

Tanrım, yardım et. Gülmeye başladım, ama kahkahalar ıstıraplı bir öksürüğe dönüştü.

“Gözlerini aç.”

Sadece biri açıldı, ardından şırak diye ses geldi. Ve gözümün önünden gümüşi siyah bir şey geçti ve giderek netleşip uzun, parlak bir şeye –güzel diyebileceğim– bir şeye dönüştü.

Sonunda, ancak o darbe geldiğinde gördüğüm şeyin bir bıçak olduğunu anladım. Sesim çıkmadı. Çığlık atmamı istiyordu, ama bağırarak gücüm kalmamıştı.

İkinci bıçak darbesi sol koluma geldi, biraz acıdı, ama acıdan çok buz gibi tenime yayılan tuhaf bir sıcaklık hissettim.

Sonra yine, bir daha, bir daha saptırken burnunu çektiğini duydum, ağlıyor muydu ne? Kendimi zorlayıp tekrar gözümü açarken, bir yandan da yüzüne odaklanmaya çalışıyordum. Beni böyle öldürecekti işte. Niye boğazımı kesip kurtulmuyordu? Bileklerimi? Bir çırpıda işimi bitirirdi. Ama böyle değil.

Ona karşı koymaya çalışmadım. Battaniyeyi üzerimden çekip bıçağı bacaklarıma saplarken, “Tanrım,” dediğini duydum. Durduğunu fark etmedim bile, ama sanırım bir noktada vazgeçmiş olmalıydı.

Orada öylece yatarken yaraların, küçük olanların, açıldığını hissettim. O kadar kanamadan geriye ne kaldıysa, kollarımla bacaklarımdan sızıyordu. Altımdaki halı bambaşka bir renge bürünmüş, o soluk griden eser kalmamıştı.

8 Nisan 2008 Salı

Sonunda Caroline’le mülakatlara başladık. Yeni dağıtım tesisinde depo teknisyeni olarak çalışacak kişileri seçecektik. Dünkü görüşmeler iyi geçmişti, bugün de her şey yolundaydı, ta ki Caroline saat on gibi aşağıya inip bir sonraki adayı getirene kadar.

Başvuru formunu gözden geçiriyordum –Mike Newell, otuz yedi yaşında, depoculukta biraz deneyimli, fakat açık, anlaşılır bir ifade, üzerinde düşünülmüş, doyurucu cevaplar; çöpe atmak zorunda kaldığımız birçok formdan daha iyiydi. Çocuğu yoktu, Londra’nın güneyinde oturuyordu, ilgi alanlarının dünya tarihi ve elektronik olduğunu belirtmişti. Onu mülâkata çağırmamızın sebebi, bir soruya cevaben yazdığı cümleydi. “Lewis Pharma’daki bu görevi başarıyla yerine getireceğinizi düşünüyorsanız, nedenini açıklar mısınız? –Depoculuk alanında deneyimim sınırlı olmasına rağmen, işi öğrenmek için şevkle ve azimle çalışacağıma, bu organizasyonda

tam bir bağıllık içinde yer alacağıma inanıyorum.” Şevk, bağıllık, azim; fazlası da fena olmazdı hani.

Görüşme odasının kapısı açılırken Caroline’in ona bir şeyler söylediğini duydum ve yüzüme o içten tebessümü yerleştirip o günkü beşinci adayımızı karşılamaya hazırlandım.

Kalbim duracak gibi oldu.

Gelen Lee’ydi.

İçten bir gülümsemeyle elimi sıktı, Caroline de ona oturup rahatına bakmasını söyledi. Tüm bunlar olurken yüzümün kanı çekilmiş, ağzım kupkuru, orada öylece dikilip durdum.

Hayal mi görüyordum? Buradaydı işte; takım elbise giymiş, yüzünde huzurlu, samimi bir gülümsemeyle bana şöyle bir bakıp başını çevirmişti. Tam bir kayıtsızlık içinde, beni tanımamış gibi davranıyordu. Asıl adı Lee Brightman değil de Mike Newell’miş gibi.

Fırlayıp kapıya doğru koşmayı düşündüm. Kusmak üzereydim galiba. Sonra buradaki tavrını, tamamen normal davrandığını düşündüm. Hepten kafayı yemiştim herhalde. Bir tür halüsinasyon falan mıydı yoksa?

“Evet, Bay Newell,” dedi Caroline canlı bir sesle, “şimdi organizasyon ve görev hakkında biraz bilgi vermek istiyorum, sonra sizi daha iyi tanımak için birkaç sorumuz olacak. Eğer bize sormak istediğiniz şeyler varsa, o zaman cevaplayabiliriz. Sizce uygun mu?”

“Evet, tabii.” Lee’nin sesiydi, ama farklı bir aksanla –İskoç mu? Kuzeyli gibi, işte, her neyse- konuşuyordu.

O muydu?

Caroline, Lewis Pharma ve mevcut genişleme süreciyle ilgili açıklamaları yaparken, dehşetten ağızım açık bir halde onu izliyordum. Saçları daha koyu ve daha kısaydı; yüzü daha solgun –eh, bu anlaşılır bir şeydi– biraz yaşlanmış, gözlerinin etrafında ilk kırışıklar belirmeye başlamıştı. Bu da mantıklıydı. Caroline’i pürdikkat izliyor, doğru zamanda başını sallıyordu; anlatılanları hemen kavırıyor gibi bir hali vardı. Ayrıca onu ilk kez takım elbiseyle görüyordum –üzerine tam oturmamıştı, birinden ödünç almış gibi duruyordu. Lee’yi farklı kıyafetler içinde hayal bile edemezdim. Tabii gizli görev için kılık değiştirdiği durumlar hariç; öyle durumlarda ter içinde uyanmış gibi kokan o pis şeyleri giyerdi.

Bir an içime bir şüphe düştü.

Onu görmeyeli yaklaşık üç yıl olmuştu. En son sanık koltuğunda şahitleri dinlerken görmüştüm. Orada bulunma nedenim kararın açıklanması değildi tabii. Davanın sonuçlanmasına üç gün kala, ikinci kez hastaneye yatmışım. O hapsi boylarken, bana da yüksek dozda sakinleştirici vermişler ve nerdeyse günün tamamını duvardaki bir lekeye bakarak geçirmiştim.

Hafızamı yoklayıp yüzünün o zamanki halini hatırlamaya çalıştım. Karmaşık bir görüntü geldi. Onu aklıma getirmemek için çok uğraşmışım. Kâbuslarla dolu gecelerde, sokakta, markette onu görür gibi olduğum anlarda bile, artık yüzü olmayan birine dönüşmüştü.

O muydu?

Caroline konuşmasını bitirmek üzereydi ve sıra bana geliyordu. Artık her an başlayabilirdim.

Hiç aklımda yokken, birden derin nefeslere başladığımı fark ettim. Yavaşça içime çekip bırakırken, her nefeste biraz daha sakinleşiyor, panikle baş etmek için çabalıyordum, çünkü buna mecburdum. Şu an hangi seviyedeydim acaba? En az altmış, belki de yetmiş. Burada dağılıp gidemezdim. Bu işe fena halde ihtiyacım vardı. Bana bir şans tanımışlardı, kaçıp gitmesine izin veremezdim. Korkunun azalmasını bekledim. Uzun süreceğe benziyordu. Böyle idare etmek zorundaydım.

“Pekâlâ,” derken bir tür otomatik pilota bağladığımı fark ettim, “Bay Newell.”

Karşıdan bana bakıp gülümsedi. O gözler –onun gözleri değil. Çok daha koyu. O değil, olamaz. Daha önce defalarca yaptığım gibi, yine hayal gücüm devreye girmişti.

“Bize son işinizden biraz bahseder misiniz? Neden ayrılma kararı aldınız?”

Onu dinliyordum, ama hiçbirisi aklıma girmiyordu. Caroline’in kaleminin cızırtısından not aldığını anladım, bu iyi bir şeydi, çünkü söylediklerinin tek kelimesini bile hatırlamayacaktım. Son birkaç yıldır yurtdışında çalıştığını, İspanya’da bir bar işlettiğini falan anlatıyordu. Arkadaşına yardım ediyormuş. Tabii referanslarını kontrol edecektik, ama eğer Lee’yse böyle bir şeyi çok rahat halleder, sahte bir referans uydurabilirdi.

Tüm bedenimi kaplayan o dehşet duygusundan –beni döven, ırzıma geçen, ölmek üzereyken son anda elinden kurtulduğum adamın karşısında oturuyor olmak dehşet vericiydi– uzaklaşıyordum. Bana meslek hayatını, ordudaki görevini tamamladıktan sonra farklı işlerde çalıştığını anlatıyor –tabii bunu da kontrol edebilirdik, değil mi? Kayıtları

olmalıydı- ve adının Mike Newell olduğunu, çocukluğunun Northumberland'da geçtiğini söylüyordu, fakat çalışma hayatının büyük bir bölümü İskoçya'da geçmişti. Lancaster'dan bahsetmedi. Darp ve tecavüzle suçlanıp hüküm giydiğinden, üç yıl hapse mahkûm olduğundan da.

Caroline tekrar devreye girip bize sorusu varsa şimdi sorabileceğini söyledi.

“Acaba,” dedi, nereye ait olduğunu çıkaramadığım tuhaf, karışık bir aksanla, “ideal adayınızda aradığınız ve bugün size sunamadığım herhangi bir şey var mı?”

Caroline karşıdan bana bakarken, muzip muzip gülümsediğini çaktırmamaya çalışıyordu. “Cathy? Buna sen cevap verebilir misin?”

Bugüne dek mülâkatlara gelenlerden duyduğum en güzel sorulardan biriydi. “Tabii,” dedim sesimi sabit tutmaya çalışarak, “depoculuk deneyimizin olmasını tercih ederdik, ama zorunlu değil. Son birkaç gün içinde çok güçlü adaylarla görüştük ve yarın öğlene kadar uygun pozisyonlarla ilgili bir karara varmayı umuyoruz.”

Bana bakıp gülümsedi. Dişleri onunkilerden daha farklıydı – daha beyaz? Tekrar bakınca, gerçekten çok farklı geldi. Sadece gözleri değil. Dişleri, saç –cüssesi; Lee kesinlikle ondan daha kaslıydı. Üzerinden dökülen o takımla bile, eskiden olsa pazıları giydiği her şeyin kollarını doldururdu. Tüm bu farklılıklar, az da olsa, beni rahatsız etmişti.

“Geldiğiniz için teşekkürler Bay Newell,” deyip elimi uzattım. Terlemeyen bir el; sıkı, içten –işe almak isteyeceğiniz biri için kusursuz bir tokalaşma.

Caroline onu aşıya indirip beni odada yalnız bıraktığında, kafama bir sürü şey üşüştü. O muydu? Başvuru formunu taradım –büyük harflerle muntazam bir elyazısı– onunkine benzemiyordu, ama formu birine doldurtmuş olabilirdi, aman canım, bunun hiçbir anlamı yoktu. Lens takmış olabilirdi. Dişlerini yaptırmıştı belki. İçerideyken gidip bir yerlerde çalışması mümkün değildi. En son yaptığı işe gelince, İspanya’da bir barda iki yıl, öyle mi? Orada arkadaşları vardı; kimi arasa ona referansa verirdi, bizim de ruhumuz duymazdı.

Dışarıdan ayak sesleri geldi. Caroline sıradaki adayı getiriyordu. Yüzüme malum gülümsemeyi oturtup karşılamaya hazırlandım. Bu arada ağrıların en şiddetlisi de şakağımın arkasında bir yere bıçağını saplamaya hazırlanıyordu.

Mülâkat biter bitmez Caroline’e gidip bir içecek ve ağrı kesici alacağımı söyledim. Şimdi bir mola verip akşama kadar üç görüşme daha yapacaktık.

Caroline’in aklı hâlâ Mike Newell’daydı.

“Bugünün en iyisi olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim, ya sen? Daha önce bu tür bir işte çalışmasa bile, hem zeki hem de öğrenmeye hevesli olduğu belli, değil mi? Ve sondaki o soru –gelecek sefer iş başvurumda kullanmak için bir kenara yazıyorum. Dahiyane bir cevap verdin, doğrusu ne söyleyeceğimi bilemedim. Profesyonelliğe sığmaz biliyorum, ama ne hoş adamdı Tanrım, değil mi? Çok da çekici...”

“Birazdan görüşürüz, tamam mı?” Cevap olarak sadece bunu diyebildim ve çekmecedен çantamı kapıp çıktım.

Binanın arka kapısına gelince, çantamdan telefonumu ve DS Holland'ın numaraların hâlâ silinmediği o kâğıt parçasını çıkardım.

Cebi kapalıydı, ben de diğer numarayı denedim. "Toplum Koruma, ben DC Lloyd, size nasıl yardım edebilirim?"

"Ee... merhaba. Sam Hollands'la görüşmek istiyordum."

"DS Hollands şu an bir toplantıda. Ben yardımcı olsam?"

"Evet, evet. Birinin yardımına ihtiyacım var." Aman Tanrım, tüm bunlar birkaç cümlede nasıl anlatılırdı? Birine durumun ne kadar acil olduğunu -tam bir kaçık olduğumu düşünmesine sebep olmadan- nasıl söyleyecektim?

"Alo? Şu an tehlikede misiniz?"

"Hayır, sanmıyorum." Ağlamak üzere olduğumu hissediyordum. Lütfen, dedim içimden, bana nazik davranma, kalıdırabileceğimi sanmıyorum.

"Adınız nedir?"

"Cathy. Cathy Bailey. Dört yıl önce Lee Brightman tarafından saldırıya uğradım. Üç yıl içerde yattı ve Noel'de tahliye olduğunu öğrendim. O zaman Lancaster'daydım."

"Tamam."

"DS Hollands bana hapisten çıktığını söyledi. Birkaç gün önce onu burada, Londra'da gördüğümü sandım ve DS Hollands'la konuştum. O da kontrol etmeleri için Lancaster'la temasa geçti. Hâlâ oradaymış."

"Ve onu tekrar gördünüz, öyle mi?"

"Ben personel müdürüyüm ve sanırım az önce onunla bir iş görüşmesi yaptım. Çalıştığım şirketteki bir pozisyon için."

“Sizce...”

“Farklı görünüyordu, ama çok değil. Adının Mike Newell olduğunu söyledi, ama ona o kadar benziyordu ki aynı ses, her şeyi aynı gibi. Acaba Lancaster’den birileri gidip kontrol edebilir mi, hemen şimdi? Çünkü buradan yaklaşık yarım saat önce ayrıldı. Eğer oysa Lancaster’da bulunması imkânsız.”

“Sizde bir mahkeme kararı, yasaklama emri gibi bir şey var mı?”

“Hayır.”

“Sizinle temas kurmama şartıyla tahliye edilmiş olabilir mi?”

“Sanmıyorum.”

“Peki. Ama başka biri olduğunu iddia ediyor diyorsunuz.”

“Evet... başvuru formunu doldurup kapsamlı bir iş geçmiş var gibi göstermiş, ama hepsini uydurmuş olabilir. Yani bu forma son birkaç yıl İspanya’da çalıştığını yazmış.”

Uzun bir sessizlik oldu. Saatime baktım... beş dakika daha, sonra yavaş yavaş görüşme odasına dönmemiz gerekiyordu.

“Sizi herhangi bir şeyle tehdit etti mi?”

“Nasıl yani, görüşme sırasında mı? Hayır.”

“Sizi tanıdığına ya da iddia ettiği kişi olmadığına dair bir işaret verdi mi?”

“Hayır, o kimlikle uyumlu davranışlar içindeydi.”

“Ama o olduğuna eminsiniz, değil mi?”

Bu soruyu geçiştirmeye çalıştım. “Bunu hep yapardı. Hiç beklemediğim bir anda karşıma çıkıp beni korkutmaktan zevk alıyordu. Dışarıda alışveriş yaparken beni izler, uzun sürdüğünü düşünürse eve döndüğümde beni döverdi. Böyle

dalaverelere bayılır. İşyerime gelip başka biriymiş gibi davranmak da hoşuna gidecektir, biliyorum. Sırf tepkimi görmek için bunu yapar.”

Uzun bir sessizlik daha. Not mu alıyordu?

“Peki. Sizi bu numaradan arayabilir miyim?”

“Mülâkatlar beşe kadar devam edecek, ama sesli mesaj atabilirsiniz.”

“Bu işi bana bırakın, size geri döneceğim.”

Koşarak binaya girdim ve kendimi kadınlar tuvaletine attım. Elimi yıkarken, aynaya bir göz attım. Düşündüğümünden çok daha sakın görünüyordum. Saçlarım uzayınca kısacık kestirmiştim, şimdi çene hizasında hafifçe kıvrılıyordu. Solgun, birazcık da yorgun görünüyordum; koyu mürdüm ceketim tenime hafif yeşilimsi bir ton katmıştı, ama bir parça pudranın anında düzeltemeyeceği bir şey yoktu.

Caroline görüşme odasına gelmişti bile. “Üçüncü tura hazır mıyız?”

“Kesinlikle.”

“Sen iyi misin?” Endişeli görünüyordu; tuhaf davranmaya başladığımı yeni fark etmiş gibiydi.

“Ha, iyiyim. Başım çatlıyor... tümüyle bu işe yoğunlaşmaktan.”

“Ya,” dedi. “Şu son adayı getirdiğimde –Newell’ı– hortlak görmüş gibi oldun. Düşüp bayılacaksın sandım.”

Gidip getirme sırası bendeydi. Onu rahatlatmasını umduğum ısıltılı bir gülücük gönderip sıradaki adayı almak için aşağıya indim.

Son görüşme de bitince, Caroline'le kısa bir mola verdik. Birazdan adayları konuşmak üzere tekrar bir araya gelecek, kimi işe alıp kimi geri çevireceğimize karar verecektik.

Biraz temiz hava almak için dışarı çıktığımda başım hâlâ zonkluyordu. Aldığım haplar hiç fayda etmemişti. Telefonu görüşmeye açıp bıraktım, az sonra gelen bip sesi yeni bir mesajım olduğunu haber verdi. Hemen sesli mesaj numarasını tuşladım.

Evet, bu mesaj Cathy Bailey için. Ben Sandra Lloyd, Camden PPU'dan arıyorum. Lancaster'la temasa geçtiğimi haber vermek istedim. Bay Brightman'ı araştırmak için birini gönderecekler. Henüz geri dönmediler, ama cevap alır almaz sana bildiririm. Peki, şimdilik hoşça kal.

Boşuna uğraşıyorlardı, onlar yerini tespit edene kadar geçen zaman, Lancaster'a dönmesine yeter de artardı bile.

Otoparkta turlayıp güneşin tadını çıkarırken, bir yandan da Stuart'ın işten kaçta döneceğini merak ediyordum. Tam o sırada telefonum çaldı. "Alo?"

"Cathy? Ben DC Lloyd. Mesajımı aldın mı?"

"Evet, teşekkür ederim. Yeni bir haber aldınız mı?"

"Az önce Lancaster'dan aradılar. Ev adresini kontrol etmeye gitmişler, ama kimse yokmuş. Fakat konuştuğum kadın onu dün gördüğünü söyledi. Londra'ya gitmeyi planladığından hiç bahsetmemiş. Gördüğün kişinin o olduğundan emin misin?"

Buna nasıl cevap verebilirdim? Hayır, emin olamadım, ama deli de değilim. Hayal falan görmüyordum.

“Yüzde yüz emin değilim, hayır.”

Bence bu pek mümkün görünmüyor, sonuçta Londra’da olduğunu bilmiyor, değil mi? Nerde çalıştığını da.”

“Umarım bilmiyordur.”

“Asıl sorun, şartlı tahliye edilmemiş. Bu da şu anlama geliyor; teknik olarak polis gözetimi olmadan dilediği yere gitmekte serbest. Lancaster’daki arkadaşlarım zaman zaman gidip onu kontrol edebilirler, ama sürekli taciz etmeleri doğru değil, tabii bunu gerektirecek bir şey yapmadıysa.”

“Neredeyse beni öldürecekti.” Kendi sesim çok uzaklardan geliyor gibiydi.

Sandra Lloyd’un ses tonu, genelde sempatik biri olduğu izlenimi veriyordu. “Evet, ama bu uzun zaman önceydi. Muhtemelen geçmişini geride bırakıp kendi yoluna devam etti. Şimdi Lancaster’ın gözü onun üstünde olacaktır, bunun için ellerinden geleni yaparlar, sakın endişelenme.”

“Olur,” dedim ama ikna olmamıştım. “Teşekkür ederim.”

Şaşırmadım da. Geçen sefer bana inanmamışlardı; şimdi de inanmaları için bir sebep yoktu.

O değilse ve gerçekten halüsinasyon görüyorsam, o zaman iyileşene kadar bununla idare etmeyi öğrenmem gerekecekti. Eğer oysa, uslu uslu Lancaster’a dönmediğini tek başıma kanıtlamam mümkün değildi.

Kartlarını açmaya karar verdiği anı bekleyip onun oyununu oynamaya hazır olmam gerekiyordu.

Ofise döndüğümde Caroline ceketini giymiş, beni bekliyordu.

“Hadi,” dedi, “çıkıyoruz.”

“Öyle mi?” Başımdaki ağrı odaklanmamı zorlaştırıyordu.

“Evet. Buradan kurtulmamız lazım, hadi.”

Ana kapıdan çıkıp köşeyi döndük ve otopark girişinin hemen yanındaki bara girdik. İçerisi kalabalıktı, ofis çalışanları bir şeyler içmeye gelmişti, ama arka tarafta mutfağa yakın bir masa bulmayı başardık. Burası karanlıktı.

Caroline içkilerimizi masaya bıraktı. “Çok bitkin görünüyorsun,” dedi.

Güldüm. “Sağ ol be.”

“Cidden, sorun nedir?”

Yüzüne baktım. Stuart dışında Londra’daki tek arkadaşım oydu.

“Uzun hikâye.”

“Benim zamanım var.”

Derin bir nefes aldım. Çok zordu. Bu hikâyeyi anlatmak hiç kolay olmamıştı. Ağlamak üzereydim, yorgundum, tükenmiştim, ama hepsiyle mücadele ettim. Kendimi bırakmayacaktım, burası yeri değildi.

“Dört yıl önce, birlikte olduğum adam bana saldırdı; neredeyse öldürecekti beni. Tutuklandı ve uzun bir soruşturmadan sonra davası görüldü ve üç yıl hapis cezası aldı.”

“Aman Tanrım,” dedi. “Ah canım, çok üzüldüm. Yazık sana.”

“Londra’ya taşındım, çünkü yakında serbest kalıp peşime düşeceğini biliyordum. O yüzden buradayım.”

“Bunlar daha önce yaşadığın yerde mi oldu? Lancaster’dı, değil mi?”

“Evet. Hapisten çıktığında uzakta olmak istiyordum. Beni aramaya gelirse diye.”

Caroline telaşlanmış gibiydi.

“Gelecek mi sence?”

Cevap vermeden iyice düşündüm. Bu dehşet verici gerçeği süsleyip püslemenin bir yolu yoktu. “Evet, sanırım gelecek.”

Caroline oflayarak devam etti. “O halde... yakında çıkıyor olsa gerek.”

“Çıktı bile. Noel’de tahliye oldu.”

“Aman Tanrım. Böyle solgun görünmen hiç şaşırtıcı değil. Çok korkmuş olmalısın.”

Başımı salladım. İçimden ağlamak geliyordu yine, ama ne işe yarardı ki? Tek istediğim eve gidip Stuart’la olmaktı.

“Şu adam. Bay Newell.”

“Evet?”

“Ona benziyordu. O sandım. Tuhaf görünmemin nedeni buydu. Hortlak görmüş gibisin, dedin ya... aynen öyle oldu.”

Ona baktım; içtenliği, anaç tavırları, tam bir profesyonelin elinden çıkma parlak kızıl saçları ve zarif gri tayyörüyle etkileyiciydi. Gözleri yaşla dolmuştu. “Zavallım benim.”

Bana sarıldı ve düşündüğümünden daha uzun süre öylece kaldı. Ağlamak üzereydim, ama gözyaşlarımı yalnız olduğum ana saklayacaktım.

“Niye daha önce anlatmadın?” dedi usulca. Bu bir sitem değildi, yardım etmek istiyordu.

“İnsanlara güvenme konusunda sorunlarım var,” dedim.

Niyahet eve döndüğümde, kendimi kapıyı yoklarken buldum, hem de iki kez. Sürgülenmemiştii; sınısıkı kapalıydı, daire de gayet iyi görünüyordu, ama belli ki değildi. Tekrar adama-kıllı kontrol etmem gerekecekti. OKB yüzünden değil. Kendimi korumak için.

İşimi bitirip ısıtıcıyı fişe takarken cebim çaldı. Stuart olabileceğini düşündüm, ama önceden kaydettiğim numarada “HOLLANDS” yazıyordu.

“Alo?”

“Cathy? Ben Sam Hollands, Camden PPU’dan.”

“Evet, tanıdım. Merhaba.”

“Bugün meslektaşımlla konuşmuşsun?”

“Evet, doğu. Çok yardımcı oldu. Başka haber aldınız mı?”

Hattın diğer ucundan kâğıt hışırtıları geldi. “Lancaster’dan aradılar. Yaklaşık on beş dakika önce oraya Bay Brightman’ın elimizdeki adresine bir daha uğramışlar. Tam kapıyı çalarlarken o da eve geliyormuş.”

Kafamdan hızlı bir hesap yaptım; mülâkat bir buçuk-taydı, ikiye doğru da bitmişti. Trene atlayıp rötarsız gittiyse, polis kapıya geldiği sırada Lancaster’a dönüp kıtı kıtına yetmişmiş olabilirdi.

Ama içimden bir ses bunun zayıf bir ihtimal olduğunu söylüyordu.

“Ne giydiğini söylememişlerdir herhalde.”

“Hayır, söylemediler. DC Lloyd mülâkat için oraya gelmiş dedi, doğru mu?”

Birden gülümsediğimi fark ettim. Bana inanıyordu, gerçekten inanıyordu. “Evet. O olduğunu sandım, ama üç yıldır onu görmüyordum. Kilo vermiş gibiydi. Ama sonra, vermesi normal, değil mi?”

“Ve sizi tanımış gibi davranmadı.”

“Hayır. Mülâkata gelmiş başka biri gibiydi; biraz gergin, biraz hevesli. Ama o zaman da rol yapmayı çok iyi becerirdi. Hiç unutmuyorum, beni hırpalarken sürekli bir işi vardı.”

Zaten biliyordur diye, ne iş yaptığını söylemedim.

“Şu an neredesin?”

“Evdeyim. Sorun yok, gayet iyi hissediyorum. Teşekkürler. Bana inandığınız için teşekkür ederim.”

“Canını sıkma. Bak... yardıma ihtiyacın olursa yine ara, tamam mı?”

“Olur. Ararım.”

“Bir şey daha. Şifreli bir sözcük bul; oraya gelirse, zorda kalırsan şüphe çekmeden söyleyebileceğin bir şey.”

“Ee... nasıl, şimdi mi?”

“Evet. Masum bir sözcük. ‘Paskalya’ya ne dersin?”

“‘Paskalya’ mı?”

“Evet. Seninle konuşurken başın dertteyse, bana Paskalya’nın nasıl geçtiğini sor. İşyerinden bir arkadaşınmışım gibi davran. Tamam mı?”

“Tamam.”

“Eminim, buna ihtiyacın olmayacak. Ama tedbir olarak sistemde ev adresine bir işaret koydum. Eğer ararsan, tüm aramalar acil durum olarak değerlendirilecek. Bu sistemde üç ay kalır, sonra eğer aramamışsan kendiliğinden sistemden çıkar. Sohbet etmek istersen ya da tavsiyeye ihtiyacın olursa, beni cepten ara.”

“Peki. Teşekkürler dedektif. Harikaydınız.”

“Sam, bana Sam de. Numaramı telefonuna ‘Sam’ olarak kaydet ki ihtiyacın olunca arayabilesin.”

Durakladım. “Sizce tehlikede miyim?”

“Hazırlıklı olmak her zaman iyidir. Eğer Lancashire’da halinden memnun kendi işine bakıyorsa ve seni ziyaret etmek gibi bir niyeti yoksa, bir şey kaybetmiş olmayız, değil mi?”

Görüşmemiz bitince gidip çayımı yaptım, doğru rengi alana kadar süt ekledim.

Ne yapacağımı düşünürken yarım saat geçti, hatta daha fazla, ama sonunda bir karara vardım.

Eve getirdiğim laptobu açtım, görüşmek için seçilen tüm adayların sayfası ekrandaydı ve aşağıya doğru tarayıp sonunda ismini buldum. Mike Newell. Herne Hill’de bir adres. Bir de telefon numarası.

Bir an tereddüt edip Stuart’ı beklesem mi diye düşündüm. Niyetim Bay Newell’la konuşmak değildi. Sadece sesini duymak istiyordum. O sesi tekrar duyarsam anlardım. Emin olurdum. Ve tabii eğer Lancaster’daysa, aynı anda Herne Hill’deki telefona cevap veremezdi.

O sesi duyunca tam bir şok yaşadığımı söylememe gerek yok; sonra bir anda uyandım, aslında bunu başından beri bekliyordum.

“Alo?” Bir kadın sesi, çok tanıdık bir ses. O tek sözcük bana bilmek istediğim her şeyi söyledi.

Durup düşündüm; sessizlik uzun sürünce, “Alo? Alo, kim-siniz?” dedi.

Sonunda konuşabildim. “Ne yapıyorsun?”

Şimdi duraklama sırası ondaydı. Telefondaki o kibar ses –güneybatı ve Roedean karışımı bir aksan– birden değişti. “Ne mi yapıyorum, bu ne demek oluyor şimdi?”

Sesim istediğim gibi çıkıyor muydu? Kendinden emin? “Onunla konuştuğunda, orada olmadığını biliyorum, artık ondan korkmadığımı söyleyebilirsin.”

Telefonu kapattım. İhanete uğramıştım, bir kez daha.

9 Nisan 2008 Çarşamba

Bu aralar abes derecede erken bir saatte uyanık olmak çok keyifliydi. Uyanıp güneşin doğuşunu, gökyüzünde o vaatlerle dolu pembeliği görmek, cıvıldaşan kuşları dinlemek hoşuma gidiyordu.

Yanımda, kendi evinde, kendi yatağında mışıl mışıl uyan Stuart’a baktım.

Harika görünüyordu. Yüzünde huzurlu bir ifade, günün ilk ışıkları solgun tenine sert gölgeler düşürmüş, o güzel gözleri

kapalı. Şimdi onu uyandırksam, sırf gözlerini açıp bana bakışını görmek için uyandırksam, ne derdi acaba? Eli -o güçlü eli, kıvrak ve becerikli parmakları, beni tahrik etmekte gide-rek ustalaşan parmakları- az önce kalktığım yerdeki boşluğa uzanmıştı.

Dün gece eve gelip orada olduğumu görünce şaşırdı. Elimi tuttu ve konuşmama, bir şey yapmama fırsat vermeden beni yatak odasına götürdü. Üzerimdekileri tek tek çıkarırken, ne zaman ağzımı açıp bir şey söylemeye kalksam bir öpücükle beni susturdu –en sonunda onu ne kadar özlediğimi, deli gibi arzuladığımı fark ettim.

Daha sonra, yorgana dolanmış bir halde yan yana yatar-ken, salonda açık pencerelerden gelen esinti çıplak tenimizi yalayıp geçiyor ve tüylerimiz diken diken oluyordu.

“Bugün kötü bir şey mi oldu?” dedi doğrudan.

Nerden anlamıştı?

Hemen cevap vermedim. Öyle bir anlatmalıyım ki bana inansın, dedim içimden. Bunu nasıl yapacaktım?

“Hani sana Sylvia’dan bahsetmiştim, hatırladın mı?”

“Otobüste gördüğün o kadın mı? Hatırlıyorum.”

Ayağa kalktım ve Stuart’ın yatak odasının hemen dışında yere attığı gömleğine sarındım. Onun kokusu, tıraş losyonu, ter kokusu sinmişti. Mutfığa gittim, buzdolabından bir şişe beyaz şarap alıp döndüm. Neyse ki çevirince açılan kapak-lardandı –nereden bir tirbuşon bulurum, bilmiyordum. Yatak odasına gidip pencerenin kanatlarını aşağı indirdim; hava se-rinlemeye başlamıştı.

Stuart gözlerinde yorgun bir ifadeyle yatakta oturuyordu. Şişeyi görünce gülümsedi. “Benimle tanışana kadar ağzına içki koymuyordun,” dedi.

“Biliyorum... müthiş, değil mi?”

Şişeden sırayla birer fırt çıktık. Buz gibiydi.

Saatlerdir -bilseniz dehşete düşerdiniz– işteydi ve istediği uyumaktı, biliyorum, ama yine de sonsuz bir sabırla konuya girmemi bekliyordu.

“Polise ifade verdi. Onlara delirme emareleri gösterdiğimi söyledi. ‘Lee onda takıntı haline geldi, başka kadınlarla ilişkisi olduğunu düşünüyor’ dedi. İş uzayıp eve geç gelirse çılgına dönüyormuşum. İfadesinde kendimi jilette doğradığımı da eklemişti.”

Yüzüme bakıp devam etmemi bekledi.

“Asla, bir kere bile kendime zarar vermedim. Tüm olanlardan sonra kendimden iğrendim, ama kesinlikle öyle bir şey yapmadım. Ne önce ne de sonra. Bu yenilgiyi kabullenmek olurdu. Pes etmek gibi olurdu.”

“Anlamıyorum.. Neden böyle bir şey yapsın ki?” Şişeden büyük bir yudum alıp bana verdi.

Alkol damarlarıma yayılırken yanaklarımın ısındığını hissettim. “Onunla yatıyordu, sanırım.”

Şişeyi elimden alıp yavaşça komodinin üstüne bıraktı. “Mahkeme sürecinde neler olduğundan hiç bahsetmedin,” dedi.

“Evet. O saldırı olayından daha beterdi, birçok yönden.”

“Öyle olduğunu tahmin ediyorum.”

“Dava sonuçlanana kadar dayanamadım. Sanırım üçüncü günüydü; duruşmaya gidemedim, ertesi gün beni hastaneye yatırdılar. Ama sonrasında öğrendiğime göre, bir iç soruşturma yürütmüşler ve ağır yaralama suçundan yargılanmasına karar verilmiş. Adaleti yanıltma gibi bir şeyden bahsettiler, çünkü ilk sorguya çekildiğinde bir konuda yalan söylediği kanıtlanmış.”

“Ama seni öldürmeye çalıştığı kesin, değil mi? Cinayete teşebbüsten hüküm giymedi mi?”

“Lee polis dedektifti. Yaklaşık dört yıldır gizli operasyonları yürütüyordu. Öncesinde istihbarat biriminde çalışmış, gizli görevlerde teknik destek sağlıyormuş. Ondan da önce asker-deymiş, ama nerde ne yaptığından bana hiç bahsetmedi. Sicilinde tek bir leke dahi yoktu. Onlara anlattıklarımı sorunca tümüyle farklı bir hikâye uydurdu; tam tersi benim onu takip ettiğimi, hayatını zorlaştırdığımı söyledi. Beni daha önce rapor etmesi gerekirmiş, ama acıdığı için yapmamış falan filan.”

Stuart başını ağır ağır iki yana salladı. “Bu... peki ama yaraların?”

Omuz silktim. “Çoğunu o gittikten sonra kendi kendime yaptığımı söyledi. İkimizin de güvenliği için beni zorla orada tuttuğunu kabul etti. Yaklaşımının yanlış olduğunu da. Ama bunu yapmasının tek bir nedeni varmış, beni gerçekten önemsiyor, yaptıklarım yüzünden başımın derde girdiğini görmek istemiyormuş. Bana kafa atmaya çalışırken burnunu kırmış olmalı, dedi. Pek iyi bir açıklama değildi, ama amacı insanların içlerine şüphe düşürmekti.”

“Sylvia da ona arka çıktı, değil mi?”

“Kesinlikle. Beni ifadeye vermeye çağıracaklardı, ama hastaneyi boylayınca gerçekleri öğrenemediler. Olayları benim ağızımdan hiç dinlemediler.”

“Öyle olsa bile... tıbbi açıdan tanıklık eden biri yok muydu?”

“Sadece o sevimli psikiyatr, gelip ifade veremediğimi çünkü kendi güvenliğim için beni zorla götürdüklerini söyledi onlara. Kapatıldığım koğuşta kriz geçirdiğimi de.”

“Ama fiziksel anlamda, ruhsal değil. Tanrı aşkına, yaralıydın sen...”

“Beni hastaneye ilk götürdüklerinde kırk iki kiloydum. Kollarımda, bacaklarımda, gövdemde yüz yirmiden fazla kesik vardı; hem bu yüzden hem de düşük çoktan başladığı için iki litre kan kaybetmiş olabileceğime karar verdiler.”

Gözlerini bir an bile benden ayırmadan başını sallamaya devam etti. “Onları kendi kendine yaptığını nasıl düşünebilirler?”

Omuz silktim. “Bıçakla işi bitince, üzerine silip elime tutuşturdu. Kesiklerin hiçbirisi, kendi başıma ulaşamayacağım yerlerde değildi. Sonunda, sadece birkaçının onun yüzünden olduğunu itiraf etti; kolumu tuttuğu yerdeki çürükler, bir de yüzümdekiler, onu da ben bıçakla üzerine gelince kendini korumak için yapmış. Ha, bir de onun tabiriyle “haşin bir sevişme” yaşandığını kabul etti; o sırada çılgına dönüp ona saldırmaya başladığımı söyledi.”

“Ama tıp bilgisi olan biri o kesikleri senin yapmadığını hemen anlar. Kimse kendine bu şekilde zarar vermez. Kimse yapmaz.”

Uzanıp yanından şişeyi aldım, yatakta bağdaş kurup oturdum ve bir fırt çektim. Bu iş sandığımdan daha zor gidiyordu.

“Kulağa saçma geldiğini biliyorum. Bunları kafamda defalarca tekrarlayıp durdum –haksızlık, bunu bana nasıl yapabilirler, dedim. Ama faydası olmuyor. İnsan kendini kaybedince, demişti benim sözlerime karşılık. Orada, üzerinde şık bir takım elbise, kendi rahat ortamında –kanunu uygulayanların arasında- onların diliyle konuşuyor, onlara her şeyin ters gittiğini, fakat hep iyi niyetli yaklaştığını ve çok üzgün olduğunu söylüyordu. Bense güvenli bir yere kapatılmış, kriz geçiriyordum. Kime inanacaklardı? Hayret, bir de aleyhine daha açtılar. Madalya takıp göndermemeleri de çok şaşırtıcı.”

Yarım şişe şarabın verdiği o tatlı sarhoşluğa rağmen, devamını dinleyecek halde olmadığını hemen anladım. O bakışı, daha önce Caroline’in gözlerinde de görmüştüm. İnanmayan bir bakış değildi, Tanrı’ya şükür. Sadece... dehşet doluydu.

Şimdilik bu kadar yeterdi. Kalanını anlatamayacağımı biliyordum. Bugün Lee’yi gördüğümü söyleyemezdim. Tüm bunlar ona fazla gelmeye başlamıştı; her gün işte gördüğü kâbuslar şimdi evdeki hayatına da sızıyor gibiydi.

Şişeyi yerine koyup, “Bak Stuart,” dedim, “daha iyiyim. Yüzüme bak.”

Baktı.

Yarı karanlıkta bile, yara izlerinin hepsi, harap olmuş deriler net olarak görünüyordu.

“Artık hiçbir yerim kanamıyor. Canım da acımıyor. Hepsi geçti, tamam mı? Yaşananları değiştiremeyiz, ama şimdiden

sonra olacakları değiştirebiliriz. Bana çok şey öğrettin, iyi-
leşme konusunda. Bundan sonra sadece iyi şeyler olacak.”

Elini uzattı ve parmakları omuzlarımdan göğsüme inip
karnımda durdu. Yaklaştı, bedenimi ona yasladım, şimdi
dudakları da aynı yolu takip ediyordu.

Söylenecek bir şey kalmamıştı.

13 Nisan 2008 Pazar

Herne Hill’e giden otobüse atladım.

Yılın gerçek anlamda sıcak diyebileceğim ilk günüydü ve
ceketle çıktığım için pişmanlık duyuyordum. Sabah yola ık-
tığımda güneş henüz yüzünü göstermemişti ve hava serindi.
şimdi koltuğumun altındaki ceket sıkıntı vermeye başlamıştı.

Binanın yerini bilmeme rağmen –evden çıkmadan önce
a’dan z’ye incelemiştim– bir süre çevreyi dolaştı. Sokaklar
boştu, Londra’ya şaşırtıcı bir huzur hâkimdi, sanki herkes de-
niz kenarına gidip şehri bana bırakmıştı.

Binanın önüne geldiğimde, daha da öfkeyle dolmuştum
ve bunun yeterli olacağını umuyordum.

Bina bizimkine çok benziyordu: Viktorya stili geniş taraça-
sıyla, bu sokakta ve sonraki iki sokakta sıra sıra dizilmiş bina-
larla uyum içindeydi. Zemin katın girişi ayırıdı; küçük döner
merdivenin sonunda kıpkırmızı bir kapı vardı. Sonra zarif taş
basamaklardan az bir boyaya muhtaç siyah kapıya çıkılıyordu.
Burada içerideki dairelere ait beş tane zil sıralanmıştı. Başvuru

formunda “Daire 2” yazıyordu. Sadece bu zilde isim yoktu. Daire 1 – Leibowicz. Daire 4a – Ola Henriksen. Daire 4b – Lewis. Daire 5 – Smith & Roberts. Daire 3’e ne oldu acaba?

Daire 2’nin ziline basıp bekledim.

Cevap gelmedi.

Eve dönüp dönmemek arasında kaldım ve üst basamakta biraz oturup yüzümü güneşe çevirdim. Sonra dönüp kapıya baktım, ayağa kalkıp hafifçe ittim. Hemen açılıverdi. Girişi boydan boya kaplayan siyah-beyaz damalı yer döşemesi orijinal halini koruyordu.

Daire 2 binanın arka tarafında, giriş kattaydı. Düz ahşap kapının üzerinde tek bir Yale kilit vardı. Sertçe tıklatıp bekledim.

İçeriden ayak sesleri ve mırıltılar geldi.

Sonra birden kapı açıldı ve Sylvia, başına bir havlu sarmış, bir başka havluyu da üzerine dolamış, karşımda dikiliyordu.

“Ah,” dedi, “sensin demek.”

“Benim. Girebilir miyim?”

“Ne için?” O sinirli yüz ifadesini takınmıştı; garsonlar, barmenler, sıradan vatandaşlar, görevliler olmak üzere başkalarına böyle baktığını görmüştüm, ama bana değil.

“Seninle konuşmak istiyorum.”

Elini kapıdan çekti ve girmem için ardına kadar açıp eve girdi.

“Birazdan dışarı çıkacağım,” dedi.

“Merak etme, fazla kalmayı düşünmüyorum.”

Giyinmesini beklerken, salonda gezinip Sylvia’nın tipik eşya kalabalığını inceledim; duvarlardaki dev posterler o minicik

alanı tümüyle kaplamış, kanepenin üzerine canlı renklerde birkaç farklı örtü serilmişti. Mutfak bölümü, şarap şişelerini soğutmaktan daha yaratıcı bir iş için kullanılmamışa benziyordu.

Lee'nin orada olduğuna dair bir iz yoktu. Birkaç giysi, ayakkabı, çanta; ona ait bir şey görmeyi az çok bekliyordum. Hatta belki bir fotoğrafını. Ama buraya hiç gelmemiş gibiydi.

Duvarın boyundan on santim kadar taşan toprak rengi devasa perdelere baktım; arkasındaki kapılardan bahçeye çıkılıyordu. Çimenler aşırı boy atmış, araları yabani ot dolu, sağda solda bahçenin bakımlı olduğu günlerden kalmış tuhaf bir renk cümbüşü.

Bodrum katta kimin oturduğunu merak ettim ve yeralındaki o insanlara acıdım. Bir zamanlar ben de orada yaşıyordum.

“Pekâlâ.” Aniden içeri dalıp salon kalabalıklaşmış gibi bir hava yarattı. “Ne istiyorsun?”

Omuz silktim. “Seni görmek istedim sanırım.”

Kafası karışmış gibiydi. “İşte buradayım. Gördün beni.”

Onu son görüşümden bu yana zayıflamış gibiydi, giysileri hâlâ tipik Sylvia'yı yansıtırsa da –mercan kırmızısı kotu, mor bir kazak ve mercan yeşili deri kemer, ayağında ıslıl ıslıl parlayan simli pabuçlar- canlı renkleri tenini matlaştırmış, saçları altın sarısından çok küllü sarı gibi duruyordu. Kabarık buklelerini arkada siyah düz bir tokayla tutturmuştu. Makyajla bile solgun görünüyordu.

“Özür dilerim,” dedim. “Bir de bunu söylemek için geldim.”

Bunu da beklemiyordu.

“Gittikten sonra hiç aramadım seni.”

“Burada ne zorluklar yaşadım, biliyor musun? Sandığımdan çok daha zordu. Seni çok özledim.”

“Ben de özledim. Birden hiç dostum kalmamış gibi geldi. Sen gittikten sonra dünyam karardı sanki.”

“Ben de hatalıyım galiba. İletişimi koparmamak için çaba göstermeliydim.”

Bu itirafı duyunca içimden söylendim: *O sırada eski sevgilimi becermekle meşguldün zaten, değil mi?*

Siniri geçmiş gibi gülümsedi. Kaprislerini çekip onu pohpohlamam gerekirse yapacaktım.

“Hey, bir şey ister misin? Şarap? Bir fincan çay?”

“Çay süper olur. Teşekkürler.”

Mutfakta ısıtıcıyı fişe taktı ve dolap kapaklarını çarparak oradan oraya koşuşturdu. “Bu daireyi geçen yıl satın aldım. Güzel, değil mi?” diye bağırırken arkadan suyun fokurtusu geliyordu.

“Evet,” dedim. “Tam senlik.”

İltifat etmişim gibi gülümseyip teşekkür etti. “Peki ya sen? Buralarda da mı oturuyorsun?”

“Evet,” dedim.

“O zaman durakta gördüğüm sendin.”

“Evet.”

“Emin olamadım. Çok farklı görünüyordun, saçların... böyle kısa olunca.”

Taraça kapılarına asılıp hızla çekti ve sonunda kanatlar gıcırdayarak açıldı. Metal çerçeve dışarıdaki döşemeye

sürtününce derin bir yarık oluştu; bu da uzun zamandır böyle tamir edilmeden durduğunun göstergesiydi.

“Bana bir servete mal oldu tabii. Buraya harcadığım parayla bizim orda dört yatak odalı bir malikâne alabilirsin.”

“Eminim öyledir.” Kapıların altında bir metre genişliğinde bir ızgara vardı, aşağıda bodrum kata azıcık gün ışığı geçiren pencereler olduğu kesindi. Ama bir kaçış yolu değil, orada yaşasam bu parmaklıklar tüylerimi ürpertir, dedim içimden.

“İyi görünüyorsun.”

Beni seyrettiğini fark etmemiştim. Gülümsedim. “İyi hissediyorum. Muhtemelen eskisinden çok daha iyi.”

Elini dizime koydu. “Sevindim Catherine, gerçekten. Belki geçmişte olanları unutabiliriz. Utanç vericiydi.”

İçin için kaynıyordum. Böyle devam etmeliydim, yoksa bu kızgınlık kontrol edemediğim ölümcül bir öfkeye, intikam duygusuna dönüşebilirdi.

“Evet.”

Sylvia çayını yudumladı. Kuş cıvıltılarıyla dolan bahçe insana huzur veriyordu. Güneşin tadını çıkarırken şehir dışında bir yerdeymişiz gibi geldi.

Birden o çınlayan, melodik kahkahasıyla kendime geldim. “İşyerinde karşına çıkınca kesin şoka girmişsindir, değil mi? Seninle barış yapmaya çalışacağını söyledi. Üçümüz tekrar arkadaş olabilir miyiz, bunu öğrenmek istiyorum, dedi.”

“Sohbet etmeye fırsatı olmadı bence. Daha görüşeceğimiz bir sürü aday vardı.”

Yan gözle bana baktı. “Onu işe alacak mısınız?”

“Görüşeceğimiz birkaç kişi daha var.”

Kaşlarını çattı. “O iyi biri, biliyorsun değil mi? İyi bir adam.”

Hangi gezegende yaşıyordu acaba, hiçbir şeyden haberi yoktu. Lee ona ne söylemişti, ne yapmıştı da bana değil ona inanıyordu?

Oyuna devam edip söylediklerini kabul etmek, *evet iyi bir adam*, demek istedim, ama fazla ileri gitmiş olurdum. Sadece Stuart’tan bahsettiğini sanıyormuş gibi yapıp başımı salladım.

“İçeride gerçekten zor günler yaşadı. Orada eski polislerden pek hoşlanmıyorlar.”

İyi de ne söylememi bekliyordu? Zavallı Lee, ne korkunç, çok sıkıntı çekmiş dememi mi?

“Takıldığın başka biri var mı?” Dirseğiyle beni dürterken, sesi yine o fethan havaya bürünmüştü.

Güldüm. “Benim mi? Yok. Karşıma biri çıkmadı... bilirsin işte. Büyük şehir. Yoğun iş hayatı.”

Başını salladı. “Benim birkaç flörtüm oldu. Ama Lee gibisine rastlamadım. O çok... özel biri. Bunu sen de biliyorsun tabii.”

Yüzüne baktım, çünkü sözcük seçimi tuhafıma gitmişti. İçerden bir ses gelmiş gibi dönüp kapıya göz atınca, içime bir korku düştü.

Ordaydı. Evin içinde. Başından beri içerideydi.

“Ne yapacaksın?” Sesini alçaltmıştı, ama biraz gergin çıkıyordu. Gözü hâlâ kapıda, ötedeki karanlığa gömülmüş salondaydı.

“Hiçbir şey,” dedim usulca, “hiçbir şey yapmayacağım.”

“Tamam o zaman.” Birden canlandı ve bana dönüp keyifle samimi bir tavır içinde gülümsedi.

Çayımızı bitirdikten sonra artık kalmam için bir neden yoktu. Buradan bir an önce kaçıp olabildiğince uzaklaşmak istiyordum; bir daha dönmek üzere. Ama bunu yapmadan önce evin içinden geçmem gerekiyordu.

Bacaklarımı zorlayıp yürümeye başladım ve içeri girer girmez az da olsa rahatladığımı hissettim. Ev mutfaktaki tantana dışında sessizdi; Sylvia fincanları çalkalarken bir yandan da bana laf yetiştiriyordu. Bir gece dışarıda buluşup kahve içebilir miydik? Doğum gününü dışarıda kutlamayı planlıyormuş da, acaba gelebilir miymişim?

Dar koridordan yatak odasını -kapı ardına kadar açık, yatak yapılmamış, gardırobun kapağı aralık, askılardan taştan parlak kumaş yığını kenarlardan fışkırmış, kapak menteşelerinden ayrılmak üzereydi- ve diğer tarafta banyoyu, karşı duvardaki küveti görebiliyordum. Hayal kurmuş olmalıydım; saklanacak tek bir yer yoktu işte. Kesinlikle burada değildi.

Sylvia kapının ağzında durup içten bir tebessümle bana baktı. Buraya onu uyarmak için gelmiştim. Yanıma yaklaşırsa onu öldürürüm, demek için. Bunu gerçekten yapardım. Ama hiçbir şey demedim.

Onun yerine gülümseyip sık sık görüşeceğimize söz verdim. Çıkıp anacaddeye oradan da otobüs durağına gitmek üzere yürürken, o kapkara kapıdan üzerime dikilmiş gözlerini görür gibiydim.

Yıllardır kendimi hiç bu kadar özgür hissetmemiştim. Yürüdükçe adımlarım hafiflemeye başladı, nihayet anacaddeye

çıktığımda resmen dans ediyordum. Eyleme geçmek için bir planım yoktu -henüz- ama şimdi en azından düşünmeye başlayabilirdim.

Herne Hill'den tekrar Camberwell'e döndüm. Otobüs Maudsley'de durunca kendimi dışarı attım. Stuart'ın işi yarım saat içinde bitiyordu. Tabii acil bir durum olursa, bu saatler süren bir bekleyiş de olabilirdi, fakat umudumu yitirmeyecektim. Ona güveniyor, yan girişlerden biri yerine ana kapıdan çıkacağına inanıyordum, ama bunu da kafama takmaya niyetim yoktu.

Güneşin altında bir duvara tüneyip bacaklarımı sallandırdım. Yolun bu tarafı daha hareketliydi, ama yine de hafta içine nazaran sakin sayılırdı. Gelip giden otobüsleri, önümden geçen insanları seyrettim.

Neredeyse onu özlemeye başlamıştım. Otobüs durağına bakmamla onu görmem bir oldu. Erken çıkmıştı.

“Hey,” dedim.

Dönüp beni görünce yüzü aydınlandı. Koşarak yanıma geldi ve dudaklarıma ateşli bir öpücük kondurdu. Sonra duvara zıplayıp yanıma oturdu.

“Sana da merhaba. Burada ne işin var?”

“Köşeyi dönüp zengin olmayı bekliyorum.”

“Ya. Şansın açık mıydı bari?”

“Aslında fena sayılmaz.”

“Burada beklemektense gidip güzel bir barda otursak? Ne dersin?”

Bull'a gittik; kimsenin standartlarına göre güzel bir bar değilse de her yere yakındı. Açık alana dolmuş insanlar belli ki saatlerdir orada kafa çekiyorlardı, o yüzden içeride oturduk. İkimize bir şişe şarap alıp sakın bir köşeye geçtik ve açık kapıdan ara ara gelen konuşmaları dinledik.

“Şu tatili düşünüyordum,” dedi birden.

“Ne tatili?”

“O gün dondurucu soğukta yer ayırtacaktık hani. Hiç vaktimiz olmadı.”

“Sen ve senin o Protestan iş ahlakın yüzünden.”

“Öyle olsa bile, bir şeyler ayarlamamız lazım.”

Camdan dışarı bakıp şarabımı yudumladım. Bugünlerde küfelik olmadan birkaç bardağa çıkabiliyordum.

Bir şeyler daha söyledi, ama pek dinlemiyordum. Sonra birden söyledikleri önemliymiş gibi geldi. “Ne dedin?”

“Güzel bir yere rezervasyon yaptırsak dedim, sonbahar gibi.”

“Söylediğin bu değildi.”

Yüzü kızarmaya başlamıştı. Başını yana eğip bana baktı.

“Tamam. Belki balayı için yer ayırtırız dedim. Gülme.”

“Gülmüyorum. Balayına gideceksen, önce bir şey yapman gerekmiyor mu?”

“Soruların sırasını karıştırdım galiba.”

Duyduklarıma inanamıyordum. Şimdi tüm dikkatimi ona vermiştim. Dışarıdan uğultu halinde kahkahalar geliyordu; sanki dünyanın en güzel fıkrası büyük tezahürat almıştı.

“Öyleyse doğru sırada sor.”

Şarabından büyük bir yudum aldı. “Tamam, soruyorum. Cathy, benimle evlenir misin? Sonra da sıcak bir yerlere tatile gidebilir miyiz?”

Hemen cevap vermedim, o da her şeyi berbat ettiğini düşünmüş olmalı ki “Bu işlerin adamı değilim,” dedi. “Ne söyleyeceğimi, nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim, seni seviyorum ve er ya da geç evlenip sonsuza dek mutlu olacağız. Ve sana bunu aldım.”

Çantasını karıştırıp küçük bir kutu çıkardı.

Uzun bir süre masada kapalı olarak duran kutuya baktım. Ona bilerek işkence etmeye çalışmıyordum. Bir duygu karmaşası yaşıyordum, ama sebep bu da değildi. Stuart’la evlenip onunla bir ömür geçirmek en çok istediğim şeydi.

Ama henüz değil.

Stuart’ta en küçük bir duygu belirtisi yoktu; gözleri hariç. Gözlerine bakınca içim parçalanıyordu. “Bu hayır demek mi?”

Derin bir nefes aldım. “Henüz değil’ demek.”

“İyi bir şey mi peki?”

O bakışlara daha fazla dayanamadım ve yerimden kalkıp kucağına oturdum; bana kırılma da uzun öpüşlerime karşılık verdiğini hissediyordum. Evet demeyerek onu incitmişim. Dışardaki o gerzeklerden biri içkileri tazelemeye geldi, bizi görünce ıslık çaldı ve bedava gösteri gibi bir yorum yaptı, ama durmadım. Stuart’ın duyduğunu bile sanmıyorum.

Sonunda eve gittik ve doğruca üst kata çıktık; ön kapıyı kontrol etmeden –bir kez bile– koşarak peşinden gittim. Paldır küldür içeri girip kapıyı zor kapattık, o arada üzerimizdekileri çıkarıp yere fırlattık ve yatak odasına bile gidemedik.

salonda çırılçıplak yere uzandık, sonrasında mutfakta ve fazladan bir de banyoda.

Saatler sonra hava kararıp pencereden giren tatlı rüzgâr soğuk esmeye başladığında, kulağıma eğilip fısıldadı, “Sende kalsın. O yüzüğü sakla, olur mu? *Henüz değil*, “evet” diyene kadar sakla.”

22 Nisan 2008 Salı

Aniden uyandım; uykunun derinliklerinden çıkıp ayılmam saniyeler sürdü. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

Neden acaba?

Stuart yanımda kıpırdandı, tek elini kaldırıp koluma koydu ve yavaşça beni aşağıya çekti. “Hey, uyumaya devam.”

“Bir ses duydum.”

“Rüya görüyorsunuzdur.”

Kolu göbeğimden arkaya dolandı. Geri yatıp kıpırdamadan dururken, kalbim hâlâ deli gibi çarpıyordu. Önceki gibi bir ses daha geldi. Güm diye.

Sonrası sessizlik, sadece kalbimin gümbürtüsü ve Stuart’ın nefesi. O kadar.

Yok, olmayacak, imkânı yok uyuyamam, dedim içimden.

Yine uyanmasın diye sessizce yataktan kalkıp üzerime bir tişörtle şort geçirdim ve yalınayak, parmaklarımın ucuna basarak yürüyüp odadan çıktım.

Ev karanlığa gömülmüştü. Eğilip aşağıya, giriş kapısına baktım. O da bana sağlam, sessiz ve güven veren bir bakışla cevap verdi. Ön cephedeki oda aydınlıktı, sokak lambalarının turuncu ışığı tavana vurmuştu. Çömelip alçak pencere-lerden birinin kenarına iliştim ve aşağıya baktım.

Sokağa tam bir sükûnet hâkimdi; en ufak bir kıpırtı, tek bir araba, bir kedi bile yoktu. Sadece uzakta, göğün kızılı-ğında, ışıkları yıldız gibi yanıp sönen uçağın sesi.

Tam yatağa dönmeye niyetlenmişim ki yine duydum. Bir çarpma sesi. Uzaktan yuvarlanıp pat diye düşen yumuşak bir şey gibi, boğuk bir ses.

Evin bir yerinden geliyordu, aşağıdan. Alt kattan sanki.

Stuart'ı uyandırmayı düşündüm. Endişe seviyem yükseklerdeydi; yetmiş seksen arası bir yerde. Ayağa kalkarken parmaklarım titriyor, dizlerimi sabit tutamıyordum. Devamı gelir mi diye bekledim. Çıt yoktu.

Kahretsin, sonsuza kadar bekleyemezdim. Gidip kontrol edecektim.

Çıplak ayak kapıya yürüdüm ve bir anlık tereddütten sonra kolu tutup açtım. Merdivenler karanlıktı, alt katlardan hafif bir serinlik geliyordu. Kalbimin gümbürtüsü dursun diye beklerken, bir yandan da söyleniyordum. Endişelenecek bir şey yok. Binada sadece biz varız. Sadece Stuart ve ben, başka kimse yok. Gidip baksana.

Stuart'ın kapısını açık bırakıp aşağıya indim. Ön kapıdan ve sahanlıktaki pencereden cılız bir ışık geliyordu. Onun dışında karanlıktı.

Benim dairenin kapısına gelince durup bekledim. Dinledim. Hiç ses yoktu.

Saçma olduğunu biliyordum.

Basamaklar gıcırdamasın diye kenardan kenardan indim. Şimdi daha şiddetli bir hava akımı vardı, rüzgâr esiyor gibi adeta. Ensemde bir ürperti hissettim. Rutubetli, ağır bir hava... ıslak toprak kokusu. Mezarlık gibi.

Şimdi ön kapıyı görebiliyordum, sımsıkı kapalıydı. Açıldığına dair bir iz yoktu.

Sonra birden –GÜM– yakında bir yerde.

Fazla yüksek değil, ama kesinlikle beni yerimden zıplatacak kadar gürültülü bir ses. Yere çömelip tırabzanların arasından Bayan Mackenzie'nin kapısını görmeye çalıştım.

Yine açılmıştı. Ardına kadar.

Kaskatı kesilmiş bir halde içeriye, o zifiri karanlığa baktım. Duyduğum ses... bir dolap kapağı kapanmış gibi. Boş dairede yankılanan bir ses. İçerde biri vardı.

Olabildiğince derin ve yavaş nefesler alıp dikkatimi toplamaya, düşünmeye çalıştım. Bu çılgınlık. İçerde biri olamaz. Varsa da karanlıkta el yordamıyla bir şeyler arıyor. Niye bir ışık yakmadı? Dizlerimi göğsüme çekip paniğin azalmasını bekledim. Tabii hemen yukarı çıkıp Stuart'a seslenmek daha kolaydı. Ya da kendi dairemin güvenliğinden emin olmak için gidip kontrollerime başlayabilirdim. Ama bu kadar merdiveni tek başıma inmiştim, şimdi vazgeçmeye niyetim yoktu.

“Cathy?”

Arkamda, tam arkamda biri seslenince ıglık atıp sıçradım. Sesimin bu kadar güçlü ve yüksek çıkabileceğini dşnmemiştım.

“Hey, benim, tamam... neler oluyor? Cathy, zr dilerim, sessizce yaklaşp seni korkuttum, ama isteyerek yapmadım.”

Karşı duvara dayanmış ona bakarken, tüm bedenim zangır zangır titriyordu. Açık duran kapıyı, insanı yutacakmış gibi duran o kapkara boşluğu işaret ettim. “Ben... bir ses...”

“Tamam. Hadi, biraz nefes al.”

Paniğime bir de öfke eklenmişti.

“Sen ne...” dedim konuşabilecek hale gelince. “Niye bir şey demeden yaklaştın? Sayende az kalsın kalpten gidecektim.”

Omuz silkti. “Uykuda geziyorsun sandım.”

“Hayatım boyunca o uyurgezerlerden olmadım.”

“Ee, ne yapıyorsun o zaman?”

Girişe baktım. Eğer içerde biri varsa, bizden ne biçim korkmuştur şimdi, dedim. ıglığım bile tek başına sokağın yarısını uyandırmıştır.

“Sesler duydum. Gelip bir bakayım dedim. Ve kapının açık olduğunu gördüm. Lanet olası, kilitledim. Kilitleyip kontrol ettim. Şimdi açık.”

Dilini şaklatıp, “of, hayır, işte yine başladık” der gibi bir ses çıkardı ve beni kenara çekip aşıağıya indi. Zemin katın ışığını yaktı. Gözlerimizi kırpıştırıp ani parlamadan korunmak için elimizi siper ettik. Dairenin girişı hâlâ karanlık ve boştu. Durduğum yerden o çılgın desenlerle kaplı halının ucunu görebiliyordum.

Stuart kapının ağzında dikilirken canından bezmiş gibi bana baktı.

“Merhaba? Kimse var mı?”

Yok, çıt yok. İçeri girdi.

“Dikkatli ol,” dedim.

Az sonra dairenin ışıkları yandı. Sürünerek aşağı indim. Ev aydınlanınca birden her şey daha az korkutucu göründü. Stuart Bayan Mackenzie’nin salonundaydı, kanepenin yanında öylece -şortla ve çıplak ayak- dikilip duruyordu. “Gördün mü işte? Kimse yok.”

Hâlâ bir esinti var gibiydi. “Bak,” dedim.

Mutfak kapısının alt camı kırılmış, yaklaşık otuz santimlik bir parça kopup yere düşmüştü. Aradan bahçenin kokusu geliyor, gece meltemi bacaklarıma doğru püfür püfür esiyordu.

“Şakın yaklaşma,” dedi, “ayakların kesilebilir.” Sonra kendi öğüdünü hiçe sayıp kapıya yaklaştı.

“Üst camda tüyler var. O tilki içeri girmişe benziyor.”

“Yine o lanet tilki ha,” dedim. “Camı kırmak için çekiç mi kullandı sence?”

Ayağa kalktı ve yerdeki cam kırıklarına basmamaya çalışarak yanıma geldi. “Burada kimse yok. Hadi yukarı çıkalım.”

Kapıyı kapattık. Stuart kontrol etmeme izin vermedi. Sürgü yuvasına girmişti, bunu ikimiz de duymuştuk. Eve dönünce Stuart tekrar yatağa girdi. Ben de mutfağın ışıklarını yakıp bir fincan çay içtim. Ellerim hâlâ titriyordu, ama epey bir sakinleşmişim. Bunu gerçekten yaptığıma inanamıyordum.

Gecenin bir yarısı aşağıya inmiştim; o güvenli yeri Stuart'ın yatağını bırakıp kapıdan çıkmış ve merdivenlerden inmiştim.

O kırık cama rağmen, Bayan Mackenzie'nin evine zorla girildiğini –tilki ya da bir başka hayvan değil, bir insanın girdiğini– bilmeme rağmen gayet sakinim, rahattım, kendimdeydim.

Ve hâlâ kızgın. Arkamdan gizlice yaklaştığı için değil, onun yüzünden çığlık atınca dairedeki her kimse alarma geçtiği için değil. Benim yaptığımı düşündüğü için. Kapıyı benim açtığımı düşünüyordu. Bunu dile getirmedi, ama gözleri her şeyi anlatıyordu.

Benden şüphelenmeye başlamıştı; tıpkı Sylvia gibi, sonra o polis, o hâkim, doktorlar, herkes.

Yatağa dönmedim. Televizyonu açtım ve izlerken bir yandan da Lee'yi düşünme alıştırmaları yaparak sabahı ettim. Şimdi den gerilmiştim; bir adım daha ilerleyip endişe seviyesini uç noktaya çıkarmak zor olmayacağı benziyordu.

Onun Bayan Mackenzie'nin dairesine girdiğini düşündüm. Orada karanlıkta oturup yukardan gelen sesleri, Stuart'la konuşurken, sevişirken bizi dinlediğini düşündüm. Ne planlıyor olabileceğini.

Niyahet hava aydınlandığında yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Panikle miyordum, nefeslerim düzenliydi. Paniği kontrol etmek giderek kolaylaşmaya başlamıştı.

Stuart'ın kıpırdandığını duyunca gidip biraz su ısıttım.

Bir fincan çay doldurup ona götürdüm.

“İyi misin?” dedi uyku mahmuru bir sesle.

“İyiyim.”

“Özür dilerim. Dün gece seni korkuttuğum için.”

“Önemi yok.”

“Bugün yönetimi arayıp birini göndermelerini isteyeceğim. Kırık camı tamir edip kapıya yeni bir kilit taksınlar. Olur mu?”

“Tabii. Şimdi aşağıya inip hazırlanmam lazım. İşe gideceğim.”

Koluma dokundu. “Bu saatte mi? Hadi yatağa gel.”

“Saat yediye geliyor. Akşama görüşürüz, tamam?”

Uzanıp onu öptüm. Yatakta yuvarlanıp beş dakika daha uyuyacağını söyledi. Onu kendi haline bırakıp aşağıya, eve indim. Her şeyi tek tek kontrol etmeyi hâlâ deli gibi istesem de artık sınırlı tutmayı beceriyordum. Pencereleeri, kapıları yoklayıp perdeler tam bıraktığım gibi duruyor mu diye bakmak yerine, diğerlerini kontrol ettim.

Stuart, Alistair ya da bir başkası bunu neden yaptığımı, niye kontrol ettiğimi sorsa, açıklayamazdım. Benim dikkatimi çeken şeyleri başka kimse fark etmezdi. Lee’nin burada olduğuna dair o minik işaretleri kimse göremezdi. Kapı aynen bıraktığım gibi hep kilitliydi, ama bu bir anlam ifade etmiyordu. Sen yokken buraya geldiğini nereden biliyorsun, deseler açıklayamazdım.

Biliyordum işte.

Stuart iş dönüşü yukarı çıkarken kapımı çaldı. Duymazdan gelmeyi –aylar önce ilk kez kapımı çaldığında yaptığım gibi– düşündüm.

“Selam,” dedim.

Yorgun görünüyordu. “Yukarı geliyor musun?”

“Hayır, biraz çalışacağım. Bitirip erken yatmayı düşünüyorum. Kusura bakmazsın, değil mi? Dün gece iyi uyuyamadım. Senin de pilin bitmiş gibi.”

“Çok yorgunum. Yemeğe gelsen? Bir saatçik. Lütfen.”

Bir düşündüm.

“Kuzu fileto almıştım. Limon, kimyon, biraz da pirinç haşlayıp şiş kebab yapmayı düşünüyorum.”

Bir anda yumuşadım. Bana kilitleri halletmem için beş dakika verdi. Yukarı çıktığımda etleri şişe dizmeye başlamıştı bile.

“Yönetimi aradım,” dedi.

“Evet?” Dolaptan şarabı çıkarıp çekmecedan de açacağı aldım.

“Aşağıdaki kırık cam için birini gönderecekler. Kilidi de hallediyorlar.”

“Bence gelmişler. Kapının önü talaş dolu. Gömme kilit gibi bir şey koydular herhalde.”

Izgarayı yaktı. Şimdiden harika kokuyordu; sarmısak, baharat ve limon. “Bayan Mackenzie’nin nasıl olduğunu sordular.”

“Ziyarete gitmemişler mi?”

“Bana pek öyle gelmedi. Onlarla konuştuktan sonra yat-
tığı servisi aradım. Bir değişiklik yok. Çok umutlu değiller gibi.
Ailesinden birini, bir yakınını da bulamamışlar.”

“Zavallı kadıncağız. Haftaya onu görmeye gideceğim.”

Yemeğe oturduk.

“Artık hava ısındığına göre yine bir yerlere gitsek,” dedi
ağız dolu dolu.

“Bir yerlere mi?”

“Bir hafta sonu falan. Her şeyden uzaklaşırız.”

“Bu nefis olmuş,” dedim.

“Aberdeen’e gidebiliriz. Ya da Brighton’a... Brighton’da
bir hafta sonu geçirebiliriz, ne dersin?”

Cevap vermedim.

Ağızındakini çiğnerken durup şarabından bir yudum aldı
ve beni izlemeye başladı. O kendine has psikolog edasıyla
-ketum, ilgili, meraklı- bakıyordu bana.

“Bilemiyorum,” dedim, “şu sıra çok yoğunum. Bütün o iş
sözleşmelerini Caroline’le değerlendirmemiz gerekiyor, sonra
Alistair’le terapim de var. Bir de evi dekore ettirmek istiyor-
dum, onu da düşünmem lazım.”

“Hey,” dedi araya girip. “Kes şunu.”

“Neyi?”

“Beni umursamıyorsun.”

“Hayır. Sadece çok meşgulüm ve...”

“Yeter.”

Büyük bir hata yapıp gözlerine baktım ve orada kendimi kaybettim.

Önce kızgın bir bakış, sadece bir an, sonra öfkem kaybolup gitti. Bunu tek başıma yapmak istemiyordum. Onsuz yapamazdım.

“Kapı, Bayan Mackenzie’nin kapısı...”

“Ne olmuş ona?” Uzanıp elimi tuttu.

“Dün gece... benim yaptığımı düşündün. Bilerek açık bıraktığımı. Öyle düşündün, değil mi?”

Başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Bana inanmamışsın gibi geldi.”

“Sana inanıyorum, Cathy.”

“Biri içeri girmeye çalıştı. Aşağıda. Cam o yüzden kırılmıştı.”

“Evet.”

“Neden tilki olduğunu söyledin?”

“Camı tilki kırmıştır demedim.”

Haklıydı, aslında öyle bir şey söylememişti.

“Hiç endişeli görünmüyorsun, neden? İçeride biri vardı belki de.”

Omuz silkti. “Cathy, Londra’da yaşıyoruz. Bu tür şeyler sürekli oluyor. Hampstead’deyken evim soyuldu. İki yıl önce arabam çalındı ve bulunamadı. Ralph bir keresinde Hyde Park’ta saldırıya uğradı. Böyle şeyler sık sık oluyor. Lee’yle hiçbir ilgisi yok.”

“Ama...”

“Camı kıran her kimse, içeri girdiğine dair tek bir iz yoktu. Arka kapı da hâlâ kilitliydi.”

“Giriş kapısı açıktı ama!”

“Sürgünün çok sağlam olmadığını ikimiz de biliyoruz. Kırık yerden cereyan yapınca açılmış olabilir.”

Dudağımı ısırdım. Böyle bir yere varamazdık.

“Lee yapmadı, Cathy,” dedi tatlılıkla. “O burada değil. Sadece ikimiz varız. Tamam mı?”

Tabakları topladım. Çalkalayıp bulaşık makinesine yerleştirirken, hem mutsuzdum hem de genel bir bitkinlik hissediyordum. Beni durdurup tabağı sabunlu ellerimden yavaşça aldı ve beni kendine doğru çevirdi. Çenemi tutup yukarı kaldırıncaya gözlerim gözleriyle buluştu.

“Seni seviyorum,” dedi. “Ve seninle gurur duyuyorum. Cesursun, güçlüsün, korkusuzsun. Zannettiğinden daha yürekliisin hem de.”

Yaşlar alev alev yanan yanaklarımdan süzülüyordu. Onları öperek yok etti. Sonra beni tutup tatlı tatlı sallamaya başladı; bir süre sonra her şeyi unuttum. İşlerimi bitirme numarasıyla aşağıya ineceğimi unuttum. O kırık camı, yerdeki talaşları, ayak bileklerime üfüren soğuk havayı. Hepsi aklımdan uçup gitti; Stuart ve bedenimde ateşli dokunuşlarla gezinen elleri hariç.

İki hafta daha her şey yolunda gitti. Yeni deponun resmi açılış töreni yapıldı; işe aldığımız şefler ve depo personeli yeni görevlerine alışmaya çalışırken gayet iyi gidiyorlardı. CEO bize emeklerimizden dolayı teşekkürlerini bildiren bir mektup gönderdi.

Alistair'le haftalık terapilere devam ettim ve kontrolleri giderek sıfırlamaya çalıştım. Birkaç kez başardım da. Her seferinde yerinde olmayan bir şey var mı diye baktım. Fakat Bayan Mackenzie'nin kapısını açık bulduğumuz o geceden sonra, hiçbir şey olmadı. Ne bir ses ne de onun ya da bir başkasının eve girdiğine dair bir belirti. Hiçbir şey.

Stuart araştırma projesini tamamlamakla meşguldü ve geç saatlere kadar çalışıyordu. Eve geldiğinde rahat uyuyabilsin diye kendi evimde yatıyordum. Sonuçta hafta boyunca onu çok az görmüştüm.

Caroline çay içip laflıyor, geçtiğimiz haftalarda bir şey yapmaya vakit bulamadığımızı falan konuşuyorduk. Bana Stuart'ı sorarken telefonuma bir mesaj geldi:

C – Evin neye benzediğini unuttum. Hafta sonu izin almaya çalışacağım. Seni seviyorum. S x

Birkaç dakika sonra iş telefonum çaldı. Stuart arıyordur herhalde, dedim, ama değildi. Sylvia'nın sesini duyunca şaşırdım.

“Selam. İşten aradığım için kusura bakma, ama ev numaranı bilmiyorum.” Sesi yankı yapıyor gibi bir tuhaftı; arkadan trafiğin gürültüsü geliyordu.

“Sorun değil. Nasılsın?”

“İyiyim. Sadece bir dakikam var. Öğle yemeğinde buluşalım mı? Bugün?”

“Biraz yoğunum Sylvia.”

“Lütfen. Önemli olmasaydı sormazdım.”

Masa takvimine baktım, ikide bir toplantım vardı, ama yetişebilirdim. “Madem öyle, tamam. Nerede buluşmak istersin?”

“Oxford Street’te John Lewis... dördüncü kattaki kafe. Biliyor musun?”

Burası Sylvia’yı görmeyi umacağınız yerlerden değildi, ama sesi çok tanıdık bir havaya bürünmüştü, herkesin ona ayak uydurmasını, onun isteklerine uymasını beklerdi; dünya onun etrafında dönüyormuş gibi. “Bulurum.”

“On iki iyi mi?”

“Elimden geleni yaparım.”

“O zaman görüşürüz. Şey, Catherine... teşekkür ederim.”

Sonunda nefes nefese, mağaradaymış gibi hâlâ yankılanan sesiyle vedalaşıp kapattı.

Sabahı bunu düşünerek geçirdim. Tuzağa benziyordu, zekice hazırlanmış bir tuzak. Her tür insanın geldiği, kalabalık, bol miktarda giriş çıkış kapısı olan öyle bir yerde biriyle buluşmaktan korkmama gerek yoktu. Lee asla beni burada götürmezdi, girip çıkarken de takip etmesi zordu. Sylvia yardım etmezse tabii. Evine davet etmiş olsaydı, asla kabul etmezdim.

Birden haftalar öncesine döndüm; o güneşli pazar sabahı beklemediği bir anda kapısına dikilip onu -muhtemelen Lee'yi de- şaşırtmışım. O evin neresinde saklandığını anlayamadım, ama Sylvia'nın içerdeki ürkütücü karanlığa bakışından, orada bizi dinlediği belliydi.

Her durumda, tuzak olsa da olmasa da gidecektim.

Klimalı ofisten sıcak havaya çıkınca birden afalladım. Güneş gözlerimi kamaştırdı. Şirket çalışanları güneşlenmek için parklara, yeşil alanlara gidiyorlardı. Karşıdan karşıya geçerek üç sokak yürüdüm, sonra bir hevesle boş bir taksiye atladım. Neden bilmiyorum; Sylvia benimle buluşmak istediye, öbürü de beni izliyorsa nereye gittiğimi bilecekti. Büyük bir olasılıkla, çoktan John Lewis'a gitmiş, beni bekliyordu. Belki de Sylvia bu buluşmayı bizi bir araya getirmek -tarafsız bir bölgede medeni bir sohbet için- ayarlamıştı. Korkmuyordum, ama içimde bir sıkıntı vardı; bir tür huzursuzluk, kestiremediğim korkunç bir şey olacakmış gibi.

Takside camlar açık, püfür püfür gidiyorduk. İndikten on dakika sonra yan sokaklardan birine sapıp alışveriş merkezinin arka kapısına geldim. Hava serinlemiş, rüzgâr çıplak bacaklarımı yalayıp geçiyordu.

Dördüncü kattaki kafe tıklım tıklımdı; etrafa bir göz atınca ondan önce geldiğimi sandım. Ama tam dönüp gidecekken, yerinden kalkıp bana el salladığını gördüm. En arkada, tuvaletlerin yanında bir masaya oturmuştu, ama onu fark etmememin asıl sebebi kıyafetiydi -siyah etek, kısa kollu beyaz bir bluz ve siyah ayakkabılar. Her zamanki cıvıl cıvıl renkleri görmeyi beklerken, karşımda işteki stajyerlerden biri duruyordu sanki.

“Merhaba.” Kollarını açıp öpmem için yanağını uzatınca afalladım.

“Nerdeyse seni tanımayacaktım.”

“Ah, ciddi misin?” O meşhur kahkahası ortalığı çınlattı. “Daha demin aldım. Birazdan hukuk bürosunun başındaki kişiyle görüşmeye gideceğim; bazen resmi giyinmek faydalı oluyor. Artık bundan ne anlam çıkarırsan.”

Çoktan çayımı getirtmiş, iki tarçınlı çörek masada bizi bekliyordu. “Eski günlerdeki gibi,” dedi ben otururken. “Paradise Cafe’yi hatırlatıyor.”

Çevreye bir göz attım; Paradise’a hiç benzemiyordu, ama söylemedim.

“Ee,” dedi keyifle ağzını şapırdatarak. “Nasıl gidiyor?”

“İyi, sağ ol.”

“Bu durumda işi alamadı. Mike yani.”

Mike. “Hayır. Sonuçta yeterince tecrübesi yoktu. Demek istediğim, İspanya’da on sekiz aylık bar işletmeciliği... depo işi için pek yeterli bir deneyim sayılmaz, değil mi?”

Bana ters ters baktı.

“Maalesef karar bana ait değildi. Her şey puan sisteminde değerlendiriliyor. Onunkiler diğerleri kadar iyi değildi. Hepsi bu. Yapabileceğim bir şey yoktu.”

Benim için hava hoş der gibi omuz silkip çay içişimi izledi. Bir yudum aldım, ama ılık bile değildi. Burada ne zamandır oturuyordu acaba? Arkama, salonun girişine bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Burada bir yerlerde olduğundan emindim.

“Merak ediyorsan söyleyeyim,” dedi, “o bendim.”

“Kim?”

“Seni nasıl bulacağını ona söyleyen bendim. *Evening Standard*’da o iş ilanını gördüm, ismin ve iletişim bilgileri de vardı. ‘İlave bilgi ve başvuru formu için lütfen Cathy Bailey’le görüşün...’ Muhtemelen aynı Cathy’dir dedim.”

Bir düşündüm. “Doğru düşünmüşsün. Aynıydı.”

“Üzgünüm.”

“Artık önemi yok.” İhanetlerinin hangisini kastettiğinden hâlâ emin değildim. “Her neyse, nasılsın?”

Söylemeye fırsat bulamadı, çünkü o anda aramızdaki masada duran telefonu çaldı. Yüreği ağzına geldi ve hemen telefonu kapıp sinirli bir tavırla, “Alo?” dedi.

Dinlemiyormuş gibi yaptım.

“Evet. Hayır, bir arkadaşımın kahve içiyoruz. Hayır, ofiste bıraktım. Niye? ... Tamam. Birazdan görüşürüz.” Kapattığında adeta rahatlamış gibiydi.

“Kusura bakma.” Solgun yüzü dikkatimi çekti; her zamanki ışıltılı makyajından eser yoktu. Sanki yüksek ısıda defalarca yıkanıp rengi atmıştı. O muydu diye sormanın bir anlamı yoktu, cevabı zaten biliyordum. Bu bir tezgâh, dedim. Nedense Sylvia’ya güvenmemi, sırrımı paylaşmamı istedi. Masada duran telefon dinleme moduna geçmiş, konuşmamızı kaydediyordu.

“Erkekler,” dedi. “Nasıldır bilirsin. Seni sürekli denetleyip dururlar.”

Bana ne der gibi bir hareket yapıp gülümsedim. “Öyle mi?”

“Neyse, çok duramayacağım. Sadece bir merhaba deyip nasıl olduğunu görmek istedim.” Kahvesini bitirip çöreğin kalanını öylece bıraktı. Ayağa kalktığı anda kilo verdiğini fark ettim, oysa onu görelili ancak bir birkaç hafta olmuştu.

“Gidiyor musun?” dedim.

“Evet, kusura bakma. Şu görüşmeyi yapmam lazım. Aramız, tamam mı? Kendine dikkat et Catherine.”

Sesi bir tuhaf, zayıf çıkıyordu; içinde patlamaya hazır bir şeyi zapt etmeye çalışıyor, kendini tutuyormuş gibi. Bir an bakışlarını yakaladım ve orada hiç beklemediğim bir şey gördüm.

Bana sarılıp uzun süre öylece kaldı, bunu da beklemiyordum. Sonra masanın altına tıktırılmış kocaman bir Planet poşetini aldı -içinde taşlı pullu kumaşlarla, burunlarına ekose kumaştaki birer çiçek oturtulmuş yüksek topuklu kırmızı ruşan ayakkabılar olduğu belliydi.

Masaların arasında sekerek gidişini izledim. Sonra da ellerinde marka kıyafetler ve Mısır keteni çarşaf ve yastık kılıflarıyla dolu poşetler, kasa kuyruğunda bekleyen kalabalığın arasına dalıp gözden kayboldu.

11 Mayıs 2008 Pazar

Notu bulduğumda Sylvia'yla o kafede buluşmamızın üzerinden tam dört gün geçmişti. Stuart işteydi, ben de fırsattan yararlanıp çamaşırlarımı ayıklamaya giriştim. Bol eteğimin cebine tıklmış kâğıt o kadar minikti ki şu alışkanlığım olmasa

–kirlileri poşete koyup çamaşırhaneye götürmeden önce cep-
lerini tek tek kontrol ediyordum– asla bulamayabilirdim.

Ne anlama geldiğini bilerek durup bir baktım, sonra ya-
vaşça açtım. Sadece üç kelime, bilgisayarda yazılmış, her-
hangi biri yazmış olabilirdi, yine de ondan başkası olamazdı.

ARTIK SANA İNANIYORUM

Bir John Lewis fişinin arkasına karalanmış üç kelime. Fiş
dörde katlanmış.

Birkaç saniye içinde her şey netleşti ve dehşete düştüm.
Ya çok geç kaldıysam? Birden oraya dönmeyi, onu alıp kaç-
mayı düşündüm. Nereye gidecektik ki? O herifi bulsam, bir
bıçakla gidip onu gafil avlasam, dört yıl önce yapamadığım
şeyi yapıp işini bitirsem? Yoksa Stuart'ı işten arayıp ne yap-
sam diye sormam daha mı doğru olurdu?

Sonunda hayal kurmayı bırakıp elimden gelen tek şeyi
yaptım.

Cep telefonumu alıp yukarı çıktım ve Stuart'ın kapısını
açıp içeri girdim. Onun yokluğunda ev sessizliğe gömülmüş,
terk edilmiş gibiydi. Güneş çatıların arkasında kaybolurken,
mutfak altın sarısı bir ışıkla yıkanıyor adeta. Masanın ba-
şına geçip numarayı tuşladım.

“DS Hollands’la görüşebilir miyim lütfen?”

Birkaç dakika bekledikten sonra bağlandı. O sırada arka-
dan gelen sesleri -Camden Aile İçi Şiddet Bürosu– dinledim;
birisi telefonda birini yatıştırmaya çalışıyordu.

“... Derin derin nefes almaya çalışın. Telaşa gerek yok, acele etmeyin. Biliyorum... Çok zor. Rica ederim... bunun için buradayız.”

“Alo? Cathy?”

Enerjik, işini ciddiye alan birinin sesi. Birden, doğru mu yapıyorum, dedim içimden.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Birisi için endişeleniyorum. Bir arkadaşım. Başı dertte olabilir.”

Pazar olmasına rağmen Rest Assured böyle erken bir saatte bile tenhaydı; barın müdavimlerinden birkaçı hakiki İngiliz biralalarını yuvarlayıp emlak piyasasından bahsediyorlardı. Erken gelmişim; kendime bir kadeh beyaz şarap alıp aynı kanepeye, Stuart’ın elimi tutup Hannah’ın ihanetini anlattığı yere oturdum. O zamandan beri ikimiz de çok yol kat etmiştik.

Söylediğinden on dakika geç geldi. Ne bekliyordum bilmiyorum, ama kapı aniden ardına kadar açılıp içeriye rüzgâr dolunca kim olduğunu anladım. Kot pantolon, siyah tişört, bir zamanlar Lady Di’nin ilk halleri gibi olduğunu düşündüğüm, ama şimdi yana yatık duramayacak kadar gürleşip kabarmış doğal sarı saçlar. Beklediğimden daha kısa boylu, fakat kavgada sizin tarafınızı tutmasını isteyeceğiniz yapıda biri.

Doğruca bara gidip kendine küçük boy bir içecek aldı, sonra yanıma geldi. “Cathy?”

Tokalaştık. “Ben olduğumu nerden anladın?”

Sırttı. “Tek başınasın.”

Bara göz atıp dışarıda oturmamızı önerdi. Açık bir alan olduğunu fark etmemiştim, ama arka taraftaki aralık kapıdan bahçe görünüyordu. Sadece iki masa vardı, ama hava dayanılmayacak kadar esmiyordu.

“Geldiğin için teşekkürler,” dedim. Doğruyu söylemek gerekirse, Sylvia’nın üzücü hikâyesini dinlemek için gecesini feda edip benimle buluşmaya can atması beni şaşırtmıştı.

“Ne demek,” dedi neşeyle, “eve tıkılıp kalınmayacak kadar güzel bir akşam.”

Birasından bir yudum alıp dudaklarını yaladı ve sabırsızlıkla konuşmamı bekledi.

Ona tüm hikâyeyi anlattım. Sylvia’yla arkadaşlığımı, Londra’ya gidince aramıza bir soğukluk girdiğini, Lee’yle ilişkimi bitirip ondan kurtulmaya çalıştığımı. Sylvia’yı otobüste gördüğümü, Lee’nin çalıştığım yerdeki işi kapabilmek için onun adresinden faydalandığını. Ona birkaç hafta önceki o ziyaretten, Sylvia’yla karşılaşmamızdan bahsettim. Son olarak da... o notu gösterdim.

Cebimde katlı duran kâğıdı çıkarıp düzelttim ve ona uzattım. Şöyle bir inceledikten sonra geri verdi.

“Sence anlamı ne?”

Sabrim tükenmeye başlamıştı. “Bence Lee’nin bana şiddet uyguladığına inanıyor, çünkü aynı şeyi şimdi de ona yapıyor.”

“Lee’yle ilişkisi olduğundan bahsetti mi?”

“Tam olarak değil.”

“Ondan korktuğunu söyledi mi peki? Ya da bunu belli eden bir şey?”

“Söylemedi, ama bir sürü şeyden anlam çıkardım. Çarşamba gününe bir buluşma ayarlamak için telefon ettiğinde, beni cebinden değil kulübeden aradı. Lee telefonlarımı dinleyip mesajlarımı okurdu. Kaçma planı yaptığımı da böyle öğrendi, o yüzden muhtemelen aynı şeyleri ona yapıyor. Buluşmak için seçtiği yer herkesin girebileceği, bir sürü giriş çıkışı olan bir mekândı. Bu da gösteriyor ki Sylvia orada ikimizden birinin izlenmiş olabileceğini düşündü. Buluştuğumuzda üzerinde en alışılmadık giysileri vardı.

Sam bana sorgulayıcı bir bakış fırlattı. İnsanın içine işleyen bebek mavisini kocaman gözleri vardı, fakat yüzü ne o kadar masum ne de büyüleyiciydi.

“Sylvia hep canlı renkler giyer; bir nevi cennet kuşu gibi, hep sarılar, pembeler, morlar, turkuvaz falan. İpek, kaşmir, deri. Sade bir şey giydiğini hiç görmedim. Çarşamba günü üzerinde beyaz bir bluzla siyah etek vardı. Yeni aldığını, ciddi bir görüşme yapmaya gideceğini söyledi. Renkleri biraz yumuşatmak istiyormuş. Normal kıyafetlerini yanında getirdiği bir poşete tıkmıştı. Fakat onun böyle bir şey yapacağını önceden bilmiyordum. Giyim tarzının kalabalıkta göze çarptığını düşündü... o yüzden böyle giyindi.”

“Yani onlar gibi giyinip aralarına karışmaya çalışıyordu, öyle mi?”

“Kesinlikle. Lee bana yaptığı gibi, onu da takip etmiş olmalı. Yanında el çantası da yoktu. Sadece alışveriş poşeti.”

“El çantası yoktu ha?”

“Bunu o zaman düşünmedim. Ama muhtemelen oralara gizli bir mikrofon ya da takip cihazı yerleştirdi. Kulağa ıl-gınca geldiğini biliyorum. Öyle biriyle yaşamadan bilemezsin.”

Hafifçe omuz silkip başını salladı. “Ama onunla ilgili bir şey söylemedi, değil mi? Mutsuz olduğunu falan? antasız geldiği halde.”

“Hayır. Cebi çaldığında söylemeye hazırlanıyordu bence. Arayanın o olduğunu sandım. Hemen ardından çıkıp gitti. Daha buluşalı birkaç dakika olmuştu.”

“Ve o notu çaktırmadan cebine koydu.”

“Aldığı içeceklerle yemeğin fişiydi. Bak, tarih ve saat buluştuğumuz güne ait. Notu ben gelmeden önce yazmış olmalı.”

Kâğıdı tekrar alıp inceledi; hesap bilgilerini değil, arkada alelacele karalanmış sözcükleri. Benim yazmış olabileceğimi mi düşünüyordu?

“Birdenbire bana inanmaya başladı, neden ki? Mahkemedede Lee’nin bana zarar vermediğini, tam bir psikopat olduğumu söyledi. Kendi kendimi yaralamışım, bir de en iyi arkadaşımmış! Durup dururken bana inanması için bir şey olması lazım, ne olabilir?”

Sam Hollands derin bir nefes alıp yavaş yavaş bıraktı ve küçücük bahçede oturanlara göz atıp bana doğru eğildi.

“Buraya gelmeden önce verdiğin adrese uğrayıp kapıyı aldım. Cevap gelmedi. Endişelenmemizi gerektirecek bir şey yoktur umarım, ama görünen o ki Bay Brightman se-ninle bağlantı kurmaya çalışıyor, bunun beni huzursuz ettiğini itiraf etmeliyim.”

“Endişelenmen gereken ben değilim,” dedim cesur bir tavırla. “Nasıl biri olduğunu, neler yapabileceğini biliyorum.”

Gülümsemesi içimi rahatlattı. “Elimden geleni yapacağım, tamam mı? Bir soruşturma başlatıp Sylvia’nın iyi olduğundan emin olmak için gidip bakacağım. Bu arada, ne yazık ki henüz taciz olarak kanıtlayabileceğimiz bir şey yapmadı, yapana kadar da senden uzak durması için mahkemeden tedbir kararı çıkaramayız.”

Omuz silktim. “Şu uydurduğu kimlik, Mike Newell. Polis CV’sinin doğruluğunu kontrol etmiş midir? İspanya’daki arkadaşları rolüne devam edip geçen yıl orada çalıştığını söyler mi acaba? Yine de Mike Newell’la Lee Brightman’ın aynı kişi olduğunu kanıtlamaz.”

“O işi bana bırak,” deyip bardağı kafasına dikti. “Bu arada, arkadaşına da baktıracağım.”

Ayağa kalkıp gerindi.

“Tanrım, ne uzun bir gündü.”

“Mesain bitti mi?”

Başını sallayıp gülümsedi. “Evet. Bir şeyler yerim, sonra da küveti doldurup keyif yapmayı düşünüyorum.”

Talbot Street’in köşesine kadar birlikte yürüdük ve el sıkışıp ayrıldık.

Dönüp metroya giderken, “Unutma,” dedi. “Yardıma ihtiyacın olursa. Paskalya!”

“Unutmam.” Gülümseyerek veda ettim.

Eve geldiğimde hava kararmak üzereydi. Anahtarı ön kapının kilidine sokarken hâlâ gülümsüyordum. Kolu çevirmeden açılıverdi; birisi sürgüleden bırakmıştı.

Evin kapısı kilitliydi, aynen bıraktığım gibi. İçerde de her şey yerli yerindeydi. Her şey, ama yine de huzursuzluğum geçmemişti.

Salonun ortasında durup balkon kapılarıyla ötedeki bahçeye doğru baktım; yaprak kıpırdamıyordu. İçeride ağır, boğucu bir hava vardı. Balkon kapılarını bir kez daha yokladım –hâlâ kilitli ve sağlam– sonra da ardına kadar açtım. Rest Assured’da bahçede otururken içime işleyen soğuk azalmış, rüzgâr kesilmişti. Güneş batmak üzereydi, ama hâlâ serindi.

Bahçenin dip tarafındaki kapı açık, menteşelerinden ayrılacak gibi yarı asılı duruyordu. Şubatta çıkan fırtınadan beri bu haldeydi. Yönetimi arayıp tamir etmelerini istemiştim, onlar da bir kereye mahsus adamlarını gönderip tekrar yerine takmışlardı. Zoraki yapılmış bir şeydi. Nasıl olsa kimse bahçeyi kullanmıyordu, aslında arka bahçeye uzanan yoldan birilerinin geçtiğini bugüne kadar görmemiştim. Dolayısıyla beni asıl huzursuz eden kapının aralık durması değildi.

En ufak bir ses yoktu; hafif bir esinti, bir kuş cıvıltısı, hışırtı, hiçbir şey. Yine de bir tuhafılık var gibiydi... Hava basık ve bunaltıcıydı, yukarıda bulutlar kümelenmeye başlamıştı.

Ne yapıyordu acaba, neredeydi, Sylvia’yı banyoya mı kilitlemişti? Zavallı kanlar içinde birinin gelip onu kurtarmasını mı bekliyordu, tıpkı Wendy’nin beni kurtardığı gibi?

Sonrasında Wendy bana her şeyi anlatmıştı. Arabasının bagajından poşetleri boşaltırken binadan çıktığını görmüş. “Arabaya binerken sersemlemiş bir haldeydi,” dedi, “biraz kafayı bulmuş gibi.” Ama onu huylandırıran bu değildi. Yerine oturmak üzere dönünce, elleriyle gömleğinin önündeki kanları görmüş.

Ve şansına kapıyı tam kapatamamış. “Gittiğinden emin olunca kapıyı itip açtım,” dedi, “yukarıya seslendim ve seni o odada halının üstünde yatarken bulunca öldün sandım.” Mahkemede, Wendy’nin acil hattıyla yaptığı görüşmenin kaydı dinletildi. Son derece sakin, akli başında, mülayim bir sesle yardım istiyor; her yerinden kan gelen, zorla nefes alan çıplak birini bulmanın şokuyla hıçkırıklara boğuluyordu. Bunları dinlemek bana zor geldi. Mahkemeye en son o gün gidebildim sanırım; duruşma süreciyle ilgili aklımda pek bir şey kalmadı zaten.

Aniden kanepeye bıraktığım çantamdaki telefon ötünce yüreğim ağzıma geldi.

“Merhaba canım.” Stuart’ın sesi feci yorgun geliyordu. “Bugün burnumda tüttün.”

“Aynen. İşin bitiyor mu?”

“Evet. Notlarımı tamamlayıp yola çıkacağım. Eve dönerken yiyecek bir şeyler alayım mı?”

“Harika bir fikir,” dedim. “Şey... bir süreliğine dışarı çıkacağım. Ofiste bakmam gereken bir şey var da.”

Sesinin değiştiğini duydum. “İşe mi dönüyorsun?”

“Evet, merak etme, uzun sürmez. Muhtemelen sen gelmeden dönmüş olurum.”

Hattın öbür ucunda bir sessizlik oldu. “Cathy? İyisin, değil mi?”

“Evet,” dedim neşeli bir sesle, “elbette iyiyim. Gece boyunca aklımı kurcalamasın diye şu işi aradan çıkarmak istiyorum.”

“Pekâlâ. Telefonunu yanına al.”

“Olur. Sonra görüşürüz.”

“Seni seviyorum.

“Ben de.”

Telefonu kapatınca bir an durup ne söylediğimi düşündüm. Eğer biri dinliyorsa sesimden bir şeyler sezmiş midir? Daha önce, Lee buraya dinleme cihazı yerleştirmiş olabilir diye, her ihtimale karşı Stuart’la evden konuşmaktan kaçınmıştım. Bunu daha ne kadar devam ettirebilirdim?

Tahminen doğru yöne, nehrin güney kıyısına giden bir otobüs bulup atladım. Trafik azalmaya başlıyordu. Sylvia’nın sokağına girdiğimde hava tamamen kararmıştı. Otobüsün beni indirdiği duraktan o tarafa doğru yürürken, birbirine neredeyse tıpatıp benzeyen iki sokakla karşılaşıncı hangisi olduğunu hatırlamaya çalıştım. Stuart beni evden arayalı yaklaşık bir saat olmuştu.

Siyah boyalı kapı bu defa sımsıkı kapalıydı. Daire 2’nin zili ni çaldım. Binanın arka taraflarında çınladığını duydum, ama cevap veren olmadı. Biraz bekleyip tekrar bastım. Saat dokuzu on geçiyordu. Kesin evde olmalıydı, değil mi? Londra’da bile, insanların çoğu pazar gecesi evde olurdu. Tekrar çaldım, bu kez diyafondan bir hışırtı geldi. Ama Sylvia değil, bir başkasıydı.

“Bak işte, evde olmadığı belli. Neden defolup gitmiyorsun?”

“Özür dilerim. Onunla buluşmam gerekiyor da, sakıncası yoksa girebilir miyim?”

Cevap gelmedi.

Eh, bütün gece burada oturamazdım. Sokağın sonuna kadar yürüyüp sola döndüm, bahçe duvarını takip edip binaların arka tarafında boydan boya uzanan geçide ki burada da bir geçit olması kaçınılmazdı, girdim. Burası zifiri karanlıktı ve keskin bir kokusu olan köpek pislikleri, devrilmiş çöp bidonları ve her tür ürkütücü şeyle doluydu, ama en azından Sylvia'nın evinin arka cephesi ve güneşin altında oturup çay içtiğimiz bahçe buralarda bir yerdeydi.

Taşlık zemin boyunca tam iki yüz on adım ki evin önünden sokağın sonuna kadar da aynıydı, saydım ve dibinde yabancı otlar бүрүмүш bir bahçe kapısı ve yıkık dökük bir duvarla burun buruna geldim. Tırtıklı taşlara dokunarak parmaklarımı duvarın üstünde gezdirdim; omuz hizasındaydı. Kendimi yukarı çekerken, dizlerim taşa sürtünüyor, spor ayakkabılarımın ucuyla tutunmaya çalışıyordum.

Dirseklerimi duvarın üstüne dayayınca, bahçeyi ve alt katın pencerelerini görebiliyordum, tümüyle karanlığa gömülmüştü. Birinci ve ikinci katın pencereleri ardına kadar açıktı ve içeriden ışık geliyordu. Sessiz olmalıydım.

Duvarın üstüne tüneyip popomu dengede tutmaya çalışırken ne yapacağımı düşündüm. Büyük bir ihtimalle evde değildi. Hafta sonu için bir yerlere, arkadaşları ya da Lancaster'daki ailesini ziyarete gitmişti. Benim hiç başaramadığım şeyi yapmış, ondan –belki de temelli– kaçıp kurtulmuştu.

Ya da tam tersi içerideydi. Tüm ışıklar kapalı olduğu halde.

Bu kadar yol tepip gelmişken, kontrol etmeden eve dönemezdim. Duvarın öbür tarafından bahçeye inmeye çalışırken bacaklarımın arkası tuğlalara sürtününce, askılı yazlık bir elbiseden daha makul bir şeyler giymediğim için kendi kendime sövüp sayıyordum.

Üst kattaki daireden sesler, kahkahalar geliyordu. Bir tür klasik müzik, piyanonun huzur veren ahenkli sesi. Yemekli bir parti veriliyordu herhalde.

Yukardan gelen ışıkla etraf gündüz gibi aydınlanmıştı; bahçeye atlarken insanlar dışarı bakmak için bu anı seçmesinler diye dua ediyordum. Taraçaya geçilen alçak duvarı tam zamanında hatırladım, gölgede kaldığı için görememiştim.

Gözlerim karanlığa alışınca pencereye yaklaşıp salona göz gezdirdim. Hemen hemen aklımda kaldığı gibiydi; resimler, saten örtülerle kaplı o biçimsiz kanepeler, kitaplar, rasgele üst üste konmuş bir yığın dergi. Kapı girişinden loş koridora doğru bakınca kapıların yerini az çok kestirebildim; hatırladığım kadarıyla banyo solda, yatak odası sağdaydı.

Her iki kapı da aralık duruyordu.

O kadar. Sylvia her neredeyse, evinde tutsak değildi.

Geriye doğru bir adım attım ve ayağım bir boşluğa geldi. Bodrum katın pencerelerinin üzerindeki ızgaralar. Eğilip aşağıdaki dipsiz kuyuya baktım, tepeden vuran ışıktaki sadece pencerelerin çerçevesi gözüküyordu, onun dışında kapkaranlıktı. Görüntü içimi ürpertti.

O an kendimi salak gibi hissettim ve bahçeden aşağıya doğru koşmayı göze aldım. Yukarıdan bakan biri, kollarımla

bacaklarım kabak gibi ortada, beni çimenlerin üstünde tabanları yağlarken görebilirdi; her an bir çığlık duymayı bekliyordum.

Ama bir nefeste kendimi duvarda buldum. Bu taraftan çok daha yüksek görünüyordu, taşlar daha kaygan gibiydi. Buradan kurtulmak için epey bir uğraşacaktım. Geçide açılan kapıda ışıldayan kocaman bir asma kilit vardı, dolayısıyla bu da işimi kolaylaştırmayacak gibiydi. Duvarın bir metre gerisinde metal kapaklı eski bir çöp bidonu duruyordu. Görebildiğim kadarıyla boştu, ama burnuma gelen koku pek hoş değildi. Bidonu, topak topak çimenlerin üzerinde sürükleyip duvara dayadım. Yukarıdaki odalardan yayılan Şostakovic'in 2 no.'lu piyano konçertosunun hoş nağmeleri arasında, buradaki her bir gıcırta, tangırta kulağa korkunç geliyordu.

Bidonun üstüne çıkıp kapak beni taşıyacak mı diye bir yokladım; esnemedi. Bir bacağımı kaldırmam yetiyordu, cidden, başka bir şeye de gerek kalmadı, zira kollarım duvarın tepesini kavrayacak kadar uzandığı anda, kapak ayaklarımın altından kayıp tangır tungur çimenlere yuvarlandı. Aceleyle duvara tırmanırken müzik bir anda kesildi ve endişe verici sesler duyuldu. "Neydi o? ... Ha, muhtemelen tilkidir... Korkma hayatım, doğru söylüyorum."

Nefes nefese duvarın öbür tarafına geçtiğimde aptallaşmış, şu an evde Stuart'ın yanında olabilecekken duvarın üzerinde ne halt ettiğimi düşünüyordum. Ne zaman geri döneceğimi merak eden biri kalmış mıydı acaba?

Gitme zamanı. Sylvia her nerdeyse, en azından burayı kontrol etmiştim.

Dönüp sağ tarafa giden tek otobüse atladım. Parkın diğer tarafında, evden bir iki kilometre uzakta inip, karanlıkta yarı yürüyüp yarı koşarak Talbot Street'e döndüm. Isı giderek düşüyor, uzaklardan gelen gök gürültüsü yağmurun yaklaştığını haber veriyordu.

Sokağın başından sonuna kadar yürüdüm, binanın önünden geçerken kafamı kaldırıp Stuart'ın pencerelerine bakınca ışıkların açık olduğunu fark ettim. Benden önce gelmişti demek. Doğruca içeri girmek için can atıyordum, ama kendimi tutup yürümeye devam ettim, sokağın sonuna gelince sola dönüp arka taraftaki geçide girdim.

Düşünmek istiyordum.

Otobüs durağından buraya yürürken, yanımdan birkaç arabayla bir bisikletli geçmiş, ama tek bir yayaya rastlamamıştım. Bugünlerde Londra'da kimse kenar mahallelerde bile yürümüyordu. Hele hava karardıktan sonra hiç.

Bir tek ben.

Sylvia'nın başına kötü bir şey gelmişti, bunu adım gibi biliyordum. Gözüme çok farklı görünmüştü. O sinir bozucu tavırları yok olmuş, daha sakin, gözleri –aşırı tedirgin. Lee bana ulaşmak için onu kullanıyor, demiştim içimden, ama ya artık benimle ilgilenmiyorsa? Hayatına hükmedecek başka birini bulduysa?

Tam bunları düşünürken bahçe kapısının aralığından baktım; salonumun perdeleri tamamen açıktı ve içeriden bir ışık geliyordu.

Bir an yerimden kıpırdayamadım. İçeri girmişti. Muhtemelen hâlâ içerideydi.

Hemen ne yapacağımı düşündüm. Sam Hollands'ı mı ara-
sam acaba? Aslında içerdeki Stuart olabilir -ona anahtar ver-
miştim– belki de aşağıda olduğumu düşünüp iyi miyim diye
gidip bir bakmak istemiştir.

Tam o anda pencerede birinin belirmesiyle geri çekildim
ve hemen ardından derin bir oh çektim. Stuart elinde cep te-
lefonuyla camın kenarında durmuş, tuşlara basıyordu. Aynı
anda cebimdeki telefon titredi.

C – Nerdesin? Bir sorun yok, değil mi? S x

O an dünyada en çok istediğim şey onu görmektir. Tökez-
leyerek geçidin sonuna doğru koşarken nerdeyse kahkaha
atacaktım, neden mi, çünkü oradaki Stuart'tı ve sonuçta her
şey yolundaydı.

Ön kapıya gelene kadar koştum. Anahtarımı kilide sok-
tum, ama ihtiyacım olmayacağını bir şekilde anlamıştım.
Anahtar üzerindeyken itince kapı savrularak açıldı. Kolu çe-
virip kapattım ve alışkanlığın etkisiyle bir kez kontrol ettim.
Şimdi şapşal şapşal sırtıyor, hemen yukarı çıkıp Stuart'la ol-
mak, ona sarılıp geçmiş tümüyle unutmak ve sadece gele-
ceği düşünmek istiyordum.

Benim evin kapısına gelince, bir an durup içeriye kulak
verdim. Çıt çıkmıyordu. Ne bir nefes ne de fısıltı, hiç ses yoktu.

Anahtarı kilitte çevirip kapıyı açtım. Durduğum yerden
salonla yemek odasını görebiliyordum; ikisi de karanlıktı. Sa-
dece yatak odamdan ışık geliyordu.

Bir terslik vardı; çok kötü bir şey. Stuart ışıkları neden kapatmıştı ki?

Ama sonra, kapının ağzında dururken kokuyu aldım; onun kokusu. Belli belirsiz, ama tanıdık. Kalbim deli gibi çarpmaya başladı, kusacak gibi oldum.

Lee.

İçerde, salonda olmalıydı.

Eve dönmemi beklerken nerde saklanıyor olabileceğini düşünüp, gözümün önüne getirmeye çalıştım.

Bir adım atıp koridora girdim, bir adım daha ve açık duran kapıyla aynı hizaya geldim. Başucumdaki lambanın ışığı yerde uzun koyu gölgeler oluşturmuştu.

Stuart yatakta, derin bir uykuya dalmış gibi kıpırtısız yatıyordu. Nefesimi tutmuş ona bakarken, biraz rahatlar gibi oldum, ama duruşunda bir anormallik vardı; ayakkabılarını çıkarmamıştı. Sonra yastıkta kırmızı bir şey gördüm; başının yan tarafından beyaz ketene yayılıyordu.

Ne olduğunu düşünürken ayaklarım benden önce davrandı. “Stuart! Hayır, olamaz!” ve yanındaydım, başını kaldırırken dehşet içinde parmaklarımdaki kırmızılığa baktım.

Nefes alıyordu; düzenli, yüzeysel nefesler.

Arkamdan kanımı donduran bir ses geldi.

Yavaşça ayağa kalkıp döndüm.

Kapının ağzında, çıkışımı engelleyecek şekilde duruyordu.

En garibi de kalbim güm güm atarken, midem bulanıp başım dönerken bile, üzerime tuhaf bir sakinlik gelmişti. Bu duyguyu tanıyordum: Geçen sefer beni öldüreceğini düşünürken,

o kaçınılmaz sona yaklaşırken hissettiğim korkunç çaresizlik. Tabii o zaman da işimi bitirememişti. O zaman başaramadıysa, şimdi de yapamazdı. Farkında olmadan endişemin derecesini hesaplarken –bir altmış olmuştur herhalde– az kalsın bir kahkaha patlatacaktım.

“Bay Newell,” dedim, “buraya uğramanız büyük bir incelik.”

Güldü. Aynı anda kararsızlık içinde olduğunu hissettim. Eskisi gibi iriyarı değildi veya belki de bu çam yarması, devasa cüsseyi kafamda yaratmıştım, olamaz mı? Her halükarda, beni tanıdığını da sanmıyorum. Geride bıraktığı Catherine gitmiş, yerine çok farklı biri gelmişti.

“Yeni sevgilini fazla gözünde büyütme,” dedi. “Saftirik herifin teki.”

“Ne istiyorsun?”

“Öylesine konuşmak.”

“Hadi konuş o zaman.”

Geçmeme izin verince şaşırdım. Ön kapıya göz atıp bir denesem mi diye düşünürken, Stuart’ı bırakıp gidemeyeceğimin de farkındaydım.

Kanepenin yanındaki lambayı yakıp oturdum. Telefonum eteğimin cebindeydi. İlerleyip karşıma otururken, son arama olduğunu umduğum tuşa bastım. Birkaç saniye bekleyip aramayı sonlandırdım. Karşı tarafı çaldırarak kadar zaman geçmiş olsun diye dua ediyordum.

“İyi görünüyorsun,” dedi. Sonra beni dehşete düşüren bir laf etti. “Özledim seni.”

“Gerçekten mi?”

“Tabii ki. Seni düşünmediğim tek bir gün bile olmadı. Asla böyle bitmemeliydi. Tamamen yanlıştı.”

“Ne demek istiyorsun?” İçimde kabaran öfke beni cesaretlendirdi. Seçeneklerimi gözden geçirdim. Nazik mi davransam? Yoksa kaba mı? Hangisi bana daha çok zaman kazandırırdı?

“Keşke söyleseydin.”

“Neyi?”

“Hamile olduğunu. Bana söylemeliydin Catherine.” Sakin, nerdeyse şefkat dolu bir ses.

Bunu duyduğuma inanamıyordum. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Bebeği kaybettin, bizim bebeğimizi. Değil mi? Eğer söylemiş olsaydın... her şey çok farklı olurdu. Hâlâ birlikte olabilirdik.”

“Yani hamile olduğumu bilseydin beni öldürmeye çalışmazdın, kastettiğin şey bu mu?”

“Sana engel olurdum... kendine zarar vermeni engelledim. Seninle daha çok ilgilenir, yardım almanı sağlardım, olaylar bu noktaya gelmeden...”

“Hepsi benim hatam, öyle mi? Kendi yalanlarına inanıyorsun ha?”

“Hadi ama. Ne halde olduğunu sen de biliyorsun. Elbette senin hatandı. İşte bu yüzden seni bulmak zorundaydım. Seni görüp kendine yine zarar vermeni engellemeliydim. Bu sefer hatasız... bebek yapmayı deneyebiliriz, dedim. Bir aile olabiliriz.”

Durup ona bakarken içimden gülmek geliyordu. Dört yıldır olmasını beklediğim şeyler arasında kesinlikle bu yoktu. “Kendime bir içki alacağım,” dedim. “Sen de ister misin?”

Yüzüme uzun uzun bakarken düşünceli görünüyordu. “Hayhay.”

Mutfağa gidip buzdolabından bir şişe şarap aldım. Onu silah olarak kullanmayı düşünüyordum. Sanırım o da anlamıştı, çünkü ayağa kalkmış bana doğru geliyordu. Tam o sırada cebim çaldı.

Karşımda dururken telefonu çıkarıp ekrana baktım.

“Cevap verme,” dediği anda “evet” tuşuna bastım.

“Merhaba! Sam! Nasılsın?”

Hattın diğer ucundaki Sam Hollands’tı, kurtarıcım. Sesi yorgun geliyordu. “Cevapsız bir arama gördüm. Her şey yolunda mı?”

“Paskalya nasıldı?” dedim. “Seni düşünüyordum...”

Lee telefonu elimden kapıp duvara fırlattı. Kırılan aletin parçaları yere saçıldı. “Sana cevap verme dedim. Yine dinlemiyorsun değil mi? Her zamanki gibi?” Bağırmaya başlamış, cüssesiyle bana gözdağı veriyordu.

“Yaptığın biraz aptalcaydı,” dedim. “Ya iyi miyim diye buraya gelirse?”

Çizgiyi aşmıştım. Elinin tersiyle yüzüme vurunca geriye doğru gidip mutfak tezgâhına yapıştım. Yanağım sızlıyordu. Ağızma kan dolmuştu. Şu an korkmam gerekiyordu. Dehşete kapılmalıydım. Onun yerine, yıllardır hayatıma hükmeden bu adamdan bıkip usandığımı hissediyordum.

“Kimdi o?”

“Sam,” dedim. “Adını söylerken duydun sanırım. Tabii telefonumu kırdığına göre doğruyu söyleyip söylemediğimi öğrenemeyeceksin, değil mi?”

Pis pis sırıttı. “Sam, Lancaster’da, o yüzden seni ziyaret etmesi pek mümkün değil, ne dersin?”

“Bu başka Sam.”

O rahatlama anından yararlanıp şarap şişesini boynundan kavradım ve hızla ona doğru savurdum. Kafasını hedeflemiştim, ama tutturamadım; omzuna yediği darbe hasar verecek kadar şiddetli olmasa da, dengesini kaybedip yere serecek kadar etkiliydi. Şişe, parmaklarımın arasından kayıp yere düştü.

Elime fırsat geçmişken koşup kendimi banyoya attım, kapıyı hızla kapatıp kilitledim.

“Defol!” dedim çığlık çığığa. “Çık git, beni rahat bırak!”

Sanki yapacaktı da. Bir saniye sonra kapı yumruklanmaya başladı, sonra ses kesildi, ardından omuz atınca bir gümleme sesi geldi. Kapı menteşelerinden fırlar gibi oldu, ama açılmadı. Daha fazla dayanacağını sanmıyordum.

Birden savrularak açılan kapı küvetin kenarına gürültüyle; dünyanın sonu gelmiş gibi korkunç bir sesle çarptı. Hazırdım. Bana vurmaya hazırlanırken elimdeki tek silahı, deodorant şişesini yüzüne püskürtünce yumruklar havada uçtu, ama hiçbirini yerini bulamadı. Elleriyle yüzünü kapattı, öksürüp haykırarak geri geri banyodan çıktı. “Seni kaltak seni! Lanet olası bir kaçık, Catherine!”

Ben de çığığ bastım. “Stuart’a ne yaptın? Ne yaptın dedim, aşağılık herif! Pislik!”

Onu itip geçerek mutfağa koştum. Bir bıçak almak için. Ya da ne olursa. İnleyerek çekmeceleri çekip bir şeyler ararken, parmaklarım pelte gibiydi. Ama sebze soyma aletinden başka bir şey bulamadım. Olabildiğince sıkı kavrayıp ona doğru döndüm.

Gitmişti. Deli gibi çarpan kalbim ve balkonun camına çarpan yağmur damlaları dışında hiçbir ses yoktu. Böylece dakikalar geçti.

“Çık dışarı!” diye bağırdım. “Nerdesin aşağılık herif? Hangi cehennemdesin? Artık senden korkmuyorum. Hadi bakalım, korkak tavuk!”

Ellerim titriyordu, ama aletin sapına yapışmış, sanki beş santimlik ucu kör bir şey değil de on beş santimlik çelik bir bıçakmış gibi, havada tutuyordum.

Önümde dikiliyor olsaydı hiç düşünmeden saplardım; ne-reye denk gelirse, boynuna, yüzüne. Ama yoktu işte.

Yatak odasından gelen loş ışıktaki, çılgın gibi bakınıp durdum. Tesadüfen gözüm mutfağa ilişti ve başka bir şey gördüm; gazlı ocağın yanındaki çakmağı. Soyma aletini cebime sokup onun yerine çakmağı aldım.

“Çık ortaya! Hadi, ne bekliyorsun?”

Olduğum yerden ön kapıyı görebiliyordum; aralık kalmış, holün ışığı içeri sızıyordu. “Hayır,” diye söylenerek peşinden kapıya koştum.

Kanepenin arkasındaymış. Aniden kalkıp çelme takınca, yüzüstü halıya çakılırken deodorant şişesi ve çakmak elimden fırladı.

Yarı karanlıkta yüzünde delirmiş gibi bir ifade ve gözyaşları gördüm. Sprey kalıntıları gözlerinin etrafına bulaşmıştı.

“Korkmuyorsun demek. Ha? Öyle mi dedin?” Bacaklarını ayırıp göğsüme oturmuştu. Ellerimi yumruk yapıp gücüm yettiğince, ulaşabildiğim her yere vurmaya çalıştım, ama belli ki aldığı darbelerden en ufak bir rahatsızlık duymuyordu.

“Kalk üstümden, pislik,” dedim tıslayarak. “Kalksana!”

Tek elimi yakalayıp diğerine ulaşmaya çalışırken bir tokat patlattım, yumrukladım, gözlerine ulaşmaya çalıştım, uzanabildiğim her yerini tırmaladım. Öbür elimi de yakalayıp beni bağlarsa, işim bitmiş demektir.

“Sylvia nerde?” Boğazım parçalanırcasına haykırdım. “Ne yaptın ona?”

Yine güldü, komik bir şey söylemişim gibi. “Sylvia... Tanırım. Polise şikâyetle bulunmayacak diyelim.”

Dışarıda bir arabanın farları odayı aydınlatınca, o bir saniye gözlerini ve oradaki ifadeyi görmeme yetti ve korku beni adeta ele geçirdi. O ana dek korkmuyordum. Ama şimdi beni öldüreceğini anlamıştım. Ve bu sefer çabucak yapacaktı.

Yüzüne girişmek yerine, sol elimi cebime daldırdım ve soyma aletini buldum. Tüm gücümle karın boşluğuna sapladım ve anında üstümden kalkıp haykırarak elini oraya götürdü.

Aletin sapı dışarıda kalmış, gerisi tamamen etine gömülmüştü.

Sürünerek uzaklaştım ve halıda el yordamıyla şişeyi ve çakmağın pürüzsüz metalini bulmaya çalıştım, tam parmaklarım ikisine de dokunmuştu ki birden ayak bileğimi yakaladı. Tüm gücümle geriye doğru bir tekme savurunca ayakkabım bir yerine geldi ve acıyla bağırdı.

O arada dönüp deodorantla çakmağın tepesine bastım.

Fıskıran alevler salonun ortasına kadar gidip sırtüstü yere serilmiş bedenini üzerini kapladı. Tam yüzüne nişan almadan hemen önce gözlerini gördüm; şok ve dehşetle bakan gözlerini. Ve elleri yüzünde, çırpınarak geriye doğru düştüğünü gördüm. Sonrasıysa alevlerin yuttuğu bir şekilden ibaretti. Sesi çıkmayacak sandım, ama ağzından alevler saçarak haykırıyordu – o güne dek duyduğum en korkunç sesi.

Benim ellerim de yanıyordu, ama sımsıkı tuttuğum şişeyi sonunda bırakabildim. Bir an durup ne yapsam diye düşünürken, haliya devrildi ve sağa sola yuvarlanıp cin çarpmış gibi debelenmeye başladı. Ateş söndüğünde yüzü kapkara, gömleği lime lime olmuş, kıpırdamadan yatıyordu.

Nefesimi bırakıp hıçkırırken, merdivende ayak sesleri duydum; dışarda camı döven yağmurdan, tepemde öten yangın alarmından daha yüksek bir ses. Ve kapı aniden açıldı. Arkamda eşikten geçip yaklaşan silüetlere baktım, sadece iki kişi, üniformalı –ne zannettiler acaba? Ama hayatta hiçbir şey beni bu kadar mutlu etmemişti. O ikisini gördüğüm için şükreliyordum.

Sonra dizlerimin üstüne çöküp ağlamaya başladım.

4 Mart 2009 Çarşamba

Ana binanın önünde alçak bir duvara oturmuş beklerken, otoparkta koştuğunu gördüm. Hızla akan trafikte bir boşluk kolayıp sonra gözünü kararttı ve arabaların arasından zikzaklar çizerek ilerledi, ışık kırmızıya dönünce yavaşladı.

Nihayet yanıma geldiğinde nefes nefeseydi.

“Selam. Geciktim mi?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Bir gecikme olmuş, yarımdan önce başlamıyorlar. Herkes dışarıda, koridorda bekliyor.”

“O içeride mi?”

“Evet.”

Yanağıma küçük bir öpücük kondurdu, sonra bir tane daha, ama bu kez oyalandı. Parmakları buz gibiydi.

“Stuart. Gerginsin.”

“Biraz. Sen değil misin?”

“Biraz.”

“Hadi artık girelim. Şu işi bitirip kurtulalım.”

Sam Hollands bizi içeride bekliyordu.

“Nasıl hissediyorsun Catherine?” Bugün pantolonlu takımı ve yeni kestirdiği saçlarıyla çok şıktı. Sabah tanık olarak dinlenmişti.

“İyiyim. Teşekkürler.”

“Gecikmeli başlıyor,” dedi Sam, Stuart’a. “Anlaşılan Bay Brightman yine fenalaşmış.”

“Çok şaşırdım,” dedi Stuart.

Onları dinlerken, bir yandan da bekleme alanını dikizliyor, gelip giden insanların arasında gözlerim onu arıyordu.

“Sam, nereye...”

“Tuvalete gitti.”

Stuart sıkı sıkı tuttuğu elimi öptü. “Git bir bak istersen. İçerde görüşürüz. O herifin suratına bakma. Çok gerekirse bana bak.”

“Sen içeri gir,” dedim. “Beni merak etme, iyi olacağım. Gerçekten.”

Kapıdan geçip izleyicilere ayrılan bölümde oturacak bir yer aradı. Mahkeme salonu dolmaya başlamıştı.

“Ben de gireyim,” dedi Sam. “Beklememi ister misin?”

“Yok, sen gir. Gidip onu bulacağım.”

Bir an duraksayıp kapının önünde dolaşıp duran mübaşire baktı.

“İşini bitireceğiz, göreceksin.”

Gülümsedim ve gidip içeri girdi.

Bayanlar tuvaletinde, Sylvia lavabonun başında durmuş, aynaya bakıyordu. “Selam,” dedim.

Hafif bir makyajla yüzünü azıcık canlandırmaya çalışmıştı, ama hâlâ feci solgun görünüyordu.

“Korkuyorum Catherine.”

“Biliyorum.”

“Dün nasıl da cesurdun. Seni can kulağıyla dinlediler.”

“Seni de dinleyecekler.”

Yüzünü buruşturduğunu görünce yaklaşıp sarıldım. Tir tir titriyordu. Sıska omuzları korkudan kaskatı olmuştu.

“Tamam,” dedim. “Korkman çok normal. Ama ne var biliyor musun? O senden daha çok korkuyor. Şimdi güç tamamen sende. Anladın mı? Bir daha bize zarar veremez. Şunu bir atlatalım, sonra her şey yoluna girecek.”

Geri çekildi ve bir kâğıt mendil alıp gözlerine bastırdı. “Biliyorum, biliyorum. Haklısın. Fakat...”

“İlk gün sesi nasıldı? Adını sorduklarında, suçunu itiraf ettiği anı hatırla. Ondan geriye bir tek o cırtlak ses kaldı. O bir hiç.”

Başını sallayıp belli belirsiz gülümsedi ve derin bir nefes aldı.

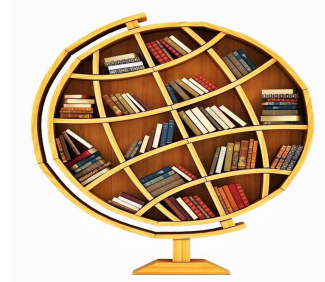
“İçinden gelmiyorsa yüzüne bakma. Bana bak, Stuart ya da Sam’e. Hepimiz senin için oradayız. Bunu hep birlikte aşacağız. Tamam mı?”

“Tamam.”

“O halde gidelim.”

“Bir şey daha.” Çantasını karıştırıp bir ruj çıkardı. Kıpırmızı. Dudağına sürerken eli titremiyordu.

Vakit gelmişti.

Londra Merkez Ceza Mahkemesi

BRIGHTMAN davası

4 Mart 2009 Çarşamba

SAYIN YARGIÇ McCANN'ın başkanlığında

Sabah Oturumu

- SCOTT Adınız ve soyadınız lütfen?
- BARTLETT Sylvia Jane Lesley BARTLETT.
- SCOTT Teşekkürler. Evet Bayan BARTLETT, Bay Brightman'ı ne zamandır tanıyorsunuz?
- BARTLETT Yaklaşık beş buçuk yıldır.
- SCOTT Onunla bir ilişkiniz oldu, doğru mu?
- BARTLETT Evet.
- YARGIÇ Yüksek sesle konuşur musunuz, Bayan BARTLETT?
- BARTLETT Özür dilerim. Evet.
- SCOTT Davalı hapisteyken de ilişkinizi sürdürdünüz, öyle mi?
- BARTLETT Evet.
- SCOTT Aralık 2007'de tutukluluk hali sona erdiğinde, tekrar bir araya gelebildiniz mi?
- BARTLETT O sırada Londra'da yaşıyordum ve Lee'nin Lancaster'da kalması gerekiyordu. Her hafta

polis merkezinde imza verip tahliye memuruna görünmek zorundaydı. Sık görüşemiyorduk.

SCOTT Bay Brightman sizi Londra'da ziyaret ediyor muydu?

BARTLETT Evet, fırsat buldukça.

SCOTT Bu noktada ilişkinizi nasıl tarif edersiniz? Birlikte mutlu muydunuz?

SCOTT Acele etmeyin.

YARGIÇ Oturmak ister misiniz, Bayan BARTLETT?

BARTLETT Teşekkürler. Özür dilerim. Lee hapisten çıktığında çok farklıydı. Bazen ona yaklaşmakta zorlanıyordum.

SCOTT Bununla ne kastediyorsunuz?

BARTLETT O... tartışmaya yatkındı. Ruh hali değişkenlik gösteriyordu.

SCOTT Size fiziksel şiddet uyguladı mı?

YARGIÇ Bayan BARTLETT, biraz su içmek ister misiniz?

BARTLETT Hayır, hayır. Özür dilerim. Çirkin sözler kullanıyordu. Ondan korkuyordum. Ama sadece o son olayda şiddet kullandı.

SCOTT Teşekkürler, bunun sizin için ne kadar üzücü olduğunu biliyorum. Peki, Bay Brightman hapisten çıktığında size Catherine Bailey'den söz etti mi?

BARTLETT Hayır. Catherine'i geçen yıl gördüm. Ocak ayında. Otobüsteydim, o da durakta bekliyordu. Lee'yi gördüğümde ona bundan bahsettim.

SCOTT Ne tepki verdi?

BARTLETT O zaman bir yorum yapmadı. Ama onu arıyordu sanırım. Gazetede bir iş ilanı gördüm ve iletişim bilgilerinde Catherine'in adı dikkatimi çekti. Catherine personel bölümünde çalıştığı için o olduğunu tahmin ettim. Lee'ye gösterdiğimde, sırf eğlence olsun diye işe başvuracağını söyledi. Başvuru formuna benim adresimi yazmak istiyordu.

SCOTT Peki bu size ne hissettirdi?

BARTLETT Onunla tekrar bağlantı kurmak istemesi beni mutsuz etti. Bununla ilgili tartıştık.

SCOTT Az önce Bay Brightman'ın sadece o son olayda şiddet kullandığını söylediniz. Bize bu olaya zemin hazırlayan süreci anlatır mısınız?

BARTLETT *(duyulmuyor)*

YARGIÇ Bayan BARTLETT, duyamıyoruz, sesinizi yükseltir misiniz lütfen?

SCOTT Devam edebilecek durumda mısınız?

BARTLETT Evet. Teşekkür ederim.

SCOTT Sorduğum soru tutuklanmadan önce Bay Brightman'ı son görüşünüzle ilgiliydi.

- BARTLETT Çantasını karıştırdım. Eve bir çantayla geliyordu. Dışarı çıkarken genellikle yanına alırdı, ama o gün evde bıraktı, ben de ne var diye baktım.
- SCOTT Ne buldunuz?
- BARTLETT Çoğunlukla giysi, bir çift ayakkabı, bir hafta sonu kaçamağı için yanınızda götüreceğiniz şeyler. Ama çantanın dibinde... başka şeyler buldum. Catherine'in fotoğrafı. Müstehcen bir pozdu. Ve birkaç araç gereç, elektronik aletler. Ne olduklarını bilmiyorum. Bir de bıçak.
- SCOTT Anlıyorum. Bu tam olarak hangi tarihte oldu? Hatırlıyor musunuz?
- BARTLETT Geçen sene 6 Mayıs'ta. Salı günüydü.
- SCOTT Bay Brightman'ı bir sonraki görüşünüzde bundan bahsettiniz mi?
- BARTLETT Evet. Ertesi sabahtı. Gece nerde olduğunu bilmiyorum, ama eve dönmedi.
- SCOTT Tepkisi ne oldu peki?
- BARTLETT Çok kızdı. Başımın arkasına çok sert vurdu. Hafif bir baygınlık geçirdim, kendime geldiğimde o... benim...
- SCOTT Acele etmeyin.
- BARTLETT Özür dilerim. Üzerime çıkmıştı. Bana tecavüz ediyordu.
- SCOTT Size tecavüz mü etti?

BARTLETT Evet.

SCOTT Sonra ne oldu?

BARTLETT Gitti. Çantasını aldı ve öylece çıkıp gitti.

SCOTT Polisi aradınız mı?

BARTLETT Hayır. Çok korkmuştum. Nereye gittiğini bilmiyordum. Her an geri dönebilir diye düşündüm.

SCOTT Ne yaptınız?

BARTLETT Yıkayıp temiz bir şeyler giydim. Dışarıya çıkıp bir telefon kulübesinden Catherine'i aradım ve buluşalım mı diye sordum.

SCOTT Catherine'le Oxford Street'te buluştunuz, doğru mu?

BARTLETT Evet. Lee beni takip ediyordur diye kalabalık bir yerde buluşmak istedim.

SCOTT Başınıza gelenleri Catherine'e anlatmak için mi?

BARTLETT Evet. Onu uyarmak istedim.

SCOTT Uyarmak derken?

BARTLETT Catherine'in peşinde olduğunu, ona yine zarar vermeye niyetlendiğini düşünüyordum.

SCOTT Buluştuğunuzda bu düşüncenizden ona bahsettiniz mi?

BARTLETT *(duyulmuyor)*

SCOTT Sylvia, soruya cevap verir misiniz lütfen?

BARTLETT Hayır. Söylemeye fırsatım olmadı. Catherine geldikten hemen sonra Lee aradı. Telefonda sesi gayet normal geliyordu, ama bizi gözetlediğinden emindim. Niye öyle giyindiğimi sordu.

SCOTT Bununla ne kastettiğini düşündünüz?

BARTLETT Normalde çok canlı renklerde giyinirim. O gün düz siyah bir etek ve beyaz bir bluz giymeyi tercih etmiştim. Eğer beni takip ediyorsa, kalabalığın arasında fark edemez diye düşündüm.

SCOTT Kıyafetinizi eleştirdi, öyle mi?

BARTLETT Evet. Kiminle buluştuğumu da sordu. Tanıdığın biri değil, dedim. Yalan söylüyormuşum, ikimizin de çok iyi tanıdığı biriymiş, öyle dedi. Bizi izlediğini biliyordum.

SCOTT Ne yaptınız?

BARTLETT Oradan ayrıldım. Catherine'i bırakıp gidersem güvende olacağını düşündüm. Onun yerine beni takip edecekti.

SCOTT Gerçekte öyle mi oldu?

BARTLETT Evet.

SCOTT Nereye gittiniz?

BARTLETT Bir süre dolaştım. İzimi kaybettirmeye çalıştım. Bir galeriye, bir iki mağazaya girdim. Eve gittiğimde hava kararmak üzereydi. Merdivende oturmuş, beni bekliyordu. Onu

görünce dehşete kapıldım. Çok... sakın karşıladı, neredeyse rahatlamıştım. Sonra bana bir şey göstermek istediğini söyleyip aşağıya, bodrum kattaki daireye götürdü.

SCOTT Bunu biraz açabilir misiniz? Orası sizin oturduğunuz daire değil, doğru mu?

BARTLETT Evet. Bizim binanın bodrum katı boştu. Tadilatdaydı sanırım. İçinde hiç eşya yoktu. Bence elektrikler de kesikti.

SCOTT Sizi içeri soktuktan sonra ne oldu?

BARTLETT Pardon, ben...

YARGIÇ Bayan BARTLETT, ara vermek ister misiniz?

SCOTT Aslında birkaç sorum daha var, tanık devam edebilecek durumdaysa tabii.

BARTLETT Ben iyiyim. Özür dilerim.

SCOTT O daireye girdiğinizde neler olduğunu bize anlatabilir misiniz?

BARTLETT Bana vurdu ve tekme attı. Bağırarak aptal olduğumu söyledi, defalarca. Yaşamayı hak etmediğimi söyledi.

SCOTT Bu saldırı ne kadar sürdü?

BARTLETT Emin değilim. Uzun sürmüş gibi geldi. Beni sürükleyerek banyoya götürdü. İçerde bir klozet, küvet ve duş armatürleri dışında bir şey yoktu. Penceresiz küçücük bir yerdi. Sonra ben girince çıkıp kapıyı kilitledi.

SCOTT Bu onu son görüşünüz müydü?

BARTLETT Hayır. Bir süre sonra geri geldi. Eldiven giymişti. Beni öldüreceğini sandım.

SCOTT Size tekrar saldırdı mı?

BARTLETT Hayır. Gidip Catherine'i bulacağını, sorunu çözmek istediğini söyledi.

SCOTT Bununla ne kastettiğini düşündünüz?

NICHOLSON Sayın Yargıç, tanıktan fikrini söylemesi isteniyor.

SCOTT Sayın Yargıç, bence tanık davalının sözleriyle ne kastettiğini yorumlayabilecek durumdaydı.

YARGIÇ Sizi anlıyorum, fakat Bayan BARTLETT'in bahsi geçen olaylara bağlı kalacak şekilde yönlendirilmesini tercih ederim. Devam edin lütfen.

SCOTT Bay Brightman içeri girip size Catherine'i bulacağını söyledi. Sonrasında ne oldu?

BARTLETT Gitti. Kapıyı kilitleyip gitti. Beni orada bıraktı. Dışarı çıkmaya çalıştım, kapıyı yumrukladım ama kimse beni duyamazdı. Oradan çıkmam imkânsızdı.

SCOTT Orada dört gün kaldınız sanırım, doğru mu?

BARTLETT Evet.

SCOTT Su ihtiyacınızı karşılıyordunuz, ama size yiyecek bırakmadı, öyle mi?

BARTLETT Evet.

SCOTT Teşekkürler. Başka sorum yok Sayın Yargıç.

YARGIÇ

Teşekkürler Bayan SCOTT. Bayanlar baylar, bu noktada bir ara vereceğiz. Saat üçte tekrar burada toplanalım.

-ÇAPRAZ SORGU-

NICHOLSON

Bayan BARTLETT, Bay Brightman'la nasıl tanıştınız?

BARTLETT

Bizi Catherine tanıştırdı.

NICHOLSON

Bay Brightman'la ilişkiniz başladığında, Bayan Bailey'le duygusal bağı devam ediyormuydu?

BARTLETT

Evet, ama dediğine göre...

NICHOLSON

Teşekkürler. Sizinle görüşürken Bayan Bailey'le ilişkisini devam ettirdiğini biliyor muydunuz?

BARTLETT

Evet, ama...

NICHOLSON

Kendinizi dürüst biri olarak nitelendirir misiniz Bayan BARTLETT?

BARTLETT

Evet, tabii ki.

NICHOLSON

2005'te polise Bayan Bailey'le arkadaşlığınıza ilişkin ifade verdiniz mi?

BARTLETT

Evet.

NICHOLSON

Bayan Bailey'in önceki yıllarda kendine bıçakla zarar verdiğinin farkında olduğunuzu belirtmişsiniz. Bunu hatırlıyor musunuz?

BARTLETT

Evet.

NICHOLSON İfadeniz gerçeğe uygun muydu Bayan BARTLETT?

BARTLETT Hayır.

NICHOLSON Polise verdiğiniz ifadede yalan söylediğinizi kabul ediyorsunuz, öyle mi?

SCOTT Tanık bu soruya daha önce cevap vermişti.

YARGIÇ Bay Nicholson, sorgunun bu çizgide ilerlemesinin beni kaygılandırıldığını söylemek zorundayım.

NICHOLSON Sayın Yargıç, kanımca burada gündeme getirilmesi gereken hukuki bir mesele var. Kapalı duruşma talep ediyorum.

YARGIÇ Pekâlâ. Bayanlar baylar, bu noktada bir konuyu daha detaylı görüşmemiz gerekiyor. Hepinizin jüri odasına gitmesini rica ediyorum. Devam edebilecek duruma geldiğimizde sizi geri çağırmalarını isteyeceğim. Teşekkürler.

-Jüri salondan ayrılır-

KAPALI DURUŞMA

YARGIÇ Bayan SCOTT?

SCOTT Bir hususa dikkatinizi çekmek istiyorum. Bay Nicholson Bayan Bartlett'in davalı tarafından yalan söylemeye itildiğini açık olarak

belirten ikinci bir ifadesi olduğunu biliyor. Bayan BARTLETT bu konuyla ilgili gözetim altında sorgulanmış.

NICHOLSON Bayan BARTLETT'in tutarsız davranışlarından dolayı tanıklığına güvenilemeyeceği gayet açık. Jürinin dikkatine sunmak istediğim konu yalnızca budur.

SCOTT Bay Brightman'dan çok korkuyordu Sayın Yargıç. Eğer yalan söylemek zorunda bırakılsaydı, kendisinin orada olduğunu inkâr eden bir ifade verirdi.

YARGIÇ Bay Nicholson, Bayan BARTLETT ilkinde gerçeği saklama nedenini açıklayan ikinci bir ifade verdiyse, bunun da jüriye sunulması gerekir.

NICHOLSON Nasıl isterseniz.

YARGIÇ Teşekkürler, jüriyi geri çağırır mısınız lütfen? Kaldığımız yerden devam edeceğiz.

23 Mayıs 2010 Pazar

Sam Hollands dışarıda beni bekliyordu.

“Günaydın,” dedi yan koltuğa yerleşirken. “Gizemli turumuz için harika bir gün. Nereye gidiyoruz dedin?”

“St. Albans.”

Yola çıkıp anacaddeye doğru ilerledik.

“Geldiğin için minnettarım Sam. İzin gününde yapacağın daha güzel şeyler vardır herhalde.”

“Şunu tekrar anlatsana. Bir mektup mu aldın?”

Dün alışverişten döndüğümde beni bekliyordu. İçindeki tatsız sürprize işaret eden hiçbir şey yoktu; sıradan bir zarf, üzerinde daktiloyla yazılmış ismim ve adresim, birinci kalite pul, lekeli bir damga. Mektubu yüksek sesle Sam’e okudum.

Sevgili Catherine

Hep seni düşünüyorum. Yaşananlardan dolayı üzgün olduğumu söylemek istedim. Birçok şey için pişmanım ve sana bir hediyem var. Aramızı düzelteceğini umuyorum.

St. Albans’ın kuzeyinde Farley Road’daki sanayi sitesine gitmen gerekiyor. 23. Blok Sitesi’nin kuzey ucunda. Önünde park ettiğin takdirde, binanın yanından yürüyerek arkaya geçebilirsin. Orada ağaçlık bir alan var. Ağaçları takip ederek sonuna kadar git, orada sana bıraktığım şeyi bulacaksın.

Benim için son bir şey yapmanı istiyorum; umarım yaparsın. Bunu, benim özür dileme şeklim olarak kabul et.

“Bu kadar mı?”

“Ne?”

“Mektup aniden bitmiş gibi görünüyor. Hani insanlar ‘Sevgili filanca’ diye başladıkları bir mektubu genellikle ‘Sevgiler, filanca’ diye bitirir, öyle değil mi?”

M1 otobanında, M25'e doğru ilerliyorduk. Karşı yöndeki arabalar yanımızdan ışık hızıyla geçiyordu. Dudağımı ısırdım.

"Cathy..."

"Diğer sayfada birkaç cümle daha var. Kişisel şeyler."

"Ne tür kişisel şeyler?"

"Farklı bir şey yok. Gerçekten."

"Cathy. Öylesine bir mektup değil bu. Bir delil. Sen de biliyorsun."

"Bekleyip görelim, olur mu? Bu tantananın nedeni neymiş bakalım. Saçma sapan bir şey de olabilir."

"Stuart ne yorum yapıyor?"

"O birkaç günlüğüne Belçika'ya gitti. Yeni açılan büyük bir hastanede konferansa katılacaktı."

Gözünü yoldan ayırmadan, dudaklarını büzerek onaylamadığını belirtti. Sonunda mektubu ona gösterecektim zaten; buna mecburdum. Ama şimdilik aramızda –Lee'yle benim– kalmasını istiyordum.

"Sence nedir?" dedi.

"Bilmem. Senin anlayacağın, iyi bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Ben de. İyi ki beni aradın."

"Tuzak olabileceğini düşündüm."

"Eh, hâlâ içerde olduğuna göre, orada bizi karşılar diye endişelenmene de gerek yok. Bu sabah cezaevini aradım."

"Mektup oradan gelmemiş."

“Fark ettim. Birini kullanarak gizlice dışarı çıkarmış olmalı. Ne olursa olsun, bununla ilgili bir rapor hazırlayacağım.”

Otobandan çıkıp Sam’in navigasyonunun talimatlarını dinledik; ilk sapaktan sola, sonra sağa dönmemizi ve dört kilometre kadar düz devam etmemizi söylüyordu.

“Stuart nasıl?”

“İyi. Gayet iyiyiz.”

“Evli olmak nasıl bir şey?”

Güldüm. “Öncesinden pek farklı değil. Zaten daha beş ay oldu, bize bir şans ver.”

“Bebek yok mu?”

“Henüz yok. Hadi canım, yoksa düşünüyor musun?”

“Ben değil, ama Jo istiyor. Seneye evleneceğiz sanırım.”

“Sam, hiç söylemedin.”

“Eh, on yıldır beraberiz. Zamanı geliyor.”

“Teklif ettin mi?”

“Henüz değil.”

“Git yap o zaman. Buna değer. Düğüne gelebilir miyiz?”

“Tabii ki. Sylvia’ya da soracaktım.”

“Bayıla bayıla gelir.”

“Neyse, geldik.”

Farley Sanayi Sitesi ıssız bir yerdi; uzun geniş sokaklardan tek bir araba bile geçmiyor, çukurlarla dolu yolların her tarafında çöpler uçuşup duruyordu. Kepenkleri indirilmiş bir kebab karavanının yanından geçtik. Blokların yarısı boştu, alanın tümü terk edilmiş hissi veriyordu, 23. Blok da dahil. Burayı gidebildiğimiz kadar gidip son köşeden dönünce bulduk; dünyanın öbür ucunda gibiydi.

Sam arabayı bloğun önüne park etti.

“İşte orda, bak.”

Binanın etrafını saran çalıların ortasında, tel örgülerle duvarın arasından kıvrılıp giden dar, tozlu bir patika vardı. Isırgan otları göğüs hizasına kadar gelmiş, rüzgârda bize doğru savruluyordu.

Sam öne geçti ve tek eliyle duvara tutunup zigzaglar çizerek ilerledi. Aniden önümüze bir tavşan çıkınca boş bulunup sıçradım.

Arka taraftaki dar alan birden genişleyip çorak bir arsaya dönüştü. Beton zemindeki çatlakların arasında yabani otlar bitmişti. Tepemizde güneş parıltıyor, yukarda bir yerlerden kuş cıvıltıları geliyordu. İpissiz, görünürde tek bir insan bile yoktu.

“Şimdi nereye?”

Elimi gözlerime siper edip etrafıma bakındım. Mektupta tarif ettiği ağaçlara doğru bakınca onu gördüm; gri, kahve ve yeşillere bürünmüş arazide bir renk parlaması.

“Şurada. Gördün mü?”

Kırmızı, bayrak kırmızısı bir leke. Yaklaştıkça canlıymış gibi, bize kanat çırpıyordu sanki. Ne olduğunu çoktan anlamıştım, ama yine de görünce şok geçirdim. Gözümden yuvarlanan yaşları durduramıyordum. Eski bir dostu görmek gibiydi, aynı zamanda da kâbus görmek gibiydi.

“Nedir o?” dedi Sam.

“Elbisem.”

Kenarları kırpık kırpık, toz toprak içindeydi, ama yine de tanıdım. Düğmelerin hepsi kopmuş, parçalar dikişlerinden ayrılmış, açıkta kalan yerler rüzgârdan dolayı aşınmış. Epeydir burada olmalıydı.

“Hepsi bu mu? Eski bir elbise?” Paslanmış bir bıçakla çakıllı toprağa saplanıp üstüne taşlar yığılmış; tıpkı bir mezar gibi.

“Hayır,” dedim. “Bir işaret.”

Benden hemen sonra gördü onu. Hendeğin dibindeki bir kıpırtı gözüme çarptı, o sırada rüzgâr bir tutam siyah saçı havalandırdı. İlk bakışta yapay gibi geldi bana, tarazlanmış çuval ipliği gibi, derisi de kuruyup sertleşmiş kaba bir kumaşa benziyordu. Sonra kırık kemiğin aniden beliren beyazı, artık yanılmam mümkün değildi.

“Ah, lanet olsun.” Sam telefona yapışıp takviye ekip çağırmak için birilerini ararken, kuru çakıllı toprağa diz çöktüm ve kumaşın yumuşacık dokusunu okşayıp teselli bulmaya çalıştım.

“Sanırım adı Naomi.”

Kotumun arka cebinden mektubun ikinci sayfasını çıkardım.

“Sam. Şuna bir baksan iyi olur.”

Sylvia’ya yaptıklarım için üzgünüm, alt kattaki dairede yaşayan o yaşlı kadına da. Onlar seni bulmak için bir araçtı, o kadar. Hiç kimse, hiçbir şey asla seni bulmamı engelleyemez Catherine, bunu iyice kafana sok. Bu hediye seni bir işaret olarak bıraktım; her şeyin suçunu üstlenmeye hazır olduğumu göstermek için. Ama bu da beni durduramaz. Ne kadar sürerse sürsün seni bekleyeceğim. Bir gün buradan kurtulup seni bulacağım ve birlikte olmamız için hiçbir engel kalmayacak.

Bekle beni Catherine.

Seni seviyorum.

Lee